AUTORUL ROMANULUI *INELUL*

ÎNTOARCEREA CATARILOR

JORGE MOLIST

Cuprins

LUNI
1
MIERCURI
2
3
4
5
6
7
8
JOI
9
VINERI
10
DUMINICĂ
11
LUNI
12
MIERCURI
13
VINERI
14
SÂMBĂTĂ
15
16
17
18
DUMINICĂ
19
20
21
22
23
MARȚI
24
MIERCURI
25

26
VINERI
27
28
SÂMBĂTĂ
29
30
31
32
33
34
35
36
37
DUMINICĂ
38
MARȚI
39
VINERI
40
41
SÂMBĂTĂ
42
43
44
45
46
47
48
49
LUNI
50
51
52
MARȚI
53
54
MIERCURI
55
56

57
JOI
58
VINERI
59
60
SÂMBĂTĂ
61
62
63
DUMINICA
64
LUNI
65
MARȚI
66
MIERCURI
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
JOI
77
78
79
80
VINERI
81
SÂMBĂTĂ
82
83
84
85
86

DUMINICA
87
LUNI
88
89
90
91
92
93
MARȚI
94
95
96
97
98
99
100
101
102
103
104
105
106
107
108
109
110
111
VINERI
112
SÂMBĂTĂ
113
LUNI
114
VINERI
115
SÂMBĂTĂ
116
Observații

JORGE MOLIST

ÎNTOARCEREA CATARILOR

Traducere din limba spaniolă şi note
ADRIANA STERIOPOL

JORGE MOLIST *El retorno cataro* 2000 şi 2005
(ediţie revăzută şi adăugită)

Această carte este versiunea revăzută şi adăugită a romanului pe care autorul l-a publicat sub titlul *Zidurile Ierihonului*

În această lume, creată de Diavol, nu te poţi aştepta decât la ceva neprevăzut.

RAIMOND AL VI-LEA,
conte de Toulouse, 1156-1222

Televiziunea şi filmele de cinematograf reprezintă una dintre cele mai mari forţe de convingere.

MARJO CUOMO,
fost guvernator al statului New York, iulie 1997

Atunci poporul [lui Israel] a început să strige şi trâmbiţele să răsune. Şi când poporul a auzit răsunetul trâmbiţei, a pornit să strige zguduitor, iar zidurile [Ierihonului] s-au prăbuşit îndată şi gloatele au dat năvală în cetate, fiecare drept înaintea lui. Şi astfel au cuprins cetatea. Şi au dat pieirii tot ce au găsit în cetate: bărbaţi şi femei, tineri şi moşnegi… toţi au trecut prin ascuţişul sabiei.
IOSUA, 6: 20-21[1]

LUNI

1

Luminile palide ale ecranului şi ale unei lămpiţe cădeau peste mâinile albe, aproape perfecte, de pe tastatura unui laptop.

Ecranul s-a blocat, cerând parola, şi degetele prelungi au introdus-o, tastând cu putere: „Arhanghelul”.

Mai multe mesaje aşteptau în cutia poştală, dar cursorul îl căută pe cel semnat de Samael şi singurul deget imperfect, arătătorul de la mâna dreaptă, care prezenta o tăietură verticală ce despica unghia ca la unele copitate, apăsă iute pe tasta enter.

„Instrucţiunile tale au fost urmate întocmai. Peste două zile, trâmbiţele celor aleşi vor răsuna şi va începe căderea zidurilor Ierihonului, prologul atacului nostru. Se porneşte cruciada” – spunea comunicatul.

„Dumnezeu să te binecuvânteze, Samael, şi să-i ajute pe fraţii noştri”, scrise el, ca răspuns, înainte de a semna:

„Arhanghelul”.

MIERCURI

2

Când Jaime s-a apropiat de fereastră, nu şi-a închipuit că peste câteva clipe avea să vadă oribilul chip al morţii şi că această imagine îi va schimba în mod iremediabil viaţa.

Tocmai se ridica de la masa lui de lucru şi se aşeza, cu ceaşca de cafea în mână, în faţa ferestrelor care, în ciuda geamurilor fumurii, îngăduiau unui soare zâmbitor să-i invadeze biroul.

La orizont, munţii San Gabriel, la nord de Los Angeles, îşi etalau zăpada ce încununa vârfurile cele mai înalte, în contrast cu palmierii care, jos, pe bulevard, rezistau vântului năvalnic.

După o săptămână de zile ceţoase, ploaia de luni lăsase loc unei splendide zile de marţi şi unei limpezi dimineţi de miercuri. Planeta încetase să mai fie bătrână şi părea un copil mic, pregătindu-se de primii paşi. Era o lume strălucitoare, gata să-şi facă debutul, şi Jaime se gândi că găsirea unui moment ca acela, fără telefoane, reuniuni sau treburi urgente, şi privitul pe fereastră erau un lux pe care şi-l permitea doar foarte rar.

O dimineaţă strălucitoare, îşi spuse el, şi, ca o încununare a fericirii, căldura blândă a soarelui şi a cafelei. De ce altceva mai avea nevoie ca să redescopere frumuseţea care exista în afara acestor pereţi de sticlă, oţel şi marmură?

Cu toate acestea, ceva mergea prost.

Avea toate motivele să se simtă euforic şi fericit. Atunci, de unde apărea acest gust amar? Era vorba de viaţa lui personală? De divorţ? Cu siguranţă.

Pe bulevard, deplasarea vehiculelor în jurul centrului comercial creştea precum un suav tors de

pisică, iar pe cer nişte norişori leneşi se deplasau pe un azur intens.

— La fel de lenţi ca şi gândurile mele, şopti el, urmărindu-i cu privirea şi admirând albul lor strălucitor, în vreme ce înălţa ceaşca pentru o altă gură de cafea.

Se petrecu pe neaşteptate. O zguduitură puternică zgâlţâi edificiul.

Jaime îşi simţi inima în gât şi cafeaua, pe cămaşă. Gândurile lui începură să se succeadă cu o asemenea viteză, încât avu senzaţia că timpul s-a oprit. Zgomotul ce a urmat păru să înghită totul.

— Doamne, Dumnezeule, un cutremur! Un mare cutremur!, şopti el, căutându-şi adăpost în cameră. Geamurile vibrau violent.

— Edificiul este pregătit, va rezista, trebuie să reziste. Geamurile!

Blestemă eleganta lui masă de sticlă cu un design modern şi îşi dori cu ardoare o masă solidă de lemn sub care să fie în siguranţă atunci când se vor sparge ferestrele.

Încercă din greu să înainteze spre mijlocul încăperii, în vreme ce cărţile cădeau de pe rafturile dulapului. Tot de sticlă! Privirea întâlni copăceii care împodobeau încăperea şi care îşi scuturau înnebuniţi frunzele verzi.

Deodată, totul se opri şi se făcu linişte, de parcă pământul şi-ar fi încetat rotirea. Prea scurt pentru un cutremur.

Ceva îi atrase atenţia asupra ferestrelor.

O ploaie de cioburi, strălucind vesele în soare, cădea în exterior. Trecu o umbră.

— Dumnezeule, e un trup! E un om!

Crezu că vede un pantalon gri şi o cămaşă. Albă?

Se apropie cu reţinere de fereastra cu geamuri acum liniştite şi tăcute. Unghiul în care se afla şi înălţimea îl împiedicau să vadă ce se întâmpla jos.

Afară, parcă zburau cu încetinitorul o puzderie de hârtii.

Norii se aflau în acelaşi loc, iar el era în continuare cu ceaşca de cafea în mână.

Sunetul apăru treptat. Mai întâi erau şoapte, apoi ţipete îndepărtate. Acum, sirenele.

Jaime lăsă ceaşca de cafea pe blestemata de masă de sticlă cu design modern şi se îndreptă spre uşa care îl despărţea de secretara lui.

— Laura! Eşti bine?

3

— Nu recomand achiziţionarea. Cred că este o greşeală.

Karen Jansen vorbea cu hotărâre, accentuându-şi cuvintele, deşi ştia că tocmai se vârâse în gura lupului. Îi venea greu să accepte că, la fel ca toată lumea, se temea de omul acela şi poate tocmai din acest motiv, ca să-şi dovedească puterile şi curajul, căuta înfruntarea directă.

În dimineaţa aceea, din sala de şedinţe de la etajul treizeci şi unu, Oceanul Pacific se distingea cu mare claritate. Colinele, vegetaţia şi diferitele construcţii estompau desenul liniei de coastă, dar un orizont precis conturat despărţea azurul cerului şi al mării în contrast cu verdele şi ocrul pământului. Şi totuşi, în acele clipe, nimănui nu-i păsa câtuşi de puţin de peisaj.

Adevăratul spectacol, drama, avea loc pe deasupra mesei de mahon acoperite cu dosare, pahare de carton şi ceşti de cafea.

— Legile europene, continuă Karen după o pauză în care se lăsa auzit doar un uşor zumzet al aparatului de aer condiţionat, sunt restrictive în ceea ce priveşte controlul firmelor de comunicaţii de către…

— Prostii, o întrerupse Charles White, brutal ca un boxer lovind cu pumnul. Voi, avocaţii, trebuie să fiţi gata să fentaţi legile şi să faceţi în aşa fel încât să pară legal. Bărbatul se ridică de pe scaun, impunându-le celor prezenţi statura lui de un metru nouăzeci şi greutatea de peste o sută de

kilograme. Pentru asta vă plătim. Şi, aţintindu-şi asupra lui Karen ochii spălăciţi, înconjuraţi de cearcăne întunecate, adăugă, tărăgănându-şi cuvintele: Fireşte că vorbesc despre avocaţii buni.

Lupta era inegală, nu numai din pricina greutăţii fizice, ci şi a autorităţii în corporaţie a fiecăruia dintre ei. White deţinea cea mai puternică funcţie de preşedinte, aceea a Departamentului de Audit şi Afaceri Interne, iar Karen era doar o tânără avocată, al cărei şef se supunea preşedintelui Departamentului Juridic.

Karen îl privi în ochi. Cu ani în urmă, abia şi-ar fi stăpânit lacrimile de mânie pricinuite de tonul individului, de ofensa adresată în public şi în mod intenţionat, dar acum făcu ceea ce puţini îndrăzneau: îi susţinu privirea lui White. Dar încordarea o făcu să-şi muşte buzele. Şi-o fi pătat oare dinţii cu ruj?

Vru să contraatace şi deschise gura să răspundă, dar preşedintele Departamentului Juridic, Andrew Andersen, îi veni în apărare.

— Charly, avocaţii noştri francezi sunt de părere că încercarea de a…

— La dracu' cu avocaţii tăi francezi. Corporaţia Davis îşi va obţine propriile canale de televiziune în Europa şi vom începe acum, i-o reteză White. Avem bani ca să controlăm o participare majoritară într-o importantă televiziune europeană şi n-o să aşteptăm să se schimbe legislaţia sau situaţia politică. White îşi ţinea ochii aţintiţi asupra lui Karen şi nici măcar nu-l privise pe Andersen când acesta vorbise. Nu-i aşa, Bob? Explică-le, ca să înţeleagă o dată pentru totdeauna. Avem bani, adevărat? întrebă White, adresându-se preşedintelui de la Finanţe, care nu răspunse.

— Domnule White, continuă Karen cu o voce hotărâtă, nu contează banii pe care-i aveţi dacă nu sunt folosiţi în conformitate cu legile fiecărei ţări. Europa nu este America.

White se îndreptă spre o fereastră şi rămase cu mâinile în şolduri, aparent absorbit de peisaj. Karen se trezi vorbind spre ceafa matahalei.

— Calea cea mai productivă, mai rapidă, legală şi acceptabilă din punct de vedere politic este introducerea „programelor” noastre prin intermediul platformelor de televiziune digitală, convenţională sau terestră, care se consolidează în Europa. Această strategie oferă avantajul unei investiţii minime, stabilind alianţe pe termen lung cu marii operatori europeni…

— N-are rost. O idee proastă, spuse White, cu spatele încă la grup, agitându-şi mâna în semn de respingere. Noi dorim controlul asupra unei părţi semnificative din mass-media. Ăsta e obiectivul pentru care trebuie să muncească toată lumea. Cuvântul de ordine este controlul. Controlul!

— Dar de ce avem nevoie de control? De ce trebuie să ne lansăm în nişte bătălii ce nu-şi au rostul? insistă Karen. În Europa, vom da peste atitudini foarte ostile faţă de posibilitatea ca această companie a noastră să posede mijloace locale de comunicare. Trebuie să ne concentrăm asupra vânzării programelor noastre obţinând cel mai bun preţ, doar atât…

— Andrew, o întrerupse din nou White întorcându-se spre Andersen, spune-i acestei domnişoare că treaba ei este să facă ceea ce i se cere. Pentru asta e plătită, nu ca să-şi bată atâta capul. N-avem nevoie de gândirea ei strategică.

— Charly, replică Andersen, cred că ceea ce expune domnişoara Jansen are o noimă şi…

Uşa se deschise violent lansând un nor de praf înăuntrul sălii. Zgomotul asurzitor părea să anunţe prăbuşirea edificiului. Masa sări în sus răsturnând pahare şi ceşti, în vreme ce dosarele se împrăştiau prin încăpere. White se sprijini de unul din stâlpii ferestrei ca să nu fie aruncat la pământ, în vreme ce restul persoanelor reunite se agăţau de unde puteau.

Un strigăt ascuţit acoperi înjurăturile. Karen n-a ştiut niciodată dacă ea a fost cea care a ţipat sau secretara lui Andersen, care nota minuta reuniunii pe un laptop.

The Big One, giganticul cutremur ce va şterge California de pe faţa pământului conform prezicerilor piezelor rele, îi veni în minte, strângându-i pieptul.

Când vibraţia încetă, în sală se făcu o linişte absolută. Rămaseră tăcuţi şi nemişcaţi cu toţii, privind ca hipnotizaţi spre uşă până când, după câteva secunde, auziră nişte strigăte îndepărtate.

White o porni, mai întâi şovăitor şi apoi cu paşi mari, spre uşă, privi afară şi, fără să spună nimic, ieşi din sală pierzându-se în norul de praf.

Ceilalţi se priviră unii pe alţii, constatară că nimeni nu e rănit şi, şoptind între ei, părăsiră încăperea ca să afle ce s-a întâmplat.

4

Gus Gutierres a ştiut imediat că e vorba de un atentat. De săptămâni întregi presimţea pericolul, se aştepta la aşa ceva, şi acea senzaţie neplăcută pe şira spinării, precum cea a unui reumatic înainte de furtună, fusese doar anticiparea a ceea ce se întâmpla în momentul acela.

În ziua aceea, s-a trezit cu o nelinişte ce nu-i dădea pace. Simţea încordarea acumulată între mijlocul spatelui şi ceafă ca pe o durere. „Ceva merge prost”, îi spunea trupul, fără să poată preciza originea îngrijorării. O presimţire? Să fie oare rezultatul unui coşmar sau pur şi simplu una din desele lui crize de perfecţionism profesional?

Oricare ar fi fost cauza, nu putu adormi din nou şi hotărî să constate personal că totul este în ordine. Fără nicio remuşcare, îl trezi pe Bob ca să-l informeze că trebuie să preia comanda serviciului

de securitate de la ranch-ul unde David Davis, preşedintele Corporaţiei Davis, îşi avea reşedinţa.

Traficul era redus şi ajunse repede la birou. Imediat, începu să treacă prin rutina de securitate. Punctele de control funcţionau, totul era la locul lui. Dar neliniştea lui persista.

— Să nu te încrezi în intuiţii; eşti un profesionist, îşi şoptea el.

Cu toate acestea, ştia că în spatele unei premoniţii se putea ascunde ceva concret. Antrenamentul îl făcea să înregistreze în memorie, în orice moment şi loc, poziţia pe care o ocupau persoanele şi obiectele. Ulterior, era în stare să-şi amintească modificările care au avut loc, evaluând ceea ce ar fi avut un aspect ciudat; orice lucru straniu, orice schimbare a rutinei era un posibil pericol.

Dar, uneori, subconştientul reţinea amănunte pe care partea raţională a minţii lui nu le percepea; acele imagini sau cuvinte rămâneau acolo, înlăuntru, şi zona necontrolată din creierul lui funcţiona în continuare, chiar şi în somn. Când ceva era neobişnuit şi nu se potrivea, reizbucnea sub forma unei nelinişti, a unei senzaţii, precum cea din dimineaţa aceea, şi anume că îi scăpa ceva de sub control. Tocmai de aceea şi pentru orice eventualitate, în ciuda faptului că lupta împotriva temerilor şi presimţirilor, le lua în serios.

În privinţa securităţii şefului său, Gutierres nu îngăduia nici cea mai neînsemnată urmă de glumă.

Fostă gardă de corp a preşedintelui Statelor Unite, era acum mult mai mult decât un expert în protecţie. Era şeful „gărzii pretoriene” a lui David Davis. Iar acest titlu cuprindea responsabilităţi foarte largi şi, în anumite ocazii, de nemărturisit.

A reacţionat în fracţiuni de secundă. Era sigur că Davis nu păţise nimic, dar ajunse din câţiva paşi mari la biroul preşedintelui, ca să verifice. Bătrânul stătea liniştit la masa lui de lucru cu vedere spre Pacific şi îl privi pe deasupra

ochelarilor pe care-i folosea ca să citească pe computer.

— Ce se întâmplă, Gus?

— Nu ştiu încă, domnule, îi răspunse acesta. Peste câteva momente, vă voi informa despre situaţie.

Bătrânul dădu din cap afirmativ continuându-şi lectura, ca şi cum subiectul n-ar fi căzut în sarcina lui.

Indispoziţia pe care Gus o resimţise cu câteva clipe înainte de explozie dispăruse cu desăvârşire, el era om de acţiune şi, în acel moment de cumpănă, dădea ce era mai bun în el. Avea prevăzute două planuri fundamentale de urgenţă: evacuarea sau rezistenţa pe acel etaj. Avea nevoie doar să cunoască vreun amănunt al celor întâmplate, ca să ia hotărârea.

5

Explozia s-a produs în aripa opusă celei în care se afla Davis, dar acesta a recunoscut bubuitul unei încărcături detonante. La vârsta lui evita să se neliniştească şi puţine lucruri reuşeau să-l tulbure. În război învăţase că nu era nimic de făcut, decât să-şi încredinţeze viaţa camarazilor săi şi, la urma urmelor, îl plătea pe Gus ca să se îngrijească de el. Îşi respecta garda de corp, acesta fiind numărul unu în materie de securitate, şi ştia că îşi folosea bine banii care i-i plătea.

Nu era nevoie să-l vadă ca să ştie că Gus va prelua controlul situaţiei şi singurul gând liniştitor pe care bătrânul l-a încercat, atunci când acesta a apărut, a fost să ştie că Gus era în viaţă şi, după cum se aştepta, justificându-şi salariul.

*

Davis Communications Corporation era cel mai puternic holding de comunicaţii din ţară, al cărui fondator şi asociat majoritar, dar şi

preşedinte executiv şi al consiliului de administraţie, era bătrânul.

Doar prin simpla sa prezenţă în Statele Unite cu reţele de televiziune de diferite tipuri, radiouri, ziare, studiouri muzicale, edituri şi industrie cinematografică era de departe cea mai mare entitate de comunicare şi dezvoltare de programe de divertisment, ştiri şi opinii din lume în secolul al XXI-lea. Dar, pentru Davis, acesta nu era decât începutul. Viziunea lui, dorinţa lui era stabilirea afacerilor sale în principalele ţări din lume în următorii cinci ani. De fapt, pusese deja nişte baze foarte puternice în ţările anglofone. Bătrânul acela zbârcit apărea pe toate listele celor mai puternice personaje de pe planetă. Dar nimeni nu îndrăznea să-l aşeze pe vreunul din primele cinci locuri. Nu-i plăcea popularitatea excesivă, avea puterea să împiedice acest lucru şi o folosea.

*

Davis, solitar pe bancheta din spate a maşinii, ascuns în spatele publicaţiei *Wall Street Journal* şi însoţit de doi eleganţi funcţionari de rang înalt, a ajuns în ziua aceea la birou în limuzina sa blindată ale cărei geamuri fumurii împiedicau vizibilitatea în interior.

Habitaclul spaţios al maşinii accentua şi mai mult trupul împuţinat al bătrânului care, din pricina zbârciturilor, părea să se fi strâns înlăuntrul său. Avea părul rărit şi alb, iar ochii negri i se mişcau vioi, măriţi în spatele ochelarilor.

În ciuda aspectului său plăpând şi a celor peste şaptezeci şi mulţi ani, Davis era un om îngâmfat; făcea mult caz de faptul că e cetăţeanul din California asupra căruia plana cel mai mare număr de ameninţări cu moartea. Însoţitorii săi ştiau că e adevărat şi manierele lor studiate, mai mult decât solemne, poate că erau doar rezultatul încordării.

Când maşina a luat-o la dreapta, soarele făcea să strălucească panaşele palmierilor înalţi de pe

bulevard şi arunca reflexe dinspre silueta rectilinie a impunătorului edificiu de oţel, marmură albă şi sticlă situat la capătul bulevardului.

Era Turnul Alb, sediul social al Corporaţiei Davis.

Ocolind intrarea în parcajul general, vehiculul se îndreptă spre o poartă care se deschidea în momentul acela.

Alţi doi funcţionari de rang înalt aşteptau în interiorul garajului. Cel mai în vârstă, lat în spate şi cu privirea pătrunzătoare, aşteptă ca intrarea exterioară a parcajului să fie complet închisă şi doar atunci deschise portiera maşinii.

— Bună ziua, domnule Davis.

— Bună ziua, Gus. Bătrânul coborî din maşină. Văd că azi ai ajuns mai devreme.

— Fireşte. Voiam să rezolv diferite treburi înainte de sosirea dumneavoastră.

— Bine, n-am nimic împotrivă să faci ore suplimentare. Spune-mi, când am prima reuniune?

— Nu aveţi vizite pe agenda din această dimineaţă, domnule; doar la cinci după-amiază, adunarea cu preşedinţii.

— Mulţumesc, Gus.

Precedat de şofer şi de însoţitorul său, bătrânul merse spre ascensoare. Bărbatul îi urmă, privind bănuitor de jur împrejur; avea în continuare o neliniştitoare durere de spate. Gus Gutierres îi examina întotdeauna cu o privire critică de şef perfecţionist pe acei doi bărbaţi cu aspect spilcuit. Erau gărzi de corp, dar el ştia bine că foarte puţini erau calificaţi să îndeplinească cerinţele muncii care li se încredinţa acestora doi.

Se aştepta de la ei nu numai să fie în stare să menţină o strictă securitate în jurul lui Davis, înăuntrul şi în afara birourilor, ci să realizeze şi funcţii de secretariat şi de conducere. Cunoşteau la perfecţie relaţiile, atât pe cele profesionale, cât şi de prietenie, ale preşedintelui executiv,

identificând fiecare persoană după numele, aspectul şi trecutul ei.

Absolvenţi de universitate, nu distonau la masa celui mai la modă restaurant din Hollywood, fiind în stare să poarte cu uşurinţă o conversaţie fie despre afaceri, fie în legătură cu ultimele bârfe din societate.

De fapt, majoritatea cunoştinţelor lui Davis nu ştiau că acel individ simpatic care se aşeza cu ei la masă le-ar putea frânge gâtul cu o lovitură a mâinii. Şi că n-ar şovăi nicio clipă să o facă, în cazul în care ar intui o ameninţare din partea cuiva faţă de şeful său.

— Vi-l prezint pe Gus Gutierres, de la Departamentul Juridic, le spunea Davis interlocutorilor săi. Astăzi ne va acompania la conversaţia noastră.

Pe aceste gărzi personale, angajaţii Turnului îi denumeau „pretorieni" în amintirea armatei particulare a cezarilor. Erau independenţi faţă de serviciul de protecţie a edificiului, care lucra în uniforme şi al cărui şef, responsabil cu securitatea corporaţiei, era Nick Moore.

Pretorienii impresionau prin aspectul lor fizic şi erau temuţi ca profesionişti. Câteodată, unul dintre ei ajungea să ocupe un post în vreun departament al corporaţiei, unde, începând din acel moment, avansa în funcţie ca oricare alt funcţionar de rang înalt. În această „a doua lor viaţă" în corporaţie, pretorienii erau invitaţi cu o mai mare frecvenţă la reuniuni în afara sediului companiei şi se bănuia că alcătuiau „un canal de informaţii" privilegiat.

Se spunea că încasau mai mulţi bani pentru aceleaşi responsabilităţi şi că erau avansaţi mai repede decât ceilalţi.

Le va fi servind la ceva faptul că preşedintele executiv îşi încredinţa efectiv viaţa în mâinile lor.

*

— Bună ziua, domnule Davis, îl salută tresărind angajata care se afla în ascensor.

— Bună ziua, răspunse Gutierres în numele grupului. Davis se mărgini să salute dând din cap şi schiţând o grimasă care se voia a fi un zâmbet.

Gutierres ar fi preferat să folosească un card codificat care-i permitea să blocheze uşile ascensorului şi să-l conducă direct la etajul treizeci şi doi, aşa cum făcea cu vizitatorii importanţi. Dar Davis refuza. Era felul lui de a arunca o privire asupra oamenilor de prin birouri şi de a adulmeca atmosfera ce se degaja. Şi cum Gutierres considera că, în afară de etajul treizeci şi doi, pe care el îl controla, restul edificiului Turn nu răspundea cerinţelor minime de securitate a preşedintelui, la fiecare intrare şi ieşire a acestuia se vedea obligat să organizeze întreaga rutină de protecţie.

La parter, Davis recunoscu, printre cei care intrau, un angajat veteran.

— Bună ziua, Paul.

— Bună ziua, domnule Davis.

— Ce mai face familia? Aveai două fete la universitate, nu-i aşa?

— Da, domnule. Au terminat deja de ceva timp.

— Ce fac acum?

— Una lucrează în finanţe la Save-on, iar cealaltă, într-o companie de asigurări.

— S-au măritat?

— Cea mare, da.

— Bine! În curând, bunic.

— Da, domnule, cu siguranţă.

— Te-ai mutat la alt departament acum câţiva ani, nu-i aşa?

— Da, acum sunt la departamentul de marketing în televiziune.

— Asta înţelesesem şi eu. Ce rating pe scara Nielsen apreciezi că va atinge vinerea asta Agentul nostru din Miami?

Gutierres îşi putu da seama că angajatul se simţea stingherit de această întrebare.

— Mă rog… suferă o concurenţă puternică din partea serialului poliţist care se emite în acelaşi segment orar, dar cred că vom fi în stare să menţinem un rating de cel puţin 8,5/16.

— Ar fi bine. Şi…

— Aici e etajul meu, domnule Davis. A fost o plăcere să vă pot saluta. Să aveţi o zi bună!

Uşurarea bărbatului fu evidentă când ieşi din ascensor.

— La revedere, Paul.

Angajaţii detestau şi se temeau de aceste interogatorii. Dacă răspunsul nu era cel corect, sau dacă Davis detecta ceva îngrijorător, peste o jumătate de oră, un potop de întrebări şi de solicitări de rapoarte cădea ca o avalanşă, crescând din etaj în etaj, de la nivelul superior, unde lucra Davis, până la cel al nefericitului protagonist. Nu exista nicio cale posibilă de scăpare.

Cu numeroşii lui ani în spinare, Davis se bucura de o minte limpede care detecta orice anomalie şi de o memorie surprinzătoare atât pentru cifre, cât şi pentru micile detalii, şi nu îngăduia explicaţii nesatisfăcătoare.

6

Grupul se îndreptă spre zona centrală a edificiului trecând de uşa uneia din scările de evacuare în caz de urgenţă. Câţiva angajaţi ieşeau din birouri întrebându-se ce s-a întâmplat. White nu era de văzut.

— Categoric, nu e cutremur, îi spuse Karen unei secretare, care o urma şovăitoare.

Ajungând în zona ascensoarelor, unele din acestea clipeau din beculeţe anunţându-şi sosirea, iar un agent de pază vorbea la telefonul mobil. Luxoasa mochetă era acoperită cu hârtii şi câteva

bucăţi de moloz. Dintr-un ascensor ieşi Nick Moore, şeful securităţii edificiului, însoţit de un paznic care ducea un extinctor. Din celălalt ascensor, ieşiră încă doi.

— O explozie în aripa nordică! le strigă Moore. Urmaţi-mă! Jim, fă rost de un alt extinctor!

Şi cei cinci alergară în direcţia opusă celuilalt grup. Birourile lui White şi Steven Kurth, preşedintele companiei Eagle Motion Pictures şi omul cel mai puternic al lui Davis Corporation după însuşi Davis, erau situate în capătul dinspre nord.

Ascensoarele clipiră din nou şi apăru un pretorian, care, ţinându-l de braţ pe unul din paznicii de curând sosiţi în alt ascensor, întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— O explozie a distrus aripa nordică a etajului.

Pretorianul începu să vorbească la telefonul mobil, în vreme ce paznicul se alătura colegilor săi.

Majoritatea celor din grupul lui Karen se opriră când ajunseră acolo, ezitând între fugă şi satisfacerea curiozităţii. În mod ciudat, alarmele de evacuare nu sunaseră încă, iar ascensoarele funcţionau în continuare. Karen îşi spuse că explozia distrusese probabil senzorii alarmei.

Andersen se repezi după paznici, iar Karen îl urmă pe şeful ei. „E o scară de evacuare mai încolo”, îşi spuse ea.

Pe măsură ce înaintau, mai mult moloz şi mai multe hârtii acopereau podelele. Afişele originale ale celor mai renumite filme clasice din istoria cinematografiei, luxos înrămate, care împodobeau culoarul, erau strâmbe sau căzute pe jos.

La capătul culoarului, etajul avea un aspect dezolant, cu totul diferit de felul în care Karen îşi amintea zona. Cu excepţia extremităţii nord-estice a etajului, unde încă mai erau în picioare câţiva

pereţi, restul era distrus. Birourile lui White şi Kurth nu mai existau.

La nivelul ochilor, rămânea o imensă suprafaţă străvezie, iar pe jos erau îngrămădite mese, scaune, rămăşiţe de dulapuri, moloz şi hârtii, multe hârtii.

Karen observă că lipsesc geamurile fumurii de pe colţul nord-estic şi că soarele pare mult mai agresiv decât de obicei. Acolo s-a întâmplat. În biroul lui Steven Kurth.

Plafonul fals dispăruse, lăsând descoperită structura internă a clădirii. Cablurile atârnau şi din mai multe puncte ale tavanului se revărsau şuvoaie mari de apă, cu siguranţă de la sistemul antiincendiu.

Un sunet de sirene începu să se audă din stradă.

Moore, şeful securităţii edificiului, împreună cu doi paznici, recupera un trup din moloz. Alt paznic cerea la telefon ajutor medical, iar ceilalţi răscoleau printre dărâmături în căutarea victimelor.

Karen o recunoscu pe femeia pe care o scoteau dintre un dulap căzut şi o masă.

— Sara! strigă ea, apropiindu-se de aceasta.

Avea părul plin de praf şi o rană în frunte din care curgea sânge. Moore îi lua pulsul.

— Sara, cum vă simţiţi? întreba Andersen.

Femeia întredeschise ochii şi îi închise din nou.

— Domnul Kurth, spuse ea cu jumătate de glas, făcând un efort. Domnul Kurth este în biroul lui.

— Nu mai există biroul, spuse Andersen, ridicându-şi privirea spre locul unde cu câteva minute mai înainte se ridica luxosul birou al celui de al doilea cel mai puternic înalt funcţionar executiv din corporaţie.

Acolo, într-o zonă în mod ciudat lipsită de moloz, înălţându-şi trupul corpolent cu spatele la

soarele care intra năvalnic prin spărtura provocată de explozie, era Charles White.

— Trebuie să-l găsim pe Kurth, le strigă Andersen celor care căutau printre dărâmături.

White se întoarse încet, îndepărtându-se de latura dinspre stradă, şi făcu mai mulţi paşi spre ceea ce fusese mijlocul biroului.

— Nu e nevoie să-l căutaţi pe Kurth. Vocea lui puternică acoperi zarva celor care se agitau şi se opriră cu toţii ca să-l privească. L-am găsit. White făcu o pauză. E cu treizeci şi unu de etaje mai jos, în stradă. Şi adăugă: Fie ca Dumnezeu să se milostivească de sufletul lui.

Sara suspină şi mai multe persoane alergară să privească în jos prin geamurile sparte. Sirenele se auzeau mai tare.

— Oh, Doamne, Dumnezeule! auzi Karen pe cineva exclamând în spatele ei. Domnul Kurth!

Când întoarse capul, o văzu pe Dana, secretara, care se hotărâse în sfârşit să vadă ce s-a întâmplat şi, luând-o de braţ ca să o consoleze, o privi. Ochii de un albastru intens ai lui Karen străluceau mai tare decât de obicei când îi spuse:

— Succesorul a murit. Aruncă o privire plină de reproşuri înspre White, care continua să-şi înalţe trupul mătăhălos în mijlocul a ceea ce fusese biroul defunctului, ca un vânător fotografiat cu piciorul peste trofeul doborât. Iar ăsta îi vrea tronul, şopti ea printre dinţi.

7

Salonul spaţios situat în aripa nordică a etajului treizeci şi doi era împodobit cu tablouri şi sculpturi ale unor cunoscuţi artişti moderni. Ferestrele lăsau încă să se vadă o dimineaţă strălucitoare, de parcă tragedia petrecută cu câteva minute mai înainte s-ar fi întâmplat pe o altă planetă.

Tăcuţi, aşezaţi în jurul mesei mari din rădăcină de nuc, erau preşedinţii diferitelor departamente ale corporaţiei, cu singurele absenţe ale unuia în călătorie, ale responsabililor compartimentelor de Muzică şi de Edituri, cu birourile la New York, şi cea a preşedintelui Presei Internaţionale, cu sediul la Londra. Davis ceruse prezenţa şefului securităţii edificiului, Nick Moore, un străin în acele reuniuni. Îl însoţea un pretorian, dat fiind că, în ciuda funcţiei sale, Moore nu avea un card de acces la acel etaj.

Scurta ordine de zi care li se înmânase se afla pe masă. „Dispariţia lui Steve. Acţiuni ce trebuie întreprinse."

— Bătrânul e nemaipomenit, îi comentă Andersen preşedintelui Departamentului de Finanţe. Tocmai a fost ucis cel mai bun prieten şi colaborator al lui timp de peste patruzeci de ani, şi iată-l aici, dictând ordine de zi pentru reuniuni.

Un fotoliu gol, aşezat la mijlocul mesei, îl aştepta pe preşedintele executiv şi exact la ora stabilită intră Davis, cu o expresie serioasă, dar fermă. Alături de el, nedespărţitul Gutierres.

— Bună ziua, spuse el, în vreme ce mergea la locul lui.

— Bună ziua, răspunseră ceilalţi cu jumătate de glas.

— Bine, începu el odată instalat, plimbându-şi privirea asupra chipurilor celor prezenţi, ştiţi de-acum pentru ce ne-am adunat. Făcu o pauză: Vom discuta situaţia şi vom stabili strategia adecvată.

Se întrerupse şi nimeni nu făcu nicio mişcare. Atenţia tuturor se concentra asupra chipului său.

— I-am localizat pe cei care se află afară din clădire, continuă el după câteva secunde. Le-am comunicat personal cele întâmplate. Davis făcu o a treia pauză şi privi din nou chipul fiecăruia în parte. Părea că i-ar fi venit greu să continue cu explicaţiile. Date fiind faptele, l-am invitat pe

domnul Moore, căci securitatea este tema pe care o tratăm. Să începem.

— David, spuse Andersen cu o voce solemnă, sunt sigur că vorbesc în numele tuturor atunci când exprim marea noastră durere şi indignare pentru cele întâmplate lui Steve. Era un domn, un mare prieten şi o persoană foarte iubită. Dorim să-ţi exprimăm ţie în mod special cele mai sincere condoleanţe pentru pierderea lui; ştim că vă lega o prietenie apropiată.

— Îţi mulţumesc, Andrew, vă mulţumesc tuturor, răspunse Davis liniştit. Apoi, ridicând glasul şi privindu-l dur pe Moore, spuse: Domnule Moore, explicaţi-ne cele întâmplate.

Faţa de obicei roşie a lui Moore deveni palidă. Omul, fost poliţist de mare anvergură, cu alură de şmecher şi voce autoritară, stătea acum pe marginea scaunului şi era vădit nervos. Situaţia şi locul păreau să-l intimideze.

— O bombă, domnule Davis, bâigui el. Credem că a fost o bombă.

— Cine naiba a putut să intre şi să pună o bombă tocmai la etajul treizeci şi unu? întrebă White. Puţini oameni au acces la acel etaj şi toţi sunt angajaţi.

— Iar cei de la întreţinere şi de la curăţenie sunt strict controlaţi la intrare şi la ieşire, domnule, adăugă Moore.

— Vreţi să spuneţi că a făcut-o un angajat al corporaţiei? întrebă Davis, ridicând neîncrezător din sprâncene.

— Poliţia va începe imediat cercetările, domnule, dar cel mai probabil a fost un pachet sau o scrisoare-bombă din exterior.

— Atunci, ce dracu' fac oamenii dumitale? sări Davis. Îi plătim ca să ne protejeze!

— Nu ştiu, domnule, bolborosi Moore. Îmi pare rău, domnule, e doar cea mai probabilă teorie. Va trebui să aşteptăm să o întrebăm pe Sara atunci când va fi în stare să răspundă. Domnului Kurth îi

soseau multe scrisori şi pachete cu cărţi sau cu posibile scenarii de film. Vă asigur că niciodată nu se preda un pachet suspect şi doar cele cu expeditorul identificat şi acceptat de Sara intrau în biroul lui.

Se făcu linişte. Furia lui Davis părea să fi cedat, era dezumflat. Vârsta lui înaintată se manifesta acum ca niciodată înainte, făcându-l să pară şi mai mic la trup.

— David, interveni White, angajaţii sunt foarte agitaţi şi nu cred că e cineva care să facă altceva decât să vorbească despre această nenorocire. Propun ca, în onoarea lui Steve, să-i trimitem acasă şi să se închidă edificiul pentru restul zilei în semn de doliu.

— Dacă îmi permiteţi, domnule, spuse Moore. E o idee bună. Ar trebui să evacuăm clădirea, în cazul în care ar mai fi alte bombe. De altfel, poliţia insistă asupra acestui lucru.

— Rahat! Nu vom evacua clădirea! răspunse Davis, lovind cu pumnul în masă. Subita lui ridicare de voce îi făcu să tresară pe cei prezenţi. Asta vrea şi nemernicul ăla cu bomba! Bătrânul îşi plimba privirea intensă în ochii fiecăruia dintre cei adunaţi acolo. Vor să ne intimideze, să ne sperie, să ne supună! Ah, nu, David Davis n-o să le facă această plăcere!

— Iartă-mă, David, dar unii angajaţi sunt în pragul unei crize de panică de teama unei alte bombe, vorbesc de integrism islamic. Nu le putem cere să fie eroi, spuse Andersen. Cred că e o idee bună să închidem azi clădirea.

— Această corporaţie, ca şi altele din ţară, ca întreaga naţiune, este permanent ameninţată, răspunse calm Davis, iar unii dintre noi, şi mai mult. Câte ameninţări primeşti pe săptămână, Tom?

— Destule, afirmă preşedintele grupului de televiziuni.

— Domnule Moore, câte ameninţări, insulte şi glume de prost-gust se primesc la centralele noastre telefonice?

— Câteva zeci pe zi, domnule.

— Câte scrisori primim cu comentarii negative despre programele de televiziune sau despre filmele noastre şi care merg de la un dezacord motivat până la insultă sau chiar la ameninţarea cu moartea?

— Nenumărate, David, răspunse White.

— Nenumărate, ăsta e cuvântul! continuă Davis, ridicând din nou tonul. Steve a primit nenumărate presiuni şi ameninţări cu moartea! Eu primesc nenumărate presiuni şi ameninţări cu moartea! Ştiţi ce fac cu ele?

Majoritatea celor prezenţi dădeau uşor din cap în semn afirmativ pe măsură ce Davis îi privea.

Obiceiul preşedintelui executiv de a selecţiona şi colecţiona scrisorile cu ameninţările cele mai originale, mai violente, sau pe cele trimise de cineva important, ca apoi să le înrămeze şi să le atârne în toaletele de la etajul treizeci şi doi era aproape de domeniul public. Pereţii erau practic acoperiţi din tavan până jos cu asemenea tablouri, iar cele mai ameninţătoare erau plasate în WC-uri.

— Mă cac pe ele! adăugă el după o pauză. Eu n-am luptat doar pentru ţara asta şi împotriva naziştilor, ci şi pentru libertate! Inclusiv pentru libertatea de exprimare!

Toţi ştiau că Davis îşi falsificase vârsta ca să poată lupta ca pilot de vânătoare voluntar în Anglia în timpul celui de al Doilea Război Mondial şi că avea medalia de bravură.

— Steve nu e primul prieten pe care l-am văzut murind alături de mine. I se stinse vocea.

Ceilalţi îl priveau consternaţi şi cu inima strânsă. Ochii lui erau strălucitori din pricina

lacrimilor. Avea oare să plângă David Davis, legendarul dur între durii de la Hollywood?

— Pe vremea senatorului McCarthy[2] şi a vânătorii de vrăjitoare am reuşit să supravieţuim cu demnitate, continuă el cu o voce mai fermă. Regizori, scenarişti, actori, toată lumea ştie şi ne respectă pentru asta. Cu ce frecvenţă aşa-zişii apărători ai majorităţii morale blochează centralele telefonice, trimit tone de scrisori, fac presiuni asupra crainicilor de la televiziunile noastre pentru că într-un talk show s-a vorbit în favoarea avorturilor, sau pentru că în filmul cutare se face apologia mamelor celibatare, sau din pricina a ceea ce se numeşte limbaj obscen? Orice pretext e bun. Cu ce frecvenţă se face acelaşi lucru dinspre cealaltă extremă? Se invocă faptul că în producţiile noastre dăm roluri „nedemne" hispanicilor sau negrilor, sau că pentru aceeaşi muncă le plătim mai puţin pe actriţe decât pe actori, sau că nu le place mutra cuiva. Iar ei blochează centralele telefonice, ameninţă şi fac presiuni asupra crainicilor. În fiecare zi apar noi grupuri de radicali. Chiar şi o organizaţie extremistă evreiască ne-a acuzat că promovăm cauza arabilor împotriva evreilor. Şi a vrut să organizeze un boicot! La toţi dracii! Steve era evreu, eu sunt evreu şi din această poziţie am sprijinit activ dreptatea şi drepturile statului Israel. Dar nu suntem fanatici, iar arabii sunt şi ei fiinţe omeneşti. Am urmat întotdeauna ceea ce conştiinţa ne spune că e corect şi nu ne lăsăm intimidaţi. Am făcut-o atunci când Steve trăia şi o vom face cu atât mai mult acum, când unul dintre aceşti nebuni nemernici l-a ucis. Îl privi drept în faţă pe Charles White. Şi invers decât ce propui tu în semn de respect pentru Steve, azi se va lucra în regim normal.

— David, ca preşedinte al Departamentului Juridic, spuse Andrew Andersen cu deosebită grijă, trebuie să insist asupra recomandării de a închide imediat birourile, aşa cum sugerează poliţia. Dacă

există altă bombă şi cineva va fi rănit sau ucis, procesele şi reclamaţiile pentru imprudenţă temerară nu numai că vor costa o avere în despăgubiri, dar e probabil că se vor rezolva prin condamnări la închisoare pentru unii dintre noi.

— Şi să-i facem asasinului plăcerea pe care o caută? şi să-i arătăm calea pentru viitoare şantaje? Nu, categoric nu!

— David, te rog, chibzuieşte din nou, insistă Andersen. Nimeni nu se va gândi ca la o slăbiciune, ci ca la un semn de doliu logic şi firesc.

— Ajunge! Am auzit sfatul tău şi al celorlalţi. Ţi-ai făcut treaba şi ţi-ai pus la adăpost drăguţul tău cur de avocat. Decizia este a mea şi îmi asum personal toată răspunderea; n-aş mai fi în branşa producţiei de filme dacă n-aş şti să-mi asum riscurile.

Se lăsă o tăcere grea. După câteva clipe, preşedintele Departamentului de Televiziune îndrăzni să vorbească.

— Cum vom manevra ştirea faţă de jurnalişti?

— Ar trebui să-i minimalizăm impactul, recomandă finanţistul. Povestea va fi foarte negativă pentru cota noastră la bursă. Valoarea acţiunilor noastre va avea de suferit. Nu numai că am pierdut un membru-cheie din conducere, dar a fost asasinat cu o bombă instalată chiar în inima biroului central al corporaţiei noastre. Dacă bursa de pe Wall Street consideră că Davis Corporation este ţinta unui grup terorist, investitorii vor fugi de acţiunile noastre.

— Bineînţeles că vom minimaliza impactul ştirii, admise Davis, dar nu din pricina blestematei şi împuţitei ăleia de bursă. Criminalii trebuie să se bucure cât mai puţin posibil de crima lor.

— Ne-am putea referi la cele întâmplate ca la un „accident”, propuse Andersen, ca la o explozie de gaze, sau cam aşa ceva.

— Va fi dificil, pentru că edificiul nu are gaze la etajul acela, dar nu imposibil, interveni un altul. Asta ar fi acceptabil, dar ca ultimă soluţie.

— Nu, spuse Davis. Pur şi simplu, vreau să nu se vorbească despre cele întâmplate. Tom, ocupă-te să iei personal legătura cu directorii celorlalte companii de televiziune. Charles, prin agenţia noastră de relaţii publice, controlează radiourile şi ziarele. Aici nu s-a întâmplat nimic, s-a înţeles?

Toţi încuviinţară din cap.

— Mă tem că vor fi doi sau trei greu de convins, anunţă preşedintele Departamentului de Televiziune.

— În cazul ăsta, spune-le că o să vorbesc cu şefii lor, răspunse Davis. Cu bombă sau fără bombă, încă mai pot trage câteva picioare în cur. Şi vreau să vorbesc personal cu poliţistul care se ocupă de această poveste.

— Da, domnule. Când vreţi să-l vedeţi? se grăbi Moore.

— Poate azi după-amiază sau mâine. Acum am alte priorităţi.

— Anna? întrebă Andersen.

— Da, exact. Davis părea deodată obosit. Am vorbit deja cu fiul ei. Vom merge cu medicul familiei ca să-i dăm vestea nefericită. Probabil că funeraliile vor avea loc sâmbătă şi se vor restrânge la familie şi la prietenii apropiaţi. Mâine, începând cu ora douăsprezece, nu vom lucra în semn de doliu. Li se vor comunica mulţumirile mele personale angajaţilor care se vor duce la biserica, sinagoga sau templul lor ca să se roage pentru Steve. Turnul va rămâne deschis, dar se vor decomanda toate vizitele programate pentru după-amiază. Vor fi primite doar persoanele care au făcut lungi deplasări şi nu pot schimba data întâlnirii. Acest lucru se va face din respect pentru ele; nu pentru afaceri. Întrevederile vor fi scurte. La sfârşitul după-amiezii, angajaţii se vor întoarce

în clădire, unde şefii de departament sau de secţie vor citi, înainte de plecare, o notă în onoarea lui Steve. E clar?

Încuviinţară cu toţii.

— David, spuse Andersen, e inevitabil ca angajaţii să vorbească între ei şi ca zvonul despre cele întâmplate în realitate să se răspândească.

— Nu contează. Dacă mijloacele de comunicare nu o publică, ştirea nu există. Şi vă asigur că nu o vor publica, chiar dacă ar trebui să mă ocup de asta personal. Aici nu s-a întâmplat nimic. Chiar şi aşa, sper ca tu să vorbeşti direct cu martorii exploziei de la etajul treizeci şi unu şi cu cei care au văzut trupul în stradă. Le voi fi recunoscător pentru discreţie. Bătrânul rămase pe gânduri câteva clipe, apoi adăugă: în orice caz, ne vom referi mereu la cele întâmplate ca la „decesul lui Steve", s-a înţeles?

Alte încuviinţări.

— Andrew.

— Da, David.

— Vorbeşte tu acum cu poliţistul ăla. Spune-i că îl fac direct răspunzător ca oamenii lui să-şi ţină gura când pleacă din această clădire. Spune-i că e în joc postul lui. Să ştie că primarul oraşului stă mereu lângă telefon aşteptând ca eu să-l sun.

Davis tăcu o clipă şi se lăsă liniştea. Continuă apoi cu o încetineală premeditată, tărăgănând cuvintele.

— Spune-i că sper să-i găsească degrabă pe vinovaţi. Spune-i că o consider ca pe o favoare personală şi că eu întotdeauna ţin minte favorurile. Spune-i că, dacă găseşte zece din fanaticii ăia răspunzători de asasinat, ar fi mai bine decât dacă ar găsi unul singur. Să nu-şi facă griji, că oricât de buni ar fi avocaţii pe care i-ar avea aceia, tot se va face dreptate. Pielea acelor mizerabili nu face doi bani. Eu ştiu ce e de făcut. Vă mulţumesc. Această reuniune s-a încheiat.

Fără să mai spună altceva, ieşi.

Toţi ştiau ce înseamnă vorbele lui.

Ridicându-se imediat, Andersen se îndreptă spre capătul mesei unde un pretorian lua note.

— Să nu incluzi ultimele comentarii ale lui Davis în minuta reuniunii, îi spuse el.

8

În stradă era frig; dimineaţa strălucitoare devenise o după-amiază mohorâtă, uşor ceţoasă.

Soarele tocmai se ascunsese într-un loc din Pacific, automobilele aveau farurile aprinse şi pe autostrada San Diego traficul era intens. Luminile formau doi imenşi şerpi gemeni strălucitori, unul roşu spre sud, altul alb spre nord, mişcându-se încet şi sinuos, iar la radio se auzea un melancolic cântec country despre iubiri neîmpărtăşite.

Nu; nu putea merge acum la apartamentul lui. Îl aştepta acolo, ghemuită între mobile. Era ea din nou. Blestemata aia de singurătate.

Jaime o luă pe a doua ieşire de pe autostradă, îşi conduse BMW-ul pe un bulevard prost iluminat şi parcă în faţa unei clădiri cu un singur nivel, având exteriorul decorat în lemn. O firmă mare luminoasă pe care se citea „Ricardo's" domina ultimele lumini ale zilei.

Când împinse uşa, îl salută o aromă de brandy, rom şi tutun, pe lângă un călduros ritm din Caraibe. Localul etala un bar din lemn, lung şi lustruit, cu ornamente metalice aurii şi taburete înalte, asortate. În interiorul mobilat cu mese joase şi canapele, Jaime văzu câteva cupluri instalate discret în zona mai puţin luminată şi două femei şi un bărbat dansând pe ring. Jaime se aşeză la bar, încrucişându-şi privirea cu cea a unei frumoase blonde cu fustă strâmtă, care se găsea la câţiva metri mai încolo. Îi putu vedea zâmbetul, dinţii albi, buzele roşii generoase şi strălucitorii ochi albaştri. Ea îi susţinu privirea câteva clipe, în

vreme ce Jaime îi întorcea zâmbetul, pentru ca apoi să urmărească evoluţiile dansatorilor.

Era un zâmbet de invitaţie sau un simplu salut? Sau poate râdea de cămaşa lui pătată de cafea? Dori să aibă ceva în mâini, un pahar sau o ţigară. Dar se lăsase de fumat cu cinci ani în urmă.

— Bine ai venit, frăţioare! Cum îţi merge? Ce plăcere să te revăd!

Ricardo apăru în spatele barului, zâmbitor şi ştergându-şi mâinile cu o cârpă albă. Cei doi bărbaţi îşi strânseră cu putere amândouă mâinile pe deasupra barului.

— Bine, şi ţie?

— Şi mie bine, dar cu veşti proaste pentru tine.

Ricardo îşi arătă dinţii mari şi albi sub mustaţa lui dreaptă, deasă şi neagră.

— Poftim?

— Da, spuse el coborând vocea. Blonda o să fie acompaniată. Ghinion, frate! Îmi pare rău.

Ochii îi străluceau maliţioşi.

Jaime se simţi mai curând uşurat decât mâhnit, ca şi cum prietenul său i-ar fi rezolvat o dilemă.

— Ricardo, trebuie să faci o mai bună reclamă afurisitului tău de local printre domnişoarele singuratice.

— Da, să trăiţi! O să fac tot posibilul. Cubalibre?

— Nu, azi nu. Adu-mi un brandy.

În vreme ce Ricardo se îndepărta, Jaime se întoarse cu faţa spre ring. Cele două fete îşi mişcau şoldurile în ritmul muzicii. Îşi opri privirea pe mişcarea senzuală a rotunjimilor şi începu să urmeze ritmul cu picioarele.

Bărbatul, îmbrăcat cu haină şi cravată, dansa ţeapăn, cu mişcări austere, îndreptându-şi pe rând privirea şi zâmbetul către cele două femei.

Mai încolo, blonda întâmpina cu un lung sărut pe gură un tânăr brunet. Când sărutul se isprăvi, îi

aruncă o nouă privire şi un zâmbet cu jumătate de gură lui Jaime, înainte de a începe să stea de vorbă cu tânărul.

Jaime se întoarse cu faţa spre bar căutându-l pe Ricardo din priviri.

— La naiba, unde s-a vârât? şopti el printre dinţi. Picioarele pierduseră ritmul.

Dar Ricardo apăru acolo cu nişte pahare, cu sticla de brandy şi un zâmbet.

— Ei, Jaime! Ce s-a întâmplat cu cămaşa ta?

— Cafea, azi-dimineaţă.

— Frumoasă pată, prietene! Ricardo avea puţin de lucru şi mult chef de vorbă. Povesteşte-mi cum ai făcut să-ţi murdăreşti în halul ăsta cămaşa fără să-ţi pătezi cravata elegantă de cel puţin optzeci de dolari.

— În ziua când o să-mi povesteşti şi tu cum îţi păstrezi mustaţa atât de neagră, în ciuda vârstei tale.

— Bine, omule, ce mai face fiica ta? Ricardo schimbă cursul conversaţiei. Câţi ani are acum?

— Jenny are acum opt ani. E foarte bine. O s-o văd în acest sfârşit de săptămână.

— Delores mai e cu americanul?

— Da, şi americanul e un om cumsecade. Se poartă foarte bine cu fata.

— Bine, dar n-o să înţeleg niciodată cum o femeie atât de frumoasă poate să aibă prostul-gust să se încurce cu un tip ca ăla. Scuză-mă, acum am zburat.

Cu cel mai frumos zâmbet al său, Ricardo merse să se ocupe de tânărul care continua să stea de vorbă cu însufleţire cu blonda.

Da, Delores şi el veneau des în localul lui Ricardo când erau îndrăgostiţi. Părea că trecuse atâta timp, încât îi venea greu să creadă că asta s-a întâmplat în această viaţă. Cunoscuse destule femei în ultimii ani, dar nu reuşise să mai simtă acelaşi lucru pentru niciuna. Viaţa e scurtă, îşi

spuse el, şi de aceea jurămintele veşnice au un termen încă şi mai scurt.

— Prietenii mei din poliţie mi-au povestit că a fost o explozie acolo unde lucrezi, în Turnul Alb, dar n-am văzut nimic la televizor.

Ricardo îl întrerupse din gânduri.

— Da, un mare rechin a zburat pe fereastră.

— Bine, atunci poate că o fi fost un mare păsăroi. Ricardo râse. Sau poate un peşte-zburător.

— Foarte amuzant, Ricardo. Tipul era un om cumsecade.

— Mă rog, îmi pare rău. Ce-i cu tine? Eşti destul de morcovit.

— Sunt zile mai bune şi altele mai proaste, asta e tot.

— Hai, omule! spuse Ricardo turnând câte un brandy pentru fiecare. Un cubanez get-beget ca tine nu se sperie de nişte fleacuri. Fie ele gloanţe sau bombe.

— Nu e asta. Sau cel puţin e doar o parte. Uneori, ţi se urăşte de ceea ce faci. Vezi că n-ajungi nicăieri; anii trec şi-ţi dai seama că ai lăsat pe drum ce aveai mai bun în tine.

— Dar eşti încă tânăr!

— Treizeci şi nouă, prietene. Dar nu e asta. Unde este ceea ce visam eu la nouăsprezece ani? Îţi aminteşti cum vedeam viaţa tu şi cu mine la douăzeci? Lumea era romantică şi plină de idealuri.

— Dar azi eşti întors pe dos rău de tot, Jaime! Şi când te gândeşti că ai devenit un înalt cadru de conducere plin de succes într-una din cele mai mari corporaţii din America! Conduci o limuzină din import, ai velierul tău la Newport şi dacă locuieşti într-un apartament şi nu într-o casă este pentru că aşa vrei tu. Ce poate cere mai mult un hispanic în America? Vrei să fii preşedintele ţării? Asta îţi doreşti?

— Nu. Nu vreau asta şi nici ceea ce am. Un *yuppie*[3]. Am devenit un *yuppie* şi, drept culme a

nenorocirii, tocmai atunci când *yuppie* nu mai sunt la modă.

— Acum o să-mi spui că ţi-e dor de tinereţea ta cu flori, cu păr lung şi chitară, când umblam murdari şi înfometaţi.

Eram nişte *hippies* de tot rahatul.

— Da, îmi este dor. Dar nu de estetică mi-e dor, ci de etică. Unde sunt idealismul, poezia, căutarea libertăţii? Refuz să accept că totul poate fi cumpărat de dolar. Că va veni sfârşitul şi că vom fi doar un cont bancar de repartizat.

— Jaime, nu mai e brandy pentru tine, îi spuse foarte serios Ricardo, luându-i sticla. Îţi face rău.

JOI

9

Mâinile tastau cu forţa şi siguranţa celui care cunoaşte rutina la perfecţie.

Pe ecran apăru lista cu mesajele în aşteptare. Unul era de la Samael:

„Începutul cruciadei a fost binecuvântat cu un deplin succes. Primul zid a căzut. Samael”.

Scrise imediat răspunsul:

„Felicită-i pe fraţii noştri. Dar trebuie să se pregătească, pentru că zidul interior şi ultim este mult mai bine apărat şi trebuie să începem să facem primii paşi ca să-l dărâmăm. Pentru o vreme, va trebui să uzăm de viclenie şi să minăm temeliile zidului. Fiecare trebuie să se plaseze pe poziţia lui şi, atunci când vor răsuna din nou trâmbiţele şi zidul va cădea, Ierihonul va fi al nostru şi duşmanul va pieri. Arhanghelul”.

Cu aceeaşi eficienţă ca şi înainte, mesajul a fost trimis şi apoi s-a şters din memoria computerului.

VINERI

10

— Jaime! Ce surpriză! Zâmbet frumos, ochi de un albastru profund, coamă de păr blond-deschis, până la umeri. Ce mai faci?

Jaime reveni imediat din locul unde se rătăcise printre gânduri; lua masa de seară la Roco's, tocmai terminase salata şi muşca dintr-un hamburger. De la masa lui, cu spatele la casă, deşi putea să vadă strada şi să-i observe pe clienţii micului restaurant, ratase intrarea blondei. Şi acum, ea era în picioare lângă masa lui ţinând o tavă cu salată, un hamburger şi o ceaşcă de cafea aburindă. Un meniu puţin original, dar obişnuit pentru localul acela.

— Foarte bine. Deşi surprins de compleul de pantaloni şi geacă de blugi, o recunoscu imediat pe fată. Mulţumesc, Karen. Cum de te afli aici?

— M-am plictisit de meniul bucătăresei mele şi, amintindu-mi de acest restaurant grecesc, am hotărât să iau cina cu un savuros şi autentic hamburger american.

— Ai bucătăreasă?

Jaime zâmbea neîncrezător.

— Fireşte. Se numeşte Karen Jansen. Dar, în sfârşit! Mă inviţi sau nu să luăm masa împreună?

— Ia loc, te rog.

Făcu un gest de bun venit cu mâna liberă de hamburger. Ea depuse tava pe masă şi, aşezându-se în faţa lui, îl privi zâmbitoare. Lui Jaime nu-i scăpaseră rotunjimile pe care pantalonii strânşi pe corp le scoteau în evidenţă.

— Cred că este prima dată când te văd purtând pantaloni.

Se cunoşteau de ceva vreme, dar el o văzuse întotdeauna îmbrăcată după un cod nescris, care funcţiona pentru femeile cu responsabilităţi executive în Corporaţia Davis, cu siguranţă o obsesie a bătrânului. Fuste nu cu mult deasupra genunchilor şi bluze cu guler înalt sau închis cu nasturi. Ciorapii erau obligatorii, chiar şi vara.

Dar acum, Karen purta un tricou negru decoltat care îi punea sânii în evidenţă.

— Pantalonii sunt o cucerire socială la care n-am de gând să renunţ. Noi, femeile, votăm de multă vreme în ţara asta, ştiai?

Un bec de alarmă i se aprinse lui Jaime şi, pentru o clipă, muşchii i se încordară. Cunoştea reputaţia de agresivitate a lui Karen şi o văzuse în acţiune nu o dată.

Dar ea îl privea cu un zâmbet cald pe buze şi cu o scânteie de umor în ochi. Nu părea să caute, cel puţin pentru moment, lupte revendicative pentru drepturile femeilor.

— Şi bucătăreasa ta votează şi ea?

Jaime îi întoarse zâmbetul.

— Nu, ea nu. E imigrantă ilegală.

— În ultimul timp, în sudul statului California, nu avem mulţi imigranţi ilegali blonzi, cu ochi albaştri şi cu numele de familie Jansen. Apartamentul meu e un dezastru. Crezi că, dacă-i fac o ofertă bună, imigranta ta ilegală ar veni să-mi facă curăţenie din când în când?

Ea nu răspunse şi începu să mănânce salata. Jaime se temea că a mers prea departe, încurajat de ochii albaştri cu privire prietenoasă şi de rotunjimile feminine recent descoperite ale lui Karen; compania fetei în afara serviciului îi era agreabilă şi i-ar părea rău să-şi strice plăcerea. Hotărî să păstreze tăcerea şi să aştepte răspunsul ei. Muşcă din hamburger.

După câteva minute interminabile, ea încetă să mai mănânce, îşi sprijini coatele de masă şi, apropiindu-se uşor, îl privi în ochi. Nu mai zâmbea

şi micul decolteu se deschidea sugerând privelişti interzise. În sfârşit vorbi.

— Jimmy, vrei să insinuezi ceva?

Când îi răspunse, el încercă să nu se înece cu hamburgerul. Îşi cântărea răspunsul, întrebându-se cum putea fi ea atât de frumoasă şi de agresivă în acelaşi timp.

— Kay, răspunse, folosind şi el diminutivul, e vorba de afaceri, nimic personal.

— Eu am lăsat deoparte afacerile azi la ora şapte. Continui să lucrezi pentru corporaţie la ora asta sau mai ai o slujbă cu mafia?

— Chiar dacă ai încetat lucrul, eşti la fel de agresivă în viaţa ta particulară, ca şi în afaceri, îi reproşă el, privind-o cu seriozitate.

— Nu, dragă. Glumesc; în viaţa mea particulară sunt foarte dulce.

Zâmbetul îi reveni pe buze.

Jaime se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi răspuns că da, că a fost o insinuare intenţionată, dar preferă să nu insiste şi să aştepte evenimentele. Mâncară mai departe în tăcere. Din când în când, li se întâlneau privirile.

— Nu e cumplită povestea cu atentatul? întrebă Jaime ca să umple tăcerea.

— Oribilă, răspunse ea cu mâhnire în ochi. Te rog, nu-mi mai aminti, e vineri şi la sfârşit de săptămână aş vrea să uit.

— Vii des pe aici, Karen?

El schimbă vorba la repezeală, voia să o vadă din nou zâmbind.

— De fapt, nu, e departe de apartamentul meu, dar aveam poftă de un hamburger de casă, precum cei din orăşelul meu, şi mi-am amintit de acest local.

— De unde eşti?

— Din Deluh, Minnesota.

— Aha! Ar fi trebuit să-mi închipui. O tipică blondă din Minnesota, descendentă directă din nordici şi marcantă *cheer-leader*[4] a şcolii ei. Fac

pariu că eşti o înflăcărată susţinătoare a Partidului Democrat.

— Da, la prima presupunere, da, la cea de a doua, iar cea de a treia nu te priveşte. Ştii că în ţara asta votul este secret. Şi tu, de unde eşti?

— Eu m-am născut în Cuba, dar mi-am petrecut aici, în sudul statului California, aproape toată viaţa.

— Aha! Bineînţeles! Şi eu ar fi trebuit să-mi închipui. Un *latin lover*[5] cu ritm. Cu siguranţă că eşti un activ anticastrist care votează invariabil cu Partidul Republican.

— Da, la prima presupunere, iar a doua, nici pe tine nu te priveşte. Ştii că în ţara asta noi, bărbaţii, avem aceleaşi drepturi ca şi femeile.

Ea îl privea zâmbitoare şi continua să mănânce în tăcere.

— Tu şi cu mine ne asemănăm, şopti ea dulce după o vreme.

Jaime nu-şi putut stăpâni un hohot de râs.

— Despre asta era vorba! exclamă el. Iei cina cu un blonduţ cu ochi albaştri născut aproape de Polul Nord şi cu forme asemănătoare cu ale tale.

Îi privi decolteul cu o neruşinare premeditată.

— Tu şi cu mine ne asemănăm, insistă ea cu o blândeţe aproape pisicească. Da, suntem la fel, afirmă acum energic răspunzând la tăcerea lui. Suntem minorităţi care am atins niveluri de responsabilitate profesională acolo unde suntem încă şi mai minoritari. Câţi hispanici sunt într-o poziţie de vicepreşedinte în corporaţie? Niciunul, doar tu. Câţi sunt pe următoarea treaptă de comandă sub tine? Niciunul, şi va trece multă vreme până să mai fie din nou vreunul. Karen făcu o pauză şi îl observă. Apoi continuă: Câte femei sunt la nivelul tău, Jim? Niciuna. Iar pe al meu, cu trei niveluri sub şef? Doar şase.

El o asculta cu atenţie, dar nu spuse nimic.

— Marile idealuri ale anilor şaptezeci şi optzeci sunt pe moarte în ţara asta. Acţiunea

Pozitivă este acum lichidată. Se desfiinţează. Dacă tu şi cu mine ne-am începe acum cariera, probabil că n-am ajunge niciodată unde suntem.

— Bine, ai într-un fel dreptate, dar exagerezi, admise Jaime, continuând cu hamburgerul. În corporaţii asemănătoare cu a noastră sunt mult mai multe femei şi la niveluri mai înalte.

— Foarte puţine şi, în multe cazuri, au ajuns graţie relaţiilor de familie. Nu exagerez, Jaime. Adevărul e că, în ciuda tendinţei retrograde actuale, pe noi ne păstrează acolo pentru că am demonstrat că suntem foarte buni, dar, dacă am începe acum, n-am mai întâlni şansele de atunci. De aceea tu şi cu mine ne asemănăm, conchise ea. Suntem membrii unor specii în pericol de dispariţie în marile corporaţii.

— Cine îşi putea imagina că blonda atrăgătoare care s-a aşezat la masa mea este preşedinta societăţii de protecţie a minoritarilor cu funcţii de conducere?

Jaime zâmbea cinic. Ea îi întoarse un zâmbet forţat.

— Mulţumesc pentru titlu şi pentru compliment, dar eviţi chestiunea, continuă ea, aplecându-se spre el peste masă. Zâmbetul dispăruse. Spune-mi, Jaime, îţi e indiferentă această problemă? Eşti de acord ca tinerii aparţinând minorităţilor să nu aibă azi şansa pe care ai avut-o tu să-ţi dovedeşti valoarea?

Jaime era stânjenit şi alarma lui lăuntrică îi atrăgea din nou atenţia. Se sprijini instinctiv de spătarul scaunului şi i se păru o ironie să dea înapoi din faţa unei femei atât de atrăgătoare. Exact contrariul a ceea ce ar trebui să-i indice instinctul. Nu cumva instinctul lui de supravieţuire câştiga partida cu instinctul sexual? Fără îndoială, Karen putea fi periculoasă.

— Poate că ai într-un fel dreptate, răspunse el serios, dar te laşi dusă de emoţii.

— Ce naiba, Jim! răspunse ea ridicând glasul. Acum nu muncesc, ăsta e timpul meu liber şi de aceea îmi pot permite luxul să fiu pătimaşă. Ochii îi străluceau atât de tare, încât Jaime se temu să nu-l orbească. Spune-mi, această problemă îţi este indiferentă?

— Nu, Karen, răspunse el cu teamă, dar în ultimul timp mi-am pierdut sensibilitatea faţă de acţiunile revendicative.

Se simţea din nou stânjenit. Nu-i plăcea cursul pe care îl lua conversaţia şi îşi simţea încălcată intimitatea când trebuia să-şi dezvăluie cele mai ascunse gânduri faţă de cineva cu care nu avusese niciodată de-a face în societate.

— Cu alte cuvinte, ce te frământă? întrebă acum Karen cu o voce dulce; Jaime simţi o uşurare. Povesteşte-mi. Ea adoptă atitudinea cuiva care urma să audă o revelaţie de cea mai mare importanţă.

— Ceea ce descrii tu este doar un simptom, reflexul prăbuşirii marilor ideologii. Jaime hotărî să-şi deschidă sufletul. Pe mine mă frământă ce e în spatele lucrurilor. Cred că azi oamenii acţionează ca şi cum cineva ar fi strigat „să se salveze cine poate" şi toată lumea ar alerga spre bărci călcându-i în picioare pe cei întâlniţi în cale.

— Aşa este filosofia *yuppie,* şi să mă ierte filosofii.

— Eu aş numi-o simplu estetica *yuppie.* Dar adevărul e că îmi lipsesc poezia, spiritul de aventură, căutarea libertăţii, nişte idealuri, credinţa cu pasiune în ceva; chiar dacă apoi aş da greş. Vorbea mai mult decât ar fi dorit. Mă rog, cred că te plictisesc. Am treizeci şi mulţi ani şi probabil că încep să trec prin faimoasa criză.

— Nu, nu mă plictiseşti, dimpotrivă. Eu am treizeci şi foarte puţini ani şi gândesc ca tine.

El o privi surprins.

— Aceste teme o frământă pe cea mai agresivă avocată a noastră? Glumeşti?

— Poezia şi aventura îl preocupă pe plicticosul nostru auditor? Glumeşti? Apoi ea continuă cu o voce pisicoasă. Ţi-am spus că ne asemănăm, nu-i aşa?

— Noaptea întunecată îmi rezervă o frumoasă surpriză. Mi-am găsit sufletul pereche, spuse Jaime ironic.

— Poate că da.

Ea îl privi serioasă.

— Tu crezi?

— Poate, răspunse ea gânditoare. Bine, hamburgerul a fost la fel de bun cum mi-l aminteam. Acum trebuie să plec, drumul spre casă e lung.

Se ridică.

— A fost într-adevăr o plăcere, Karen, spuse, ridicându-se şi el.

Ea purta cizme şi înălţimea ei continua să fie aceeaşi cu cea pe care o avea cu tocuri la serviciu. El îi întinse mâna ca să i-o strângă, dar ea îi dădu un sărut pe obraz.

— Şi eu m-am simţit bine; hamburgerul e într-adevăr precum cel din orăşelul meu, şi adăugă zâmbind: Dacă aflu că te întorci aici şi nu mă inviţi, vei ştii într-adevăr ce înseamnă o avocată agresivă. Nu-mi place să mănânc hamburgeri singură. La revedere, Jim.

— La revedere, Kay.

O văzu ieşind spre maşina ei decapotabilă cu geanta atârnată de umăr şi o legănare a şoldurilor pe care nu şi-ar fi imaginat-o niciodată la ea. Pe când o vedea îndepărtându-se, Jaime se simţi bine cu sine însuşi, atât de bine cum nu se mai simţise de multă, multă vreme.

Şi îşi spuse că, dacă ea cina singură într-o vineri, cu siguranţă că nu avea un partener şi că poate…

DUMINICĂ

11

— *Hi daddy! How are you?*[6]

Jenny venea fugind până la maşină pe iarba din faţa casei mamei sale.

Delores îi observa prin perdeluţe şi Jaime o salută cu mâna. Îi era dor de vremurile când formau toţi trei o familie. Fosta lui soţie nu-i răspunse la salut, sau el, cel puţin, nu o văzu. Asta fusese înainte casa amândurora şi îl întrista să o privească; investise ore şi ore de visuri muncind la ea, îngrijind-o, ca să o facă să devină căminul dorit, iar acum era căminul unui alt bărbat.

— Bună ziua, iubito, o salută el pe fetiţă, sărutând-o. Ea îl îmbrăţişă cu putere, agăţându-i-se de gât. Eu sunt bine, şi tu, ce mai faci?

— *Great, daddy! Are we going out today with your boat? Will we see the grandpas?*[7]

— Da, scumpo, o să ieşim cu barca şi o să-i vezi pe bunici, dar vorbeşte-mi în spaniolă, te rog. E bine să o înveţi şi îl faci fericit pe bunicul. De acord?

— *All right, daddy*![8], răspunse fetiţa tot în engleză.

Jaime zâmbi, se vor bucura de o zi întreagă împreună.

Au petrecut trei ore minunate pe velier. Briza era plăcută şi au navigat între plajele de la Newport Beach şi insula Catalina, care se distingea la nord, spre orizont, peste o uşoară ceaţă.

Când li s-a făcut foame, au acostat şi, luând maşina, au pornit-o de-a lungul coastei pe Pacific Coast Highway până la Laguna Beach.

Când au ajuns, bunicul îi aştepta îngrijind grădina.

— *Grandpa!* strigă Jenny îmbrăţişându-l pe Joan cu putere. Joan să tot fi avut peste şaptezeci de ani şi îşi arăta plăcerea de a o vedea pe nepoata lui, zâmbind cu gura până la urechi sub deasa lui mustaţă albă.

— Ce mai face prinţesa mea?

— *Great, grandpa. And you?*[9]

— Jenny, Jaime!

Strigătul dinăuntrul casei îl împiedică pe Joan să răspundă.

— *Grandma!*[10], strigă Jenny la rândul ei şi merse să o îmbrăţişeze pe bunică.

Aceasta ieşea deja din casă ştergându-şi mâinile cu şorţul.

— *Jaume! Com estàs, fill?*[11], îi spuse Joan lui Jaime pe când se îmbrăţişau.

— *Good,* spuse fetiţa, adulmecând aerul. *We are having* orez cubanez. *I love it!*[12]

— Da, fetiţa mea, spuse bunica. Cum să nu fi făcut, dacă veneai tu?

Era o zi splendidă şi au mâncat sub umbrarul din grădina din spatele casei. Păsările colibri vizitau florile şi micile jgheaburi cu mâncare pe care bunicul Joan le plasase în locuri strategice.

— *Grandpa,* spuse Jenny când termină desertul, *tell me about* familia ta *and what happened in your old country*[13].

— Dar ţi-am mai povestit această istorie de multe ori, spuse Joan, ascunzându-şi satisfacţia. Sigur vrei s-o mai auzi din nou?

— Da, bunicule! *Please!*

— O ştiu pe dinafară, spuse bunica ei, Carmen. Mă duc să pregătesc cafeaua.

Ceilalţi se instalară comod ca să se bucure de conversaţia de după prânz şi de vechile relatări de pe un alt continent.

*

— M-am născut în primăvara lui 1925. Migdalii erau în floare când mama mea, Rosa

Maria, m-a adus pe lume în patul mare de nuc din dormitorul matrimonial al casei noastre, situată într-un mic sat aproape de Barcelona. Tatăl meu, Pere, a umplut camera cu trandafiri din grădină şi a alergat să cumpere havane pentru familie, prieteni şi clienţi. Era atât de emoţionat, încât a fost cât pe-aci să uite bomboanele şi migdalele zaharisite pentru doamne.

Am crescut fericit între şcoală, uliţele din sat, plajă şi prăvălia pe care părinţii mei o ţineau la parterul casei noastre. Între un tată visător şi pasionat şi o mamă preocupată mai mult de lucrurile pământeşti şi materiale.

Tata discuta des cu reprezentanţii care veneau la prăvălie să vândă postav sau cu clienţii despre nişte lucruri cum ar fi republica, statutul şi în mod special despre libertate.

Preocupările mamei mele se îndreptau spre sănătatea familiei, şcoala copiilor şi achitarea facturilor; şi uneori mă trimitea cu comenzi acasă la clienţi sau ca să încasez mici note de plată.

— Fiule, trebuie să fii cinstit şi muncitor, îmi spunea ea. Plăteşte-ţi întotdeauna datoriile, iar cuvântul tău trebuie să valoreze mai mult decât toţi banii de pe lume.

Cu o ocazie, întorcându-mă de la unul din comisioane, m-am întâlnit cu tatăl meu care ieşea de la bodegă. O fi discutat cu cineva şi era mai agitat decât de obicei.

— Joan, îmi spuse el, punându-şi mâinile pe umerii mei şi privindu-mă stăruitor, ai împlinit de curând unsprezece ani şi eşti de-acum aproape un băiat mare. Promite-mi că vei fi un om liber, că nu te vei lăsa călcat în picioare sau umilit, că vei lupta mereu pentru libertatea ta.

Am rămas uimit atât de discursul lui neaşteptat, cât şi de felul ciudat în care îmi vorbea tatăl meu. Avea ochii strălucitori şi aştepta nerăbdător răspunsul meu. M-am gândit câteva clipe înainte de a-i răspunde:

— Da, tată. Îţi promit.

Şi mustaţa deasă a tatălui meu s-a ridicat atunci când zâmbetul i-a apărut pe chip. M-a îmbrăţişat, m-a sărutat în plină stradă şi, trecându-şi braţul peste umărul meu, am plecat spre casă. Tatăl meu îmi povestea întruna lucruri foarte importante, pe care eu nu le înţelegeam, despre libertate, ţară, politică şi alte concepte fundamentale pentru cineva care îşi făcuse de curând debutul ca bărbat, cum eram eu începând din acel moment. De atunci, am început să fiu interesat de dezbaterile politice pe care tatăl meu le susţinea cu unii şi cu alţii.

Într-o dimineaţă de iulie, în timpul vacanţei de vară, unul dintre camarazii de *Partit*[14] ai tatei a intrat în fugă în prăvălie.

— Pere! a vociferat el. Militarii s-au răzvrătit împotriva republicii! Se dau lupte pe străzile Barcelonei!

Tatăl meu şi-a smuls şorţul alb pe care îl purta în prăvălie, l-a azvârlit pe tejghea şi i-a strigat mamei, care îl privea îngrijorată:

— Mă duc să ascult la radioul cu galenă al farmacistului!

Am ieşit în fugă după tatăl meu şi prietenul lui. Nu ştiam exact ce implica povestea aceea, dar din cele auzite în ultimul timp intuiam că avea de-a face cu libertatea mea.

Lovitura de la Barcelona a eşuat şi militarii au căzut în mâinile grupurilor armate populare şi ale poliţiei, dar au triumfat în multe alte locuri din Spania.

Anul următor a fost unul cu ştiri contradictorii, zvonuri, discursuri înflăcărate şi tineri care mărşăluiau spre frontul de luptă cântând imnuri patriotice. „Mai bine să mori în picioare decât să trăieşti în genunchi”, spunea tatăl meu, pe lângă altele de acelaşi gen.

Mi-am petrecut acel an mergând la şcoală, la sediul *Partit*-ului şi jucându-mă cu prietenii, cu

puştile noastre de lemn, de-a marile bătălii pe fronturile imaginare de luptă. Dar fratele meu şi cu mine a trebuit să o ajutăm mai mult pe mama în prăvălie pentru că Pere lipsea des.

Într-o zi, din sufrageria de la primul etaj al casei, am auzit o ceartă neobişnuită, aproape cu ţipete, venind din dormitorul părinţilor mei. Când Rosa Maria a coborât, avea ochii roşii de plâns. Eu n-aveam să mai merg la şcoală în septembrie următor şi va trebui s-o ajut mai mult în prăvălie: tata urma să plece să lupte pe front.

— Joan, mă duc să lupt pentru patria noastră şi pentru libertatea noastră, mi-a spus Pere când s-a despărţit de noi. Ai grijă de fratele tău, ascult-o pe mama ta şi roagă-te pentru mine.

Rosa Maria l-a strâns în braţe cu putere. I-a dat apoi un spic de grâu ca să-l păstreze ca simbol al căminului nostru. L-am apucat de mână pe fratele meu, care plângea în tăcere, şi am simţit că mi se împăienjeneau ochii. *Bona sort, pare!*[15], am strigat când camionul cu cabină descoperită, cu tatăl meu şi un grup de camarazi din *Partit* în picioare în partea din spate, a pornit spre Barcelona.

Mi-a rămas în minte imaginea tatei zâmbind cu puşca pe umăr. Un drapel galben cu patru dungi roşii, care în realitate erau sângele unui vechi erou, era prins de cabina camionului şi fâlfâia în vânt pe deasupra capetelor voluntarilor. Unii din vehicul s-au pornit să cânte un imn şi tatăl meu li s-a alăturat, în vreme ce saluta cu mâna. Şi noi cei care îi conduceam cântam şi am văzut cum mama alerga în zadar după camion când acesta se îndepărta.

O vreme, am primit o mulţime de scrisori de la el şi, după cum povestea, aceea părea mai curând o aventură decât un război. Spunea că voia să plătească spicul Rosei Maria cu poezii. De aceea scria atât de mult.

*

A murit pe malul fluviului Ebru, într-un asalt la baionetă.

Camarazii din *Partit* ne-au spus că Pere a fost un om norocos:

„A murit liber, luptând pentru patrie şi libertate, explicau ei. N-a ştiut niciodată că a pierdut războiul, iar durerea rănilor a ţinut puţin. N-a trebuit să sufere umilinţa înfrângerii sau interdicţia de a vorbi în limba maternă. N-a suferit nici de foame, nici de boală, nici în lagărul de concentrare."

„Nici nu i-a văzut pe tovarăşii săi învinşi şi maltrataţi."

„Trupul lui Pere a rămas lângă fluviul Ebru şi nu s-a mai întors niciodată. Dar tăicuţul Fluviu i-a strâns sângele şi l-a purtat de-a lungul ogoarelor din ţara noastră. În cele din urmă, l-a încredinţat măicuţei Marea, care l-a amestecat cu sângele eroilor care, vreme de mii de ani, au luptat pentru patrie şi libertate pe malurile Mediteranei.

Şi Marea Mediterană l-a adus până pe plaja micului nostru sat."

De aceea, începând de atunci, când mă rugam pentru tatăl meu, mergeam întotdeauna pe plajă.

*

Rosa Maria a plâns nemângâiată când i s-a povestit istoria pentru prima dată. Dar a doua oară, le-a spus celor de la *Partit* să nu mai dea vreodată pe la prăvălie şi să nu mai vorbească din nou cu mine. De altfel, cum naiba ştiau ei că tăicuţul Fluviu nu i-o fi acordat cumva aceleaşi onoruri şi sângelui duşmanului pe care Pere poate că l-a ucis?

Le-a spus că ar fi preferat să fie nevasta unui laş, decât văduva unui erou, şi că era sigură că soţia aceluia pe care bărbatul ei l-o fi ucis gândea la fel ca ea.

*

Dar eu ştiam că, într-un anume loc aproape de fluviul Ebru, seminţele aurii de grâu ale căminului

părinţilor mei vor da roade, făcând să crească spicele şi, când va sufla vântul dinspre apus, vor recita încetişor poeziile pe care Pere nu le-a putut termina de scris. Şi versurile lui vor ajunge la Rosa Maria. Şi astfel Pere va putea plăti până la urmă datoria pe care o avea faţă de ea.

*

În anul 1939, înfrângerea a devenit evidentă. Grupuri de soldaţi osteniţi, demoralizaţi, străbăteau satul spre nord. Spre Franţa. Nu mai cântau. Spuneau că se vor întoarce peste puţin timp şi că vor elibera ţara.

Supravieţuitorii din *Partit,* la fel ca şi cei din alte grupuri şi partide, şi-au strâns drapelele şi au pornit-o în exil.

Eu aveam deja paisprezece ani şi i-am spus mamei că plec cu ei. Rosa Maria mi-a răspuns că sunt nebun şi că ea nu va consimţi, dar eu am replicat că i-am promis tatălui meu că voi lupta pentru libertatea mea şi că nu voi accepta umilinţele. Chiar dacă îmi părea rău, trebuia să plec.

Biata femeie îşi spunea că probabil nebunia era singura moştenire pe care tatăl o lăsase fiului şi m-a făcut să vorbesc cu preotul, cu învăţătorul şi cu câteva rude, ca să mai chibzuiesc. Dar nu mi-am schimbat hotărârea. „Joan, eşti prea tânăr. Dacă mai aştepţi câţiva ani, nu înseamnă că îţi încalci promisiunea făcută tatălui tău”, argumenta Rosa Maria ca să câştige timp. „Mamă, tu m-ai învăţat că valorează mai mult cuvântul meu decât toţi banii de pe lume, i-am răspuns eu, privind liniştit în ochii ei adânci. Vrei să te trădez şi pe tine?”

Rosa Maria şi-a dat seama că a pierdut. Dar, ca mică negustoreasă ce era, avea să negocieze până la capăt. Şi, în cele din urmă, a reuşit să mă facă să plec în Cuba, unde avea un frate care înfiinţase o firmă de import-export. Acesta mă lua ca ucenic şi, firește, avea să mă trateze ca pe cineva din familie.

Buna femeie mi-a aranjat călătoria la Marsilia pe un vas de pescuit care avea să navigheze clandestin de-a lungul coastei. La Marsilia aveam să găsesc un bilet pentru Havana.

*

Pe înserat, m-am despărţit de familia mea în micul port.

— Joan, ai grijă de tine şi să ne scrii, mi-a spus mama. Să fii muncitor şi cinstit, să-ţi plăteşti întotdeauna datoriile şi să nu-ţi încâlci niciodată cuvântul.

Am rămas cu ochii aţintiţi asupra femeii mici de statură cu ochii verzi, plini de lacrimi, şi cu păr negru cu prea multe fire albe. Ea n-a luptat pe front ca tatăl meu, dar, prin tenacitate şi curaj, îşi dădea zi de zi viaţa, cu generozitate şi eroism, pentru familia ei. Am vrut să-i reţin imaginea pentru totdeauna, poate că o vedeam pentru ultima dată, şi ne-am îmbrăţişat, în vreme ce-i mângâiam firele de păr încărunţite înainte de vreme.

În momentul acela mă întrebam pe care dintre ei îl admiram mai mult, pe Pere sau pe Rosa Maria. N-am ştiut să răspund.

Există întrebări la care nu ştii niciodată să răspunzi, oricât de mult ai trăi.

Şi m-am urcat pe micul vas, în drum spre libertate.

LUNI

12

— Mă duc să-l văd pe Douglas.

Jaime era neliniştit şi simţea nevoia să iasă din birou.

— De acord, răspunse Laura, zâmbind maliţios. Sper să te întorci binedispus.

Jaime nu-l aprecia pe Daniel Douglas, colegul lui din vicepreşedinţia de Audit, dar, fiind pe aceeaşi poziţie ierarhică, puteau aborda teme şi sentimente pe care doar rar le-ar fi discutat cu şeful lor şi, cu atât mai puţin, cu subalternii.

Din fericire, domeniile lor de responsabilitate erau complet separate. Jaime controla activităţile de distribuţie, precum filme, video, televiziune, ziare, muzică şi cărţi. Domeniul lui Douglas se axa pe studiourile Eagle şi, deci, pe producţia de filme şi telefilme. Erau deseori în dezacord asupra modului în care să se clasifice unele conturi sau cu cât ar trebui să fie alimentate şi în ce fel; chiar şi asupra procedeelor proprii de audit.

Aceste divergenţe şi temperamentele lor îi făceau să se certe mai mult şi pe un ton mai ridicat decât cel corect, solicitând uneori intervenţia lui Charles White, şeful lor, ca să rezolve vreun punct ireconciliabil.

Dar, acum, nu mai conta lipsa armoniei. Jaime dorea să vorbească şi să-şi împărtăşească frământările în legătură cu asasinarea lui Kurth.

*

— Bună ziua, Jaime.

Secretara lui Douglas îl primi cu un zâmbet prea vesel.

— Bună ziua, Sharon.

Îi întoarse zâmbetul.

— Vrei să-l vezi pe Daniel?

— Da.

— Mă tem că acum nu va fi posibil. Este într-o reuniune şi nu poate fi deranjat. Prin uşă se auzeau zgomotele unei conversaţii pe un ton excesiv de ridicat. Să-i spun că vrei să-l vezi?

— Da, te rog, dacă eşti atât de amabilă. Şi se întoarse ca să iasă.

Chiar în momentul acela se deschidea uşa şi apărea o femeie frumoasă, cu fruntea încruntată şi buzele strânse. Era Linda Americo, şefa echipei de audit a grupului lui Douglas. Închise furioasă uşa.

— Bună ziua, Jaime, salută ea forţând un zâmbet crispat când îl văzu şi, fără să aştepte răspunsul, o apucă pe culoar cu un pas grăbit.

— Cred că acum e liber. Sharon avea în continuare o expresie amuzată. Încă mai vrei să-l vezi?

*

— Chiar la tine mă gândeam.

Douglas îl primi cu un ton însufleţit, care suna fals.

— Şi de ce?

— Da, în legătură cu programul de rotaţie a poziţiilor-cheie. Îţi aminteşti?

— Da, îmi amintesc, dar ce are de-a face cu mine? Vrei să schimbi postul cu mine?

— Nu, dragă. Se pare că am candidatul ideal pentru domeniul tău. Dar trebuie să fie avansat la gradul de supervizor principal, fireşte. Tu ai această poziţie vacantă.

— Ah, da? Jaime era intrigat. Cine este?

— Are o pregătire contabilă de primă mână şi a lucrat ca auditor şi supervizor. Are entuziasm, o judecată sănătoasă, responsabilitate şi munceşte din greu. Douglas acorda forţă cuvintelor. Şeful nostru este impresionat de munca ei şi cu siguranţă că-i va aproba ascensiunea.

— Cu siguranţă că da. Dar spune-mi cine este.

— Lucrează de trei ani şi jumătate pentru corporaţie şi a obţinut diploma la UCLA[16] cu note excelente, continuă el fără să răspundă la întrebare. De doi ani este supervizor şi a dovedit că ştie să conducă echipe.

— Cine este?

Deşi cunoştea deja răspunsul, Jaime insista, prefăcându-se plictisit.

— E Linda Americo, o mare profesionistă.

— Nu e fata care a ieşit din biroul tău?

— Ba da.

— Părea furioasă, de parcă v-aţi fi certat. Doar nu încerci să-mi pasezi o problemă?

— Nici vorbă, răspunse el pe un ton categoric. Linda este o excelentă subalternă. Dar o să-ţi povestesc.

— Povesteşte-mi.

— Tu ştii cum sunt femeile astea foarte competitive; muncesc mult, dar au uneori ciocniri temperamentale cu alte femei având aceleaşi caracteristici. Am o altă şefă de echipă, ceva mai în vârstă, şi sunt constant probleme; îmi fac viaţa imposibilă.

— Nu mai spune! Jaime se prefăcu plin de simpatie.

— Linda îmi povestea ultima lor altercaţie. S-a săturat de această situaţie şi vrea să muncească în armonie. O să vă înţelegeţi perfect şi se va simţi foarte motivată cu tine.

— Lasă-mă să mă gândesc. Nu aveam planuri să acopăr acest post pentru moment.

— Jaime, o voi considera ca pe o favoare personală.

— Bine, măi! Lasă-mă să văd ce posibilităţi sunt. Este o femeie foarte frumoasă, sper să fie tot atât de bună profesional, cum spui.

— O să vezi că e chiar şi mai bună.

— Ceva nou în legătură cu moartea bătrânului? Jaime schimbă vorba spre problema care-l interesa.

— După cât se pare, Fraţii întru Apărarea Demnităţii au sunat la un ziar, revendicând asasinatul.

— Nemernicii! Cine sunt şi ce vor nebunii ăia?

— Ce vor toţi. Respect şi recunoaştere pentru rasa lor în filme şi în serialele de televiziune. După ei, toţi psihopaţii şi răii din filme ar trebui să fie bărbaţi blonzi şi cu ochi albaştri.

— Sunt prea mulţi extremişti şi fanatici pe toate drumurile!

— O să vezi că într-o zi o să apară un grup de hispanici, prieteni de-ai tăi, cu ceva asemănător.

Douglas zâmbea.

— Ce te face să crezi aşa ceva? replică Jaime, supărat.

— Ştii tu, orice turmă îşi are oile ei negre. Scăpate de sub control.

— Uneori, oile scăpate de sub control sunt blonde.

— Hai, dragă, nu te supăra; glumeam.

Douglas îl bătu pe umăr.

— Bine, trebuie să mă întorc la lucru.

— De acord. Îţi mulţumesc pentru vizită. Când îmi spui ceva în legătură cu Linda?

— Curând. Curând.

N-avea absolut deloc chef să se angajeze.

— Spune-mi mâine ceva. De acord?

— O să vedem. Pe curând.

Jaime se întoarse prost dispus la biroul său. Ce manieră grosolană de a cere o favoare!

Când se întoarse, Laura îi studie expresia pe deasupra ochelarilor. Nu spuse nimic, schiţă doar un zâmbet.

MIERCURI

13

Rezistase bine la sfârşit de săptămână, cu dificultăţi luni şi marţi, dar acum amintirea lui Karen îi revenea întruna. Jaime se apropie de fereastră şi gândurile îi alergau precum câinii vagabonzi în urma maşinilor care, străbătând bulevardul, se pierdeau către vreun loc necunoscut: ea era mereu la capătul traseului.

Nu-şi amintea când a fost ultima oară că a petrecut un moment atât de plăcut cu cineva, iar tentaţia de a o invita să iasă împreună era deja irezistibilă; dar, tocmai din pricină că era important pentru el, se simţea timid şi nu voia să o sune prea curând. Ea şi-ar da seama imediat că el simţea nevoia să o vadă. Atunci sună telefonul lui direct.

— Vicepreşedintele Departamentului de Audit, vă rog?

Lui Jaime îi tresăltă inima.

— Karen?

— Aceeaşi din localul cu hamburgeri.

Vocea îi suna veselă.

— Aha, da, Karen. Hotărî să se prefacă indiferent. Va profita de faptul că a sunat ea. Ce pot face pentru tine? Ai nevoie de un audit?

— E foarte amuzant domnul vicepreşedinte, continuă ea cu o voce melodioasă. Va trebui să vorbesc cu avocatul meu despre tonul pe care l-aţi folosit oferindu-mi auditul.

— Eu n-am avocat. Mi-ai putea recomanda unul, în cazul în care povestea asta ar deveni un litigiu?

— Cunosc o bună avocată, dar e scumpă.

— Cât?

— Un hamburger grecesc.

— Bine. Am putea ajunge la un acord. Se simţea Humphrey Bogart şi nu voia să se arate grăbit. Ce zici de mâine, joi?

— Imposibil, am un alt angajament, răspunse ea. Propun seara de vineri.

Jaime simţi că-şi pierde pretinsul avantaj şi rămase o clipă tăcut faţă de acest fapt neprevăzut. Seara de vineri era evident un angajament mai serios decât cea de joi, ceea ce îl încânta. Dar stabilise cu o prietenă să se vadă şi va trebui să anuleze întâlnirea. Antrenamentul lui ca negociator îi spunea că, pentru a-şi recăpăta poziţia, trebuia să răspundă că el era ocupat vineri şi să-i propună lunea următoare. Categoric, luni.

— Mai bine sâmbătă, se auzi spunând.

Aşteptarea până săptămâna următoare îi produsese deodată panică.

— Oh! îmi pare rău, dar sâmbătă nu pot.

— Bine, accept vineri. Era o predare, dar spera să nu se observe. Dar tu inviţi, ca o compensaţie pentru un termen atât de scurt.

— Să-i lăsăm pe avocaţii noştri să discute la cină, spuse Karen. Apropo, al meu are chef să meargă mai curând la un restaurant în Newport, numit *The Red Gull*[17]. Îţi convine?

— Dar, nu voiai un hamburger?

— Ba da, mă tentează, dar altădată. Vorbim de o seară de vineri. Nu fi aşa de zgârcit, domnule! Râdea.

— Dar tu ai fost cea care… Jaime îşi dădu seama că nu prea avea argumente. Bine, de acord, acceptă el.

— Ia-mă de acasă la opt. Karen îi dădu adresa. Pe curând, dragă.

Jaime rămase privind receptorul, cu dorinţa de a-l săruta.

VINERI

14

Trecuseră şapte minute peste opt când Jaime opri maşina în faţa barierei de acces la complexul de apartamente. Făcuse înconjurul de vreo două ori, lăsând timpul să treacă, pentru ca să ajungă târziu, şi spera să o fi supărat pe Karen, dar nu într-atât încât să-i strice seara.

Din gheretă, un paznic enorm, cu înfăţişare puţin prietenoasă, îl interogă din priviri.

— Karen Jansen.

Paznicul nu răspunse şi, apucând telefonul, formă un număr, fără să-l piardă din ochi pe Jaime.

Opt şi nouă minute, n-a fost în intenţia lui să întârzie atât de mult, dar era sigur că ea îl va face să o aştepte.

Paznicul izbucni într-un hohot de râs; dinţii foarte albi îi iluminară într-un zâmbet larg chipul întunecat.

— Domnul Berenguer? întrebă el, închizând telefonul.

— Da.

— La prima intersecţie, luaţi-o la dreapta, vă rog. Bărbatul zâmbea în continuare. După o sută de metri, veţi găsi pe stânga o zonă de parcare cu spaţii verzi. Puteţi lăsa maşina acolo. Domnişoara Jansen locuieşte în edificiul D, etajul trei B.

— Mulţumesc, răspunse Jaime, surprins şi intrigat de brusca amabilitate a bărbatului. Acesta îi răspunse cu o expresie prietenoasă.

Zona cuprindea clădiri elegante de înălţime medie, în stilul colonial din Sud. Pajiştea întinsă şi copacii crescuţi din grădini erau deja iluminaţi pentru noapte.

Se întrebă care o fi edificiul D, dar nu avu timp să afle; ea înainta prin grădină şi Jaime deduse că o fi ieşit din apartament de îndată ce a închis telefonul după ce a vorbit cu paznicul. Simţi o urmă de remuşcare pentru întârzierea lui intenţionată.

Haină neagră, geantă şi pantofi cu tocuri înalte, asortaţi. Ochii albaştri şi buzele mai roşii decât de obicei îi zâmbeau în semn de călduros bun venit. Era foarte, foarte frumoasă.

Coborî din maşină şi rămaseră la treizeci de centimetri unul de celălalt.

— Bună, Jim.

— Bună, Karen.

În ciuda riscului de a răni convingerile feministe pe care presupunea că le-ar avea fata, aruncă un compliment:

— Eşti foarte frumoasă.

— Mulţumesc, răspunse ea, aparent încântată de compliment. Şi tu eşti foarte atrăgător.

Pe Jaime îl surprinse atitudinea relaxată şi fericită a lui Karen, care, invers de cum se temuse, nu arăta nici cea mai mică urmă de agresivitate. După o clipă de şovăire, se grăbi să-i deschidă portiera maşinii.

— Mulţumesc, repetă ea aşezându-se şi, când i se deschise haina, lăsă să se vadă nişte frumoase picioare lungi sub o fustă simplă.

Jaime îşi înghiţi saliva, închise cu grijă portiera şi dădu roată maşinii, gândindu-se că era pentru prima dată că i le vedea. Până în clipa aceea, pentru el, picioarele fuseseră o parte inexistentă a anatomiei lui Karen şi, deodată, ajunseseră să fie o realitate incitantă.

Porni maşina, stăpânindu-şi tentaţia de a arunca o altă privire către fascinanta lui descoperire.

Karen răspunse salutului entuziast al paznicului.

— Pe curând, Was.

Bărbatul, încă zâmbitor, îşi arătă pistolul.

Jaime nu înţelegea gestul.

— Karen, întrebă el până la urmă, ce i-ai spus paznicului la telefon când am ajuns?

— I-am spus că cineva nu trebuie să se prezinte cu întârziere la prima întâlnire, răspunse ea liniştită, şi să-ţi tragă un glonţ în cap dacă mai zăboveai o secundă în plus.

— Ei bine, individul avea înfăţişarea cuiva căruia nu i-ar fi păsat s-o facă. Jaime încasă gluma. Dar ar fi fost o pedeapsă excesivă.

— Fireşte că ar fi făcut-o şi, pe deasupra, ar fi fost chiar încântat. Apoi, tonul lui Karen deveni sever. Aşa vă purtaţi voi, latinii, cu domnişoarele la prima voastră întâlnire?

— Nu întotdeauna. Doar când sunt funcţionare de rang înalt pline de succes, răspunse el pe un ton ironic.

— Ah, nu, protestă ea cu o înflăcărare amuzantă. Nu lucrez la sfârşit de săptămână şi am pretenţia să fiu tratată ca orice femeie; să nici nu-ţi treacă prin minte să mă discriminezi, ar fi anticonstituţional.

— Ia te uită, a răsărit şi avocata!

O privi în ochi. Zâmbeau amândoi. Nu putu evita să viziteze cu privirea acele picioare; îl atrăgeau ca un magnet. Ştia că ea îşi dăduse seama şi se blestemă pentru neînfrânare. Dar apoi se gândi că ea îi ceruse să nu o discrimineze.

Constituţia ţării ar trebui să fie respectată!

*

The Red Gull era un restaurant romantic în stil marinăresc cu muzică suavă, puţină lumină ambientală şi lumânări roşii pe masă.

Conversaţia avansă repede de la lipsa de importanţă a hobby-urilor la domenii mai profunde. Amândoi explorau cu aviditate zonele necunoscute ale celuilalt, lăsându-le să iasă la iveală pe cele proprii.

— Bunicul meu patern a murit într-un vechi război, în Europa, a luptat pentru libertate, povestea Jaime. Iar tatăl meu şi-a părăsit prima patrie, a emigrat în Cuba, unde i-a sprijinit apoi pe castrişti, pentru ca mai târziu să trebuiască să fugă de pe insulă şi să vină aici, tot în căutarea libertăţii.

— Păi, de-acum a găsit-o, conchise Karen. Trebuie să fie un om fericit.

— Nu cred că el e foarte sigur că a găsit-o.

— De ce?

— Pentru că libertatea e un concept schimbător, o utopie care evoluează. Ideea despre libertate pe care o avem tu şi cu mine este oare cea pe care o căutau părinţii Constituţiei Statelor Unite? Cea a Revoluţiei Franceze?

— Mă rog, faptul că nu porţi lanţuri, că poţi să mergi oriunde îţi place şi să-i votezi pe guvernanţi te ajută să fii liber, nu crezi? argumentă Karen. Dar, uneori, toţi trebuie să facem nişte lucruri pe care nu le dorim. Ca să ai o libertate totală ar trebui să ai puterea totală.

— Prea multă filosofie. Mă tem că te plictisesc şi n-o să mai accepţi o altă întâlnire.

— Te înşeli. Ochii îi străluceau sub pâlpâirea lumânărilor. Subiectul mă interesează. În localul cu hamburgeri mi-ai vorbit despre vidul de ideologii din vremea noastră, nu-i aşa?

— Da. Cred că idealismele au murit. Căutarea libertăţii s-a încheiat.

— Ăsta e motivul pentru care n-am acceptat să ies cu tine sâmbătă.

— Poftim?

— Ăsta e motivul pentru care ţi-am spus că nu pot ieşi cu tine mâine, sâmbătă. Libertatea.

— Şi ce are de-a face cu faptul că tu şi cu mine am fi ieşit în oraş? Jaime era surprins. În ce fel e îngrădită libertatea ta prin faptul că ai fi ieşit cu mine sâmbătă? Am înfăţişarea unui partizan al sclaviei?

Karen râse veselă, savurând stânjeneala lui Jaime.

— Nu puteam ieşi mâine cu tine pentru că am stabilit cu nişte prieteni să mergem la UCLA la o conferinţă despre libertate şi putere în ziua de azi. După cum vezi, libertatea este motivul final al refuzului meu.

— Foarte isteaţă.

— Bineînţeles, dar acum eu sunt cea care te invită să ieşim mâine. Cu condiţia să vii la conferinţă, fireşte. Şi apoi adăugă amuzată: Cred că poţi atinge nivelul intelectual cerut.

— Mulţumesc pentru promovarea examenului, doamnă doctor, dar îţi amintesc că tu ai fost cea care mi-ai propus să ieşim azi.

— Neg categoric, exclamă ea, lărgindu-şi zâmbetul. N-am cerut niciodată vreunui bărbat să iasă cu mine. Ei sunt cei care mi-o cer.

Mâna lui Karen era pe masă şi Jaime trebuia doar să o întindă pe a lui ca să o atingă. O dorea cu intensitate, dar se gândi că ar fi fost prematur şi că ar putea strica toată seara. Nu voia să facă greşeli.

— Eşti o neruşinată simpatică.

— Poate, răspunse ea cu o privire şmecheroasă.

Jaime se întreba dacă nu cumva l-o fi provocând cu premeditare.

SÂMBĂTĂ

15

Au ajuns târziu la conferinţă, de data asta Karen l-a făcut să aştepte mai mult de o jumătate de oră. Jaime a fost pe punctul de a protesta, dar până la urmă a hotărât să tacă.

Vreo trei sute de persoane, aproape toate cu înfăţişare de universitari, ascultau cu atenţie. Purtau îmbrăcăminte lejeră şi unii şedeau pe jos aproape de orator. Ei s-au instalat pe nişte locuri libere din fundul sălii.

— Marea reuşită a epocii moderne este că imensa majoritate a celor dominaţi şi spoliaţi nu-şi dau seama de acest lucru. Şi, ceea ce este cel mai grav, se cred liberi. Bărbatul care vorbea să tot fi trecut de treizeci şi cinci de ani, purta cioc şi îşi folosea mâinile ca să-şi sublinieze mai bine cuvintele. Ne îndreptăm oare spre acea faimoasă lume fericită? În evoluţia umană, există momente când se formează o masă socială critică. „Masa socială critică" o definim ca fiind numărul suficient de indivizi care, gândind şi acţionând în aceeaşi direcţie, fac lucrurile să se schimbe. Înainte, schimbările sociale se petreceau prin revoluţii sau cuceriri, acum se întâmplă graţie voturilor cetăţenilor. Şi cum se creează această masă critică? Conferenţiarul vorbea fără să ridice glasul, cu o anume încetineală, dar sublinia cuvintele. Religia, cultura definită ca fiind sentimentul a ceea ce este drept şi nedrept şi practica economică sunt ingredientele pentru formarea gândirii individului şi a maselor. Amestecul acestor trei elemente produce conceptul de corect şi just şi defineşte poziţia politică a cetăţenilor.

Ochii întunecaţi ai oratorului îi căutau pe cei ai oamenilor care îl ascultau şi se opreau, aţintindu-şi privirea asupra câte unuia. Părea că citeşte în ei, că ia energie şi că, în felul acesta, sporea forţa mesajului său, care începea încetul cu încetul să crească în ton şi în volum.

— Aşadar, într-o societate ca a noastră, în care fiecare cetăţean are un vot, munca de lămurire şi convingerea sunt armele fundamentale pentru a obţine puterea, fie ea politică, economică sau chiar religioasă. Dar, ca să se producă masa socială critică, este nevoie să fie transmis conceptul de „corect şi just". Ca acesta să ajungă în mod convingător la un mare număr de cetăţeni. În trecut, această lucrare au realizat-o preoţii prin religie şi trubadurii şi comedianţii prin divertisment; ei au fost cei responsabili cu transmiterea şi convingerea cetăţenilor în legătură cu ceea ce era corect şi just. Cui îi revine acest rol în ziua de azi? Mijloacelor de comunicare. Ele sunt cele care au pus mâna pe această mare putere şi care-şi lansează continuu mesajul prin filme, programe de televiziune sau articole de presă. Le-am dat radioului, televiziunii şi ziarelor cheia casei noastre şi accesul la votul nostru. Iar în democraţie, atunci când votăm, cedăm mica noastră picătură de putere politică unei persoane care, în final, o va folosi conform propriilor criterii şi decizii.

Jaime se gândi că, prin felul în care se exprima, omul acela îi amintea mai curând de un predicator de la televiziune decât de un profesor universitar. Categoric, părea un misionar, şi asta l-a făcut să nu aibă încredere în el.

— Filmele de cinematograf şi programele de televiziune sunt cel de al doilea produs de export, în valoare monetară, al Statelor Unite. Dar importanţa lor depăşeşte exportul economic; sunt o adevărată armă. Vânzarea stilului de viaţă american pe cele cinci continente a atras după sine

căderea cortinei de fier, năruirea şi transformarea sistemelor comuniste. Cetăţenii acestora, consumatori avizi de imagini şi de divertisment, în ciuda maşinăriilor locale de propagandă, au fost convinşi de faptul că înaltul standard de viaţă american era ţelul vieţii lor şi au forţat schimbările în ţările respective, ajutaţi de ineficienţa acelor sisteme care propuneau filosofii de viaţă alternative. Şi iată cum Statele Unite au câştigat cel de al treilea război mondial. Fără să trebuiască să tragă niciun glonţ.

*

Jaime o privi pe Karen şi, văzând aviditatea cu care îl asculta pe orator, îi crescu suspiciunea faţă de omul acela.

— Acesta este doar un exemplu al puterii mijloacelor de comunicare. Îl conving, îl seduc pe cetăţean, obţin vânzări şi credincioşi pentru noile religii, îi înalţă la putere pe preşedinţii care conduc destinul naţiunilor. Îl conving că sistemul este just şi că el, individul, este liber. Dar, este oare liber cetăţeanul nostru mijlociu? Are libertatea să decidă câte ore să doarmă? La ce oră să se trezească şi dacă să meargă sau nu să muncească? Are într-adevăr această libertate? Eu vă provoc să vă gândiţi. Putem decide ce facem duminică sau unde vom merge în vacanţă; cu condiţia să avem bani, fireşte. Ce lucruri importante din viaţa noastră putem schimba? Analizaţi acest lucru şi veţi vedea că într-adevăr sunt puţine. Suntem oare liberi? Sau am fost convinşi că suntem liberi? Aici, bărbatul marcă o lungă pauză. Închei cu o dată finală: 75 la sută din mijloacele de comunicare sunt controlate azi de marile companii multinaţionale. Şi aceste mari corporaţii au puterea de a comenta, de a manipula şi de a cenzura ştirile. Jeff Cohen, fostul responsabil de rubrică de la *USA Today* şi *Los Angeles Times,* spune că „asistăm în această ţară la crearea unui sistem de propagandă mult mai

sofisticat decât cel din fosta Uniune Sovietică". Gândiţi-vă la aceste cuvinte. Vă mulţumesc.

Sala răsună de aplauze şi, când acestea se încheiară, un tânăr din rândul patru începu şirul întrebărilor. Karen se aplecă spre Jaime şi îi vorbi la ureche.

— Interesant, nu-i aşa?

— Da. Omul ăsta e un revoluţionar. Dar îşi trecu gândul sub tăcere: nu o fi cumva un manipulator în căutare de putere, pe care atât de mult a criticat-o, pentru sine însuşi?

*

Odată încheiate întrebările, mulţi dintre cei prezenţi se grupară în cercuri, discutând cu înflăcărare.

— Conferenţiarul este un prieten al meu. Se numeşte Kevin Kepler. Ţi-l voi prezenta mai târziu; acum are prea multă lume în jurul lui. Luându-l de mână, îl trase după ea spre o latură a sălii. Vreau să cunoşti un alt prieten, vino.

Se apropiară de un grup; un bărbat se dădu la o parte când îi văzu.

— Peter, el este Jaime Berenguer, îl prezentă Karen. Jaime, prietenul meu Peter Dubois.

Îşi dădură mâna. Bărbatul, cu părul şi barba albă, să tot fi avut vreo şaizeci de ani. Era îmbrăcat cu o scurtă largă de lână cu motive indiene şi pantaloni şi cizme de cowboy.

— Încântat să vă cunosc, domnule Berenguer.

Îl privi cu ochii lui limpezi, curios de ficşi.

— O plăcere, răspunse el, îndoindu-se că va ajunge să fie astfel.

— Jaime este un coleg de la corporaţie, informă Karen.

— Aveţi un nume de familie interesant, domnule Berenguer. De unde e originară familia dumneavoastră?

— Din Cuba.

— Şi înainte? De unde provine?

— Din Spania.

— Şi aş îndrăzni să afirm că din vechiul regat de Aragon.

— Da, aveţi dreptate. Jaime zâmbea uimit. Cum aţi ghicit?

— Peter predă istoria, interveni Karen, şi specialitatea lui este Evul Mediu.

— Dumneavoastră sunteţi un descendent al familiei Ramon Berenguer, conţi de Barcelona şi mai târziu regi ai Aragonului, continuă Dubois cu solemnitate, dar zâmbind. Am dedicat mult timp studiului acestei perioade istorice şi faptelor în care aceste personaje şi descendenţii lor au jucat un rol principal. Nişte oameni fascinanţi.

— Nu aveam cunoştinţă despre asemenea strămoşi. Pe Jaime îl amuza această surpriză. Mi-ar plăcea să aflu mai multe despre ei.

— Sunt sigur că ştiţi mai multe, dar acum nu vă amintiţi.

Bărbatul îşi păstra privirea fixă, cu ochii prea deschişi, care aminteau de cei ai unui şarpe.

— La ce vă referiţi? vru Jaime să ştie, surprins.

— O persoană, domnule Berenguer, are înlăuntrul său nişte înregistrări nebănuite. Unii le denumesc memorie genetică, iar alţii le dau nume diferite. Se află acolo şi nu trebuie decât să le chemaţi; veţi fi surprins să constataţi ce înmagazinează memoria dumneavoastră.

— Glumiţi? întrebă Jaime. Aşa, niciuna, nici două? Ca şi cum ar fi vorba de o dischetă de computer?

— Nu. Nu glumeşte, interveni Karen. Am cunoscuţi care au fost în stare să recupereze o parte din memoria lor. Este o experienţă unică.

— Da, domnule Berenguer. Dubois făcu un semn cu mâna stângă şi Jaime observă un inel cu o ciudată formă de potcoavă. Întocmai, eu colaborez cu un grup de lucru care dezvoltă tehnici pentru obţinerea acestor experienţe şi până în acest moment succesul ne-a surâs într-un număr

considerabil de cazuri. Mă puteţi crede că, atunci când se întâmplă, compensează cu prisosinţă efortul.

— Sunt uluit. Cred că am citit ceva asemănător, dar n-am luat niciodată în serios aceste poveşti.

— Ei bine, vă asigur că unele dintre ele sunt adevărate.

— Vreţi să spuneţi că aş putea ajunge să „evoc" ceva ce nu mi s-a întâmplat mie niciodată, ci unui strămoş al meu?

— Este foarte posibil ca dumneavoastră să vă reamintiţi. Depinde de atitudinea şi de credinţa pe care o veţi avea când vă veţi confrunta cu acest tip de experienţă noncarteziană. Sunt unii pe care neîncrederea îi blochează complet şi care nu reuşesc niciodată să-şi amintească.

— Aş putea oare să rememorez faptele strămoşului meu, regele? Ale lui Berenguer, cum îl numiţi dumneavoastră?

— Da, dar este improbabil. Logic este să vă ciocniţi întâi cu experienţele altora. Trecutul dumneavoastră genetic este alcătuit prin aportul a mii de indivizi.

— Să nu vă supăraţi dacă sunt sceptic, dar mie îmi aminteşte de practicile spiritiste. Nu cred în chestiile astea.

— Nu mă supăr. Dumneavoastră sunteţi liber să credeţi în ce doriţi, dar cunosc o mulţime de persoane culte, inteligente şi cu un înalt nivel intelectual care au trăit această experienţă. Dacă hotărâţi să judecaţi în necunoştinţă de cauză, dacă vă cramponaţi de opiniile oficiale şi nu aveţi niciun interes pentru acest lucru, e dreptul dumneavoastră, nu voi fi eu cel care să vă blameze. Fără să-şi piardă zâmbetul, misteriosul personaj schimbă vorba. Ce părere aveţi despre conferinţă?

— Interesantă. Dar revenind la povestea cu memoria, înţelegeţi-mi uimirea, se grăbi să adauge

Jaime, şi bineînţeles că n-aş refuza să o experimentez.

— Bine, în cazul ăsta, veniţi la una din întâlnirile noastre. Chiar mâine plecăm într-o excursie. Poate Karen, dacă nu are alt angajament, vrea să vă invite.

— Bineînţeles că am un alt angajament, spuse Karen. Şi, de altfel, de ce aş vrea eu să-l invit pe acest cubanez sceptic?

Pe Jaime îl amuză provocarea lui Karen şi rămase privind-o, dând din cap cu o privire rugătoare.

— Bine. Dacă mi-o cere frumos şi merită, poate îmi schimb planurile şi îl invit.

— Te rog, Karen.

— O să văd ce pot face. Dar, mai întâi, trebuie să-mi consult agenda.

— Scuzaţi-mă, trebuie să vă las, spuse Dubois cu amabilitate, întinzându-i mâna. Am fost încântat să vă cunosc, domnule Berenguer. Voi afla mâine dacă aţi reuşit până la urmă s-o convingeţi pe Karen.

— Încântat şi pe curând, răspunse Jaime, strângându-i mâna.

16

— Ce mai face Sara?

Davis folosea obişnuitul său stil energic.

— Îşi revine bine din şoc, răspunse Andersen, preşedintele Departamentului Juridic. Insistă să revină la serviciu, dar medicul vrea ca ea să-şi continue repausul la pat. Lucra de mai bine de treizeci de ani cu Steve şi nu-i poate ieşi din minte că ea a fost cea care i-a pasat bomba. Se simte vinovată.

— Ce prostie! Să se întoarcă la lucru, dacă vrea. Activitatea este cel mai bun tratament şi, fiind cu ceilalţi, o va ajuta să-şi scoată tâmpeniile

din cap. Davis se adresă acum unui bărbat la vreo cincizeci de ani, aşezat la masa de conferinţe. Inspectore Ramsey, îmi închipui că aţi interogat-o deja pe Sara. Ea ce îşi aminteşte?

Fuseseră nevoiţi să aştepte ziua de sâmbătă pentru ca Davis să se poată întâlni pentru prima dată cu inspectorul însărcinat cu ancheta. Ramsey purta un costum obişnuit, cravată ieftină, şi se juca cu o ţigară în mâini. Aspectul lui contrasta cu costumul scump şi cravata italienească a lui Gutierres. Avea înfăţişarea unui funcţionar oarecare din administraţia oraşului, iar aspectul lui nu era prea strălucit, dar însuşi primarul i-l recomandase lui Davis, iar acesta nu se lăsa impresionat de costume şi cravate de marcă.

— Nimic care să poată aduce nişte indicii, răspunse el cu încetineală. Spune că i-a pasat domnului Kurth două plicuri mari cu indicaţia „a fi deschise doar de persoana interesată” şi care păreau scenarii de film. Obişnuit. I-am arătat bucăţi de ambalaj recuperate din dărâmăturile din birou, dar Sara n-a putut identifica niciunul.

— Ceva în scrisoarea de revendicare a atentatului? interveni Gutierres.

— FBI-ul nu are dovada existenţei nici unei organizaţii numite Apărătorii Americii, dar poate fi un al doilea sau al treilea nume al vreunui grup paramilitar extremist. Se fac cercetări. Alte companii de comunicare au primit aceleaşi scrisori. Ameninţă din pricina a ceea ce consideră ei drept conţinuturi libertine şi antiamericane ale programelor de televiziune sau ale filmelor. Dar n-au revendicat niciodată un atentat.

— Sunt vechile noastre cunoştinţe, informă Gutierres. De mai bine de un an de zile nu încetează să trimită insulte şi ameninţări la adresa tuturor, dar în special domnilor Kurth şi Davis.

— Am nevoie de aceste scrisori, spuse Ramsey. Dumneavoastră le păstraţi?

Gutierres îl privi pe Davis, care încuviinţă uşor din cap.

— Da, le veţi avea chiar azi.

— Aţi găsit ceva în scrisoare? întrebă Davis.

— Nu erau amprente şi a fost tipărită pe o hârtie obişnuită, cu imprimanta cea mai vândută în America şi cu un program de scriere dintre cele mai uzuale. Fără amprente digitale. Nicio informaţie relevantă.

— Ce aţi aflat despre apelul telefonic al Fraţilor întru Apărarea Demnităţii?

— Nimic. FBI-ul n-are dovezi nici despre existenţa unui asemenea grup. Individul care a sunat avea accent de New York şi asta e singura pistă.

— Şi din analizele resturilor din birou?

— A fost o explozie cumplită. Geamurile exterioare ale clădirii sunt rezistente la mari impacturi, dar explozia a reuşit să spargă o mulţime dintre ele. Domnul Kurth era între bombă şi geamuri. Ramsey se exprima cu încetineală, tărăgănând cuvintele. A murit instantaneu, literalmente zdrobit de suflul foarte puternic. Când a zburat pe fereastră, era deja mort.

— Puteţi să mă scutiţi de detalii, i-o reteză Davis. V-am întrebat ce aţi găsit în birou. Presupun că toţi oamenii ăia pe care i-aţi trimis or fi fost buni de ceva.

— Domnule Davis, spuse Ramsey încetând să se mai joace cu ţigara, sprijinind-o cu filtrul de masă şi ţinând vertical celălalt capăt cu vârful degetului arătător, dumneavoastră conduceţi această companie, iar eu conduc ancheta. Se aplecă uşor în faţă. Să lămurim dintru început ce face fiecare. Noi cercetăm şi dumneavoastră colaboraţi. Este obligaţia dumneavoastră şi cred că nu vreţi să apăreţi ca o persoană care blochează legea. Întrebările le pun eu şi, dacă voi răspunde la ale dumneavoastră, va fi din pură politeţe şi până

acolo unde cred eu de cuviinţă. Aveţi destule probleme şi va fi mai bine să nu fie şi mai multe.

Nu se mai auzi decât tăcerea. Pretorianul care scria minuta reuniunii rămase cu o mână ridicată de pe tastatura computerului şi îl privea pe Ramsey, cu gura întredeschisă de uimire. Gutierres îi aruncă poliţistului aceeaşi privire pe care o pisică ar lansa-o asupra unui şoarece; Andersen încerca să evite să zâmbească. Nimeni nu-i vorbea astfel bătrânului.

— Domnule Ramsey, răspunse Davis după câteva clipe, cred că dumneavoastră nu v-aţi asumat răspunderea pentru situaţie aşa cum este ea şi vă voi explica. Făcu din nou o pauză. Mare parte din banii cu care vi se plăteşte leafa provine de la impozitele pe care le plăteşte corporaţia pe care o conduc eu. Şi acelaşi lucru se întâmplă cu salariul şefului dumneavoastră şi al şefului şefului dumneavoastră. Cu acest telefon pot chema pe cineva care-şi va întrerupe orice reuniune în care s-ar afla ca să răspundă imediat la apelul meu. Acel cineva se poate da cu curul de pământ atât de tare, încât să-i rămână plat pentru restul vieţii. Şi o va face dacă eu vreau să fie aşa, pentru că şi-a obţinut nenorocita aia de slujbă cu sprijinul corporaţiei. Şi face pe el de frică să nu-şi piardă fotoliul.

Sprijinindu-se de spătarul scaunului, Ramsey îşi luă câteva clipe de răgaz înainte de a vorbi.

— Să vă ajut să spuneţi ceea ce n-aţi putut spune? Poate voiaţi să spuneţi „să se dea de pământ cu curul ăla împuţit de negru”? Făcu o pauză. Ameninţaţi cumva în public oficialul care conduce cercetarea unui asasinat petrecut în birourile dumneavoastră? Sunteţi foarte puternic, domnule Davis, dar n-aţi putut împiedica asasinarea celui mai bun prieten al dumneavoastră. Nu ştiţi cine a făcut-o, nici dacă vor încerca din nou, dar dacă o vor încerca, ştiţi că ar putea avea succes chiar împotriva dumneavoastră. Puterea îşi are limitele ei, domnule Davis, şi uneori o viespe

poate răni un elefant fără ca acesta să poată face ceva ca să o împiedice. Şi chiar dacă elefantul ar avea şansa să-i vină de hac viespii, asta nu i-ar curma durerea rănii. Gândiţi-vă la asta.

— Inspectore, interveni Andersen, nu interpretaţi greşit expresia domnului Davis; ăsta e limbajul obişnuit în branşa noastră. Corporaţia colaborează pe deplin în anchetă.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor, Andrew, i-o reteză Davis, dar n-am nevoie de el. Sper să lucraţi tot atât de bine pe cât vorbiţi, Ramsey. Şi respect ceea ce aţi spus. Vom colabora cu dumneavoastră, dar puneţi rapid mâna pe ticăloşii ăia de Apărători ai Americii. Atunci veţi avea mai mult decât respectul meu: recunoştinţa mea personală. Şi asta valorează mult în oraşul ăsta şi în ţara asta. Sper să manevraţi în orice clipă această treabă cu cea mai mare confidenţialitate, în special faţă de presă. Şi să nu daţi greş, pentru că, dacă o faceţi, atunci chiar eu personal o să dau de pământ cu curul ăla împuţit de negru al dumneavoastră şi voi face în aşa fel încât alte cincizeci de persoane să facă acelaşi lucru.

— O luaţi prea repede, continuă Ramsey, trecând cu vederea ameninţarea lui Davis. E foarte posibil ca Apărătorii Americii sau Fraţii întru Apărarea Demnităţii să fie o simplă acoperire pentru un alt grup sau interes. Spuneţi-mi, cine beneficiază de moartea lui Kurth? Concurenţi? Cineva care-i dorea postul în corporaţie? Duşmani personali? Sunt sigur că munca de conducere a unui studio cinematografic nu e o treabă pentru surorile de caritate. Duşmani politici? Domnul Kurth avea o mare putere politică. Pe cine deranja?

— Aşadar, credeţi că Apărătorii Americii sunt un paravan? şopti Davis, dus pe gânduri.

— Uitaţi ce este, Ramsey, interveni Gutierres, de ani de zile primim ameninţări de la indivizi şi de la grupuri. Predicatori ai bisericii ne-au dat numele de Anticrist şi au promovat boicotarea

producţiilor noastre de televiziune. Oamenii ăştia sunt reali. Există cu adevărat şi mulţi sunt în stare să ucidă.

— Da, există. Sigur că există o mulţime de extremişti şi de nebuni. Totuşi, ce scuză drăguţă! răspunse Ramsey.

— Ramsey, spuse Davis, va fi o sarcină foarte dificilă să căutaţi duşmani şi persoane care se simt jignite. Steve Kurth a trebuit să calce peste multe capete şi să spună de multe ori nu în munca lui. Această direcţie va face ancheta să fie veşnică.

— Analiza motivelor poate da unele indicii, replică Ramsey, dar şi mijloacele de care s-au folosit asasinii. Domnul Kurth era evreu, ca şi dumneavoastră, aşa este?

— Da, aşa este, dar ce contează asta pentru anchetă?

— Nu ştiu încă. Poate conta tot atât de puţin ca şi faptul că eu sunt negru, răspunse Ramsey liniştit, sau, dimpotrivă, poate fi fundamental. Nu-i aşa că domnul Kurth nu-şi ascundea poziţia faţă de conflictul iudeo-palestinian? Şi că era în favoarea cedării teritoriilor către palestinieni, numai să se realizeze pacea? Şi că şi dumneavoastră sunteţi la fel de favorabil? Şi că aceasta contrariază nişte grupuri foarte puternice care influenţează direct asupra guvernului statului Israel? Nu-i aşa că aţi primit scrisori şi apeluri ameninţătoare din pricina unor reportaje de televiziune care propuneau deschis pacea în schimbul concesiunilor teritoriale? Şi că acele grupuri vă consideră trădători? Şi că un anume rabin extremist v-a lansat blesteme şi condamnări? Dumneavoastră aveţi o mare putere de influenţare asupra cetăţeanului american şi de convingere a lui despre cine sunt în acest conflict cei buni şi cei răi, iar opinia cetăţeanului de pe stradă influenţează mult mai mult politica guvernului decât presiunea grupurilor financiare; politica guvernului Statelor Unite este fundamentală pentru Israel. Aşa că

eliminarea dumneavoastră poate prezenta un înalt interes politic.

— Cred că dumneavoastră sunteţi cel care are prejudecăţi rasiale, îi reproşă Davis, şi mă tem că vedeţi prea multe filme de spionaj.

— Domnule Davis, a costat destul de mult identificarea explozibilului folosit, dar, cu ajutorul unui anume prieten care lucrează în laboratoarele specializate ale FBI, am reuşit. Este un explozibil rar. Ghiciţi care anume?

— Fireşte că nu. Cum dracu' să ştiu eu?

— Se numeşte RDX. Un singur gram este tot atât de puternic cât un kilogram de dinamită; a putut fi ascuns cu uşurinţă înăuntrul clădirii. Mecanismul detonator trebuie că a fost şi el foarte mic şi, în consecinţă, de înaltă tehnologie. Dumneavoastră ştiţi cine foloseşte acest explozibil?

— La naiba, Ramsey! Lăsaţi-vă odată de ghicitori!

— RDX este explozibilul favorit al serviciilor secrete din anumite ţări, spuse Ramsey cu un zâmbet, în special al serviciului secret israelian. Cu acest exploziv şi un telefon mobil au reuşit să-l ucidă pe şeful miliţiei de şoc a integriştilor islamici Hezbolah[18], Isadin Ayash.

— Insinuaţi că sunt implicaţi?

— Ar putea fi, răspunse Ramsey, studiind amănunţit expresia de pe chipul lui Davis.

17

— Va trebui să-ţi câştigi invitaţia la excursia de mâine. Eu nu merg în pădure cu oricine, îi spusese Karen, când se despărţiseră după conferinţă.

Iar acum se aflau la cină într-un excelent restaurant franţuzesc unde ea îşi dădea silinţa cu eleganţă să deschidă nişte *escargots*[19], iar el mânca un *foie*[20] proaspăt. Costumul şi cravata erau obligatorii, iar Karen purta un elegant compleu de seară cu fustă strânsă pe corp şi decolteu generos; contrastul cu părul el blond şi pielea foarte albă era splendid. Era nespus de frumoasă.

Karen hotărâse că parte din preţul pe care el trebuia să-l plătească pentru invitaţia în excursie era o cină nemaipomenită. Şi că ea va fi aceea care va alege restaurantul.

Jaime, după cum începea să se obişnuiască, a trebuit să-şi schimbe planurile pentru seara aceea şi ziua următoare. N-ar fi pierdut pentru nimic în lume ocazia de a fi împreună.

Era evident că restaurantul era scump până la indecenţă şi că ea nu se va oferi să achite jumătate din nota de plată.

Chiar şi aşa, el se gândea că e o bună investiţie şi că se va bucura până la ultimul dolar din lungul şir cât va costa cina.

— Vorbeşte-mi despre excursia de mâine. Trebuie să-mi scutur de praf uniforma mea de scout?

— Vom merge cu maşina până în zona sudică a Parcului Naţional de Sequoia şi apoi va trebui să străbatem pe jos câţiva kilometri prin pădure; vom lua masa de prânz cu un grup de prieteni.

— Şi ce veţi face acolo? Vă veţi dedica invocării spiriduşilor pădurii? Vreo ceremonie mistică? Vrăji?

— De fapt, oferim sacrificii umane, iar tu vei fi cel ales, precizã Karen cu un zâmbet larg.

Avocata ştia cum să poarte o luptă dialectică aprigă, se distra cu asta şi îi făcea plăcere să întoarcă lovitură după lovitură. Afurisita de Karen, se gândi el. Cum de reuşeşte să controleze mereu situaţia? Acest lucru îl provoca la întrecere. I se părea atât de frumoasă! Se imagină îmbrăţişând-o şi sărutând-o în pădure pe pământul acoperit cu ferigi.

— Nu mai face mutra asta, îl provocă ea văzând că nu i-a răspuns. E vorba de o mare onoare.

— O fi o mare onoare, dar îţi atrag atenţia că, dacă petrecerea de mâine va fi în contul meu, atunci nici nu mă gândesc să plătesc şi cina de azi.

Ea izbucni într-un mic hohot de râs, în vreme ce ataca al doilea melc. Părea că se simte foarte bine şi asta îl umplu pe Jaime de plăcere. Prinse curaj să lanseze o altă împunsătură.

— Sper, măcar, aşa cum se obişnuite cu condamnaţii, că-mi vei îndeplini ultima dorinţă.

Karen opri *l'escargot* la mijlocul drumului, privindu-l uşor încruntată şi cu un început de zâmbet pe buze. Era electricitate în ochii ei, iar el simţi o înfiorare. După câteva clipe lungi, Karen vârî încetişor *l'escargot* în gură scoţând uşor limba şi mişcând-o lin între buzele umede şi roşii. Apoi îşi îndepărtă privirea dintr-a lui Jaime ca să o concentreze în farfurie, în vreme ce începea să manevreze următorul animăluţ. Nu răspunse nimic, dar buzele încă îi mai păstrau acel zâmbet. El nu-şi amintea să fi văzut în viaţa lui ceva atât de senzual.

— Şi în afară de vrăji şi de sacrificii, ce mai faceţi? întrebă el ca să rupă tăcerea în care se închisese Karen ca să nu răspundă.

— Ei bine, trăim şi ne bucurăm de natură, suntem cu prietenii şi stăm de vorbă. De asemenea, lărgim grupul nostru. Suntem nişte oameni care

împărtăşim idei asemănătoare despre viaţă şi invităm alţi prieteni să ne cunoască gândurile.

— Şi ce legătură are asta cu memoria genetică pe care a menţionat-o Dubois azi-dimineaţă?

— Uneori, are o mare legătură, iar alteori, niciuna. Era un mister în ambiguitatea ei. Totul depinde încotro se îndreaptă conversaţia.

— Va veni şi Kevin Kepler?

— E posibil; vine des. Zâmbetul lui Karen dispăruse şi se arăta evazivă.

— De când cunoşti acest grup?

— De câţiva ani, spuse ea, după ce îşi luă un anumit răgaz înainte de a răspunde. Pe unii i-am cunoscut când mergeam la universitate. Apoi, cercul s-a lărgit. Sunt oameni care îmi plac. Vorbind de plăceri, cum e *le foie?*

— Excelent. Şi melcii tăi?

— Sunt mai gustoşi dacă îi numeşti *escargots.* Îmi plac foarte mult, dar prefer să nu mă gândesc că sunt chestiile alea care se târăsc prin grădină.

Era evident că dorea să schimbe vorba. Jaime se gândi că e mai bine să nu insiste; va cunoaşte lucrurile treptat, la vremea lor.

— Vorbind de plăceri, eşti foarte frumoasă.

— Vorbeam de mâncare!

— Când noi, cubanezii, stăm în faţa unei femei atât de frumoase ca tine, spunem că îţi vine s-o mănânci. Iar pe tine îmi vine să te mănânc.

— Vezi că suntem făcuţi unul pentru celălalt? îi aminti ea privindu-l cu ochii ei albaştri strălucitori şi păstrându-şi zâmbetul ironic. Eu sacrific persoane, iar tu le mănânci.

— Dar modul meu de a mânca nu doare, ci place, iar apoi eşti mai vioaie şi mai fericită.

— Este o ameninţare sau o invitaţie?

— O invitaţie.

— Mulţumesc, ştiam că tu inviţi la cină. Încruntându-şi uşor sprâncenele, expresia ei deveni

severă. Ştii că în ţara asta poţi avea necazuri cu acest gen de expresii cubaneze?

— Există ocazii când merită să rişti, răspunse Jaime, întinzând mâna şi atingând cu vârful degetelor mâna lui Karen, Ea, fără să se mişte, îl privi în continuare ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Se simţea încordat şi cu un mic nod în stomac. Dar nu se putea elibera de fascinaţia pe care Karen o exercita asupra lui. Iar eu, pentru tine, aş putea accepta multe necazuri, conchise el.

— E un compliment sau vorbeşti serios?

— Absolut serios, spuse Jaime cu deplina convingere că era adevărat.

Ea îl privi într-un fel ciudat.

*

Ieşiră în noaptea răcoroasă şi, pornind maşina, Jaime o anunţă:

— Te invit să bem ceva într-un loc foarte special.

— Am spionat discret nota de plată şi cred că eu ar trebui să fiu acum cea care invită.

— Foarte delicat din partea ta să ai remuşcări când am plătit deja, dar nu-ţi face griji, îţi vor trece cu ceva de băut. Să ne bucurăm de această noapte.

— Îmi pare rău, mâine trebuie să ne trezim în zori. Va fi în altă zi, Jaime. Du-mă acasă.

Nu-i putea face aşa ceva! Se juca cu el!

— Karen, nu-mi poţi face asta. Mă simt fabulos de bine cu tine. Mai rămâi puţin.

— Nu. Şi eu mă simt bine, dar tu eşti cel care vrei să mergi în excursie. Mâine, vom fi toată ziua împreună. Acum, du-mă acasă, te rog.

— Dar, Karen, o imploră el pe un ton comic de sfâşietor, doar o oră.

— Jaime, nu strica o seară atât de plăcută, îi atrase atenţia pe un ton serios. Fii rezonabil. Peste câteva ore ne vom vedea din nou. Acum, du-mă acasă.

El se simţi de parcă ar fi fost pălmuit. Nu mai spuse nimic. O coti cu o subită rotaţie de volan la

următorul colţ de stradă, îndreptându-se spre casa lui Karen.

Liniştea lăsa să se audă postul cu muzică country care rămânea în surdină. Un cowboy cu inima sfâşiată reproşa ingratitudinea iubitei sale.

După o lungă tăcere, Karen întrebă:

— Vii să mă iei mâine sau merg singură?

— Fireşte că o să vin.

— Mulţumesc pentru amabilitatea dumneavoastră, domnule. La ora opt, vă rog, spuse ea pe un ton dulce.

Was era de gardă şi chipul i se lumină cu un zâmbet larg când se opriră la bariera de la intrare. Karen îl salută cu mâna când deschise bariera şi bărbatul îşi păstră zâmbetul, mişcându-şi capul de sus în jos în semn aprobator.

Jaime porni motorul, închipuindu-şi că se dă jos din maşină şi că-i trage tipului un pumn în dinţi.

18

Jaime conduse maşina până la zona de parcare a vizitatorilor. Când ieşi, trânti portiera şi, deschizând-o pe cea din partea lui Karen, îi ură noapte bună.

Ea îl apucă de mână, ca să-şi ia la revedere. Licărirea trecătoare a unui zâmbet îi strălucea pe buze; Jaime făcu un gest de plecare, dar ea îl ţinea în continuare de mână. O privi din nou în ochi; era o ciudată scânteie de lumină în ei.

— Domnul ar accepta ceva de băut la mine acasă?

Jaime zăbovi câteva clipe până să-şi revină din surpriză.

Apoi, privindu-şi ceasul, încercă să se prefacă indiferent:

— Da, accept, dar trebuie să fie rapid. E târziu.

Ea nu spuse nimic, dar zâmbetul ei se mai lărgi puţin şi, trăgându-l de mână, îl conduse în tăcere înăuntrul clădirii.

Inima lui Jaime stătea să-i sară din piept. S-o fi jucând oare din nou Karen cu el?

*

Apartamentul era în stil modern, cu pereţi albi şi mobile negre. Vaze mari cu flori de pânză spărgeau monotonia bicromatică. În schimb, tablourile erau pete de culoare. Lui Jaime îi atrase atenţia o tapiserie, iluminată de un spot, şi care reprezenta o potcoavă făcută dintr-o sumedenie de fire argintii şi aurii. Îşi aminti ciudatul inel, tot cu potcoavă, pe care îl purta Dubois. Coincidenţă?

— Barul este în fund. Karen îl întrerupse din gânduri. Un whisky cu gheaţă şi apă Perrier pentru mine, te rog. Fă-te comod.

Jaime îşi scoase haina şi, după ce aprinse lumina, începu să toarne cele două whisky-uri.

De undeva, Sheryl Crow cânta Leaving Las Vegas când Karen se apropie şi buzele ei, roşii şi ispititoare, se aşezară pe pahar după ce ciocnise cu el.

— Vrei să dansezi?

— Încântată, domnule.

Cu mâna stângă o apucă pe a ei, prinzând-o de mijloc cu dreapta. Talia ei era fină. Ea îi puse mâna pe spate şi începură să danseze lent, uşor depărtaţi. Jaime se simţea îmbătat de parfumul ei, de faptul că o ţinea în braţe.

— Karen, eşti delicioasă, spuse el, apropiindu-şi gura de urechea ei.

— Şi eu mă simt foarte bine cu tine.

Continuară să danseze câteva clipe în tăcere şi Jaime începu să observe o erecţie.

Pentru o clipă se simţi fâstâcit. Apoi se gândi: „Ce naiba, suntem doi adulţi şi doar n-o să se scandalizeze că o doresc!" Trăgând-o uşor spre el, observă că se apropia fără să opună rezistenţă. Acum sânii şi pântecele ei îl atingeau. Ea o fi observat deja mesajul dorinţei. Jaime o sărută suav pe gât, în vreme ce ea îi mângâia uşor ceafa.

El se simţea pe punctul de a exploda în mii de bucăţi, se rostogolea în prăpastie, fără frâne. Dar Karen se desfăta jucându-se cu el şi în orice clipă l-ar fi putut lua prin surprindere într-un mod neplăcut.

Încercă un sărut pe gură, doar cu buzele, ca să o tatoneze, şi, cum ea nu şi le îndepărta, Jaime se lansă mai adânc. A fost un sărut lung şi delicios care-i făcu să se oprească din dans şi să se lipească unul de celălalt. Jaime o apucă de mână şi o conduse la o canapea albă ce ascundea mii de promisiuni. Ea îi spuse foarte încet:

— Acum ai de gând să mă mănânci?

El nu putu face altceva decât să-i aprecieze, chiar şi într-o asemenea situaţie, simţul umorului şi îi răspunse în spaniolă, exagerând, fără prea mare efort, o mare pasiune:

— Da, iubita mea, cu totul. O să te mănânc toată.

Karen poate că nu înţelese răspunsul, dar tonul, da, şi râse suav.

De-acum pe canapea, Jaime o sărută din nou, în vreme ce-i căuta un sân cu mâna înăuntrul decolteului larg şi, mângâindu-l, îl făcu să iasă. Era cald ca şi gura ei.

Se gândi că atinge cerul. Invers decât prevăzuse în legătură cu Karen, ea îi ceda iniţiativa, dăruindu-se fără reţineri şi uitând de jocurile de care el se temea atât de mult.

După câteva clipe, Jaime începu să o sărute pe gât, unde zăbovi ceva timp, ca să coboare încet până pe sâni. Când începu să-i muşte uşor sfârcurile, o auzi gemând. Îi puse mâna liberă pe genunchi, făcând-o să alunece încet în sus pe deasupra ciorapului. Ciorapii se terminară şi Jaime mângâia pielea caldă şi catifelată. Apoi, ridicând cusătura chiloţeilor, îşi trecu mâna pe dedesubt ca să-i mângâie sexul. Karen gemu din nou şi, când îşi puse mâna pe interiorul coapselor lui Jaime, el ştiu că nu mai putea aştepta.

Îi căută cu mâna stângă fermoarul din spatele rochiei.

— Aşteaptă, spuse tânăra întorcându-se.

Jaime trase de fermoar uşor până jos. Deschizându-se, stofa neagră dezvelea un spate frumos cu piele foarte albă şi, ea ridicându-se, rochia căzu ajutată de o blândă tragere cu mâna. Ce frumoase rotunjimi de fese şi de şolduri!

El se grăbi cu cravata, cămaşa şi pantalonii. Karen avea o expresie foarte serioasă când se întoarse spre el, dar era teribil de ispititoare. Se îmbrăţişară şi gurile li se uniră din nou. Simţea că înnebuneşte la contactul cald cu pielea ei.

Când Karen îl conduse în dormitor, Jaime observă doar patul cu spaţiu suficient pentru două persoane. Căzură în pat între mângâieri şi sărutări

şi, descotorosindu-se de lenjeria intimă, se plasă ca să o pătrundă.

Dar, împingându-i pieptul cu amândouă mâinile, Karen îl respingea.

El simţi că îi stă inima în loc. Nu. Acum, fără jocuri. Nu putea să-i facă aşa ceva!

Îi privi ochii în penumbră. Ea zâmbea timid şi-l privea dulce.

— Aşteaptă o clipă, spuse ea. Şi, mişcându-se spre o margine a patului, îi dădu ceva. Era un prezervativ.

Jaime oftă uşurat, deşi era contrariat. Nu dorea altceva decât să se simtă înlăuntrul ei, dar era absurd să opună rezistenţă şi ar fi stricat acel moment minunat. La urma urmelor, cum ar fi putut aştepta contrariul din partea ei? Da; părea că ea îşi pierduse controlul pentru prima dată. Dar, fără îndoială, era o lipsă de control foarte limitată.

Ea îl lăsă acum să o iubească fără oprelişti şi îl înconjură cu braţele şi picioarele, topindu-se din nou într-un sărut. Începură să se mişte cu o energie sălbatică; Jaime era în culmea fericirii.

După puţin, ea îşi dădu capul pe spate, zguduindu-şi trupul pe când ajungea la climax, el nu mai rezistă şi gemetele amândurora se alăturară suavei melodii ce venea din salon. Jaime simţi că izbucneşte înlăuntrul ei. Era ceva mult mai mult decât fizic. Erau nervii şi mintea care explodau într-o senzaţie plăcută. Şi se simţi departe. Foarte departe. Departe de toate lucrurile lumeşti, de viaţa şi de trecutul lui personal. Foarte departe de tot, mai puţin de pielea ei caldă şi catifelată.

— Te iubesc, spuse el când reveni în stare de conştienţă.

După o clipă de tăcere, ea şopti:

— Rămâi cu mine în noaptea asta.

— Şi excursia de mâine?

— O să trecem mai întâi pe la tine acasă ca să-ţi iei lucrurile. După câteva clipe de tăcere, adăugă: Eu te cunosc, Jaime. Te cunosc.

— Şi eu te cunosc, iubito, şi acum, mult mai bine.

— Dar eu te cunosc dinainte.

— Dinainte?

— Da, spuse ea, îmbrăţişându-l din nou şi sărutându-l pe gură.

El îi răspunse entuziasmat, simţind din nou pasiunea care îi creştea în pântece şi îşi pierdu tot interesul de a cerceta enigmatica afirmaţie. Dorea să o iubească din nou, şi nu era momentul pentru conversaţie.

DUMINICĂ

19

Degetele au făcut „click” pe computer în căutarea mesajului de noapte:

„Arhanghelul”.

Punctual ca o santinelă, raportul lui Samael aştepta.

„Cruciada avansează cu succes. Am reuşit să-l punem pe inspectorul Ramsey pe o direcţie de cercetare greşită; nu bănuieşte prezenţa fraţilor noştri la Ierihon.

Continuăm să luăm poziţii decisive în aşteptarea căderii zidului interior. Doi noi funcţionari-cheie de rang înalt au fost contactaţi de fraţii noştri. Unul oferă mari posibilităţi. Samael.”

Arhanghelul răspunse: „Dumnezeu ne binecuvântează, fraţilor, cu aceste mici izbânzi. Păstraţi-vă credinţa în victoria noastră în asaltul final. Arhanghelul”.

Cu mişcări precise, Arhanghelul elimină orice urmă a celor două texte.

20

— Nu! strigă Karen. Nu! Se agita neliniştită încercând să scape de viziunea aceea şi, în sfârşit, când putu să deschidă ochii, îşi dădu seama că visa.

Se ridică gâfâind în capul oaselor; o sudoare rece îi acoperea fruntea şi trupul. Încetul cu încetul, contururile familiare ale dormitorului îi atenuară încordarea.

— Nu! Doamne Dumnezeule! Nu iarăşi! exclamă ea cu jumătate de glas.

Jaime se trezise tresărind la primul ei strigăt şi îi mângâia mâinile.

— Linişteşte-te, iubirea mea, nu e nimic. A trecut totul. Eşti aici, cu mine.

Îmbrăţişându-i umerii, o legănă ca pe o fetiţă şi ea se făcu ghem, cuibărindu-se la pieptul lui.

— Ce s-a întâmplat, Karen? Ce a fost asta?

— Nimic, din nou acel vis urât. Mi se întâmplă uneori. Acelaşi coşmar, şopti ea. Dar ea ştia că nu era vorba de un vis.

— Povesteşte-mi-l. Ce se întâmpla?

— Nu-mi pot aminti cu claritate, dar acum sunt bine. Îţi mulţumesc, dragul meu.

Dar Karen îşi amintea visul. Prea bine. Îşi amintea perfect povestea din noaptea aceea, ca şi pe cele dinainte. Privi ceasul deşteptător.

— E abia cinci. Dormi.

El îi zâmbi fericit, îmbrăţişând-o, şi după puţin timp respiraţia lui indica un somn liniştit.

Dar ea nu mai putu dormi. Coşmarul se repeta mereu la fel, iar imaginile continuau să fie proaspete în memoria ei. Chiar şi data: 1 martie, Anul Domnului 1244.

*

Karen se răsuci în mizerabilul ei pat cu blănuri aşezat pe pământ. Nu dormise mult. În ciuda epuizării, nu putea pune geană peste geană.

Era foamea? Nu. Setea şi frigul pătrunzător erau mult mai rele.

Doar sclipirea stelelor intrând printr-o ferestruică de care atârnau ţurţuri de gheaţă lumina odaia. Un arc slab, mai puţin întunecat, le arăta ochilor ei, obişnuiţi cu bezna, deschiderea din zid unde fusese uşa încăperii.

Cu două zile în urmă, uşa şi fereastra fuseseră smulse pentru a arde lemnul. Nu pentru a încălzi trupurile şi mâinile, ci pentru a topi zăpada şi a putea bea apă. Apa călduţă era una din puţinele plăceri care le mai rămăseseră.

Se înfioră când o nouă rafală de aer glacial străbătu camera. În ciuda glugii de blană care-i acoperea capul şi aproape toată faţa, simţi că aceasta i se crăpa încă puţin.

Cineva se răsuci şi gemu în apropiere. Să fie oare draga ei Esclaramonda?

Nu. Cel mai rău lucru nu era setea sau frigul, ci frica. Dumnezeul cel bun îi trimitea suferinţa fizică pentru ca aceasta să-i domolească frica pătrunzătoare care îi strângea inima. Sau o fi foamea?

Vântul aducea gemetele răniţilor şi plânsetul vreunuia dintre puţinii copii care încă mai supravieţuiau. Când vaierele încetau pentru o clipă, tăcerea devenea absolută în noaptea îngheţată. Apoi, urletul vântului aducea din nou tristul cor al suferinţei omeneşti. Şi frica venea din nou odată cu vântul. Trupul ei se cutremură. Frică sau frig?

*

Ştia că ea, stăpâna din Montségur[21], avea privilegii. Se odihnea pe un pat de lemn, poate ultimele bucăţi de grindă care mai rămăseseră şi care nu fuseseră încă destinate apărării sau focului. Se ridică bâjbâind şi atinse peretele îngheţat. Frigul îi străbătu prin mănuşa de blană.

Acolo, la picioarele zidului, se aflase ultimul ei cufăr. Acum rămâneau doar o biată grămadă de obiecte metalice, oglinda şi rochia pe care i-o dăruise regele ei.

Cuferele şi îmbrăcămintea mai veche fuseseră arse ca să aibă căldură. Mai întâi, venise rândul mobilelor. Giuvaierele ei fuseseră schimbate de multă vreme pe provizii şi chiar pentru solda trupelor. La nimic n-au servit mercenarii sau aventurierii care au dat fuga să apere satul fortificat, înduioşaţi de epopeile trubadurului Montahagol şi ale prietenilor acestuia. Până la urmă, unii au fugit, iar alţii au murit.

Creasta muntelui era ca spinarea unui gigantic dragon adormit care se întindea de la răsărit la apus, cu zona sa cea mai joasă în Roc de la Tour şi cea mai înaltă, în satul înconjurat de ziduri, Montségur.

Dominând partea cea mai înaltă a crestei, satul era inexpugnabil, căci nu exista nicio maşinărie de război care să poată lansa pietre de la poalele muntelui şi să îl atingă.

Cu toate acestea, în octombrie, nişte căţărători basci în solda francezilor au reuşit să urce peste noapte cei şaizeci de metri de perete vertical luându-i prin surprindere pe apărătorii satului Roc.

Şi, odată pierdut Rocul, armată catolică, mult superioară numeric, a urcat şi a cucerit treptat, dând bătălie după bătălie, toată partea de răsărit a vârfului acelui munte situat la o mie două sute de metri altitudine. Acolo şi-au montat catapultele şi au zdrobit, piatră după piatră, casele şi locuitorii acestora închişi în fortificaţii.

Odată cu vârful, s-au pierdut şi drumurile secrete care permiseseră până atunci comunicarea muntelui asediat cu exteriorul. Şi odată cu ele, s-au dus şi întăririle, şi proviziile, şi speranţa.

Mai târziu, exact de Crăciun, duşmanul a reuşit să pună mâna pe barbacana dinspre răsărit şi pe clădirile din afara incintei centrale înconjurate de ziduri care conţineau aproape toată rezerva de lemne, vitală pentru a petrece o iarnă aspră în munţi.

Din caseta ei de odoare, într-o vreme invidiate de toate doamnele din Occitania şi Provensa[22], a păstrat doar un colier de aur cu pietre de rubin roşii ca sângele, cadou de la rege.

Scoţându-şi mănuşa, pipăi în căutarea acelei dulci podoabe încărcate de amintiri. Simţi răceala oglinzii şi se gândi la frumuseţea ei pe care odinioară trubadurii aveau plăcerea să o cânte.

Oglinda fusese prietena ei apropiată, aceeaşi care îi întorcea surâsul seducător pentru care

cavalerii occitani se luau la întrecere. Dar acea strânsă legătură cu oglinda a încetat atunci când a început să-şi piardă dinţii ei perfecţi.

Cântecele aveau să supravieţuiască frumuseţii. Dar perfecţiunea trupului se ducea cu timpul, ca toate iluziile fizice pe care Dumnezeul cel rău şi diavolul le creaseră. Dar, mai mult decât cu timpul, frumuseţea se ducea cu supărările. Nu se va mai privi niciodată în oglindă.

Găsi colierul şi şi-l puse.

Apoi îşi dădu jos gluga şi, scoţându-şi haina din blană de urs, o lăsă să cadă. Se dezgoli iute, simţind cum trupul îi dârdâia de frig. Îmbrăcată doar cu giuvaierul, atât de cald în alte vremuri, găsi pe pipăite rochia de la rege şi şi-o puse.

În ciuda celor treizeci de ani care trecuseră şi a celor cinci copii pe care îi adusese pe lume, rochia încă îi mai venea bine.

Se acoperi cu haina şi, trăgându-şi mănuşile, începu să meargă bâjbâind spre lumina slabă din cadrul uşii. Podeaua de lemn îi scârţâia sub paşi.

Ajungând în prag, trimise un sărut cu mâna celor care dormeau în întuneric şi simţi că rafalele de vânt erau mai intense şi mai reci.

Se porni hotărâtă să coboare scările de piatră ce duceau de la înălţimea celui de al doilea nivel al enormei case fortificate până în stradă.

Un cer acoperit de stele sclipitoare i se desfăşura deasupra capului. Jos, aşezarea rănită, acoperită de zăpadă, se întindea spre răsărit, înconjurată încă de zidurile ei în ruină.

În întuneric, la dreapta ei, era lanţul muntos al Pirineilor, cu masivele Saint-Barthélemy şi Pic Soularac, de peste două mii de metri altitudine, împiedicând pătrunderea vânturilor calde de la miazăzi.

La capătul văii, tot pe dreapta, se distingeau focurile de tabără ale francezilor care, sub comanda şefului nobilimii din Carcassonne, asediau Capul Dragonului sau Sinagoga Satanei,

cum denumeau aceştia iubitul ei sat Montségur. Acolo se aflau arhiepiscopul de Carcassonne cu temuţii lui inchizitori şi cu episcopul Durand, renumit ca fiind cel mai bun expert în maşinării de asediu. Şi îşi justifica pe drept cuvânt faima lansând peste capetele lor mingi de foc care aprindeau până şi stâncile şi doborând pereţi şi ziduri cu bolovanii din catapultele sale.

Pe timp de noapte, Durand îşi oprea maşinăriile şi lăsa ca natura să-şi aplice arma sa cea mai nemiloasă: frigul şi lipsa lemnelor.

În fundal, pe zidul de la răsărit, se zărea marea splendoare a rugurilor pe care asediatorii le aprinseseră sub stânca de piatră peste care se înălţa, încă puternic, unul din turnurile de apărare. Erau mai rele decât maşinăriile de război ale episcopului.

— Aici veţi arde cu toţii, ereticilor! striga soldăţimea. Cu toate acestea, acum, cea mai mare dorinţă a asediaţilor era să se apropie de splendoarea acelui foc ca să-şi aline durerea ascuţită pricinuită de vântul îngheţat.

Dar ar fi fost o sinucidere. Celui care s-ar fi arătat pe zidul de răsărit al fortificaţiei plăcerea i-ar fi fost scurtă; îndemânaticii arcaşi francezi, stând la pândă în întunericul nopţii, l-ar fi străpuns pe nefericit ca pe un porumbel şi doar în câteva clipe.

Karen coborî scara încetul cu încetul, pipăind treptele cu picioarele încălţate în cizme groase de piele şi blană. Pe jos era alunecos din pricina gheţii, iar la dreapta ei era un hău negru.

Când reuşi să ajungă pe dalele uliţei, înaintă spre piaţeta cu case înghesuite. Strălucirea slabă a singurului foc ce ardea în sat provenea de la casa care adăpostea răniţii, bolnavii şi copiii. Străbătu piaţa spre capătul opus, cu un pas hotărât, dar prudent; lumina chioară a casei celei mari şi a stelelor îi călăuzea paşii.

Deodată, se opri înspăimântată. În mijlocul esplanadei, ascunsă în umbra casei celei mari, era o siluetă, în picioare, nemişcată în drumul ei.

Simţi că-i tresare inima şi frica îi strânse stomacul. Un contur alb, aproape luminos, îi dădea un aer de dincolo de mormânt. Să fie oare o stafie? Doamne Dumnezeule! Erau atâţia morţi.

Rămase liniştită, cu inima strânsă, auzind şoaptele venind din casa cea mare şi simţind vântul. Observă tulburarea crescându-i în suflet la vederea acelui spectru care înainta spre ea. Inima i se zbătea terorizată la apariţia necunoscutului şi încercă să fugă, dar nu putu. Picioarele nu i se mişcau, nu o ascultau! Zbuciumată, voia să strige. Dar stătea acolo, nemişcată, cuprinsă de panică, în vreme ce silueta aceea fantasmagorică se apropia de ea, lină, domoală, inexorabilă ca moartea. Peste câteva clipe îi va simţi atingerea îngheţată… şi inima îi va plesni de groază.

Atunci, se trezea. Dorea să continue şi să se termine povestea aceea o dată pentru totdeauna, ca să nu o mai îndure, dar se trezea.

Îl privi pe Jaime, care dormea fericit alături de ea, şi îi mângâie părul negru inelat, care începuse să aibă câteva prime fire albe. Privindu-l căzută pe gânduri, după ce oftă, îi spuse încetişor, de parcă i-ar fi îngânat un cântec de leagăn:

— Vrei să ştii, dragul meu Jaime, vrei să ştii, dar ceea ce nu ştii încă este cât de mult te va durea!

21

— Cum ai petrecut azi-noapte? întrebă el.

Ea rămase privindu-l, cu o scânteie veselă şi maliţioasă în ochi, în vreme ce înghiţea liniştită ce avea în gură.

Frigul de afară şi geamurile aburite îi dădeau o senzaţie de intimitate acelei cârciumioare specializate în mic-dejunuri de drum lung, aproape de Bakersfield. Era unul din acele localuri murdare, dar pline de savoare, unde camionagii, poliţiştii şi vânzătorii de pe traseu sfârşesc prin a bea cafeaua împreună.

Le era foame amândurora şi au cerut nişte sucuri mari de portocale, ochiuri cu şuncă şi slăninuţă, însoţite de cartofi *half brown*[23] şi pâine prăjită cu unt şi dulceaţă. Măsuţa uzată din material plastic s-a încărcat cu farfurii.

În ciuda aspectului ordinar al localului, pentru Jaime tocmai devenea cel mai apropiat loc de paradis în care se afla după mulţi ani. Nişte căni mari de cafea aburindă cu o aromă pătrunzătoare completau scena. Şi drept culme, ea: Karen. Atât de frumoasă. Acolo, în faţa lui, de cealaltă parte a măsuţei, cu atrăgătoarea ei personalitate care umplea sala de mese aproape goală.

Jaime se simţea fericit, peste măsură de fericit. Îi venea greu să se convingă de norocul lui, de faptul că toată povestea e reală. Reuşise să o cucerească pe această femeie cu înfăţişare inaccesibilă şi, spre marea lui fericire, partida de sex fusese excelentă. Cel puţin pentru el.

— N-a fost rău deloc, răspunse Karen, acum fără nimic în gură. Nu trebuie să-ţi faci griji, ai trecut cu bine examenul. Cum i-a fost lui don Jaime? întrebă ea, apucând ceaşca de cafea şi luând o înghiţitură.

— Lui don Jaime, excelent. Dar cardul lui de credit este serios afectat.

Ecoul râsetului lui Karen răsună în cana de cafea.

— Bine, te invit eu la micul-dejun. Nu vreau ca din vina mea să fii pus pe lista rău-platnicilor.

— Îţi mulţumesc că-ţi faci griji pentru finanţele mele.

— Sper să mă mai inviţi la cină şi pentru asta e nevoie să ai cardul de credit în stare bună.

— Întotdeauna voi avea un bun credit pentru tine, mai ales dacă va exista o încununare a nopţii precum cea de ieri.

Karen izbucni în râs.

— Destrăbălatule! declară ea. Tu, invită-mă; apoi destinul şi norocul îşi vor spune cuvântul.

— Aşteptam un angajament mai ferm.

— Din partea unui avocat? Probabil că glumeşti!

Acum, el izbucni în râs. Amândoi continuară să mănânce.

„Ar trebui să ştiu mai multe despre viaţă”, se gândi Jaime. „Cu un divorţ în cârcă şi mai multe legături sentimentale înainte şi după, n-ar trebui să mă îndrăgostesc în halul ăsta.” Se simţea ca un licean chiar şi mai îndrăgostit decât prima dată. Asta ar trebui să fie o boală care să treacă odată cu vârsta, ca pojarul, dar acum, la aproape patruzeci de ani, era înnebunit după această cochetă pe care el o intuia deosebit de periculoasă. Iar senzaţia de pericol îl înnebunea şi mai tare.

Dar ceva tot învăţase cu trecerea anilor: o mulţumire atât de deplină precum cea de care se bucura acum era un dar dumnezeiesc foarte rar şi era păcat să-l irosească. În dimineaţa aceea, se simţea nespus de norocos şi ştia că va trebui să lupte mult în viitor ca să mai aibă parte de clipe ca aceea.

Dar acum şi azi erau momente unice. Privi cum prima rază de soare străbătea prin geamuri. Mirosea a slăninuţă şi a cafea. Se extazia numai la auzul vocii acelei femei. Zâmbetul ei, zâmbetul lui

Karen, era încă şi mai plăcut decât soarele în acea dimineaţă rece. Şi, făcându-şi loc pe măsuţa ticsită, îi apucă mâna, iar ea îi acceptă mângâierea. Şi acestui contact i se alătură cel al privirilor. Jaime simţi că se deschideau tăriile cerului şi că îi învăluia un torent de fericire deplină, rară şi îmbătătoare.

*

Traversară localitatea Bakersfield şi o luară pe drumul 178 spre Sierra Nevada. După puţin timp, la stânga şoselei apăru râul Kem; apoi, panourile anunţând intrarea în Parcul Naţional de Sequoia.

Urmară un timp cursul râului, paralel cu şoseaua; Karen îi indică lui Jaime o zonă de parcare, unde erau deja nenumărate maşini.

— Hai, trebuie să mergem puţin pe jos.

Îşi puseră canadienele şi mănuşile şi se cufundară în dimineaţa răcoroasă. Karen o apucă pe o cărare lată printre arborii înalţi şi înainta precum cineva care cunoaşte bine drumul; Jaime, luat de ea de mână, simţea răul de înălţime din pricina copacilor gigantici. Razele de soare şi gureşele păsărele se jucau acolo, sus, la cincizeci de metri de capetele lor.

La o cotitură, o trase după el până în spatele unui trunchi enorm, Karen se lăsă dusă şi, îmbrăţişaţi, se sărutară pe un pat de ferigi. Ceea ce cu numai paisprezece ore în urmă era o fantezie, acum devenea uşor. Voia mai mult.

— Să mergem, Jaime, ajungem târziu, i-o reteză ea. Şi nu ne vor aştepta.

Gâfâind, scoţând aburi pe gură în aerul cristalin al muntelui, veseli, îşi reluară drumul în pas vioi.

După un moment, luând-o pe o potecă, ajunseră la un luminiş între copacii cei mai înalţi şi acolo se întâlniră cu vreo cincizeci de persoane. Grupul stătea de vorbă, râdea şi bea cafea din mai multe termosuri enorme. Mai încolo, se vedeau

maşinile de teren cu care, fără îndoială, se căraseră proviziile.

Karen a fost primită cu numeroase saluturi calde şi începu şirul prezentărilor. Lui Jaime i s-a oferit o cafea şi un bărbat numit Tim începu să-i vorbească despre acei arbori minunaţi, în vreme ce Karen purta o conversaţie foarte însufleţită cu trei femei care o întâmpinară cu mari dovezi de entuziasm şi cu exclamaţii. După câteva minute, Karen încetă să mai vorbească şi, apropiindu-se de Jaime, îi arătă un bărbat care, aşezat cu spatele la un copac, se adresa unui număr de vreo zece persoane care îl ascultau cu atenţie.

Era Peter Dubois. Părea că le vorbeşte doar celor din jurul lui, dar, după câteva clipe, toată lumea îl asculta.

— Este Peter, sunt unii care îl numesc „Perfectul", îi spuse Karen cu voce joasă. Dar el preferă „Omul Bun" sau „Bunul Creştin". Aşa îi numim noi pe cei care au cunoştinţe ca să-i înveţe şi să-i ajute pe ceilalţi.

— În ciuda faptului că unii dintre aceşti giganţi care ne înconjoară au peste două mii de ani, tradiţia noastră este şi mai veche, spunea Dubois. Porneşte din vremurile biblice şi de la învăţăturile lui Hristos, de la înţelepciunea primului creştinism învăţat din izvorul originar şi transmis prin Evanghelia Sfântului Ioan. Cuvintele lui Hristos au fost mutilate odată cu trecerea timpului, au fost ascunse şi cenzurate de către cei care s-au folosit de religie ca de un mijloc de a supune individul. Suntem depozitarii direcţi ai moştenirii lăsate de Bunii Creştini. De cei care, în secolul al XIII-lea, voiau să citească direct evangheliile ca să afle cuvântul dintâi, îndepărtat din versiunile oficiale. De cei care nu au acceptat puterea şi posesiunile lumeşti ale Bisericii, considerându-le un germene de corupţie şi de interpretare interesată a cuvântului divin, în favoarea puternicilor de pe pământ. De acei

creştini pe care inchizitorii catolici i-au numit catari[24]. Care credeau în egalitatea femeii cu bărbatul şi a unor oameni faţă de alţii. Şi de acei creştini care credeau în reîncarnarea multiplă a individului până când acesta avea să înveţe să-şi învingă slăbiciunile, triumfând astfel asupra Dumnezeului cel rău şi a diavolului.

Glasul lui se înălţa printre copaci şi urca la cer. Lui Jaime, pădurea îi păru o imensă catedrală gotică, iar Dubois, un predicator medieval. Erau într-un alt timp, într-un alt loc.

— Împotriva lor, au fost născocite Inchiziţia şi cruciadele unor creştini împotriva altor creştini. Şi au fost arşi pe rug, au fost exterminaţi. Au fost deposedaţi de bunurile lor. Patria lor a fost invadată. Atunci a murit libertatea. Se vor împlini opt sute de ani. Dar ei ştiau că se vor reîntoarce şi că vor fi mai buni atunci când se vor întoarce, pentru că sufletele evoluează cu timpul, îndreptându-se spre perfecţiune. Noi suntem descendenţii lor spirituali şi, chiar dacă ideile în care credem au evoluat, mergem în continuare pe aceeaşi cale a lor. Prieteni, care v-aţi adunat cu noi pentru prima dată, vă invităm să mergem împreună pe acest drum. Pe cel al adevăratei libertăţi. Libertatea minţii. Şi cea a spiritului.

Dubois tăcu şi, pentru o clipă, singurul discurs a fost cel al vântului şi al păsărilor.

Apoi, o altă voce se înălţă în luminiş. Era Kevin Kepler, pe care Jaime nu-l văzuse înainte. Stătea la câţiva metri de Dubois.

— Dar ceea ce îţi cerem este angajamentul tău imediat în lupta pentru ţelul nostru şi acceptarea regulilor noastre: asta cere disciplină. Suntem mulţi şi angajaţi, avem deja o anume putere şi datoria de a o folosi în lupta pentru libertatea majorităţii. Da, pentru libertatea ultimă, libertatea gândirii. Această libertate care se vede ameninţată încontinuu de grupuri integriste de diferite tendinţe care vor să-şi impună crezurile. Pe

noi nu ne interesează credinţele lor, îl pot urma pe Hristos, pe Mahomed, sau pe Confucius; dar toţi cei care vor avea pretenţia să-şi impună religia ca fiind singura valabilă, fără să-i dea individului dreptul de a avea idei diferite, sunt la fel, lezează persoana, răpindu-i libertatea şi îi întârzie evoluţia spre o fiinţă mai bună. Kevin făcu o pauză şi grupul continua să fie tăcut. Să fiţi bine veniţi cei care nu ne cunoşteaţi; vă invit să rămâneţi în grupul nostru. Mulţi o veţi face, pentru că prietenii care v-au invitat ştiu că voi căutaţi ceva. Este foarte probabil că azi veţi găsi. Şi dacă aşa va fi, suntem foarte fericiţi de venirea voastră şi vă primim cu bucurie. Dacă nu va fi aşa, tot ne bucurăm că aţi venit şi vă dorim o fericită zi de excursie. Să ştiţi că atunci când drumul vieţii vă va conduce să gândiţi asemenea nouă, veţi fi în continuare bine-veniţi. Făcu o pauză şi zâmbi. Fără alte predici pe ziua de azi, doar conversaţii între prieteni. Şi acum, la masă!

22

— Ea minte, Andy, repetă Daniel Douglas.

— E posibil, nu mă îndoiesc de cuvântul tău, dar ce dovezi ai?

Andrew Andersen, preşedintele Departamentului Juridic al corporaţiei, aşezat în spatele mesei lui de scris, se rezemă în fotoliu, în vreme ce-şi netezea cu mâna părul blond plin de fire albe.

Bărbatul purta pantaloni albi, pantofi de iahting şi un jerseu marinăresc; părea că se duce sau că vine de la o regată.

La celălalt capăt al mesei, în blugi şi jerseu, stăteau Douglas şi şeful lui, Charles White, preşedintele Departamentului de Audit şi Afaceri Interne al corporaţiei, care, în dimineaţa aceea, îşi arăta cearcănele negre şi mai marcate.

Cel de al treilea scaun, acum gol, fusese ocupat până în urmă cu câteva minute de Linda Americo.

Dintr-un anumit motiv, Andersen voise să-şi pună masa de lucru ca o barieră, distanţându-se de interlocutorii săi, când de obicei se folosea una rotundă de sticlă situată în cealaltă zonă a biroului, unde conversaţiile aveau un aer mai puţin protocolar şi în acelaşi timp egalitar.

— Te rog, Andy! Am lucrat pentru corporaţie, cu deplină fidelitate, timp de cincisprezece ani. N-a existat nicio plângere împotriva mea, nici pe plan profesional, nici pe plan personal. Douglas stătea pe marginea scaunului şi îi privea pe rând pe ceilalţi. Dimpotrivă, până în acest moment, am avut parte numai de elogii şi de promovări şi îmi îndeplinesc funcţia de vicepreşedinte spre deplina satisfacţie a şefului meu. Nu-i aşa, Charles?

White încuviinţă din cap, dar nu deschise gura.

— Cred că merit o anume credibilitate dinaintea acestei tinere, care nu e decât şefă de Audit şi care e de puţin timp în corporaţie. Este cuvântul meu faţă de cuvântul ei.

— N-are importanţă ce credem noi, Daniel, spuse încet Andersen. Ceea ce contează este ce ar decide curtea cu juri în cazul că Linda ne-ar da în judecată; întotdeauna, ei i se va da dreptate.

— Nu e aşa cum a povestit ea.

— Îmi pare rău, nu putem permite ca această corporaţie să fie acuzată în tribunale de hărţuire sexuală.

— Charles, ai spus că vei vorbi cu Davis. El îmi cunoaşte activitatea şi fidelitatea din toţi aceşti ani.

— Am vorbit, spuse el, clătinând din cap în semn de negaţie.

— Vreau să vorbesc personal cu el.

— S-a spus deja totul, replică Andersen. A dat instrucţiuni foarte clare. Nu vrea să mai ştie nimic

şi nu o să te vadă.

— Ce vrei să spui cu asta? în glasul lui răsuna alarma.

— Până la ora asta, ar trebui să o ştii la fel de bine ca şi noi. Andersen coborî vocea. Relaţia ta cu corporaţia s-a încheiat.

— Aşa, niciuna, nici două? Acum trei zile, Linda a intrat în biroul tău cu povestea asta şi azi, duminică, mă daţi afară, exclamă el, ridicând tonul.

— Daniel, pentru Dumnezeu! răspunse Andersen, ridicând şi el glasul, în vreme ce lovea în masă cu palma. A avut loc o cercetare amănunţită şi imparţială. Tu ţi-ai expus punctele de vedere şi ea, pe ale ei. Am interogat martori. Spune-mi, poţi nega că te-ai culcat cu ea?

Douglas rămase tăcut.

— Bineînţeles că nu poţi nega, continuă Andersen. Ea deţine toate dovezile posibile despre legătura voastră şi martori care declară că făceai încontinuu presiuni asupra ei. Americo susţine că ai forţat-o împotriva voinţei ei, din cauza poziţiei tale ierarhice.

— Dar, Charly, spuse Douglas, adresându-se celuilalt bărbat, trebuie să existe o soluţie. Legătura noastră a fost cea dintre doi adulţi, liber consimţită de amândoi. Pe deplin liberă. Vă jur. Pe deasupra, am o familie cu patru copii care nu merg încă la universitate, am nevoie de bani.

— Îmi pare rău, Daniel, răspunse Andersen. Nu face lucrurile mai dificile. Eu nu pot face nimic, şi nici Charles. Tu cunoşteai riscurile pe care ţi le asumai. Ai participaţii la planul de acţiuni al companiei şi valoarea lor a crescut mult în ultima vreme; îţi putem cumpăra acţiunile la preţul pieţei. În plus, pe tine nu te interesează scandalul, aşa că îţi vom da referinţe bune în ceea ce priveşte îndeplinirea muncii tale şi îţi va fi uşor să-ţi găseşti o altă slujbă.

Daniel îşi plecă, abătut, capul. Ceilalţi doi schimbară o privire în tăcere şi îşi îndreptară din nou atenţia către el.

— Este nedrept, se plânse el după o clipă. Ce se va întâmpla cu ea?

— Îşi va păstra slujba.

— Dar de ce această discriminare? Ea continuă bine mersi, iar eu, pe drumuri. Este total nedrept.

— O să-ţi spun motivul, deşi ar trebui să-l ştii, răspunse Andersen cu răceală. Dacă o concediem, ea va fi victima unui complot şi a unei răzbunări sexiste. O proastă publicitate pentru corporaţie. Pe deasupra, tu erai şeful ei, aveai putere asupra ei din cauza poziţiei tale şi, în consecinţă, eşti răspunzător. Îşi deschise mâinile şi le lăsă să cadă pe masă în semn de încheiere a conversaţiei. Îmi pare rău, Daniel, dar aşa stau lucrurile.

— Dar acest gen de lucruri se petrec zilnic chiar în studiourile Eagle şi în celelalte agenţii şi studiouri care lucrează pentru ele; este ceva normal în show business.

— E posibil. Poate că se potriveşte cu artiştii, cu acel glamour[25] al lor, cu ambiţiile lor şi cu preţul acestor ambiţii. Producătorii or fi ştiind ei cum să manevreze aceste situaţii ca să se protejeze de acţiunile în justiţie împotriva studioului. Aici, în acest edificiu şi în corporaţie, asta este politica noastră, nu numai ca protecţie în faţa legii, ci şi pentru că aşa vrea Davis. Andersen se ridică de pe scaun şi îşi privi ceasul ca să reiasă clar că întrevederea se terminase. Trebuie să plec. Şi arătă spre uşă. Îţi doresc noroc. Afară vă aşteaptă un agent de pază care o să vă conducă.

*

Cei doi bărbaţi mergeau tăcuţi spre ascensor prin culoarele singuratice ale etajului douăzeci şi unu.

O dimineaţă însorită de duminică precum aceasta menţinea clădirea practic pustie. Doar angajaţii cu treburi urgente sau de înaltă motivaţie şi ambiţii veneau la serviciu într-o zi de sărbătoare. Cei care o făceau erau îmbrăcaţi lejer, nici vorbă de regula strictă a costumelor din zilele de lucru. Părea că doreau să se autoconvingă: „Va fi doar pentru un moment şi apoi voi merge să mă bucur de sfârşitul de săptămână” . În unele cazuri, momentul devenea o zi întreagă.

Daniel ducea sub braţ nişte cutii de carton luate din biroul lui Andersen ca să-şi transporte lucrurile personale. Amândoi cunoşteau ritualul.

Până în urmă cu câteva minute, Douglas era un înalt cadru de conducere şi se bucura de toată încrederea. Avea acces la tot felul de date. Informaţii confidenţiale, vitale.

Dintr-odată şi după cincisprezece ani de muncă pentru corporaţie, devenise un individ suspect care putea oferi secretele acesteia unor concurenţi sau unor persoane încă şi mai periculoase.

Acolo era fostul său şef, White, cu un agent de pază, aşteptând pe culoar ca să supravegheze că în cutii îşi lua doar lucrurile strict personale. După mulţi ani de muncă împreună, de plecat de la birou mult după căderea nopţii, de împărtăşit probleme şi confidenţe, situaţia era foarte violentă.

— E o târfă ordinară, Charles, spuse el după ce aşează ramele cu pozele zâmbitoare ale soţiei şi copiilor săi într-o cutie. E o târfă ordinară, care a umblat după mine şi m-a provocat. Nu m-am putut împiedica, am fost un dobitoc şi merit această pedeapsă de la Dumnezeu că am căzut în ispită şi m-am folosit de blestemata ei de păsărică. Continuă să-şi strângă lucrurile şi după o clipă vorbi mai departe: Sper ca Dumnezeu şi soţia mea să mă ierte, spuse el, oprindu-se din treabă şi privindu-l în faţă pe White. Ridică apoi vocea: Cât despre corporaţie, care-mi datorează atâtea ore de

muncă peste program şi niciodată plătite, insomnii, griji şi ore de somn pierdute, praful să se aleagă de ea!

— Hai, Daniel, linişteşte-te.

White se bucura că povestea se rezolva într-o duminică, evitând astfel un posibil scandal public.

— Iar de tine şi de Andersen, să se aleagă şi de voi praful! exclamă Douglas, cu crispare. Nu m-aţi ajutat câtuşi de puţin. Aşteptam de la tine şi de la ceilalţi prieteni un sprijin pe care nu l-am primit.

Îl înfrunta pe fostul său şef, ţintindu-l cu arătătorul între ochi.

White deveni sever, îşi înălţă trupul şi răspunse răspicat, tărăgănând cuvintele, privindu-l în ochi şi ridicându-şi glasul puternic:

— Daniel, controlează-te. Ştiu cât îţi este de greu, dar te-ai jucat cu focul şi te-ai ars. Comportă-te acum ca un bărbat. Tu aveai putere asupra ei şi ea denunţă faptul că te-ai folosit de această putere ca să-i obţii favorurile sexuale. Le-ai dobândit, înşelându-ţi soţia şi comiţând păcatul de adulter. Făcu o pauză şi cântări atitudinea ostilă a lui Douglas. Am vorbit cu Davis, am făcut tot posibilul. Ştii că nu doresc sub nicio formă să pleci, dar Andersen i-a prezentat lui Davis o mie şi unu de argumente legale. El este răspunzător pentru concedierea ta. El şi propriul tău păcat. Calmează-te şi asumă-ţi-l. Agentul de pază care ne aşteaptă pe culoar are instrucţiuni de la Andersen să te dea pur şi simplu afară din clădire dacă-i faci probleme. Îmi închipui că vrei să ieşi demn pe poartă. Făcu o pauză şi adăugă: în plus, noi, prietenii tăi, ştii tu care, nu te vom părăsi.

Douglas nu spuse nimic şi continuă să umple cutiile. Când termină, întrebă:

— Cum îmi iau la revedere de la subalternii şi colegii mei?

— Le voi spuse că ţi-ai prezentat demisia; dacă cineva vrea să ştie mai mult, să te sune. Este

ceea ce a recomandat Andersen şi a ordonat Davis. Tu le poţi da versiunea pe care o doreşti. Corporaţia nu va da niciun amănunt. Serviciul de securitate nu te va lăsa să intri dacă vii fără ca o persoană autorizată să te fi convocat. Sperăm să nu suni pe nimeni la telefon, în afară de mine şi de Andersen. Şi, fireşte, toate codurile tale de acces la sisteme au fost anulate.

— Ce altceva mai e de făcut? întrebă Daniel, sec.

— Am nevoie de legitimaţia de securitate de acces în clădire, cardul de credit al corporaţiei, ultima ta notă de cheltuieli şi cheile de la maşina companiei. E parcată în garaj la locul tău rezervat?

— Da, răspunse el deschizând portofelul şi aruncând cardurile pe masă. Apoi, făcu acelaşi lucru cu cheile maşinii. Nota de cheltuieli o să ţi-o trimit prin poştă.

— De acord. De îndată ce vor fi verificate cheltuielile, ţi se va trimite acasă un cec pentru ce ţi se datorează. Vreo întrebare?

— Niciuna.

23

La întoarcerea din pădurea de sequoia, Karen dormea sprijinindu-şi capul de umărul lui Jaime. La câte o cotitură a şoselei, soarele în drum spre asfinţit îl orbea, deşi îl protejau ochelarii. Peisajul era frumos, dar gândurile lui neliniştitoare îl împiedicau să-l aprecieze din plin. Ce însemnau toate cele trăite în ultimele ore? De ce i se înfipseseră în minte ca nişte săgeţi în ţintă acele idei lansate de catari în aerul transparent al pădurii?

Nu erau ceea ce doreau să pară. Care o fi rolul lui Karen în grupul acela?

Maşina, cu schimbător de viteze automat, şi şoseaua fără curbe strânse îi îngăduiră să-şi

sprijine mâna dreaptă pe genunchiul partenerei sale. Agitându-se puţin, ea îşi puse mâna pe a lui.

— Cum te simţi, Jaime? întrebă ea.

— Bine, iubito, dar tu?

— Excelent. Am adormit.

— Am observat. Şi cu umărul meu în chip de pernă.

— Îmi place. Spune-mi, cum ţi-ai petrecut ziua?

— Cu tine, minunat.

— Şi ce părere ai despre prietenii mei?

— Surprinzători.

— De ce?

— Pentru că sunt ceva mai mult decât un grup de prieteni. Despre ce e vorba? O sectă religioasă? Ce doresc? De ce m-ai invitat la această adunare?

— Sunt prietenii mei, Jaime, şi tu, de asemenea. Am vrut să-i cunoşti. Nu e normal? Karen se îndreptă de spate şi acum îl privea în timp ce-i vorbea.

— Da, dar ei nu sunt nişte prieteni normali. Au acelaşi mod de a privi viaţa. Şi se pare că au şi un program. Şi o religie. Nu este ceea ce aştepţi din partea unui grup de prieteni.

— De ce nu? Avem crezuri comune şi asta ne face să fim înrudiţi în multe privinţe, apoi suntem un grup de oameni uniţi şi, deci, prieteni.

— Bine, dar ce-mi spui de discursurile acelor guru ai voştri? Kevin Kepler a vorbit de disciplină. Asta a fost o reuniune de prieteni sau promovarea unei secte?

— Cei pe care tu îi numeşti „acei guru ai noştri” sunt oameni care au ceva de spus ce îi interesează pe ceilalţi. Şi sunt ascultaţi cu respect; care e problema să împărtăşeşti principii şi credinţe? E mai bine să ne strângem ca să comentăm meciurile de baseball sau ultimul model de maşină din import, sau să ne dăm întâlnire într-un bar la modă ca să vorbim despre cât câştigăm la

bursă? Am crezut că te interesează teme mai profunde, Jaime, de asta te-am invitat. Se pare că m-am înşelat. Dacă e aşa, îmi pare rău. Cu o expresie serioasă, Karen îşi îndepărtă mâna de cea a lui Jaime.

El se alarmă, nu voia să strice ziua cu o ceartă; îşi puse mâinile pe volan, părăsind genunchiul ei, şi zăbovi câteva minute până să răspundă.

— Nu; nu te-ai înşelat şi îţi mulţumesc că m-ai prezentat prietenilor tăi şi pentru ocazia pe care mi-o oferi de a şti mai multe despre tine. Doar că nu e ceea ce speram.

— După cele pe care tu mi le-ai povestit, am crezut că te-ar interesa.

— Ceva din cele spuse mă interesează şi adevărul e că simt un gol în viaţa mea. Jaime hotărî să dezamorseze conflictul şi să se destăinuie. Am renunţat la visurile mele din tinereţe, fără să am altceva care să le ţină locul. Şi simt, de asemenea, că parcă aş trăda o valoroasă tradiţie de familie.

— Cea a bunicului şi a tatălui tău? Povesteşte-mi ceva mai mult despre ei!

Jaime se simţi uşurat văzând din nou zâmbetul lui Karen. Era ca şi cum, la începutul acelei seri de iarnă, ar fi răsărit un soare şi mai frumos.

— E o poveste lungă.

— Şi drumul până acasă e lung.

— O să încerc să rezum.

Karen se instală comod în scaunul maşinii, privindu-l ca o fetiţă aşteptând să i se povestească un basm minunat.

*

— Bunicul meu patern a luptat într-un vechi război civil din Europa pentru libertatea lui, a copiilor lui şi a micii sale patrii. A murit fără să obţină nimic din toate astea. Singurul lucru pe care l-a reuşit a fost acela de a-i lăsa un exemplu fiului

său, tatăl meu. L-a făcut să promită că va fi un om care nu se va lăsa călcat în picioare şi că va lupta mereu pentru idealurile lui.

Tatăl meu, Joan, a emigrat în Cuba, unde a muncit mulţi ani pentru unchiul său, instalat la Havana, punând cu ajutorul lui bazele unui comerţ înfloritor. Cu trecerea timpului, şi deja cu o avere bunicică, s-a căsătorit cu o domnişoară de familie bună. Eu m-am născut acolo. Tatăl meu era simpatizant al revoluţiei lui Castro şi chiar l-a sprijinit clandestin.

În noaptea de Anul Nou din 1959, revoluţionarii au intrat în Havana, iar Batista[26] cu ai săi au fugit. Cu toată consternarea restului familiei, în casa părinţilor mei s-a toastat vesel pentru viitor şi pentru o nouă viaţă în libertate.

Foarte curând, tatăl meu a fost dezamăgit. Noul an adusese o nouă formă de dictatură. Tensiunile cu americanii l-au făcut pe Castro să se sprijine pe ruşi şi curând comerţul cu Statele Unite a fost interzis.

Acest fapt l-a ruinat economic pe tatăl meu. Şi a fost şi o mare lovitură morală, deoarece îşi adusese mica lui contribuţie la acea schimbare. Crezuse în mesajul de libertate şi acum pierdea o mare parte dintr-a lui proprie. Mama mea i-a spus: „Joan, lucrurile merg din rău în mai rău. Castro ăsta ne face pe toţi comunişti. Să plecăm, dragul meu, înainte ca situaţia să se strice şi mai tare”.

Au vândut tot ce au putut şi, cu nişte bani strânşi, s-au îmbarcat spre Statele Unite. Am fi putut merge în Spania, unde familia tatălui meu ne-a oferit ajutor ca să ne instalăm, dar Joan a declarat că nu va mai trăi într-o dictatură şi că alegem libertatea: s-a încredinţat mării ca fiind drumul larg către speranţă.

Când am intrat în portul New York am văzut Statuia Libertăţii. Eu eram prea mic ca să-mi amintesc, dar mi-a povestit mama. Tatăl meu m-a luat în braţe şi, ţinându-mă cu mâna dreaptă, şi-a

pus stânga pe umerii mamei. Apoi, de pe puntea vaporului, contemplând acel minunat simbol, ne-a spus solemn: „Asta este patria celor liberi. Am ajuns la libertate”.

Începutul noii vieţi a fost foarte dur. Prietenii de afaceri pe care îi avea tatăl meu la New York i-au obţinut doar o slujbă de vânzător-comisionar. Zona lui era cea pe care nu o voia nimeni. Cuprindea Harlemul şi alte cartiere sărace. Cu engleza lui defectuoasă şi cu o familie de hrănit, Joan n-avea de ales.

Când acoperea cartierele mărginaşe, începea lucrul dimineaţa foarte devreme. Mulţi dintre clienţii lui vorbeau spaniola şi erau imigranţi recent sosiţi în marele oraş al libertăţii. N-aveau încredere în bănci şi tatăl meu trebuia să încaseze pentru vânzări în dosul prăvăliei, dolar cu dolar în numerar, ştiind că în acele locuri viaţa lui valora mult mai puţin decât pumnul de bancnote mototolite primite în ultimul „depozit de mărfuri”.

În jurul amiezii, Joan încerca să se îndepărteze de zonele periculoase. Era momentul când băieţii din *gangs*[27] se trezeau după o noapte de acţiune şi începeau să-şi pună problema cum să facă rost de bani pentru încă o zi.

Atunci a aflat Joan ce înseamnă frica. Nu pentru viaţa lui, ci pentru a mamei mele şi a mea, dacă el ar fi fost asasinat. A aflat că şi mama era înspăimântată. Şi şi-a dat seama că nu era liber. Că detesta slujba aceea, dar că era singura pe care o avea şi nu o putea părăsi, pentru că era răspunzător de familia sa. Cel mai rău era dimineaţa, când se despărţea cu un sărut gândindu-se ce va fi de noi dacă el nu se întorcea seara. Chiar şi în situaţiile când era pus faţă în faţă cu un briceag, teama lui de a fi rănit sau de a muri era mai mică decât cea pe care o trăia dimineţile când ne părăsea, cu o lacrimă în ochi, gândindu-se la soarta noastră fără el.

Nu era liber. Nu putea fi liber cu un asemenea zbucium, nimeni nu putea fi liber în felul acela.

Tatăl meu spune întotdeauna că la New York există două Statui ale Libertăţii. Una este gigantică, cu o expresie serioasă şi distantă. Poate fi văzută de foarte de departe, este de neatins, dură şi rece precum piatra din care e făcută.

Cealaltă este mică şi ascunsă. Este amabilă, uşoară, zâmbitoare şi caldă. E acoperită cu aur şi se oferă generos celui care e în stare să o găsească, dar o văd doar imigranţii aleşi: acei puţini la număr care sosesc în ţară cu mulţi bani, aceia care găsesc toate porţile deschise.

Au mai trecut câţiva ani şi engleza noastră şi situaţia economică a familiei s-au mai îmbunătăţit puţin. Dar tatăl meu nu era fericit.

Într-o bună zi am plecat spre Vest, din nou în căutarea libertăţii. Şi aşa am ajuns în sudul statului California, unde a deschis un mic negoţ care a funcţionat bine, dar nu atât de bine precum cel din Havana. Aici am devenit cetăţeni americani şi am crescut eu.

— Dar, dacă tatăl tău s-a simţit atât de dezamăgit de această ţară, de ce s-a făcut cetăţean american?

— Nu ştiu precis, poate pentru că era ceea ce se apropia cel mai mult de visul lui. Sau pentru că era deja bătrân şi obosit să mai caute ceva. O să te invit într-o zi să iei masa acasă la părinţii mei şi o să-i punem întrebarea lui Joan personal.

— O să vin cu mare plăcere. Zâmbea protocolar. Dar, în ceea ce te priveşte, Jaime, ce se întâmplă cu libertatea şi cu idealurile tale?

— Le-am avut, Karen. Am fost un *hippy* întârziat în căutare de utopii. Idealurile s-au dus cu trecerea anilor şi au lăsat un gol care mă face să mă simt prost în multe ocazii.

— Vezi, Jaime? Ştiam eu că nu mă înşel în privinţa ta. Ea puse acum mâna pe genunchiul lui.

Ţi-am spus că ne asemănăm, îţi aminteşti? Şi tu ai făcut glume despre asta.

— Da, îmi amintesc, dar cum ţi-ai dat seama? Cum ai ştiut că prima mea preocupare nu este baseballul sau maşinile de curse?

— Ce importanţă are cum? Poate din intuiţie; important e faptul că tu eşti unul de-al nostru. Alătură-te nouă ca să lupţi pentru libertatea ta şi a celorlalţi.

— Karen, ce rol joci tu în acel grup?

Jaime era îngrijorat, era ceva ce nu reuşea să priceapă.

— Sunt una oarecare, ca toţi ceilalţi. Cred în lupta lor şi lupt cu ei. Singurul diferit este Dubois; este un Bun Creştin sau Perfect care îndeplineşte funcţiile de episcop şi are un prim şi un al doilea asistent la San Francisco şi la San Diego. Funcţia lui e pur spirituală şi respinge orice formă de violenţă, chiar dacă acceptă ca unii dintre noi să luptăm în apărarea idealurilor noastre. Dar ce importanţă are asta acum? Primordial eşti tu. Te vei adapta perfect. Ce părere ai?

— Aş vrea să ştiu mai multe despre grup, Karen. În special despre lupta lor şi despre povestea cu supunerea. Ceva înlăuntrul lui îi atrăgea atenţia să nu se angajeze, dar se temea să nu o piardă pe prietena lui. Poate că oamenii ăia au ceva din ceea ce caut eu şi mă intrigă. Dar, mai ales, mă interesezi tu. Ăsta e motivul pentru care sunt cu tine acum şi pentru care voi fi cu prietenii tăi ca să-i cunosc mai bine.

— Asta e minunat, Jaime! spuse ea cu o tresărire şi îi dădu un sărut pe obraz. O să vezi cât de mult o să-ţi placă!

Soarele se ascunsese, lăsând o spectaculoasă strălucire rozalie, în violent contrast cu albastrul-închis al norilor de la orizont.

Traficul era mai intens şi maşinile aveau farurile aprinse. Rămaseră o vreme în tăcere,

ascultând muzica de la radio şi propriile lor gânduri.

— Asta trebuie s-o sărbătorim! Karen rupse tăcerea după o vreme. Am ceva de mâncare în frigider şi o sticlă de vin bun. Cred că o s-o pot convinge pe bucătăreasa mea să ne pregătească o cină gustoasă.

— Te referi la imigranta ta ilegală, blondă şi cu ochi albaştri?

— Chiar la ea. Karen îşi ţinea în continuare mâna pe genunchiul lui.

— Accept cu mare plăcere.

— Dar atunci, ar trebui mai întâi să mergem să-ţi iei pijamaua.

— Te deranjează dacă dorm fără?

Karen izbucni într-un râs cristalin.

MARŢI

24

— Ai aflat că Daniel Douglas a părăsit corporaţia? întrebă Jaime.

Luau cina cu hamburger şi salată la Roco's şi era prima lor întâlnire după sărutul de despărţire, luni dimineaţă, în apartamentul lui Karen; Jaime aşteptase cu nerăbdare această întâlnire în cele aproape două lungi zile petrecute fără să o vadă.

— Am auzit ceva. Dar tu vei fi ştiind mai mult.

— Luni, m-a chemat White ca să-mi dea vestea. Au trimis o circulară cu un ambiguu comunicat oficial încheiat cu fraza „îi facem cele mai bune urări de succes în noile lui proiecte profesionale"; în realitate, l-au dat afară.

— Ştii de ce? Karen părea grijulie.

— Nu oficial. Dar totul se află şi Laura, secretara mea, mi-a spus că la mijloc e vorba de o femeie. I-am cerut lămuriri lui White şi el mi-a povestit, la modul foarte confidenţial, că Douglas a avut o aventură cu una dintre femeile care lucrau pentru el. Se numeşte Linda Americo, e tânără, atrăgătoare şi o ambiţioasă funcţionară de rang înalt, care a fost avansată foarte repede datorită lui.

— Şi l-au dat afară doar pentru asta?

— Deşi eu nu mă înţelegeam bine cu Douglas, aveam de-a face cu el în mod frecvent. E unul dintre bărbaţii ăia care au întotdeauna fotografia soţiei şi a copiilor într-un loc vizibil şi marcant din birou. De Crăciun, trimitea în chip de carton de felicitare o fotografie a întregii familii frumos gătite în faţa căminului şi a bradului împodobit. Era foarte conservator, din punct de

vedere politic şi social; sunt uimit de cele întâmplate.

— Cei care vor să lase impresia că sunt cei mai morali sunt cei care ascund în dulapuri cele mai multe schelete, comentă Karen ironică.

— Nu ştiam că există o asemenea *affaire*[28] dar am înţeles că are probleme cu Linda când, săptămâna trecută, a încercat să mă convingă să o iau în echipa mea, avansând-o în funcţie.

— Se pare că a fost prea târziu.

— Mă tem că da. Am aşteptat şi, cum Douglas nu dădea semne de viaţă, azi l-am sunat acasă. Era distrus, nu numai din pricina slujbei, ci şi pentru că soţia lui s-ar putea să ceară divorţul. Linda s-a folosit de el ca să avanseze şi, când el i-a refuzat o nouă promovare, întâi l-a ameninţat şi apoi şi-a îndeplinit ameninţarea. Tipa era grăbită, l-a stors ca o mizerabilă şi, când n-a mai putut scoate nimic de la el, l-a lăsat la pământ, călcându-l în picioare ca pe o cutie folosită de răcoritoare, din simpla plăcere de a auzi zgomotul pe care-l face turtindu-se de pământ. I-a distrus viaţa din toate punctele de vedere. Este o ambiţioasă care n-a şovăit în a-l căuta, a-l seduce şi a-şi desface picioarele atunci când Douglas îi putea da ce dorea ea. Şi când n-a mai putut scoate nimic de la el, şi-a revărsat furia asupra lui. Nu putea să-l părăsească pur şi simplu? Ea ştie cât de susceptibil e Davis în privinţa relaţiilor sexuale între angajaţi şi, atunci când l-a denunţat, ştia că îl va da gata. Linda e o femeie frumoasă, dar îmi face o scârbă infinită.

— Auzi, ia stai puţin! Karen îşi pierduse zâmbetul şi i-o reteză brusc. Tragi prea repede concluzii. De unde ştii că versiunea lui Douglas este cea adevărată? Eu văd lucrurile altfel. Au avut o aventură care s-a terminat prost. Tu spui că ea s-a folosit de el ca să avanseze. Eu o cunosc pe Linda şi este o femeie foarte capabilă profesional, care ar fi avansat la fel de bine. În plus, dacă ea a obţinut avantaje profesionale graţie relaţiei cu

Douglas, este vina lui. Ce îi dădea ea în schimb? Karen se încrunta uşor şi vorbea cu o duritate necunoscută până atunci lui Jaime; nu aşteptă ca el să-i răspundă. Îi oferea o relaţie comodă şi măgulitoare în care el se culca cu două femei în acelaşi timp. Pe lângă faptul că avea în căsuţa lui o familie exemplară şi că mergea la biserică în fiecare duminică, Douglas se desfăta cu o femeie tânără care, aşa cum spui tu, este şi frumoasă, în vreme ce ea îşi pierdea vremea şi tinereţea într-o relaţie fără viitor. Nu era tocmai rău ceea ce obţinea el din această aventură, nu crezi? Şi n-a şovăit să-şi trădeze şi să-şi mintă nevasta, nu-i aşa? Şi îmi spui că, pe deasupra, Douglas şi-a promovat amanta? Ce scârbă de individ imoral care plăteşte favoruri personale cu activele corporaţiei!

— Nu este aşa, Karen, el s-a îndrăgostit de ea.

— Ah, da? El chiar era îndrăgostit de ea, şi ea de el, nu? Judeci toată povestea în necunoştinţă de cauză printr-o prismă *machistă*[29].

— Cum adică *machistă?* Jaime începea să se supere. Femeia aia a fost rău intenţionată. Dacă nu, spune-mi: de ce l-a denunţat pentru hărţuire sexuală când era o problemă personală între ei doi? Ce nevoie a avut să-l înfunde?

— Linda este prietena mea şi tu preiei nişte lucruri pe care nu le cunoşti. El era într-o poziţie de putere faţă de ea, pur şi simplu pentru că era şeful ei. Şi s-a folosit de această putere pentru ca ea, mai întâi, să cedeze şi, apoi, ca să prelungească relaţia. El voia să menţină situaţia aşa cum era. Se culca cu ea când i se năzărea şi apoi se întorcea acasă la familia lui perfectă ca s-o reguleze pe cealaltă. Linda i-a cerut să aleagă, iar el a vrut cu orice preţ să menţină lucrurile aşa cum erau. Denunţul a fost singura ieşire pe care o avea Linda ca să-şi recapete libertatea.

— Chiar şi aşa, sunt sigur că era şi o altă soluţie. Tonul lui Jaime se ridica. Şi mai sunt sigur că ea a căutat să-şi mărească privilegiile

profesionale urcând preţul pentru sex. Postul îi rămăsese mic şi tâmpitul de Douglas i-o fi promis o altă avansare, numai ca s-o reţină. Când a văzut că nu poate să i-o ofere, ea s-a eliberat de el pentru totdeauna. N-avea nevoie să fie atât de crudă şi, oricât de bună prietenă ţi-ar fi, pentru mine este o simplă târfă.

— Bine, şi ce crezi că i se va întâmpla ei? N-a fost concediată şi în teorie corporaţia o sprijină ca victimă a hărţuirii sexuale. Dar numai pentru că se tem de un scandal şi de un posibil proces. De asta o fac. Ea va rămâne marcată pentru toată viaţa ei profesională, pentru că şefii ei sunt nişte machişti împuţiţi ca tine, care se refereau la ea ca la „târfa aia care se culca cu Daniel ca să o promoveze şi care apoi l-a muşcat de chestie". Viitorul ei profesional în corporaţie este nul. Linda a dovedit un mare curaj eliberându-se de el în felul în care a făcut-o.

— Nici vorbă de curaj şi de biata fată! Nimeni n-o persecuta. Se culcau şi o făceau în afara biroului. Acum, imaginează-ţi că ea e şefa, iar situaţia, inversă. Toată lumea ar râde de el, iar Linda n-ar fi niciodată concediată.

— N-ai decât să deturnezi conversaţia dacă vrei, dar eu aprob metodele pe care le-a folosit ca să-şi recapete libertatea. Şi o sprijin.

— Karen, nu asta era forma potrivită, răspunse Jaime după câteva clipe de tăcere. „Se lasă dusă de emoţii şi nu gândeşte logic", îşi spunea el. Imaginează-ţi că povestea noastră se termină din partea ta, că eu continui să te iubesc, iar tu, nu, chiar dacă eu insist. Ce nevoie ai avea tu să mă denunţi ca fiind superiorul care te hăituieşte? Sunt sigur că tu n-ai face-o.

Karen îl privi şi tăcu. Era o strălucire în ochii ei albaştri şi un zâmbet de abia schiţat îi juca pe buze.

— Ah, nu? De unde ştii? întrebă ea suav.

Jaime începu să zâmbească pe măsură ce zâmbetul ei se lărgea. Tensiunea puternică dintre ei doi începea să dispară. Iar el se simţea uşurat.

— Pentru că tu eşti o fată cu principii morale şi nu mi-ai face niciodată aşa ceva.

— Dar sunt şi o fată ambiţioasă. Imaginează-ţi că nu mi-ai dat ce doresc când eu ţi-am dat tot ce doreşti tu. M-aş putea supăra foarte tare.

— Dar ce doreşti tu şi ce doresc eu este acelaşi lucru. Nu-i aşa, iubito?

— Nu fii atât de vanitos şi nici atât de sigur.

— Dar tu n-ai face-o niciodată.

— Linda este prietena mea şi eu am sfătuit-o ca prietenă şi ca avocată. N-aş şovăi o clipă să fac acelaşi lucru.

Karen nu mai zâmbea şi pronunţa cuvintele cu deosebită emfază. Jaime observă că propriul zâmbet i se ştergea de pe chip. După o tăcere stânjenitoare în care amândoi îşi susţineau privirea, Karen izbucni veselă într-un hohot de râs.

— Eşti în puterea mea, domnule vicepreşedinte, exclamă ea cu un glas dulce.

— Glumeşti, nu-i aşa?

— Bineînţeles, iubitule. Fireşte. Dar ea e prietena mea.

Jaime o privi suspicios. Simţea înlăuntrul său că ea era în stare să facă ceea ce făcuse Linda. Nu credea că glumeşte şi între ei plutea un cert avertisment. În ce încurcătură o fi intrat culcându-se cu Karen?

— De altfel, trebuie să vezi aspectul pozitiv al acestei poveşti, continuă Karen. Cu Douglas concediat, dacă pleacă şi şeful tău, e aproape sigur că vei fi avansat ca preşedinte al Departamentului de Audit. Nu e rău pentru un hispanic!

Jaime intuia că jocul mergea şi mai departe şi că ameninţarea era acolo în continuare. Îl năpădi o senzaţie, amestec de atracţie irezistibilă şi de teamă faţă de un pericol ascuns, dar real.

Auzi un glas lăuntric atrăgându-i atenţia: „Ca fluturele de flacără”.

MIERCURI

25

Soarele apunea şi senatorul McAllen privi eucalipţii, palmierii şi tufele mari de oleandri care, mărginind şoseaua, ascundeau de-acum umbre înlăuntrul lor.

— E încăpăţânat, îi spuse însoţitorului său. E ca un rege bătrân şi are maniere şi atitudini ca atare. Nu va face nimic ca lucrurile să fie mai uşoare.

— Duceţi-i dumneavoastră un mesaj din partea preşedintelui Statelor Unite, domnule senator, asta deschide toate uşile din ţară şi majoritatea celor din lume.

— Nu, John; nu în mod obligatoriu şi pe cele ale lui David Davis, se plânse McAllen. În realitate, Davis îşi închipuie că preşedintele îi datorează lui postul. Şi o declară fără să roşească.

— Poate că e adevărat.

— Fie că e adevărat, fie că nu, fapt e că Davis aşteaptă ca preşedintele să-i urmeze instrucţiunile, şi nu invers.

— E Turnul Alb mai puternic decât Casa Albă? Este el mai presus decât preşedintele?

— Pentru Davis, ţara asta e regatul lui; el este regele, iar preşedintele, primul său ministru. McAllen oftă.

Limuzina şi cei patru motociclişti ai poliţiei care o escortau se opriră în faţa grilajului înalt de fier forjat care dădea acces în ranch. Camerele de supraveghere observau atent grupul.

Când se deschiseră porţile, dădură peste doi bărbaţi, în costum, înconjuraţi de gărzi de corp, care purtau puşti automate, aşteptându-i. Părea o mică armată în dispozitiv de luptă.

McAllen ştia că nu totul era la vedere şi îi căută instinctiv din priviri pe trăgătorii instalaţi între arbuştii stufoşi din grădină. Nu putu vedea niciunul.

Porţile se închiseră şi unul dintre pretorieni se îndreptă spre geamul senatorului.

— Bine aţi venit, domnule senator McAllen. E o plăcere să vă revăd.

— Îţi mulţumesc, Gus. Cu mine vine domnul Beck.

— Încântat, domnule Beck, salută Gutierres prin geam. Vă aşteptam şi pe dumneavoastră.

— Încântat, răspunse Beck, zgârcit la vorbă.

— Domnule senator, cunoaşteţi de-acum obiceiurile casei. Mă tem că escorta şi maşina dumneavoastră vor trebui să rămână aici. Colegul meu îi va conduce pe însoţitorii dumneavoastră la recepţie, unde vor fi bine primiţi.

— Bine, bine, mormăi McAllen, în vreme ce îi făcea semn lui Beck să se dea jos din automobil.

O altă maşină se oprea în momentul acela în faţa lor şi şoferul coborî, adresându-i-se fără alte preambuluri lui Beck.

— Sunt sigur că domnul Beck, dată fiind profesia sa, va înţelege, spuse Gutierres, în vreme ce pretorianul îl percheziţiona pe bărbat fără urmă de delicateţe. Este procedeul de rutină.

Garda de corp găsi revolverul pe care îl căuta, dar nimic altceva, şi, luându-i-l fără să rostească niciun cuvânt, îl vârî undeva în haina lui largă.

— Bineînţeles că vi-l vom restitui pe „amicul” dumneavoastră la plecare, domnule Beck. Scuzaţi-ne pentru deranj, îl consolă Gutierres. Apoi, i se adresă lui McAllen. Îmi imaginez că domnul senator, ca de obicei, nu umblă înarmat. Nu-i aşa, domnule?

— Nu sunt înarmat, confirmă McAllen cu o anume agasare.

— Mulţumesc, domnule senator. Putem să urcăm în maşină.

Traseul a durat câteva minute, urmând o şosea cu o singură bandă pe sens şi flancată de palmieri înalţi şi de o pajişte frumoasă. Ceva mai departe se vedeau grupuri de copaci şi grădini.

Trecură pe lângă un ţarc înăuntrul căruia se aflau cai, iar în fundal se vedeau nişte construcţii care erau probabil grajdurile. În cele din urmă, ajunseră la grădinile clădirii principale; un conac mare şi frumos în stil colonial spaniol, unde maşina se opri.

Beck se gândi că nu semăna prea mult cu tipicele construcţii moderne din Los Angeles care imitau stilul cu lemn, plăci de faianţă şi stuc. Probabil că fusese casa unui ranch din sudul Californiei, pe vremea stăpânirii spaniole şi apoi mexicane.

Gutierres îi conduse înăuntru, spre unul din marile saloane laterale. Era o bibliotecă din mahon şi nuc, în care cărţile ajungeau până la tavanul lucrat în casete de lemn. Focul trosnea vesel în şemineul din piatră cioplită cu motive *platerescas*[30] ce îi confereau largii încăperi un aspect primitor şi familial.

În vădit contrast cu decoraţiunile aristocratice, Davis privea un tablou de perete cu şase ecrane mari de televiziune, reglate pe tot atâtea canale diferite.

Când Gutierres anunţă sosirea grupului, Davis se ridică din fotoliu. Cu o singură apăsare pe telecomandă, televizoarele amuţiră, se stinseră şi un panou de lemn, ce părea la fel de vechi ca şi restul bibliotecii, alunecă fără zgomot, ascunzând monitoarele.

McAllen înaintă să-i strângă călduros mâna lui Davis.

— Ce mai faci, David? E o plăcere să te revăd.

Mătăhălosul şi îmbujoratul McAllen producea un contrast comic prin mărime şi aspect cu măruntul şi uscăţivul Davis.

— Foarte bine, mulţumesc, Richard, spuse Davis, care nu se mişcase de la locul lui şi se ţinea drept ca să-şi mai înalţe statura. Arăţi bine.

— Da, mulţumesc. Ţi-l prezint pe John Beck. Te-am anunţat că va veni cu mine.

— Domnule Beck.

— Încântat să vă cunosc, domnule Davis.

— Şi eu, la fel. Doriţi să luaţi loc, vă rog? Davis arătă nişte fotolii din faţa lui.

Cei doi bărbaţi se aşezară în tăcere, aşa cum făcu şi Gutierres.

— David, vreau să-ţi exprim cele mai sincere condoleanţe din partea mea şi a prietenilor tăi de la Washington pentru moartea lui Steve.

— Asasinat.

— Exact, asasinat. Şi, deşi ţi le-au exprimat deja la telefon, iar guvernatorul i-a reprezentat la funeralii, preşedintele, vicepreşedintele şi soţiile lor îţi transmit condoleanţe.

— De ce n-a venit vicepreşedintele cu tine?

— Vicepreşedintele? intră McAllen în defensivă.

— Da, confirmă Davis. Dacă motivul vizitei tale e atât de important, era de aşteptat ca măcar vicepreşedintele să vină personal să mă vadă.

— Bine, David, subiectul este într-adevăr important, dar azi este vorba de probleme tehnice. Sunt sigur că vicepreşedintele şi chiar preşedintele vor fi încântaţi să audă ce ai de spus după această reuniune.

— Probleme tehnice? Eu nu obişnuiesc să tratez subiecte tehnice.

— Dar pe acestea în mod special trebuie să le tratezi tu personal, David. Au legătură cu propria ta viaţă şi cu viitorul corporaţiei.

— Te ascult.

— După cum ştii, domnul Beck ocupă o înaltă funcţie în FBI. Departamentul pe care îl conduce el e specializat în investigarea grupurilor

de presiune politică sau economică şi care nu acţionează pe făgaşele obişnuite.

— La ce te referi, Richard? Există cumva vreunul pe care noi nu-l controlăm? îl ironiză Davis.

— Sunt grupuri cu ideologii politice extremiste sau secte religioase care urmăresc puterea dominându-şi discipolii, continuă McAllen, lăsând să se vadă că a priceput comentariul printr-un simplu zâmbet, asemănător unei grimase. Folosesc violenţa fizică sau psihică şi sunt pe muchie sau dincolo de limitele Constituţiei noastre.

— Aveţi o muncă interesantă, Beck. Poate că într-o zi am putea ajunge la un acord ca să ne scrieţi un scenariu de film. Dar la ce ne foloseşte asta acum?

— Inspectorul Ramsey a cerut ajutor ca să-i identifice pe cei care au revendicat asasinarea domnului Kurth, interveni Beck. La FBI, avem localizate peste opt sute de grupări antiguvernamentale organizate. Dintre acestea, mai mult de patru sute sunt miliţii antrenate şi experte în arme şi explozivi. Dar nu avem cunoştinţă despre cei care au revendicat asasinatul. Succesul obţinut şi metodele folosite sunt prea sofisticate pentru o simplă gaşcă de nebuni sau un grup nou. Credem că este vorba de o perdea de fum care să ascundă pe cineva care ştie bine ce face. Considerăm că acest asasinat este doar începutul şi că e o piesă a unui plan mai sofisticat şi mai ambiţios.

— Dacă negaţi existenţa grupurilor care au revendicat asasinatul, îl întrerupse Gutierres, cum se explică faptul că am primit ameninţări din partea lor de mai bine de un an?

— Asasinii l-au plănuit din timp.

— Şi avem motive serioase să credem că data viitoare vor încerca cu tine, David, interveni

McAllen. Preşedintele doreşte să intensifici măsurile de securitate.

— Spune-i preşedintelui că-i mulţumesc pentru grijă, dar că securitatea mea, după cum ai putut constata, este cum nu se poate mai bună.

— Preşedintele vrea să-ţi pregătească succesiunea în Corporaţia Davis. Ştii mai bine decât oricine cât de puternică este ea. Aveţi ziare, reviste de top şi unul din cele mai mari grupuri editoriale din ţară. Controlaţi una dintre cele mai mari patru reţele de televiziune, în afară de nenumărate canale de ştiri şi tematice. Studiourile Eagle sunt mereu pe primele locuri ale încasărilor din lume, iar producţia voastră de televiziune lansează în fiecare sezon noi programe care ating cea mai mare audienţă. Ca să nu mai menţionez supremaţia voastră la radio. Corporaţia Davis are o valoare strategică cheie pentru securitatea ţării.

— Vrei să spui pentru securitatea victoriei voastre electorale, nu-i aşa?

— Hai, David, ştii bine că importanţa strategică a corporaţiei în lume este aproape tot atât de mare precum cea a flotei din Pacific.

— Te înşeli. Importanţa corporaţiei azi, la început de secol, e mult mai mare decât cea a flotei. În special, pentru vicepreşedinte. Ca să poată deveni preşedinte la următoarele alegeri.

— Prin moartea lui Kurth, succesorul tău firesc a dispărut. McAllen ocoli comentariul lui Davis. Acţionariatul corporaţiei este alcătuit în aşa fel încât, chiar dacă moştenitorii tăi şi-ar vinde acţiunile, controlul n-ar fi deplin pentru niciun grup. Iar valoarea companiei este atât de mare, încât face aproape imposibilă o *buy-out*[31]. Aşadar, puterea pe care o vor putea exercita cadrele de conducere de rang înalt în corporaţie ar fi determinantă ca să o controleze, chiar şi neavând aproape nicio greutate în acţionariat.

— Văd că ţi-ai făcut temele înainte de a veni să mă vezi. Davis zâmbea forţat. Dar în ce fel mă

afectează pe mine toate astea?

— Corporaţia Davis este opera vieţii tale. Are stilul tău şi reflectă idealurile tale de libertate, care coincid cu viziunea noastră despre o lume tolerantă şi liberală, în care statul să nu influenţeze prea mult viaţa cetăţenilor. Această direcţie s-ar putea schimba în mod dramatic dacă tu dispari fără să-ţi laşi asigurată succesiunea. Opera ta ar muri şi această teribilă maşinărie de comunicare ar putea cădea în mâinile cuiva care ar folosi-o într-un sens contrar modului în care ai condus-o tu până acum, împingând publicul spre nişte ideologii sau religii concrete.

— Richard, cred că obsesia de a vă menţine la putere vă face să aveţi coşmaruri. În plus, idealurile mele şi ale voastre diferă în multe privinţe.

— Nu sunt coşmaruri, răspunse McAllen. Apoi i se adresă lui Beck. John, explică-i domnului Davis.

— Avem informatori şi persoane infiltrate în aproape toate sectele şi, în special, în cele mai active. Aţi fi uimit să aflaţi cât de puternice sunt unele şi ce contacte au graţie faptului că unii adepţi îi ajută pe alţii să se caţere pe poziţii de putere.

— În acest caz, sunteţi perfect la curent cu ultima donaţie pe care am făcut-o sinagogii mele, nu-i aşa, Beck? glumi Davis, arătându-şi dinţii în loc să zâmbească.

— Unele din aceste secte sunt deosebit de închise şi întreprind activităţi pe care le cunosc foarte puţini adepţi din grup, continuă Beck, fără să ia în seamă umorul acid al lui Davis. Sau, uneori, o fracţiune mai radicală în cadrul aceleiaşi secte are o iniţiativă extremistă, fără ca gruparea centrală să aibă cunoştinţă. În aceste cazuri, cercetarea este foarte dificilă. Cu toate acestea, vă pot asigura că există o puternică societate secretă care, de ceva vreme, se infiltrează în Davis

Corporation. Mai mulţi din angajaţii dumneavoastră aparţin în mod deschis acestui grup şi un anume important cadru de conducere ar putea fi adept secret.

— Beck, nu mai umblaţi cu ocolişuri. Arătaţi-mi cine sunt şi vom acţiona.

— Nu este atât de uşor. Chiar dacă avem bănuieli întemeiate despre o sectă concretă şi mai mulţi membri ai diferitelor grupuri au fost identificaţi în corporaţie, încă nu putem demonstra legătura lor cu asasinatul.

— Am nevoie de dovezi concludente, Beck, interveni Gutierres. Nu putem permite să se spună că în corporaţie persecutăm o religie sau o sectă. Simplele bănuieli nu ne sunt de folos.

— Numele, Beck, insistă Davis.

— Nu ţi le poate da pentru moment, interveni McAllen, dar suntem siguri că asasinatul a fost un pas important în planurile sectei de a prelua controlul. Şi vor continua, David, iar tu stai în calea lor. Senatorul făcu o pauză ca să continue cu o şi mai mare emfază. Am hotărât ca agentul special Beck să răspundă de anchetă începând de azi. Aşa vei fi mai protejat şi…

— Un moment, Richard. Vocea lui Davis vădea iritare. Aţi venit cu povestea despre o sectă şi un complot, dar nu vreţi să spuneţi concret ce sectă este şi n-aţi putut stabili legătura acesteia cu asasinatul. Nu-mi daţi numele angajaţilor suspecţi. Nu aduceţi nicio dovadă. Şi cu scuza asta vrei să-l pui pe acest star al FBI să conducă ancheta, ca să-şi bage nasul conectat prin Internet cu Washingtonul în afacerile mele? Credeţi că sunt un nenorocit născut de ieri, de alaltăieri? Studiourile mele resping zilnic zece scenarii mai bune decât ăsta.

Chipul îmbujorat al lui McAllen era palid.

— Te rog, David, fii rezonabil. Nu urmărim altceva decât securitatea ta şi a corporaţiei.

— Bine, domnule Beck, continuă Davis fără să-l ia în seamă pe McAllen, dacă tot sunteţi atât de bine informat, ce părere aveţi despre explozibilul pe care l-au folosit Apărătorii Americii? Apropo, ce nume stupid; de supererou de benzi desenate.

— N-am discutat încă detaliile cu Ramsey, nici cu laboratorul care a făcut analizele.

— Dar credeţi totuşi că puteţi veni să-mi daţi o mulţime de sfaturi nenorocite, se răsti el cu o privire dură. Spune-i, Gus; spune-i ce era.

— RDX, un explozibil utilizat de serviciile secrete.

— Da, de serviciile secrete, continuă Davis. Deci, despre serviciile secrete am părerea pe care o aveţi dumneavoastră despre secte. Ştiu că o fi făcut-o unul dintre ele, dar nu ştiu care. Domnule senator, ar putea fi cumva propriul nostru serviciu secret?

— Te rog, David. McAllen se scandalizează. Cum poţi să spui aşa ceva?

— Domnul preşedinte al Statelor Unite ale Americii este îngrijorat pentru succesiunea mea, continuă Davis fără să ia câtuşi de puţin în seamă tonul plângăreţ al lui McAllen. Are deja un candidat? Cine este, Richard?

— Prima grijă este securitatea ta şi, te rog, nu ne jigni.

Davis păstră tăcerea.

— Eu îl respect pe preşedinte; transmite-i mulţumirile mele pentru grija pe care mi-o poartă, spuse Davis după o lungă pauză, trecând deodată la un ton relaxat şi împăciuitor. Mulţumesc pentru informaţia pe care mi-a adus-o domnul Beck, dar prefer ca data viitoare să vină cu ceva mai mult decât nişte zvonuri. Vreau nume şi o legătură mai raţională, dacă va trebui să-l mai văd. Şi dovezi. Dacă nu, nu e nevoie să se deranjeze să vină. Să discute cu tine, Gus. Sau cu Ramsey. Până când nu ne furnizează numele şi motivele, noi vom

colabora în continuare cu ancheta, dar inspectorul Ramsey o va conduce mai departe. El se bucură de încrederea mea deplină.

— Şi în ceea ce priveşte tema pregătirii unei succesiuni adecvate? întrebă McAllen.

— Spune-i preşedintelui că voi începe să iau în considerare nişte opţiuni. Bine, domnilor, este momentul pentru cină. Davis se ridică din fotoliu şi ceilalţi îl urmară imediat. Richard, îi spuse senatorului luându-l de braţ, tu şi cu mine avem de discutat despre vremurile de odinioară. Vom lua cina noi doi singuri. Şi adăugă: Domnul Beck şi Gus vor cina separat. Sunt sigur că vor găsi multe subiecte „tehnice" despre care să vorbească.

Beck văzu cum Davis îl purta de braţ pe McAllen afară din salon. Când se răsuci, privirea lui se încrucişă cu a lui Gutierres. Pe chipul de obicei inexpresiv al şefului pretorienilor dansa un intenţionat zâmbet amuzat.

26

— Ştii, Dubois mi-a trezit curiozitatea vorbindu-mi despre memoria genetică, dar, de atunci, n-am mai auzit nimic despre această poveste.

Jaime o invitase pe Karen să bea ceva la Ricardo's. Acolo se simţea ca acasă şi se gândise că ambianţa intimă ar favoriza o conversaţie în care Karen să fie deschisă pentru confidenţe şi să-i povestească mai multe despre acei misterioşi catari.

— Ah, dar eşti interesat de asta? răspunse Karen, care făcea ochii mari, prefăcându-se uimită.

— Da, bineînţeles. Dacă e adevărat ce a povestit Dubois, mi-ar plăcea să trăiesc o asemenea experienţă.

— Da, Jaime, este. E adevărat. Făcu o pauză şi adăugă: îţi garantez.

— Cum de poţi fi atât de sigură? Vorbeşti de parcă ai fi trăit-o şi tu.

— Am trăit-o.

— Tu? Povesteşte-mi!

— Nu acum. Nu eşti pregătit.

— Cum să nu fiu?

— Uite ce e, Jaime, asta nu e o treabă pe care să o poţi vizita, precum un turist pădurea de sequoia. Cere o cunoaştere prealabilă, o atitudine pozitivă şi un angajament.

— Nu te înţeleg. De ce fel de cunoaştere prealabilă este nevoie?

— Înainte de cunoaştere, e vorba de atitudinea ta. Trebuie să fii pregătit să accepţi drept posibile nişte evenimente pe care educaţia şi gândirea ta actuală le pot respinge cu violenţă.

— Ca, de exemplu, Karen? Ce trebuie să accept?

— Prefer să nu vorbesc despre acest lucru dacă nu prevăd din partea ta o atitudine pozitivă.

— Te rog, Karen, nu o lua pe ocolite. Promit să ascult cu tot respectul ce îmi povesteşti. Nu pot fi şi mai pozitiv decât atât, crede-mă.

— Bine, dacă vrei aşa. Karen făcu o pauză, privindu-l în ochi. Lumina din local producea un straniu reflex în pupilele ei albastre. Continuând să vorbească, îşi coborî glasul. Povestea cu memoria genetică e un eufemism pe care l-a folosit Dubois. Nu este aşa. Nu-ţi aminteşti cele trăite de bunicii sau de străbunicii tăi sau de vreun alt strămoş în carne şi oase. Îţi aminteşti cele trăite de înaintaşii tăi spirituali.

— Ce este un înaintaş spiritual? Este pentru prima dată că aud aşa ceva.

— Este eul tău cel mai lăuntric, Jaime, e spiritul tău.

— Nu înţeleg, Karen. Ce are de-a face spiritul meu cu înaintaşii mei?

— Spiritul tău a mai trăit vieţi anterioare şi a fost întotdeauna acelaşi. Aşadar, indivizii care au

trăit purtând acelaşi spirit al tău în propriul lor corp sunt înaintaşii tăi spirituali. Corpul moare, spiritul dăinuie.

— Îmi vorbeşti acum de reîncarnare. Asta e?

— Da.

În momentul acela, apăru Ricardo cu băuturile şi le aşează pe măsuţă.

— E totul în regulă, copii?

— Da, mulţumesc, spuse Jaime.

Ricardo îl bătu prieteneşte de două ori pe umăr, zâmbindu-le cu gura până la urechi. Karen îi răspunse cu un zâmbet nu mai puţin strălucitor. Când deja se retrăgea şi ea nu-l mai putea vedea, Ricardo îi făcu lui Jaime cu ochiul şi-i arătă semnul pozitiv de aprobare cu degetul mare în sus. Karen îi plăcuse.

— E greu de crezut povestea cu reîncarnarea, spuse Jaime de îndată ce Ricardo se îndepărtase.

— Ţi-am atras deja atenţia.

— Dar imaginează-ţi că o cred, se grăbi el să adauge. Sau cel puţin cred că e posibil. Aş putea eu oare să-mi amintesc vieţi trăite?

— Bineînţeles, Jaime, despre asta discutăm. În nişte condiţii speciale, poţi obţine acces la fragmente de informaţii, la amintiri ale unor experienţe anterioare, care te ajută să dai un sens vieţii tale ca o continuare a unui proces de învăţare întreprins cu foarte mult timp în urmă.

— Ai trăit tu acest gen de experienţă sau ţi s-a povestit?

— Ţi-am mai spus că am trăit-o personal.

— Cum aşa? Ce ai văzut? Povesteşte-mi, Karen.

— Îmi pare rău, Jaime, acum nu pot. Este ceva foarte intim. Nu cred că există între noi destulă încredere.

— Dar, ce spui? N-ai încredere în mine? Tu şi cu mine ne-am povestit lucruri foarte personale. Am făcut dragoste de mai multe ori şi n-ai dovedit nicio timiditate specială, şi nici eu. Contactul

nostru este dintre cele mai intime. De unde şi până unde această rezervă?

— Te înşeli, Jaime. Ţi-am oferit trupul meu fără reţinere, şi tu, mie, pe al tău. Dar este doar ceva fizic. Ceva care va degenera într-o bună zi şi care va muri. Trupurile noastre s-au desfătat unul cu celălalt şi a fost foarte bine. Dar este puţin. Este mult mai uşor să arăţi ceea ce e cel mai intim în trupul tău, decât ceea ce e cel mai intim în gândurile tale, şi tocmai acolo se află continuitatea vieţii, în spiritul tău, în eul tău cel mai intim.

Jaime nu-şi putea lua privirea de la Karen. Îşi dădu seama că rămăsese cu gura căscată. O închise. Dacă Ricardo l-ar vedea în clipa aceea, ar râde tot restul vieţii lui de „expresia de prostănac pe care o avea Jaime în faţa acelei blonde”.

— Adevărata fiinţă este spiritul, care evoluează şi progresează, în parte graţie experienţelor obţinute în viaţa fizică. Corpul este doar un instrument. Folosind un limbaj învechit, ţi-aş spune că diavolul a făcut corpul şi de aceea este finit, în vreme ce spiritul este etern.

— Atunci, eşti o diavoliţă! Ce corp frumos ai, Kay! exclamă Jaime voind să se servească de umor ca să-şi ascundă uimirea şi neîncrederea.

Karen izbucni într-un hohot de râs vesel.

— O fi corpul un instrument al diavolului, cum spui tu, continuă el însufleţit de râsul ei, dar eu mă bucur în mod diabolic de al tău cu propriul meu instrument.

— Ce se întâmplă? i-o reteză Karen, acum serioasă. Râzi de mine? Vezi de ce spuneam că nu eşti pregătit?

— Iartă-mă, Karen, nu te supăra. Respect tot ce mi-ai povestit. Doar că tema corpului şi a diavolului se pretează la glume şi nu m-am putut stăpâni.

— E adevărat. Ţi-am spus că e limbajul Evului Mediu. În realitate, cred doar puţin în diavol, dar e bine ca, din când în când, să dai vina

pe cineva pentru nişte lucruri de care suntem singurii răspunzători. Ea zâmbea ştrengăreşte. Nu crezi la fel, Jimmy?

— Categoric. Zâmbi şi el. Şi dacă vorbeşti de corp şi despre lucrul la care mă gândesc eu, în loc să dăm vina pe diavol, ar trebui să-i fim recunoscători.

— Obsedatule! spuse ea pe un ton sentenţios. Dar încă te văd sceptic.

— Nu, Karen. Doresc din toate puterile să trăiesc propria mea experienţă şi să-mi amintesc trecutul.

— Asta cere un angajament. Un angajament serios.

— Ce fel de angajament?

— De fapt, mai multe. Această experienţă îţi poate da cheia unui drum pe care nu ştiai că mergi şi conştiinţa unei direcţii în viaţa ta care te va obliga să nu te abaţi şi să mergi întruna. Va trebui, de asemenea, să te integrezi în grupul nostru şi să accepţi să fii călăuzit de noi. Asta nu e atât de uşor. Libertatea este unul dintre bunurile la care năzuim. Totuşi, pe drum, trebuie să cedăm din ea, ca să putem obţine ţelul comun. Cu alte cuvinte, trebuie să te supui conducătorilor grupului.

— Nu înţeleg implicaţiile, Karen. Ce reprezintă în mod exact supunerea? Ce trebuie să fac? Nu era libertatea cea pe care o predicau în Parcul de Sequoia?

— Nu ştiu ce poate impune supunerea în orice clipă.

— Dar, Karen, nu-ţi dai seama că tot ceea ce-mi spui miroase a sectă? îşi ridicase glasul.

— Tu ai întrebat şi eu îţi răspund. Ne-am mai certat despre asta înainte şi nu vreau s-o fac şi acum. Sunt prietenii mei şi eu sunt cu ei. Eşti deja major, Jaime. Alege ce doreşti. Eu ştiu ce vreau. Karen se ridică de pe scaun, şi acum vreau să merg acasă, e târziu. Mă conduci?

— Fireşte, Karen. Eu te-am adus, răspunse Jaime ridicându-se imediat.

*

Intensitatea traficului scăzuse considerabil, dar Jaime conducea încet; voia să fie mai mult timp cu Karen. Ea părea că nu-i împărtăşeşte dorinţa.

— Ne vedem vineri?

— Ţi-am mai spus că mă văd cu prietenii mei.

— Asta mă exclude?

— Nu, Jaime. Dacă vii, vei fi bine-venit, dar mai întâi trebuie să-ţi limpezeşti ideile şi să iei o hotărâre. Dacă vii, este pentru că vrei să fii încă unul din grupul nostru.

— Mulţumesc pentru invitaţie. O să-ţi urmez sfătui şi o să mă gândesc. Te sun şi îţi confirm. Până când am timp?

— Până vineri inclusiv; nu am alte planuri. Sau merg cu tine sau merg singură.

Tăcerea rămase între ei ca o uşă închisă care îi despărţea. Jaime se simţea presat. Şi nu-i plăcea. Ce era în spatele acestor lucruri? Era oare o născocire povestea cu spiritul şi cu reîncarnarea? Ce pierdea dacă-i cânta în strună lui Karen? Începea să înţeleagă ce pierdea dacă nu o făcea. Pe ea. Şi ăsta era ultimul lucru pe care l-ar putea accepta. În câteva zile, Karen devenise micul soare în jurul căruia se rotea planeta vieţii lui. Îi era teamă de o asemenea dependenţă, dar o alternativă era de-acum de neconceput.

Deodată, o bănuială îi trecu prin minte, rapidă şi cumplită ca un fulger luminând în noapte.

— Karen, Linda Americo…

— Da, ce-i cu Linda?

— Este unul dintre „prietenii” tăi?

— Da, ţi-am spus că suntem prietene.

— Ceea ce te întreb, Karen, este dacă ea aparţine „acelor” prieteni despre care vorbim; cei care datorează supunere conducătorilor.

— Ce te face să crezi aşa ceva?

— Ar putea explica atitudinea ei faţă de Douglas. Nu văd ca ea să aibă motive proprii ca să-l înfunde cu atâta înverşunare. Răspunde-mi, Karen, ea este catară?

— Nu voi răspunde, Jaime. Întreab-o pe ea şi să-ţi răspundă dacă doreşte. Nu-ţi pot da o informaţie despre Linda pe care eu o cunosc pentru că sunt prietena ei sau pentru că sunt catară. Vei învăţa acest lucru dacă te alături grupului nostru.

— Ce interes ar putea avea grupul vostru ca să-l termine pe Douglas?

— Ce-i cu tine? Ce rost are întrebarea asta? Îţi dai seama că ne acuzi? N-am de gând să mai continui acest gen de conversaţie, i-o reteză Karen cu fermitate.

Tăcerea deveni din nou cel de al treilea pasager. Era o tăcere grea, stânjenitoare. Plină de întrebări. Plină de semne prevestitoare.

Trecură de bariera de intrare în complexul de apartamente şi Jaime parcă maşina în zona rezervată invitaţilor.

— Urc cu tine? întrebă fără prea multă convingere.

— Azi, nu. Îmi pare rău. Mâine trebuie să fiu foarte devreme la birou; am o zi grea. Se aplecă spre el şi, sprijinindu-şi mâna dreaptă de umărul lui, îl sărută. Un sărut care nu depăşi buzele, dar călduros şi prelung. Această atitudine tandră a lui Karen ilumină noaptea. Sună-mă, şopti ea în chip de salut la despărţire.

*

La plecare, Jaime se simţea fericit, dar mintea lui afurisită de auditor începu să funcţioneze din nou. De ce povestea cu Douglas? Să-l fi presat Linda să se alăture catarilor, cum făcea Karen cu el? Asemănările relaţiei Lindei cu Douglas şi a lui cu Karen erau prea multe. A fost întâmplătoare prima lor întâlnire la Roco's? Era Karen interesată de el personal sau voia să obţină ceva pentru

grupul ei? Va veni oare momentul când Karen va căuta să-l distrugă, cum a făcut Linda cu Douglas? Din nou acea senzaţie de primejdie. Mai intensă decât oricând. Da, Karen era periculoasă. Iar grupul spre care îl împingea ar putea fi mult mai periculos.

Jaime ştiu că hotărârea lui era luată şi că în aceasta nu participau nici mintea, nici raţiunea lui; inima era cea care poruncea, şi nu putea face altceva. O va urma pe Karen oriunde l-ar duce: ca fluturele spre flacără.

VINERI

27

— Îmi pare rău, şefu'. Condoleanţele Laurei păreau prefăcute. Poate că oamenii ăia nu-ţi sunt simpatici, dar trebuie să le răspunzi. Cu mine, nu mai vor să vorbească. Făcând o mică reverenţă, îi puse în mână lista apelurilor care aşteptau răspuns şi, când ieşi din birou, insistă. Spune-mi pe cine vrei să-l suni primul.

Dar pe Jaime nu-l preocupau apelurile la care trebuia să răspundă, nici vreo altă treabă urgentă. Era un singur subiect care îi ocupa gândurile. Doar o singură urgenţă. Doar un singur telefon pe care urma să-l dea. Lui Karen.

Vrusese să vorbească cu ea dimineaţa devreme şi, negăsind-o, începuse să-şi facă griji. I-a lăsat mesaj la birou şi în căsuţa poştală a telefonului ei mobil. Neştiind nimic de ea, după ce a mâncat, a coborât la Departamentul Juridic. Zona era aproape pustie, dar a întâlnit un avocat care i-a spus că nu a văzut-o pe Karen toată dimineaţa. Nu; nu ştia când se întoarce la birou. Poate că asistenta lui o fi plecată la masă. Jaime lăsă un bileţel lipit pe masa de scris a lui Karen: „Domnişoară Jansen, sunaţi-mă. Urgent. Jaime Berenguer".

După-amiaza se scurse încordată, lentă, istovitoare. Telefonul era un instrument de tortură. Pricinuia dureri când era mut, făcea inima să tresalte când suna, dar era şi mai rău când vocea nu era cea dorită. Strada se cufunda în amurg şi umbrele se căţărau pe clădirile de peste drum urmărind soarele. Dumnezeule! Şi dacă ea nu-l suna şi nu putea să o vadă la acel sfârşit de săptămână? Şi numai gândul la această catastrofă

era devastator. Jaime nu mai putea sta locului. Din nou telefonul!

— Domnul Berenguer?

— Karen! Jaime simţi o uşurare imposibil de mărturisit.

— Chiar ea. Doreaţi să vorbiţi cu mine?

— Am încercat să dau de tine toată ziua. Unde ai fost?

— Să apăr interesele corporaţiei pe aici, pe afară, pe câmpul de luptă; şi tu, ce-ai făcut?

— M-am gândit la tine.

— Corporaţia nu pentru asta vă plăteşte, domnule vicepreşedinte. La ce te gândeai?

— Vreau să asist la întrunirea din seara asta cu prietenii tăi. Dacă invitaţia a rămas în picioare.

— A rămas în picioare. Nici nu ştii cât de mult mă bucur!

— Dar am o întrebare.

— Nu. Acum nu, Jaime. Telefonul nu este bun pentru asta şi nici mesajele depuse pe masă. Te aştept la mine acasă la şapte.

În telefon se auziră buzele lui Karen, apoi un plescăit şi rămase mut; închisese aparatul. Dar lui nu îi păruse câtuşi de puţin. Simţea pe obraz un sărut călduros. Acum, după-amiaza era minunată, strălucitoare, splendidă.

Jaime nu ştia unde vor merge şi nici în ce necazuri avea să intre începând cu ora şapte; îşi spuse că îi era totuna. Putea să fie şi în fundul iadului. Dar să fie cu Karen.

28

Era o clădire de pe Wilshire Boulevard; de mărime mijlocie, cu stucaturi albe, două etaje înalte şi cam murdară din pricina vechimii şi a poluării. Jaime îşi spuse că ar fi putut fi la fel de bine un centru medical sau birourile unei companii

de asigurări. Karen viră la dreapta din bulevard ducându-şi maşina în zona de parcare.

— Am ajuns deja, spuse ea zâmbind când scoase cheia din contact.

Afară din maşină, îl luă de mână pe Jaime şi, cu un mers liniştit, ca de plimbare, îl conduse spre intrare. Pe zid, lângă o uşă dublă de sticlă fumurie care nu permitea să vezi în interior, era o placă discretă de bronz pe care se citea „Clubul Creştin Catar".

Intrară împingând unul din batantele uşii, iar interiorul îi aminti lui Jaime sala de aşteptare a dentistului său. Nişte canapele, în mijloc o măsuţă cu diferite reviste, plante decorative şi nişte tablouri cu rame simple cu imagini ale unor castele îndepărtate, cocoţate pe stânci abrupte.

În spatele biroului, o femeie la vreo cincizeci de ani, cu ochelari, îi salută zâmbitoare.

— Bună seara. Salut, Karen.

— Bună seara, Rose. Îi întoarse salutul cu un zâmbet larg. Ce mai faci? Avem întâlnire cu Dubois.

— Bine, mulţumesc. Da, ştiu că te aşteaptă. Intră, te rog.

— Rose, ţi-l prezint pe Jaime. Jaime, ea este Rose.

Amândoi se arătară încântaţi. Karen nu le lăsă timp de amabilităţi şi, luându-l pe Jaime de mână, îl duse spre o uşă.

— La revedere, Rose.

*

Karen îl conduse printr-un culoar, ciocăni uşor în uşa unui birou, o deschise fără să aştepte răspunsul şi intră salutând:

— Bună seara.

Într-un capăt al încăperii era o masă de scris, iar pe mijloc, o măsuţă cu canapele şi fotolii. Doi bărbaţi se ridicară la vederea lor; erau Peter Dubois şi Kevin Kepler.

— Bună seara, Karen. Ce mai faceţi, Berenguer?

Dubois îi salută de bun venit cu un zâmbet care îi îmblânzea privirea dură. Îi întinse mâna lui Jaime şi acesta i-o strânse.

— Foarte bine, mulţumesc, Dubois. Şi dumneavoastră?

— Excelent, răspunse acesta, în vreme ce Karen îl saluta pe Kepler cu un sărut pe obraz. L-aţi cunoscut pe domnul Kepler.

— Da, ne-am cunoscut în pădure.

— E o plăcere să vă revăd, Berenguer, spuse Kepler, în vreme ce amândoi îşi strângeau mâinile.

— Să ne aşezăm şi să vorbim despre ceea ce vă aduce la clubul nostru. Dubois îşi însoţi invitaţia de un gest.

— Karen spune că aţi dori să faceţi parte din grupul nostru, îl abordă Kepler de îndată ce se instalară. De ce?

— Mă rog, discursul dumneavoastră din pădure mi s-a părut interesant. Jaime vorbea rar, privindu-i pe rând. Nu se aştepta la acea situaţie; se simţea ca atunci când era în căutarea primului său loc de muncă şi i se lua un interviu. Nu era pregătit pentru un examen, dar dorea acea „slujbă” şi se temea că o pierde pe Karen dacă ar fi respins. Iar asta nu se va întâmpla. Era motivul care îl aducea acolo. Singurul şi de nemărturisit. În realitate, continuă el, aş putea accepta multe din cele ce s-au spus şi, deşi îmi este greu să cred anumite chestiuni punctuale, păstrez o atitudine pozitivă.

— Ce vă este greu să credeţi? întrebă Kepler. Expresia lui era serioasă, spre deosebire de Dubois, care continua să zâmbească, deşi cu ochi scrutători.

— Povestea cu memoria genetică. Sau amintirile unor încarnări anterioare, cum m-a lămurit Karen după aceea. E fascinant, o frumoasă

poveste care mi-ar plăcea să fie adevărată. Dar raţiunea mă împiedică să o cred.

— Aţi dori să încercaţi? întrebă Dubois.

— Să încerc amintiri ale unor vieţi anterioare?

— Într-adevăr.

— Aş fi încântat!

— Este vorba de un ritual dintr-o fază avansată, obiectă Kepler. Ar putea fi prematur.

— Cu siguranţă, confirmă Dubois. În realitate, se încearcă în mod frecvent, dar individul nu retrăieşte nicio experienţă; aţi putea fi foarte dezamăgit dacă veniţi la ceremonie cu mari aşteptări.

— Peter, interveni Karen, cred că Jaime este pregătit.

— Sunt de aceeaşi părere cu Karen, declară Dubois, adresându-i-se lui Kepler. Şi dacă domnul Berenguer este dispus să urmeze regulile şi legile noastre, ar trebui să-i oferim ocazia cât mai curând cu putinţă. Chiar mâine.

— Bine, acceptă Kepler. Voi îl cunoaşteţi mai bine decât mine. Cunoaşteţi şi riscurile. Dacă, totuşi, doriţi să mergeţi mai departe, să fie mâine.

— Ce îmi spuneţi, Berenguer? întrebă Dubois. Vreţi să vă alăturaţi nouă?

— Vreau să trăiesc experienţa, confirmă Jaime, care avea impresia că trece un examen. Karen mi-a vorbit despre anumite reguli ale grupului dumneavoastră şi sunt dispus să mi le asum.

— Veţi învăţa amănuntele, interveni Kepler, dar sunt trei puncte fundamentale: în primul rând, să nu comentaţi cu nimeni ceea ce vedeţi, auziţi sau vorbiţi cu noi; în al doilea rând, să ajutaţi cu toate mijloacele la îndemâna dumneavoastră fraţii şi ţelurile grupului şi, în al treilea rând, o supunere rezonabil de strictă faţă de conducătorii dumneavoastră.

— Sunt dispus să mi le asum, cu condiţia să fie vorba de o supunere rezonabilă.

— Atunci, mâine veţi face un jurământ solemn, Berenguer. Dubois vorbi rar. Şi ţineţi minte că nu e cale de întoarcere. Nu mai zâmbea şi chipul lui părea diferit, cel al unei alte persoane; Jaime simţi un fior. Pe cine îi amintea? Meditaţi la toate astea la noapte. Dacă mâine vă simţiţi nehotărât, nu e nicio problemă. Ritualul poate aştepta şi dumneavoastră v-aţi putea integra în grupul nostru cu un grad de angajament mai redus. Gândiţi-vă şi, dacă nu vă simţiţi pregătit, mai aşteptaţi.

Jaime o privi pe Karen. Aceasta îi făcu un semn afirmativ.

— Dacă vă răzgândiţi, spuneţi-i-o lui Karen de dimineaţă, îl avertiză Kepler. Dacă nu, ne vom vedea la ora unsprezece. Chibzuiţi. Trebuie să fiţi sigur.

*

— Te invit la cină la mine acasă, spuse Karen la plecare.

Jaime sesiză căldura mâinii catifelate şi se simţi foarte fericit.

Dar, profundă şi inoportună, vocea aceea dinlăuntrul său repetă presimţirea.

SÂMBĂTĂ

29

Jaime era îmbrăcat într-o tunică albă şi, poate de aceea, cămăruţa îi amintea pe cele folosite pentru dezbrăcare înaintea unei şedinţe de raze. Erau puţini cei în stare să-şi reamintească vieţi anterioare de prima dată, i s-a spus, şi se simţea curios, dar temător din pricina ciudatului ritual şi a modului în care ajunsese până acolo.

— După aceea, o să-ţi explic tot, îi spusese Karen.

S-a trezit de dimineaţă cu atingerea caldă a trupului ei în pat şi au luat micul-dejun printre râsete în bucătăria scăldată de-acum de razele de soare. Apoi, Karen a condus maşina până la zona de parcare a unui centru comercial şi, chiar înainte de a intra, i-a spus:

— Trebuie să ţi-i pui. Să nu te miri dacă nu vezi nimic: ăsta e şi scopul.

Erau nişte ochelari de soare care acopereau părţile laterale. Când Jaime şi-i puse, constată că într-adevăr nu vedea nimic.

— Ce rost are tot acest teatru, Karen?

— Ai încredere în mine. Mai târziu, vei înţelege, acum doar ai încredere în mine.

Lui Jaime nu-i rămânea alternativă. A observat cum manevra Karen maşina în parcaj, cum o parca în sfârşit şi cum deschidea portiera din dreptul ei.

— Nu te mişca şi nu atinge ochelarii, te rog, îi atrase atenţia înainte de a coborî.

Îl conduse la o altă maşină din apropiere şi îl aşează pe bancheta din spate.

— Bună ziua, Berenguer. Recunoscu vocea lui Kepler. Vă e pe plac mica noastră şedinţă de

mister?

— Încerc, Kepler, încerc.

Karen se aşeză lângă el, îi luă mâinile într-ale ei şi maşina se puse în mişcare. Până la capătul traseului, care dură aproape o oră, Jaime simţea curbe şi pante. Erau probabil într-o zonă muntoasă. Când maşina s-a oprit, a ştiut că se deschidea o uşă automată. Străbătură culoare, coborâră o scară strâmtă şi, când putu să-şi scoată ochelarii, se afla în cămăruţă.

— Te comporţi foarte bine, îi spuse Karen pe tonul care se foloseşte atunci când li se vorbeşte copiilor mici. Acum, scoate-ţi toate hainele şi pantofii şi pune-ţi această tunică. Nu te mişca până nu vine cineva să te ia.

După cinci minute, Karen apăru desculţă şi tot într-o tunică albă. Când l-a luat de mână, Jaime a profitat de ocazie ca să o pipăie pe prietena lui prin veşmânt, constatând, spre încântarea lui, că şi ea era goală sub ţesătura fină. Făcu gestul de a-i ridica tunica şi ea se feri.

— Gata, ăsta nu e momentul, îi atrase atenţia, ţintuindu-l cu arătătorul în piept şi încruntându-se. Comportă-te respectuos. Acesta e un lucru foarte serios şi important pentru noi şi sper că va fi şi pentru tine. Nu mă face de râs.

Jaime nu putea evita să vadă latura comică a acelei scene, dar se gândi că ar fi mai bine să-i cânte în strună lui Karen dacă nu dorea să se expună unor necazuri mai mari.

— De acord, o să fiu un copil cuminte.

Ea îl conduse printr-un culoar scurt, de abia iluminat, şi, deschizând o uşă, dădu la o parte nişte perdele grele. Era o încăpere de dimensiuni obişnuite, în care draperii mari de culoare grena-închis acopereau laturile şi partea din spate, ascunzând uşi şi, poate, şi ferestre.

Peretele din fund era săpat în stâncă; Jaime simţi că se află undeva sub pământ.

O tapiserie cam de trei pe doi metri, protejată de sticlă, ieşea în evidenţă pe zidul de piatră şi singura lumină electrică din încăpere se proiecta blând pe ţesătură.

Pe o masă solidă de lemn se odihneau un potir auriu, incrustat cu pietre verzi şi roşii, şi patru lumânări ale căror flăcări răspândeau o fumăraie cu un parfum ciudat.

Privirea lui Jaime se simţi imediat atrasă de tapiserie. Părea veche, foarte veche. Culorile erau spălăcite şi o lume de personaje de diferite mărimi şi de o expresivitate primitivă, dar şocantă, părea că se mişcă şi trăieşte înlăuntrul tabloului.

O potcoavă mare, dintr-o mulţime de fire de aur şi de argint, strălucea în lumină şi ocupa partea centrală a tapiseriei.

Deasupra potcoavei, un Pantocrator – Cristos Dumnezeul, în postură de rege şi stăpân, specific artei romanice –, reprezentat printr-o siluetă cu veşminte regeşti, ochii foarte deschişi şi o expresie serioasă, domina ansamblul. Avea barbă şi sprâncenele arcuite. Expresia lui era nemişcată, privea înainte, era aşezat pe un scaun-tron şi întreaga lui imagine era cuprinsă într-o formă ovală. Mâna dreaptă, ridicată în semn de binecuvântare, iar cea stângă, ţinând o carte.

Transmitea o senzaţie de senină măreţie. Pe coroană, care îi înconjura capul cu fascicule luminoase în formă de cruce, litera grecească omega, ultima din alfabet. În simbolistica medievală indica sfârşitul vremilor şi judecata oamenilor. În afara ovalului, doi îngeri adorând divinitatea.

Sub potcoavă, o altă siluetă de compoziţie şi mărime asemănătoare, aşezată tot pe un scaun-tron, dar complet inedită pentru cunoştinţele pe care le avea Jaime despre arta romanică. În loc să binecuvânteze cu mâna dreaptă, ţinea în sus o spadă. Cealaltă se odihnea în poală cu palma în sus

şi pe ea erau două mici figuri umane goale. Adam şi Eva?

Capul era încoronat de flăcări şi chipul, sever, de culoare aprinsă. Această siluetă era ceva mai mică, dar simetrică faţă de cea anterioară, iar ovalul era mai întunecat şi înconjurat de mici flăcări. Deasupra coroanei, litera alfa dădea ideea de început. Creaţia.

Un personaj, mai mic decât celelalte, se evidenţia în partea dreaptă. Era un Crist acoperit cu o haină lungă, cu braţele în cruce, dar fără cruce. De aceeaşi parte, erau reprezentate animale sălbatice, truditori ai pământului muncind, neguţători şi, în partea superioară, călugări. Totul zugrăvit cu acea artă surprinzătoare, primitivă, dar de mare expresivitate.

În partea din stânga a potcoavei apărea un animal asemănător unui dragon, cu coame şi şapte ochi, care strangula un om cu lunga lui coadă. Să fie Anticristul? Deasupra monstrului, figura unui diavol cu coame şi urechi de capră şi unghii lungi la mâini şi la picioare. Era de culoare aproape neagră şi ţinea în mână un bărbat de mărime mult mai mică.

O limbă cu vârful ascuţit părea că linge figura umană.

Monştri marini, armate în luptă, oraşe în flăcări, bărbaţi şi femei arzând pe ruguri completau partea din stânga. Jaime era fascinat de frumuseţea şi mişcarea acelor reprezentări.

Atunci Peter Dubois apăru dintre draperii şi se aşeză de cealaltă parte a mesei. Karen şi Kepler se postară de o parte şi de alta a lui Jaime. Toţi purtau tunici albe şi umblau desculţi.

Fără alte preambuluri, Dubois începu să declame pe un ton ceremonios şi cu voce tare:

— Cine vrea să fie iniţiat în cel de al doilea grad al credinţei noastre?

— Jaime Berenguer, răspunse Karen cu un ton mai jos.

— Cine sunt naşii la botezul lui spiritual?

— Karen Jansen, spuse ea.

— Kevin Kepler, răspunse Kepler.

— Karen şi Kevin, vă luaţi răspunderea pentru faptul că persoana care se iniţiază este în stare să primească botezul spiritual?

— Da, Om Bun, răspunseră amândoi.

— Vă luaţi răspunderea să-l călăuziţi în viitoarele lui îndoieli şi nevoi spirituale?

— Da, repetară ei în acelaşi timp.

— Jaime Berenguer, doreşti să fii iniţiat în grupul nostru?

— Da, doresc.

— Promiţi să păstrezi secret tot ce vei auzi şi vei vedea, precum şi să nu dezvălui nimănui identitatea persoanelor pe care le vei cunoaşte aici?

— Da, promit.

— Promiţi să sprijini grupul în cauza sa comună, precum şi să-i ajuţi pe fraţii tăi şi să dai ascultare în mod rezonabil celui care va fi desemnat drept conducătorul tău?

— Întotdeauna când va fi rezonabil, promit.

— Ştii că cele mai mari necazuri se trag de la încălcarea acestei promisiuni? Ţi le asumi şi le accepţi?

— Da, le accept.

— Accepţi să te supui probei botezului catar, ştiind că poţi să fii respins sau să simţi o mare durere spirituală?

Jaime şovăi în faţa acestor amănunte neaşteptate, dar, considerând că era târziu să întrebe, răspunse:

— Da, accept.

— Atunci, bea conţinutul potirului şi nu îl aşeza pe masă până nu este gol.

Jaime ridică pocalul aurit şi îl simţi ciudat de greu. Lichidul avea aspect de vin roşu uşor şi de gradaţie slabă, dar cu o puternică aromă de mirodenii; dulce şi iute. Dădu băutura peste cap.

— Acum să spunem un Tatăl Nostru, pentru ca Dumnezeul cel bun să ne ajute, pe tine, să treci proba de iniţiere, şi pe mine, să o conduc corect, spuse Dubois cu o voce blândă.

— Tatăl nostru, care eşti… Dubois începu să se roage şi ceilalţi îl urmară în cor.

Privirea lui Jaime se îndreptă, ca atrasă de un magnet, spre tapiseria atât de neobişnuită. Urma rugăciunea în mod mecanic şi observă că ei modificau puţin vechea rugăciune învăţată de la părinţii lui şi în biserică, dar nu dădu importanţă faptului. Simţea că trupul şi mintea i se relaxau şi că îl năpădea o sensibilitate diferită.

Tapiseria aceea…! Oare într-adevăr s-a mişcat dragonul? Tapiseria conţinea ceva mai mult, era sigur. Avea viaţă proprie!

Rugăciunea se terminase şi îi simţi mâna lui Karen într-a sa.

— Vino, îi spuse ea, conducându-l în spatele mesei.

Acolo erau un mic divan şi nişte scaune. Karen îl făcu să se întindă şi se aşezară, ea la dreapta lui, Kevin, la stânga, şi în spate, Dubois.

Jaime vedea în continuare tapiseria din această poziţie; personajele prindeau viaţă, ochii divinităţilor străluceau. Simţi pe cap mâinile lui Dubois şi deodată o căldură foarte specială care venea de la ele. Dar el privea tapiseria; nu-şi putea lua ochii de la ea. Focul era adevărat! Îşi spuse că ţesătura avea să ardă în câteva secunde.

— Închide ochii, Jaime, auzi el.

Îi închise, dar siluetele în mişcare continuau să fie acolo, acum în mintea lui.

Jaime urmă instrucţiunile lui Dubois, care pentru început i se părură tehnici de relaxare. Îşi simţea trupul destins şi respiraţia liniştită şi lentă.

Deodată, mintea lui deveni goală; rămâneau în ea doar mişcările umbrelor ciudatelor personaje şi singurul lucru pe care îl observa în trupul lui era

căldura crescândă, provenind de la mâinile lui Dubois.

Auzea de departe instrucţiunile Omului Bun, care începură să capete variante ciudate. Jaime se supunea în mod instinctiv, fără să le discute. Să fie oare sub hipnoză?

Dar gândul se destrămă.

Atunci îşi dădu seama că nimic nu-l afectează. Nimic pe lumea asta şi în clipa aceea nu mai avea importanţă.

30

Sfârşitul lui iulie, anul Domnului nostru 1212.

Cinci fete, cu gura acoperită de un văl subţire, dansau mlădiindu-şi mijlocul şi ridicându-şi mâinile şerpuitoare pe deasupra capului. Sub voalurile care le ascundeau sânii, le dezveleau pântecele şi le acopereau de la şolduri până în călcâie, se ghiceau nişte forme rotunjite mişcându-se în ritmul unei îndepărtate muzici arăbeşti. Imaginile, mai întâi tulburi, începură să se limpezească, pe măsură ce creştea volumul. Auzi strigătele, exclamaţiile, râsetele. O mulţime de oameni de arme şi câteva femei, poate nevestele soldaţilor, poate prostituate, sau şi una şi alta, le înconjurau pe dansatoare, făcând roată de cealaltă parte a mesei şi bătând din palme. Se însera şi căldura puternică de iulie se domolea la umbra unor pini falnici.

Trupa era fericită, iar nobilii, bucuroşi; era o armată victorioasă care se întorcea de la o cruciadă în care regii creştini din Hispania biruiseră cumplitele oşti ale almohazilor[32]. Da, adevărul e că au luptat pe pământ străin împotriva unui duşman care nu ameninţa în mod direct regatele regelui don Pedro al II-lea[33] de Aragon, stăpânul lor, dar ajutându-i pe castilieni azi, îşi salvau propria lor patrie de la o mare ameninţare viitoare.

Pe deasupra, papa le iertase toate păcatele prin bula cruciaţilor. Toate. Fără să conteze câte, nici cât de capitale ar fi putut fi. Pentru mulţi dintre cei adunaţi acolo, iertarea păcatelor era un câştig deloc neglijabil, ţinând seama de greaua lor povară pe care o duceau încă dinainte de a se începe campania.

Şi, în sfârşit, prada de război capturată de la almohazi era mare, atât în luptă, cât şi prin cucerirea mai multor sate şi oraşe. Cai arabi, giuvaiere, arme, ţesături, chiar şi cinci dansatoare şi muzicanţii care le acompaniau. Toţi erau mulţumiţi şi voiau să se bucure de petrecere.

Prezidând sărbătorirea, la o masă lungă din scânduri groase, ordinare, de lemn, se aflau nobili de seamă, printre care şi Jaime. Ospăţul ajunsese la capăt şi masa, acoperită cu resturi de carne, pâine şi fructe, părea un câmp de bătălie. Toţi loveau cupele de argint în ritmul muzicii.

Dar Jaime nu lua parte la râsete şi glume ca de obicei. Ceva îl neliniştea.

— Oh, femeie! Ridicându-se de lângă el, cu pocalul strălucind sub soarele la asfinţit şi închinându-l înspre dansatoare, prietenul său Hug de Mataplana[34] recita, acoperind muzica cu vocea lui tunătoare. Opere de mare meşteşug sunt ritmul picioarelor voastre, zâmbetul de pe buzele voastre, lumina ochilor voştri, rotunjimea obrajilor voştri…! Aici, făcu o pauză, rămânând nemişcat cu pocalul înălţat spre cer. Se lăsă o tăcere plină de aşteptări. Obrajii dosurilor voastre!

Râsetele şi aplauzele au urmat toastului improvizat al lui Hug, care îi salută pe unii şi pe alţii înălţându-şi cupa, ca apoi, înainte de a se aşeza, să bea vinul dintr-o sorbitură.

Hug de Mataplana, nobil cavaler, distins pentru curajul său pe câmpul de luptă, era şi un remarcabil trubadur, care nu se mărginea în versurile lui la amorul galant[35], preferând fără reţineri o poezie mult mai senzuală.

Hug se aşeză privindu-l pe Jaime cu un zâmbet larg, în care dinţii săi albi se detaşau între barbă şi părul cârlionţat.

— Pe care dintre ele o vreţi în noaptea asta, don Pedro? îl întrebă pe Jaime coborând glasul şi pe un ton complice. Cum vi se pare cea cu ochi albaştri? Vedeţi cum îşi mişcă şoldurile? Dacă v-aţi săturat de-acum de Fátima, lăsaţi-mi-o mie.

Hug îl făcu să râdă şi Jaime îi era recunoscător, dar hotărî să nu-i răspundă şi să-şi îndrepte atenţia spre dans şi ispititoarele buze pe care le ghicea sub văluri.

Muzica, crescând în ritm şi intensitate, în vreme ce dansatoarele se învârteau şi săreau făcând să se audă clinchetul clopoţeilor, se opri brusc şi asistenţa izbucni în strigăte şi aplauze.

Fetele ieşiră în fugă din cerc, protejate de gărzile regelui, care nu se străduiau prea tare să le scutească de inevitabila pipăială a soldăţimii.

*

Nu se încheiase încă mica zarvă, când un tânăr de vreo douăzeci de ani, cu puţină barbă şi înveşmântat ca un trubadur, ocupă mijlocul cercului cu lăuta lui.

— Este trubadurul Huggonet, care vine de la Carcassonne şi Toulouse! exclamă Hug, în vreme ce vestea se răspândea la trupă, de cealaltă parte a mesei.

Nou-venitul scoase câteva note din instrumentul său şi se lăsă o linişte surprinzătoare peste mulţimea cherchelită.

Huggonet făcu o plecăciune scoţându-şi tichia şi declară cu voce tare şi răspicată, care-i surprinse pe toţi, venind de la cineva cu un aspect atât de plăpând şi de necopt:

— Stăpânului don Pedro, conte de Barcelona, rege al Aragonului, stăpân peste Occitania, Provensa, peste Roussillon[36], Montpellier[37] şi Beam[38] şi biruitor al maurilor la Navas de Tolosa. Vă cer, stăpâne, încuviinţarea de a cânta nişte

catrene pe care un trubadur occitan şi propria mea inimă mi le-au dictat.

Se făcu din nou linişte şi toată lumea îl privi pe Jaime, care, după câteva clipe de nemişcare, cu un gest al mâinii, acceptă:

— Aveţi permisiunea mea.

Huggonet ciupi coardele lăutei şi cu o voce joasă începu să recite şi să cânte pe rând invazia pe care au lansat-o armatele almohazilor. Intoleranţa şi fanatismul triburilor acestora împotriva maurilor dispuşi la dialog din Al-Ándalus[39]. Cum i-a primit pe domeniile sale regele don Pedro pe refugiaţii creştini, evrei şi chiar pe unii musulmani care fugeau din ţinuturile ocupate şi se temeau să nu-şi piardă religia, viaţa sau pe amândouă.

Oh, mărinimosul, milostivul şi îngăduitorul don Pedro! Huggonet cânta în limba sa oc, dar cu destule cuvinte în aragoneză şi în catalana curentă ca să fie înţeles de oastea catalano-aragoneză.

A cântat despre cum îşi legănau mamele creştine pruncii, temându-se pentru viaţa lor la venirea dinspre miazăzi a acelei cumplite hoarde şi cum şi-au unit forţele şi destinele regatele creştine ale anticei Hispanii ca să se împotrivească ameninţării. Glasul lui Huggonet creştea în volum, urgenţă şi intensitate, pe măsură ce se apropia previzibila bătălie; mulţimea păstra o linişte desăvârşită, simţind cum emoţia le strângea gâtul ca în cleşti.

*

Şi în 16 iulie, anul Domnului 1212, creştini şi almohazi s-au înfruntat pe câmpiile înalte de la Navas de Tolosa.

Aspri şi căliţi în luptă erau almohazii, dar viteji castilienii, neînfricaţi navarrezii şi cutezători aragonezii şi catalanii. Cei din Castilia au îndurat cu vitejie straşnica năvală a nebiruitei până atunci avangărzi a almohazilor.

În acest răstimp, catalani, aragonezi şi navarrezi spărgeau inima oştirii almohazilor, aşa cum un ogar frânge spinarea unui iepure ţinându-l cu dinţii.

Ce zi de glorie şi ce zi de durere! Glorie, atunci când cavalerii aragonezi şi catalani, cu regele lor don Pedro luptând în frunte, au nimicit inima oştirii străine şi au ajuns chiar până la cortul lui Miramamolin[40], căpetenia almohazilor.

Glorie, atunci când don Pedro a dovedit că era cel mai bun şi cel dintâi cavaler al creştinătăţii, iar cavalerii lui erau cei de al doilea, doar după cel dintâi. Şi cum s-au mai bătut cavalerii! Şi cum au mai luptat pedestraşii!

Câtă glorie şi câtă durere, când toţi au fost răniţi sau ucişi, luptând ca nişte eroi pe câmpul de bătălie!

*

Şi a pomenit numele celor mai de vază morţi, ca apoi, cu o expresie de om abătut, să lasă să-i cadă ca moartă mâna dreaptă, cu care ciupea coardele lăutei. Hohotele de plâns şi tânguirile mai mult sau mai puţin stăpânite ale mulţimii se auzeau acum perfect în mijlocul tăcerii. Huggonet străbătu cu privirea jumătate din cercul celor care îl înconjurau şi continuă:

*

Atât de bravi pedestraşii, atât de nobili cavalerii, încât n-au şovăit să se lase mutilaţi sau ucişi ca să salveze creştinătatea. Ce glorie pentru ei şi pentru vitejii rămaşi în viaţă!

*

Huggonet începu să-şi coboare tonul vocii.

*

Ce glorie, atunci când l-am pus pe fugă pe Miramamolin, cel brav şi nebiruit, care mai fuge încă şi azi, din ziua bătăliei! Şi nu se

va opri până nu va trece Gibraltarul şi nu va ajunge în Africa!

Ce glorie pentru creştinii care au murit ca nişte eroi şi care acum se află alături de îngeri la dreapta Domnului Nostru Isus Cristos!

Ce glorie şi ce onoare pentru voi, cei ce mă ascultaţi, că aţi luptat la Navas! Veţi fi de-a pururi pildă de eroism şi veţi trăi în poemele pe care le scriu şi le cântă trubadurii!

*

Cu o şoaptă şi o notă ciupită cu mare putere, Huggonet amuţi.

Au urmat câteva clipe de linişte în care mulţimea aştepta să înceapă din nou. Apoi au izbucnit în aplauze şi urale pentru Huggonet. Voiau să audă mai mult.

Trubadurul aşteptă să se încheie ovaţiile, scoase două note şi o linişte deplină se aşternu din nou. Îi făcu o altă plecăciune lui Jaime ca să-i ceară permisiunea, iar acesta făcu un gest afirmativ cu mâna.

Ciupi lăuta şi începu să cânte:

*

Pe când regele don Pedro, cu sângele lui şi al supuşilor săi, apără pământuri şi suflete pentru creştinătate, este jefuit mişeleşte.

*

Se făcu tăcere, chiar mai adâncă. Mulţimea nici nu se mişca. Jaime simţi că o veche nelinişte îi strângea în cleşte măruntaiele.

*

Cu scuza că luptă împotriva catarilor, francezii au intrat pe poarta din spate a casei regelui don Pedro ca să-l jefuiască, iar papa a fost cel care a deschis poarta când stăpânul casei, propriul său vasal, Pedro Catolicul, lupta în cruciadă împotriva maurilor.

Câtă infamie, când cei care îşi spun catolici îl jefuiesc pe regele catolic care îi

apără!

Câtă trădare, când stăpânul încalcă făgăduiala feudală de a-l apăra pe vasal!

Câtă cruzime din partea francezilor, ca să ucidă femei şi copii!

Întrebaţi la biserica Magdalenei din Beziers[41], unde nemernicul legat[42] al lui Inocenţiu al III-lea[43], Arnaut Amalric, abate al cistercienilor[44], a mânjit crucifixul de pe altarul principal, pereţii sacri şi a înecat pavimentul cu sânge nevinovat! Nici pacea lui Dumnezeu nu o respectă aceia care spun că îl reprezintă!

Dumnezeule cel bun! În ziua aceea au ucis în biserică opt mii de Buni Creştini şi douăzeci de mii de persoane în oraş, fără să întrebe dacă erau catolici sau catari, bărbaţi, femei, copii sau bătrâni.

Tu, Roma, şi ordinul tău al cistercienilor, veţi fi acoperiţi de infamie şi de mârşăvie în vecii vecilor!

Iar nobilul şi chipeşul viconte de Beziers şi de Carcassonne, Raimond Roger de Trancavall, cel mai falnic dintre vasalii regelui Pedro, care s-a întâlnit cu francezii ca să parlamenteze şi să-i salveze pe oamenii de bună-credinţă din Carcassonne, a fost şi el asasinat mişeleşte. Viteazule viconte, stăpânul tău, regele don Pedro, trebuie să te răzbune!

Regele e jefuit, supuşii lui sunt ucişi. Oh, ţinutul meu Oc! Ce va fi de tine?

*

Huggonet lăsă din nou să-i cadă braţul drept şi făcu o pauză cu o expresie abătută, înclinându-şi capul pe piept şi tăcând.

— Moarte francilor! începu mulţimea să urle indignată. Să le venim de hac acelor laşi!

Jaime simţea cum îi creştea neliniştea şi un sentiment de indignare şi de ură îi încolţi în suflet.

De lângă el, Hug se sculă de la masă şi, ridicând pumnul, strigă către mulţime:

— Vor plăti scump această infamie!

Mulţimea urla. La stânga lui Jaime, Miguel de Luisián, stegarul de luptă al regelui, nu părea să împărtăşească indignarea generală şi, lovind cu pumnul în masă, mârâi:

— Afurisitul de Huggonet. Ochii lui de un albastru profund străluceau înfundaţi între sprâncenele arcuite şi un nas ce cădea vertical, detaşându-se de restul figurii şi dându-i înfăţişarea unui leu tânăr.

Trubadurul îşi ridică privirea şi făcu din nou să răsune lăuta.

*

Câtă cruzime din partea lui Simon de Montfort[45] când a cucerit Lavaurul anul trecut! Dona Guiraude de Montreal, frumoasa doamnă cu ochi negri minunaţi, a fost violată, aruncată într-un puţ şi, fiind încă în viaţă, au azvârlit cu pietre asupra ei până au îngropat-o cu totul!

Iar ticălosul de Simon l-a spânzurat pe viteazul ei frate Aimeric şi, în acea tristă zi de primăvară, au ars pe rug patru sute de persoane lipsite de apărare!

*

Un murmur de indignare, aproape un vaier, se înălţă atunci când trubadurul făcu o mică pauză. Jaime simţea cum îi creşte tulburarea.

*

În vreme ce regele don Pedro luptă împotriva necredincioşilor, trădătorul Simon, în ciuda jurământului de credinţă pe care i l-a făcut, îi asasinează pe bunii săi supuşi creştini! Iar francezii îşi bat joc, numindu-l laş pe viteazul nostru rege don Pedro!

*

— Eretic blestemat! se auzi strigând Miguel de Luisián, în vreme ce sărea peste masa de

scânduri, spărgând o droaie de cupe şi de farfurii.

Miguel se năpusti asupra lui Huggonet, care se oprise din cântat şi îl privea cu ochii holbaţi. În scurtul drum care îl despărţea de trubadur, Miguel îşi scosese pumnalul, a cărui lamă strălucea ameninţătoare sub soarele la asfinţit.

Trubadurul a reacţionat târziu şi nu a avut timp decât să facă un pas, în vreme ce lăuta îi cădea pe jos.

Miguel îl apucă de gât cu mâna, înţepându-i pieptul în dreptul inimii.

— Am să te învăţ eu, trădătorule, ce păţeşte cel care îl insultă pe stăpânul nostru!

Trubadurul părea o marionetă în mâinile namilei blonde, care l-a aşezat dinaintea lui trăgându-l de păr, apropiindu-i pumnalul de gât şi făcându-l să privească spre Jaime. În spatele lui Miguel, apăruse alt bărbat blond pe care toată lumea îl recunoscu drept Abdon, scutierul, şi el cu pumnalul scos din teacă, acoperindu-i spatele stăpânului său.

— Îndurare, stăpâne! reuşi să strige Huggonet. Asta spun francezii, nu eu!

Cu şi mai mult zgomot de cupe şi de farfurii, Hug de Mataplana sări la rândul lui peste masă, scoţându-şi pumnalul şi strigând:

— Daţi-i drumul, Miguel!

Mulţimea se cutremură cu un răcnet şi grupuri de cavaleri şi de trupeţi încercau să ajungă în mijlocul cercului, unii cu cuţitul deja în mână. Gărzile regelui nu reuşeau să stăvilească soldăţimea dezlănţuită.

— Eliberaţi-l din strânsoare Domnia Voastră, dacă îndrăzniţi, răspunse Miguel, arătându-şi într-un zâmbet ameninţător nişte dinţi care îi dădeau o înfăţişare încă şi mai leonină. În acelaşi timp, apăsa pumnalul pe gâtul trubadurului, care încerca să-şi dea capul pe spate.

Huggonet strigă cu o voce din care îi lipsea tăria:

— Oh, rege Pedro! Salvaţi-mă! Aduc un mesaj pentru Domnia Voastră!

Jaime luă iniţiativa. Era evident că, în câteva clipe, o altă luptă avea să se poarte în locul acela şi, ridicându-se, strigă cu un glas atât de puternic, încât reuşi să acopere tumultul. Fapt care îl uimi chiar şi pe el:

— Opriţi-vă cu toţii! Cine mai face un pas va fi spânzurat în zori! Şi, voi, Miguel, daţi-i drumul imediat lui Huggonet.

— Da, stăpâne, spuse Miguel, făcând în acelaşi timp o tăietură rapidă pe gâtul trubadurului.

Şi Huggonet căzu la picioarele aragonezului, cu gâtul însângerat.

31

Ca la trezirea dintr-un coşmar, Jaime continua să vadă gâtul înecat în sânge al lui Huggonet şi zâmbetul lui Miguel de Luisián. Mai mult decât un zâmbet, era etalarea colţilor ascuţiţi ai unui leu blond care, desfătându-se cu agonia prăzii sale, sfida pe oricine ar fi îndrăznit să şi-o dispute cu el.

Puţin câte puţin, recăpătă conştiinţa locului unde se afla şi imaginea tulbure a neobişnuitei tapiserii se limpezea sub ochii lui; personajele erau nemişcate.

Îl auzea pe Omul Bun recitând cu voce joasă o cantilenă monotonă şi de neînţeles şi îi simţea căldura mâinilor. Ciudatul miros al lumânărilor era mai puternic, mai pătrunzător, iar sub tunică, trupul lui era scăldat în sudoare. Dumnezeule, ce senzaţie! Era ca şi cum totul s-ar fi petrecut cu câteva clipe mai înainte!

Făcu un gest să se ridice în capul oaselor, dar simţi că l-au lăsat puterile şi, întinzându-se din nou, închise ochii. Încă mai vedea sângele şi dinţii lui Miguel. Încheindu-şi rugăciunea, Dubois îşi

îndepărtă mâinile de pe capul lui şi Jaime încercă o senzaţie de frig în locul unde acestea poposiseră.

— Jaime, te simţi bine?

Era Karen, care îi mângâia mâna cu tandreţe.

Zăbovi în a-i răspunde:

— Da.

Deschise ochii şi până la urmă reuşi să se ridice în capul oaselor.

— Aţi trăit amintirea, e adevărat? îl întrebă Kepler, iar Jaime era mirat că mai era încă lângă el. Aţi călătorit într-adevăr în trecutul dumneavoastră din secolul al XIII-lea, nu-i aşa?

— De unde ştiţi? Cum puteţi şti ce am trăit?

— Uşor, prietene, răspunse Kepler fără grabă. Pentru că este ceea ce speram. Sau trebuie să vă numesc don Pedro? Pe de altă parte, dumneavoastră aţi strigat dându-ne ordine. N-am înţeles mult, dar cu siguranţă că era în străvechea limbă *oc* sau în catalana veche.

Jaime era năucit. Dorise acest lucru, dar nu s-ar fi aşteptat niciodată să i se întâmple cu adevărat. Se simţea descumpănit. Avea nevoie să se gândească.

— Jaime, îi spuse blând Dubois, sunteţi acum în stare să vorbiţi? Este o experienţă dură şi traumatizantă; voi încerca să vă ajut.

— Da, dar mai întâi aş vrea să mă îmbrac. Îmi este frig.

Propria sudoare îi dădea fiori.

— Schimbaţi-vă; când sunteţi gata, vom continua conversaţia aici.

*

După ce se şterse cu tunica, se îmbrăcă şi, la întoarcere, îl găsi pe Dubois singur în încăpere şi îi relată experienţa cu toate amănuntele.

— Sunteţi norocos, afirmă acesta. Cazurile în care o asemenea trăire se întâmplă chiar la botezul spiritual sunt foarte rare şi asta are o semnificaţie.

— Ce semnificaţie?

— Că dumneavoastră nu numai că sunteţi cel care credem că aţi fost, dar sunteţi predestinat să jucaţi un rol-cheie. Aveţi o misiune de îndeplinit.

— Cum pot fi cel care credeţi dumneavoastră că am fost? Jaime era uimit. Vreţi să spuneţi că m-aţi căutat? Şi dacă aşa este, cum de m-aţi putut găsi?

— Pentru că unii dintre noi au fost deja înainte acolo unde aţi fost dumneavoastră în urmă cu câteva clipe. Şi am reuşit să vă recunoaştem.

— Adică aţi reuşit să recunoaşteţi în mine personajul pe care tocmai l-am trăit? Jaime nu-şi putea reveni din uimire. Cine m-a recunoscut? Cum e cu putinţă? Şi despre ce misiune îmi vorbiţi?

— Aţi suferit deja destule emoţii pe ziua de azi; dacă am fi vrut să vă relatăm ceea ce tocmai aţi trăit, nu ne-aţi fi crezut niciodată. Acum nu mai aveţi altă soluţie decât să credeţi. Unele dintre răspunsuri vă vor veni de la sine, atunci când veţi avansa în această experienţă; altele, vi le vom da mai încolo, când veţi asimila cele întâmplate azi. Există, de asemenea, şi întrebări care n-au fost încă formulate şi răspunsuri prea periculoase pentru moment. Aveţi încredere în noi, lăsaţi-vă condus şi la momentul potrivit veţi afla tot.

— Ce pot afla azi?

— Aflaţi că v-aţi plasat pe un nivel foarte avansat al grupului nostru. Aflaţi că sunteţi legat de noi într-o formă indisolubilă, pentru că o parte din dumneavoastră, ceea ce unii ar numi eul dumneavoastră adevărat, a trăit înainte. Într-o altă viaţă, aţi împărtăşit aceeaşi epocă şi aceleaşi ţeluri cu mulţi dintre cei care formăm acest grup. Regele Pedro al II-lea Catolicul, care a trăit în Evul Mediu călare pe secolele al XII-lea şi al XIII-lea, este unul dintre înaintaşii dumneavoastră spirituali. Aveam această bănuială şi acum avem certitudinea.

— Ce trebuie să fac acum?

— Să asimilaţi cele întâmplate azi. Să vă gândiţi la ele. Acum sunteţi deja un iniţiat şi poate că veţi avea experienţa unor noi trăiri pe cont propriu, fără ajutorul ritualului nostru. Nu le forţaţi, lăsaţi-le să vină la dumneavoastră în mod firesc. Aţi retrăit un moment concret al vieţii unui personaj istoric despre care poate că n-aţi auzit vorbindu-se niciodată. Nu este aşa?

— Sigur că da. Nu sunt familiarizat cu istoria veche.

— Cu atât mai bine. Lăsaţi ca istoria să răsară din dumneavoastră. Pedro al II-lea de Aragon apare în cărţile de istorie. Nu consultaţi niciuna. Nu-i întrebaţi pe specialişti. Nu lăsaţi ca asta să vă condiţioneze; trebuie să vă încheiaţi ciclul de amintiri şi atunci veţi putea compara cele trăite cu cele rămase în scrieri.

Jaime stătu câteva minute să judece vorbele lui Dubois.

— Are sens ceea ce spuneţi, îi răspunse el în cele din urmă.

— Acum, Karen şi Kevin vă vor conduce din nou la locul unde v-aţi întâlnit. Îmi pare rău pentru precauţiunile care poate vă par ridicole, dar în curând veţi putea afla amplasamentul acestui loc şi veţi înţelege necesitatea de a-l păstra secret. Pentru moment, să ştiţi că v-aţi aflat pe Muntele Sigur, al nostru, şi că au acces la el doar persoanele angajate faţă de organizaţia noastră. Bucuraţi-vă de sfârşitul de săptămână şi nu vă depărtaţi mult de Karen. Sunt sigur că ea va rămâne foarte aproape de dumneavoastră.

— De ce credeţi asta?

Jaime se întreba ce o fi ştiind Dubois despre idila lui cu Karen. Să facă oare parte iubirea lor din planurile catarilor?

— Ea v-a patronat la botezul dumneavoastră spiritual, ceea ce comportă o responsabilitate. Karen ar trebui să-şi anuleze orice fel de program pe care l-ar avea la acest sfârşit de săptămână ca să

fie aproape de dumneavoastră. Este un moment dificil şi ea trebuie să vă ajute. Şi Kevin este răspunzător, dar am impresia că dumneavoastră o preferaţi pe Karen. După o pauză, adăugă cu un zâmbet care nu-i atenua privirea intensă. Sau mă înşel?

32

Se simţea ciudat; ochelarii opaci nu numai că îl împiedicau să vadă drumul de întoarcere, dar simbolizau şi situaţia lui în această aventură descumpănitoare în care mergea orbeşte. Ceea ce dimineaţa părea un joc acum era prea real şi îi scăpa cu totul de sub control. Dar altcineva avea într-adevăr controlul, în vreme ce el, ca o marionetă, trebuia să joace după cum se încordau firele de care trăgea celălalt. Acest gând îl irita.

Cu toate acestea, trăirile au fost extraordinare, neaşteptate şi adevărate. Avea mii de întrebări, se simţea agitat; dar şi derutat. Avea nevoie să se gândească, să înţeleagă cele întâmplate, să le asimileze şi poate că la capătul procesului ar putea ajunge să creadă ceea ce acum i se părea neverosimil. Karen încercă de vreo două ori pe drumul de întoarcere să lege o conversaţie cu el, dar Jaime i-o tăia scurt; ea hotărî să-i respecte tăcerea şi să schimbe comentarii lipsite de importanţă cu Kepler. În cele din urmă, au ajuns la centrul comercial şi au urcat în maşina lui Karen.

— Îmi pot scoate ochelarii? întrebă el când porni maşina.

— Da. Îmi pare rău pentru mister, dar locul acela trebuie protejat.

— De ce aveţi nevoie de un loc sigur? întrebă Jaime. În ţara asta este permisă orice religie care respectă o minimă legalitate.

— Vei înţelege în curând. Poate că într-o zi vom avea nevoie de acest refugiu secret, pe care îl

numim Montségur. Te rog, nu mai pune acum întrebări despre el, doar ai încredere în mine, îi spuse ea cu un gest graţios de rugăminte. De acord?

— Karen, înţelege că, pe măsură ce avansez, această poveste mi se pare din ce în ce mai misterioasă. În locul răspunsurilor, găsesc doar noi întrebări şi tu îmi ceri să am încredere. Şi aşa fac, dar mă trezesc dansând pe ritmul unei muzici pe care o pune altcineva. Nu-mi place senzaţia.

— Bine, dar măcar dansăm împreună. Nu te consolează faptul? Ea îşi compuse unul din zâmbetele ei încântătoare. Dă-mi timp şi dă-ţi timp. Încetul cu încetul vor veni şi răspunsurile. Nu este o călătorie turistică pe plaja Waikiki din Hawaii, ci o călătorie spirituală; nu există agenţie de voiaj şi aproape că nici hărţi. Şi eu am multe întrebări şi câteodată merg pe drumul meu pe bâjbâite. Ai chef de paste cu o salată grozavă? exclamă ea dintr-odată însufleţită. Ştiu un restaurant italienesc foarte plăcut şi e aproape de aici. Eşti invitatul meu. Îmi vei povesti experienţa, nu-i aşa?

*

Restaurantul era un loc încântător; mâncarea şi vinul erau într-adevăr bune, iar lui Jaime îi revenea buna dispoziţie pe măsură ce mâncau. Karen asculta foarte atentă relatarea şi din când în când îl întrerupea cu o întrebare.

— Aceste amintiri încep un ciclu; avem privilegiul de a retrăi învăţămintele din trecutul nostru, îi explică ea când îşi termină relatarea. Sunt unele lecţii asimilate deja care se află cuprinse în subconştientul nostru. Din nenorocire, există experienţe nedepăşite sau vicii pe care le târâm după noi dintr-o viaţă într-alta şi aşa mergem, din greşeală în greşeală, până când învăţăm. Acesta este un proces care ne apropie din ce în ce mai mult de Dumnezeu. Ai băgat de seamă tapiseria?

— Cum să nu o fi băgat de seamă? E fascinantă.

— Este o piesă autentică din secolul al XIII-lea, ţesută chiar de Corva de Landa y Perelha şi doamnele ei de companie catare, dar desenul, poate modelul, este din secolul al XII-lea. Experţi în arta romanică l-au atribuit unui misterios artist necunoscut, un adevărat Picasso al secolului al XII-lea. E numit Maestrul din Taüll[46]. Foarte puţine din operele lui au ajuns până la noi, dar e evident că a fost un geniu. Catarii respingeau cultul imaginilor şi, tocmai de aceea şi pentru că Inchiziţia a ars tot ce a găsit de la ei, această tapiserie este unică. O foloseau pentru a-i instrui în concepte elementare pe copii şi pe cei neiniţiaţi; trasează câteva elemente de bază ale credinţei catarilor de pe vremea aceea. Face parte din comoara legendară care a fost salvată de la Montségur, cel de origine; un mic sat fortificat, refugiu al ultimilor catari, care a rezistat inchizitorilor. Lui Karen îi străluceau ochii şi vorbele ei vădeau pasiunea. Cu tapiseria şi câteva cărţi care conţineau adevărata credinţă catară, câţiva credincioşi, puţini la număr, au scăpat pe cărările secrete de pe munte înainte ca satul să cadă în mâinile duşmanilor noştri. Timp de mai multe secole, aceste învăţături şi convingeri au fost ţinute în secret pentru a se împiedica persecuţiile, transmiţându-se credinţa în grupuri foarte reduse.

— Cum a ajuns tapiseria autentică în America? Masa bună atenuase puţin spiritul critic al lui Jaime. Nu o fi cumva o imitaţie sau un fals modern?

— Tapiseriei i s-a făcut proba cu carbon şi, într-adevăr, datează din secolele al XII-lea sau al XIII-lea. Strămoşi ai lui Peter Dubois au adus-o din Franţa, cu speranţa de a putea răspândi credinţa cu mai multă libertate în Lumea Nouă. De câţiva ani, puţini la număr, credinţa catară a ieşit din cercurile ei secrete, dar chestiunile cele mai

complexe sunt rezervate doar iniţiaţilor, celor care au privilegiul de a fi trăit alte vieţi în trecut.

— Ce înseamnă potcoava cea mare din mijlocul tapiseriei?

— Reîncarnarea. În zilele noastre, odată cu moda spiritualităţii orientale, această idee începe să fie acceptată; dar în Europa, acum opt secole, catarii credeau deja în ea.

— Ăsta trebuie să fi fost motivul pentru care îi ardeau pe rug, răspunse Jaime cu un zâmbet cinic.

— De asta şi pentru că, prin convingerile lor, atacau Biserica Catolică, care trăia în opulenţă şi acapara tot felul de bunuri materiale, dând exemplu de orice, numai de sărăcie şi de castitate, nu. Catarii se răspândeau foarte rapid, iar papa s-a temut să nu-şi piardă puterea temporală şi bogatele donaţii pe care nobilii i le ofereau în schimbul mântuirii sufletelor. De aceea, cu ajutorul nobilimii din nord, în special cea franceză, papa a organizat o cruciadă împotriva catarilor şi a născocit Inchiziţia ca să termine cu credinţa lor. Dar nu trebuie să-ţi povestesc mai mult; tu trebuie să-ţi aminteşti.

— Mi-ai spus că şi tu ţi-ai amintit, e adevărat?

— Da. Aşa este.

— Atunci, e rândul tău să povesteşti, o somă Jaime plin de aşteptări. Ai trăit în aceleaşi vremuri cu Pedro al II-lea Catolicul? L-ai cunoscut?

— Îţi voi povesti trăirile mele, admise Karen, dar îţi atrag atenţia că, pentru moment, voi omite câte ceva; face parte din obligaţiile mele.

— De acord, dă-i drumul, acceptă el, nerăbdător.

— Eu am trăit de mai multe ori experienţa unei doamne catare care a asistat la asedierea satului Montségur; îţi aminteşti noaptea când m-am trezit dintr-un coşmar şi tu m-ai alinat?

— Bineînţeles, a fost prima noapte când am dormit împreună. Nu cred că aş putea s-o uit.

— Bine, aşadar n-a fost tocmai un coşmar ceea ce m-a trezit.

— Ce a fost?

— O amintire. Şi foarte tulburătoare.

— Cum adică o amintire? se miră Jaime. Nu te aflai la ceremonia tapiseriei.

— Tapiseria, licoarea din potir, rugăciunile Omului Bun şi restul ritualului sunt doar instrumente ca să te ajute să evoci, dar, uneori, nu folosesc la nimic. Experienţa e a ta şi iese dinlăuntrul tău. Odată ce conştiinţa ta este activată, se poate întâmpla să-ţi reaminteşti pe cont propriu, continuând o experienţă anterioară neîncheiată.

— Şi ce îţi aminteai în noaptea aceea?

— Cum ţi-am spus, era o situaţie tulburătoare. Eu eram o doamnă catară închisă în satul Montségur, asediat de francezi şi de Inchiziţie.

— Şi ce se întâmpla?

— Nu ştiu, Jaime. Asta am nevoie să ştiu, răspunse ea cu o expresie tristă. De fapt, această evocare a devenit pentru mine un coşmar. Mă trezesc în multe nopţi cu aceleaşi imagini care se întrerup la acelaşi moment. Sunt blocată, nu reuşesc să avansez. Este ca şi cum aş avea nevoie de ceva în plus ca să-mi închei experienţa şi să pot astfel închide ciclul.

— Dar ce vezi?

— Sunt într-o piaţetă din micul sat asediat, într-o noapte geroasă. Merg în tăcere, singură, şi deodată apare o siluetă albă, un spectru, o fantomă care mă înspăimântă. Tresar şi mă zbucium. Şi aici se întrerupe experienţa, care se repetă întruna, fără să pot avansa.

— Şi Dubois? De ce nu te ajută? întrebă Jaime, îngrijorat.

— Ba da, am urmat de mai multe ori acelaşi ceremonial de azi cu scopul de a-mi continua

aducerea aminte. Fără niciun rezultat. Se spune că probabil nu sunt încă pregătită, că până la urmă va veni de la sine.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. M-ai cunoscut în viaţa ta anterioară?

— N-am răspuns, pentru că nu trebuie să răspund, Jaime. Karen îl privea stăruitor cu ochii ei de un albastru intens. Trebuie să-ţi explorezi memoria. Tu eşti cel care trebuie să spună dacă mă găseşti acolo şi cine sunt. Karen îi aruncă unul din zâmbetele ei luminoase. Dacă mă recunoşti şi reiese că experienţele noastre coincid şi că eu eram importantă pentru tine, şi tu pentru mine, va fi fantastic, nu crezi?

— Ba da, cred, răspunse Jaime, dus pe gânduri.

33

Vraja care îi învăluia în restaurant se risipi la plecare şi, urcând în maşina decapotabilă a lui Karen, Jaime se simţea din nou supărat şi având spirit critic. De ce i se acordase tocmai lui privilegiul de a-şi reaminti viaţa trecută, fiind doar un nou-venit în grup? Ce doreau să obţină catarii recrutându-l? Care era rolul lui Karen în această urzeală? Prea multe întrebări, prea multe mistere. Catarii îl învăluiau într-o subtilă pânză de păianjen, iar Karen îi ascundea informaţiile. Pentru ce a trebuit să suporte acea poveste ridicolă cu ochelarii de orb?

— Karen, du-mă acasă, te rog.

— La tine acasă?

— Da, la mine acasă. Doresc să fiu singur.

— Dar, Jaime, eu făcusem planuri să ieşim să cinăm şi să petrecem noaptea împreună.

— Nu, Karen. Îmi pare rău. Va fi într-o altă zi. Azi, simt nevoia să fiu singur şi să mă gândesc.

— Cred că ai nevoie să vorbeşti cu mine, răspunse ea zâmbindu-i şi făcându-i cu ochiul. Hai, omule, o să te tratez foarte bine.

— Îmi pare rău, nu insista. Jaime încerca să-şi controleze iritarea, dar nu putea evita un ton tăios. Lasă-mă acasă.

— Cum doreşti, dar îţi amintesc că maşina ta e la mine.

— Uitasem. Ai fi atât de amabilă să mă duci până acolo?

— Bineînţeles.

Traseul se desfăşură în tăcere, în vreme ce la radioul din maşină Mark Collie cânta *Trouble's coming like a train*[47] În strălucitoarea şi însorita după-amiază de iarnă, ca şi în cântec, lui îi mirosea a furtună şi presimţea nori negri de vijelie acoperind cerul.

*

Când a oprit în faţa maşinii lui Jaime, Karen îi spuse:

— Jim, n-o să plec azi de acasă. Obligaţia mea este să fiu lângă tine, dar, dacă nu vrei să stai cu mine, nu te pot sili. Dacă ai nevoie de mine, sună-mă; o să te aştept. Pe curând.

Şi îi oferi buzele pentru un sărut. Jaime şi le apropie pe ale sale şi le puse scurt pe ale ei, aproape ca o lovitură cu ciocul. Buzele lui Karen le urmară pe ale lui Jaime în retragere, dar nu le ajunse.

— Mulţumesc. La revedere, îi spuse la despărţire, şi plecă accelerând cât îi permitea scurtul traseu din parcare până la ghereta paznicului.

*

O apucă pe Ventura Freeway spre est. Mergea cu viteză prea mare. Ştia. Fusese real ceea ce trăise? Sau era vreun gen de hipnoză, prin care catarii îi vârâseră în minte o trăire preînregistrată? Realitate virtuală sau sugestie? Cum putea fi atât de real un vis? Câţi înaintea lui vor fi trecut prin

acelaşi lucru, crezându-se regele Pedro al II-lea al Aragonului? Stăpâneau oare Dubois şi prietenii acestuia o tehnică atât de sofisticată? Şi dacă aşa era, ce puternică armă ca să câştigi controlul asupra voinţei celorlalţi!

Pe deasupra, simţea că depinde de Karen şi nu numai dintr-o arzătoare dorinţă sexuală. Încă şi mai rău de atât. Poate că se îndrăgostise şi prin asta se simţea lipsit de apărare. Foarte. Iar ea îl iubea sau doar se folosea de el în beneficiul ei personal şi al sectei? Dacă ar vrea, ar putea folosi relaţia dintre ei ca armă împotriva lui în sânul corporaţiei. Ar avea toate dovezile că s-au culcat împreună. Întocmai cum făcuse Linda cu nefericitul de Douglas. Linda. Era sigur că şi Linda e catară. Karen n-a vrut să i-o mărturisească. De ce l-a distrus Linda pe Douglas din punct de vedere profesional denunţându-l pentru hărţuire sexuală, în loc să se mărginească la ruperea relaţiei? Era sigur că aşa-numiţii catari aveau de-a face cu această poveste. Aveau de gând să controleze corporaţia? Karen îl întrebase dacă acum, fără Douglas făcându-i concurenţă, va fi el succesorul şefului său. A răspuns că probabil aşa va fi. Atunci, dacă dispare şi White de pe scenă, cum a făcut-o bietul Steve Kurth în zborul lui de la etajul treizeci şi unu până pe pământ, el, Jaime Berenguer, ar fi preşedintele Departamentului de Audit.

Ţinând seamă de faptul că sarcina lui era să înregistreze ce se întâmplă în sânul corporaţiei, supunându-l, catarii infiltraţi ar putea face multe lucruri fără să fie sancţionaţi. Ar fi un pas important în preluarea controlului şi asta reprezenta multă putere. Ar putea influenţa milioane de minţi din Statele Unite şi din restul lumii. Poate chiar miliarde. Ar răspândi încetul cu încetul idei prin foarte puternicele mijloace de comunicare pe care le poseda acea colosală maşină de propagandă, Corporaţia Davis. Şi apoi, cu

ogorul fertilizat, le-ar fi uşor să facă să înflorească crezul lor. Era un motiv suficient pentru a ucide.

Putea el să consimtă la aşa ceva? Tradiţia de familie a căutării libertăţii, stima faţă de sine însuşi. Dumnezeule! Cât de nedemn şi de nesigur se simţea acum. Şi-ar vinde demnitatea pentru iubirea lui Karen? Se temea de răspuns.

Nişte lumini din spate i-au atras atenţia. Reduse viteza şi se opri pe marginea autostrăzii. O maşină a poliţiei opri în spatele lui. La naiba! Ştia că merge prea repede! Documentele. Testul de alcoolemie. Noroc că băuse puţin şi că trecuse deja o vreme. I-a ieşit aproape de limită, dar fără să o depăşească.

*

Jaime îşi petrecu după-amiaza cu chitara, cântându-le apelor albastre ale Oceanului Pacific, pe care îl putea vedea din apartament, dincolo de palmierii din grădină. Între două înghiţituri de brandy, mângâind rotunjimile prietenei sale, chitara, chibzuind şi analizând cele întâmplate, i se făcu somn.

S-a trezit când soarele se ascundea în ocean. A fost o siestă plăcută, se simţea proaspăt şi treaz. Visase, dar nu-şi amintea ce anume, şi îşi spuse că nu îl interesa. Dispoziţia lui se schimbase, avea încă multe întrebări fără răspuns, dar nu-l mai apăsau. Ce va face diseară? Ştia că îl aştepta Karen, că ar putea să-l ajute în frământările lui şi dorea să fie cu ea.

Dar, acum, simţea că e vremea să-şi smulgă rădăcinile din pământ şi să-şi desfăşoare aripile. Karen punea stăpânire pe el, îl domina, îl controla, îl absorbea; să dea fuga la ea ar fi ca şi cum şi-ar planta pentru totdeauna rădăcinile într-un ghiveci. Iar în noaptea aceea, voia să zboare, voia să se simtă liber.

Făcu un duş, se îmbrăcă şi se lansă în noapte. Simţea vechiul lui spirit de aventură, iar noaptea îl atrăgea strălucitoare sub lumini şi fascinantă prin

ceea ce puteau acestea să ascundă. Totuşi, inima lui păstra o urmă de regret. Iar el ştia că această mică durere avea un nume. Se chema Karen. Voia să învingă această uşoară amărăciune. Voia să rupă dependenţa. Voia să-şi recapete libertatea pe care o pierduse aproape fără să-şi dea seama. Voia o altă femeie ca să-şi demonstreze că putea să o înlocuiască pe Karen.

Îşi aminti de un restaurant japonez de mare clasă şi cu o excelentă tejghea de sushi. Cina era rezolvată. Apoi avea să meargă la Ricardo's şi poate că noaptea se va dovedi propice.

34

Karen simţi acel vechi zbucium care-i strângea măruntaiele cu o mână de fier. În centrul piaţetei din satul asediat, în vârful unui munte din Pirinei, spectrul îi apărea din nou: în picioare, fantomatic, nemişcat în mijlocul drumului.

Ca de atâtea alte ori înainte, zbuciumul avea să fie şi mai mare atunci când chipul acela va veni spre ea şi inima avea să i se zbată până va simţi ca o lovitură. Acela era momentul când se trezea din vis, din amintire, şi totul se destrăma.

Dar azi era altfel; era hotărâtă să ajungă până la capăt. Arătarea începu să se apropie, ieşind din lumina slabă ce venea de la casa cea mare şi pătrunzând în zona întunecoasă care îi despărţea. Inima ei, grăbită, îi galopa în piept şi, înghiţindu-şi saliva, rezistă. Cu stelele ca singură lumină, simţea, mai mult decât vedea, apropierea siluetei la câţiva paşi de ea.

Conturul alb se estompa în întuneric până când aproape dispăru. Şi înainta, acum ascuns, spre ea! Dori să facă un pas îndărăt, să fugă. Simţea că acea situaţie cuprindea în ea ceva cumplit; era preludiul morţii. Descărnatul înger vestitor. O panică de nestăpânit o copleşea, dar

trebuia să o suporte. Trebuia să ajungă până la capăt. Iar capătul era moartea acelei vieţi. Dacă nu reuşea, trăirea se va spulbera încă o dată, iar coşmarul va reveni de mii de ori. Tremura, în vreme ce arătarea aluneca spre ea încetişor, într-un timp ce nu se mai sfârşea.

Simţea că se apropie, şi trupul ei, încordat la limită, se pregăti să primească ultima lovitură, sau ca inima să-i plesnească pur şi simplu de frică.

Dar rezistă. Conturul se profila, silueta căpăta un sens. Şi era acolo! Atunci, îl recunoscu.

— Dumnezeu fie cu tine, soră, salută fantoma.

— Dumnezeu fie cu tine, Om Bun, spuse ea, simţind deodată o uşurare nesfârşită şi muşchii relaxându-i-se. Avu nevoie de timp ca să-i vină inima la loc; de ce atâta frică în faţa celui mai bun prieten al ei?

Era Bertrand Marti, episcop de Montségur, un bărbat înalt şi uscăţiv, care, în ciuda frigului, avea capul descoperit. Părul bogat şi cărunt îi flutura sub rafalele de vânt. De ce atâta groază în faţa singurului om care o putea ajuta? Era oare din pricină că, pentru prima dată, ea avea de gând să-l mintă, să-i ascundă ceva? Era oare vinovăţia ei?

Karen se apropie şi, aplecându-şi capul, îi apucă mâinile ca să-i sărute mănuşile; el depuse cu blândeţe un sărut pe gluga ei.

— Ce faceţi treză la ora aceasta, doamnă Corba? întrebă el cu un glas profund.

— Nu puteam dormi, Bertrand, îi spuse ea fără să-i lase mâinile, şi am venit să văd cum se crapă de ziuă.

Omul Bun nu spuse nimic, strângându-i în continuare mâinile. Ea simţea în întuneric privirea pătrunzătoare a bătrânului; transmitea o pace care-i încălzea sufletul şi o făcea să uite de frig.

— Ce faceţi dumneavoastră aici? El nu răspunse. I-aţi îmbărbătat pe muribunzi? Nu-mi

spuneţi cine a mai murit în noaptea aceasta; nu vreau să ştiu, Bertrand.

— Vă aşteptam pe dumneavoastră, doamnă.

— Pe mine? De ce? întrebă ea îndepărtându-şi mâinile cu o tresărire.

El tăcea, iar ea îi simţea privirea şi pacea învăluind-o prin întuneric.

— Cât timp vom mai putea rezista? continuă Karen, după o clipă, nemaiaşteptând răspunsul.

— O ştiţi mai bine decât mine, doamnă. Am isprăvit şi lemnele, şi alimentele, oamenii noştri sunt sleiţi de puteri şi catapultele duşmanilor noştri distrug tot.

— Vreo speranţă că ne-ar sosi ajutoare?

— Niciuna. Nici împăratul Frederic al II-lea[48], nici regele aragonez[49], nici contele de Toulouse[50]. Nimeni nu ne va ajuta.

— Oh, Dumnezeule cel bun! Suntem cei din urmă şi cu noi va muri civilizaţia occitană. Vor omorî limba noastră oc şi religia noastră catară. Cultura toleranţei, a poeziei şi a trubadurilor va dispărea pentru totdeauna. De ce ne prigonesc, ne asasinează şi ne ard pe rug? Nu i-a învăţat Cristos, ca pe noi, să iubească şi să-şi respecte aproapele? De ce Dumnezeul cel bun îngăduie diavolului această victorie şi ca lucrările Creatorului cel rău, ale Dumnezeului cel rău să se impună pe pământ?

— Nu vă pierdeţi speranţa, doamna mea, nu se termină totul aici. Ştiţi că acum câteva săptămâni, Pere Bonet, împreună cu alţi fraţi, a reuşit să ocolească încercuirea şi a pus tezaurul nostru în siguranţă. Graţie lui au fost salvate scrierile credinţei noastre şi tapiseria cu potcoavă pe care dumneavoastră şi doamnele dumneavoastră de companie aţi ţesut-o. Adevărul nostru, mesajul nostru nu va arde cu noi pe rugurile inchizitorilor. Pere va izbândi în misiunea lui şi generaţiile viitoare vor primi gândirea noastră. Bertrand făcu o pauză, ostenit, şi apoi îşi reluă discursul. Azi, în vremurile noastre

întunecate stăpânite de diavol, există două Biserici. Una, care fuge şi iartă; a noastră. Alta, care jefuieşte, prigoneşte şi jupoaie; a lor. Dar şi cei care ne prigonesc vor vedea în viitor lumina, Dumnezeul cel bun, şi se vor alătura cauzei Lui, iar Dumnezeul urii va fi învins pentru totdeauna. Bertrand o apucă din nou de mâini. Acum, stăpâna mea, înseninaţi-vă sufletul. Să nu vă temeţi pentru viaţa celor pe care îi iubiţi, nici să nu vă temeţi pentru moartea dumneavoastră. Moartea este doar un pas necesar.

— Nu mă tem de moarte, Om Bun, ci de capitulare. Montségur trebuie să reziste până la capăt. Catolicii vor putea să calce pe acest pământ sfânt doar atunci când va muri şi cel din urmă apărător al lui.

— Nu e cu putinţă, stăpână. Soldaţii care ne apără sunt în majoritatea lor catolici şi încă mai supravieţuiesc copii nevinovaţi care de abia au început să trăiască ciclul acestei vieţi şi trebuie să îl încheie.

— Dar îi vor face pe copii să renege credinţa catară şi ei vor pierde mesajul Dumnezeului cel bun. Nu, Bertrand, mai bine să moară aici, cu noi, decât să cadă în mâinile lor.

— Nu, stăpână; nu putem să hotărâm pentru ei şi să încheiem contra naturii acest ciclu al vieţii lor. Nu înţelegeţi că, făcând aceasta, aţi fi asemeni prigonitorilor noştri? Credeţi cumva că deţineţi adevărul unic şi dreptul de a hotărî viaţa celor nevinovaţi? Trebuie să trăiască, nu vă faceţi griji pentru sufletele lor; ele îşi vor urma calea, până vor ajunge la Dumnezeul cel bun.

— Aveţi dreptate, de aceea sunteţi un ales, iar eu, nu. Dar nu pot răbda să-i văd pe mândrii mei occitani învinşi, umiliţi, supuşi la cazne şi arşi pe rug. Nici nu voi vedea flamurile duşmanilor noştri fluturând la Montségur. Eu nu mă predau, dar ştiu că soţul meu are de gând să negocieze mâine capitularea. Karen îl apucă din nou de mâini pe

bătrân. Este adevărat, Bertrand? Dumneavoastră nu puteţi minţi, iar el nu vrea să-mi spună. Răspundeţi, pentru Dumnezeul cel bun! Vorbiţi!

Bărbatul o privi în ochi fără să răspundă.

— Aşadar, e adevărat, conchise ea, văzând că era în continuare tăcut. Eu voi muri liberă. Nu mă voi supune principilor urii. Nu mă vor judeca, nici nu mă vor arde.

— Doamnă Corba, draga mea, nu vă lăsaţi orbită de trufie, nici să nu faceţi ceva care v-ar întârzia evoluţia sufletului. Arătaţi-vă umilinţa, cum a făcut Cristos care, Dumnezeu fiind, s-a lăsat judecat de oameni.

— Dumnezeul cel bun ştie că voi muri şi nu cred ca El să aibă preferinţe de cum o voi face. Iertaţi-mă, părinte, dar în această viaţă nu-l voi lăsa pe duşman să pună mâna pe mine şi să mă umilească. Daţi-mi *consolamentum*-ul[51].

— Nu, fiica mea! exclamă bătrânul lăsând-o de mână şi îmbrăţişând-o. Scoateţi-vă aceste gânduri din minte.

După câteva clipe, Corba simţi că îmbrăţişarea slăbea şi, îndepărtându-se puţin de ea, bărbatul îi spuse:

— Nu, nu vi-l pot da. Durerea v-a făcut să vă pierdeţi minţile. Mai gândiţi-vă. Stăpâniţi-vă trufia.

— Sunt hotărâtă de când a început asediul, Bertrand. Pe Corba de Landa y Perelha, stăpâna din Montségur, duşmanii ei nu o vor prinde nici vie, nici moartă. Lipsindu-mă de *consolamentum,* nu îmi veţi schimba hotărârea. O ştiţi la fel de bine ca şi mine şi de aceea m-aţi aşteptat aici în noaptea aceasta. Ştiaţi şi ştiţi ce se va întâmpla. M-aţi aşteptat, bătrâne prieten, ca să vă luaţi adio de la mine. Şi ca să-mi daţi ultimul sacrament.

Îi simţea din nou în întuneric privirea adâncă şi observă din nou cum zbuciumul ei creştea iarăşi înlăuntru, strângându-i măruntaiele ca într-un

cleşte. Lacrimile îi veniră în ochi, în vreme ce-i aştepta neliniştită decizia.

După o clipă, auzi o voce slabă, dar hotărâtă:

— Îngenuncheaţi, stăpână.

Muchiile tari şi îngheţate ale pietrelor o răniră atunci când genunchii atinseră solul şi trupul ei se înfioră câteva lungi clipe. Frigul? Frica?

Bătrânul îşi scosese mănuşile şi, punându-şi mâinile noduroase pe gluga de blană a lui Karen, le aşeză chiar în creştetul capului.

Ea închise ochii şi nu mai simţi nimic. Doar inima bătându-i înnebunită, respiraţia gâfâită şi frigul.

Bertrand murmura ceva, dar ea nu-şi putea da seama dacă era în latină sau în occitană. Încetul cu încetul, începu să simtă o senzaţie de căldură în piept. I se răspândea peste tot. Nu mai avea nasul şi urechile îngheţate. Respiraţia i se domolea şi căldura cobora în restul corpului, în vreme ce începea să trăiască o pace de care nu se mai bucurase de multă vreme. Era trează, dar nu acolo. Era mai presus de mizeria ei prezentă, nu mai simţea zbuciumul şi nici trupul. Se întorcea în timp, percepând imagini din tinereţea ei, din copilăria ei, şi se văzu în pântecele mamei sale, ocrotită, fericită. Era oare mama ei din această viaţă, sau mama ei viitoare?

Dorea să nu mai părăsească niciodată locul acela, senzaţia aceea; era faptul real, existenţa pe care o dorea şi adevăratul ei destin. Restul, viaţa actuală era doar un coşmar. Pierdu noţiunea timpului, dar trecuseră doar câteva clipe.

Bătrânul îşi îndepărtă mâinile, trăgând uşor de ea ca să se ridice.

— Oh, Bertrand! Simt acum ceea ce probabil că simt copiii la naştere; de aceea plâng. Ce amărăciune să revii în această lume! Cât de dură e realitatea vieţii trupeşti! spuse ea tărăgănând cuvintele. Dar acum ştiu că undeva există pace.

— Fie ca Dumnezeul cel bun să vă primească.

— Şi pe dumneata, de asemenea, dragă prietene, aveţi grijă de copiii mei şi de ceilalţi.

— Da, stăpână.

Ea îl îmbrăţişă şi el îi răspunse la îmbrăţişare, dar Corba nu mai putu să recapete minunata senzaţie de acum câteva clipe.

Omul Bun se îndepărtă încet, cu inima grea, spre clădirea din care ieşea o lumină slabă.

35

Jaime o privi pe frumoasa femeie orientală care, aşezată la o masă, zâmbea, sporovăind cu o prietenă, în ciuda muzicii asurzitoare. Fustele scurte arătau generos nişte picioare frumoase. Erau singure. Dar el nu va încerca nimic înainte de a bea ceva.

O formaţie de bună calitate cânta o rumba şi asistenţa urmărea ritmul, fiecare în felul lui. Mulţimea dansa pe un ring ticsit, în vreme ce muzica din Caraibe suna mai tare decât de obicei. Acolo venea un amestec pestriţ de oameni, iar cei de origine latină nu păreau să fie majoritari; fără îndoială, localul era la modă.

Privirea lui Jaime se îndreptă în mod spontan către femei. Era instinctul lui de vânător. Frumoase latine, orientale, câte o brunetă foarte atrăgătoare şi destul de multe blonde şi şatene.

Deodată tresări: blonda aia cu spatele… era Karen! Ce o fi făcând acolo? Stătea de vorbă cu un bărbat. Jaime îşi făcu loc printre oameni, apropiindu-se de Karen, în vreme ce inima îi bătea din ce în ce mai tare; se simţea trădat. Nu spusese că avea să rămână acasă? O atinse uşor pe umăr când ajunse lângă ea. Aceasta se întoarse. Ochi albaştri, acelaşi ton de blond al părului, aproape aceeaşi coafură, dar nu era ea.

— Îmi pare rău, îi spuse el, simţind, dimpotrivă, o mare uşurare. Credeam că e o altă persoană.

Probabil că blonda văzu ceva pe chipul lui, pentru că izbucni într-un hohot de râs.

— Sper ca femeia cealaltă să fie frumoasă.

— Bineînţeles. La fel ca tine, răspunse Jaime, politicos.

— Îţi mulţumesc; eşti foarte amabil, răspunse ea.

Blonda voia să continue conversaţia cu el şi-l lăsase pe partenerul ei cu vorba în gură, întorcându-i spatele, de parcă nu l-ar fi cunoscut. Bună ocazie! se gândi Jaime. E şi mai dispusă la joc decât mine. Dar inima încă îi bătea repede cu gândul la Karen. Lucrul de care avea el nevoie acum era un afurisit de păhărel!

— Ai venit cu ea? continuă fata.

— Da, minţi Jaime. O caut.

— Baftă, spuse ea ridicând din umeri cu o expresie ambiguă şi se întoarse spre celălalt bărbat.

— Mulţumesc, spuse în chip de salut şi îşi deschise drum spre bar. Afurisita de Karen, şopti el, îmi apare ca o fantomă.

Când barmanul îi servi un cubalibre, auzi:

— Te invit eu, frăţioare.

Ricardo era acolo, în spatele barului, cu zâmbetul lui cu dinţi frumoşi şi mustaţa neagră. Jaime rămase împietrit; expresia aceea, intonaţia aceea când vorbea. Deodată, Ricardo îi amintea de cineva pe care-l văzuse chiar în dimineaţa aceea. Nu aici, ci într-un loc foarte îndepărtat şi în vremuri străvechi. Nu era cu putinţă, se gândi el, dar era Hug de Mataplana. Prostii! Jaime respinse imediat o idee atât de absurdă. Cele trăite de dimineaţă îl afectaseră mai mult decât şi-ar fi imaginat. Începea să aibă halucinaţii.

— Ce onoare să te avem aici! îl salută strângându-i amândouă mâinile. Apoi, brusc

interesat şi pe un ton maliţios, adăugă: Ai adus-o şi pe blondă?

— Ce plăcere să te văd! răspunse Jaime repede. Ce-i cu tine? Te bucuri să mă vezi pe mine sau voiai s-o vezi pe ea?

Ricardo râse.

— Aşa e, e o femeie splendidă şi aş fi încântat s-o revăd. Dar, după cum o priveai, nu mi s-a părut că aveai de gând s-o laşi. Ce se întâmplă? Ai schimbat-o deja cu alta?

— Nu. Am venit singur, răspunse el laconic.

Cu toată prietenia care îl lega de Ricardo, Jaime nu dorea să înceapă o conversaţie despre Karen. Nu era momentul. Nu voia.

— Ai ajuns la locul indicat. Ricardo ştia să intuiască şi să respecte intimitatea prietenilor lui. Am ce-ţi trebuie ţie. Se lumină din nou la faţă.

— Câte grade are tequila?

— Să fim serioşi, Jaime. Tu n-ai nevoie de tequila. Tu ai nevoie de o gagică mişto.

— Poate că ai dreptate, dar acum te îndeletniceşti cu traficul de femei albe?

— Galbene, brunete, ce-mi iese în cale. Dar treaba asta a mea nu e pe bani. Îmi place să-i văd fericiţi pe prietenii mei. Aşteaptă-mă aici!

Ricardo ieşi din spatele tejghelei; ţinea barul sub control şi îşi putea consacra timpul distracţiei. Iar pentru Ricardo, prima grijă erau femeile; muzica şi prietenii se luau la întrecere pentru locul al doilea. Jaime îşi spunea că Ricardo găsise în sfârşit o afacere în care munca îi făcea plăcere.

Îl luă pe Jaime pe după umeri şi îi spuse pe un ton de mare confidenţialitate:

— E o tipă mexicană născută aici, dar cu toată savoarea din Guadalajara; e tare desfrânată. Prietena cu care umblă tot timpul este combinată cu un american. Vreau s-o cunoşti. Dacă-ţi dai osteneala şi o să-i placi, o să vezi tu ce-i bun. Are un trup şi un ritm de n-o să-ţi mai dea pace. Sper

că n-o să mă faci de râs; un prieten nu poate da greş cu aşa ceva. Ai înţeles?

Jaime ridică din umeri; era evident că Ricardo avea cunoştinţă la prima mână despre ceea ce vorbea. Nu-l deranja că aşa stăteau lucrurile. În tinereţea lor boemă nu o dată îşi schimbaseră între ei prietenele.

— Adică, te foloseşti de mine ca să faci reclamă la afacere, da? Iată, vine Jaime să facă să explodeze dinamita pe care alţii n-au putut s-o aprindă pentru că aveau fitilul scurt. Jaime îl privea ironic pe Ricardo. Nu-ţi face griji. Sunt sigur că, după ce o să mă cunoască, nu-ţi vei pierde clienta.

— Ce pramatie îmi eşti! răspunse Ricardo cu un hohot de râs.

36

Lui Karen îi era frig, dar nu-i mai era frică şi înaintă hotărâtă spre celălalt capăt al piaţetei. De acolo, tatonând zidurile în întuneric, străduţele înguste o conduseră la fortificaţiile din afară ale satului. Ajungând la zidul dintre miazănoapte şi apus, pipăi peretele şi privi stelele. Era încă noapte, dar pentru puţin timp.

Începu să escaladeze zidul încet şi cu grijă. Auzi că de sus se striga:

— Stai! Cine este? Era un străjer. Zâmbi şi îi binecuvântă pe cei care rezistau până la capăt.

— Sunt eu, Corba, îi spuse cu voce răspicată.

— Noapte bună, stăpână.

— Ţi-e frig?

— Foarte tare, stăpână.

— Fie ca Dumnezeul cel bun să te binecuvânteze, oşteanule!

Continuă să urce scara, care acum cotea, sprijinită de zidul orientat spre răsărit; focurile de

tabără pe care asediatorii le ţineau aprinse lipite de ziduri erau de cealaltă parte.

— Doamnă Corba, aveţi grijă să nu vă arătaţi în lumină! Arcaşii stau la pândă!

— Îţi mulţumesc.

Ajungând în înaltul fortificaţiei, Karen înaintă, ascunzându-se în spatele parapetului ca să nu fie văzută de afară şi, ajungând la o porţiune descoperită, o străbătu iute; flăcările nu ajungeau până la această înălţime, dar se simţea căldura trecând prin crenel.

Rămase în locul acela, ascunsă de parapetul zidurilor, dar aproape de deschizătură.

În curând, avea să se crape de ziuă. Stelele luceau, licărind pe cerul îngheţat al primei nopţi de martie.

Aşezându-se pe o piatră cioplită, privi de acolo casa ei fortificată; îi ghicea cu greu silueta de cealaltă parte a incintei. Fiii, soţul şi mama ei se aflau acolo. Dumnezeul cel bun se va îngriji de toţi. Ochii i se umplură de lacrimi gândindu-se la ei.

Simţea în continuare o pace lăuntrică şi îşi aminti vremurile mai bune când regele Aragonului se lăsa pradă iubirii pentru ea. Fusese cea mai frumoasă dintre frumoase, cea mai nobilă dintre nobile, doamna cu cel mai mare farmec. Cântată de toţi trubadurii, cerută în căsătorie de cei mai nobili bărbaţi din Occitania, Burgundia, Gasconia, Provensa, Aragon şi Catalonia. Ochii ei verzi te fermecau, glasul ei te cucerea. Corba, Vrăjitoarea, o numeau invidioasele.

Nu se născuse ca să fie umilită şi nu le va face această plăcere inchizitorilor.

Cerul întunecat începea să dea la iveală dungi albastre-închis care-i permiteau să zărească munţii de la răsărit şi de la miazăzi. Se iveau zorile, iar ea simţea liniştea cuiva care nu mai suferea de îndoieli.

Îşi descălţă încet cizmele de piele şi, scoţându-şi pantofii de bal din buzunarele adânci ale hainei, îi încălţă. Îşi scoase haina, rămânând doar în rochia ei de gală; cea în care dansa la petreceri. Rochia de la rege, îşi spuse ea: veşmântul pe care îl purtam ca să-l aştept pe Pedro şi în care mi-am luat adio de la el.

Un vânt îngheţat şi necruţător o făcu să dârdâie din tot corpul, dar ea nu-l mai simţea ca fiind al ei, pentru că înlăuntrul ei încă mai păstra căldura pe care i-o dăduse Bertrand.

Privi din nou stelele şi începu să recite:

— Tatăl nostru care eşti în ceruri. Vie la noi împărăţia ta. Făcu încet trei paşi şi se aşeză într-o spărtură din zidurile de apărare. Simţea căldura de la curentul de aer ascendent şi, în faţă, pe deasupra munţilor, fâşia albastră se mărise lăsând să se vadă o alta mai limpede. Facă-se voia ta, precum pe pământ, aşa şi în cer. Fu conştientă de faptul că se rupea ceva la dreapta ei de parapetul de piatră. O săgeată. Pâinea noastră, supersubstanţă, dă-ne-o nouă astăzi.

Se apropie de margine, simţind din plin o foarte puternică dogoare ascendentă. Privi în jos şi, cu ochii umezi de un plânset liniştit, dar de neînvins, văzu focul, fascinant, care se răsucea acolo, în abis, ca un enorm dragon nerăbdător cu prada sa.

Auzi şuierul unei alte săgeţi. Oamenii strigau în afara zidurilor, dar îi auzea şi înăuntru.

— Şi iartă-ne nouă greşelile noastre aşa cum şi noi iertăm…

Altă săgeată.

Corba îşi lua zborul. Şi ca o femelă de corb negru în întuneric, zbură ca să răspândească erezia în lume. Sau aşa au povestit catolicii, care o numeau vrăjitoare.

Adevărul e că s-a aruncat ca în apă, aşa cum învăţase, când era mică, să se arunce din barcă în

Mediterana, când tatăl ei era consul al contelui de Toulouse la Barcelona.

A simţit că intră într-o mare fierbinte şi că voalurile rochiei îndrăgite şi splendida ei coamă de păr, odinioară neagră ca tăciunele, deveneau lumină şi căldură, multă căldură.

— Şi nu ne lăsa pe noi să cădem…

Continua să simtă pace.

Impactul, în mijlocul jăraticului de pe rug, ridică nenumărate scântei care, strălucitoare, se înălţară cu aerul cald spre răsăritul soarelui. Dar nu au ajuns la stelele îndepărtate şi reci care contemplau, impasibile, sfârşitul Corbei, Doamna.

*

Karen se trezi din nălucire. Era acolo, în patul ei, în apartamentul ei din Los Angeles. Simţea moliciunea plăcută a cearşafurilor. Coşmarul ajunsese la capătul său. Ceea ce dorise cu atâta înfocare şi încercase atât de mult să forţeze în ceremoniile ce aveau loc dinaintea tapiseriei catare tocmai se împlinise acum spontan, în plin vis. Încercă să-şi graveze în minte cele văzute şi simţite. Le-ar mai putea cumva uita? Reuşise să-şi deblocheze memoria şi să avanseze spre încheierea ciclului. Şi acum, odată depăşite durerea şi frământarea, sentimentul era profund şi frumos. Ce poveste cumplită şi, în acelaşi timp, cât era de frumoasă! Niciodată nu i se vor şterge din minte acele momente trăite. Trăite când? În urmă cu secunde sau cu secole?

*

Îşi întinse braţele, având încă sub pleoape imaginile din vis. Căuta pe cineva, dar nu găsi decât neantul. Îi lipsea căldura altui trup, căldura lui Jaime.

Unde era? Fugise. Sună la apartamentul lui la zece, la unsprezece şi la douăsprezece, numai ca să-i audă vocea înregistrată pe robot. Privi ceasul de pe noptieră. Trei dimineaţa, iar el, pe undeva pe

afară, pierdut în infinitele posibilităţi nocturne ale acelui uriaş numit Los Angeles.

Lui Jaime îi era frică. Da, îi era frică de ea şi de jurământul de credinţă şi de supunere făcut congregaţiei catare. Frică să nu-şi piardă libertatea, adevărata moştenire de la familia lui şi care, ca orice utopie, niciodată nu va deveni realitate.

Acum fugea. Cât de departe? Pentru cât timp? Karen nu ştia, dar dorea să se întoarcă degrabă. Chiar acum! Ea avea într-adevăr nevoie să împărtăşească cuiva minunata experienţă din noaptea aceea şi, în special, lui Jaime.

Ştia că se va întoarce. Nimeni n-a rezistat vreodată nevoii de a închide ciclul memoriei spirituale odată deschis. Jaime va dori să reia din nou imaginile şi sentimentele regelui Pedro şi nu se va opri până când nu va ajunge la capăt. Chiar dacă ar suferi din această pricină. Chiar dacă ar deveni sclavul trecutului şi ar renunţa la o parte din libertatea lui.

Karen se ridică din pat, merse la bucătărie şi scoase din frigider o sticluţă de apă minerală Perrier. Turnă într-un pahar o porţie generoasă de whisky vechi de malţ şi îl îndoi cu apă. Apropiindu-se de fereastra mare din salon, stinse luminile şi dădu perdeaua la o parte. Noaptea era tăcută, iar luna, într-un strălucitor pătrar în creştere. Se aşeză pe covorul alb pluşat, mulţumită pentru cât de bine se simţea în cămaşa ei de noapte din bumbac, veche şi deloc sexy. Şi privi luminile oraşului. El se afla acolo, undeva, şi, chiar dacă nu o ştia, se va întoarce la ea.

Karen ştia că trebuie doar să aştepte. Aşa cum făcuse înainte, cu atâta timp în urmă, de atâtea ori. Doar să aştepte ca el să vină. Şi va veni.

Îşi aţinti ochii albaştri în întuneric.

— Vino, îi spuse ea.

37

Ricardo o găsi pe Marta pe ring dansând la distanţă cu un bărbat. Cu un frumos păr negru şi ochi expresivi, Marta să tot fi avut vreo treizeci şi ceva de ani. Purta o rochie închisă la culoare cu fusta scurtă care îi marca rotunjimile plăcute ale şoldurilor şi apoi se lărgea într-un cloş uşor ca să lase descoperite nişte picioare lungi, cărnoase şi frumos modelate. Avea graţie şi stil în mişcare. Fără niciun menajament pentru partenerul ei, Ricardo îi ceru celeilalte fete care dansa pe ring să o cheme, pentru că muzica o împiedica să-l audă. Când Marta îl privi pe Ricardo, acesta îi arătă prin gesturi largi să se apropie.

— Marta, ţi-l prezint pe cel mai bun prieten al meu, Jaime, îi spuse Martei când aceasta ajunse lângă ei. I-am vorbit mult de tine şi e înnebunit să te cunoască, minţi Ricardo cu neruşinare.

— Încântată de cunoştinţă.

— O plăcere.

Şi-au dat mâinile.

— Vă las. Am o afacere de care trebuie să mă ocup. Dar înainte, vreau să vorbesc ceva în particular cu Marta, spuse Ricardo trăgând-o deoparte ca să-i şoptească la ureche, în vreme ce arunca priviri şmechereşti spre Jaime.

Marta părea amuzată şi îl privea pe Jaime cu un zâmbet mai mult sau mai puţin vădit, după întorsăturile pe care le lua relatarea lui Ricardo.

— Să vedem cum te comporţi, îl provocă acesta pe Jaime la plecare.

Rămaseră faţă în faţă, zâmbind amândoi, Jaime cu paharul de cubalibre în mână şi Marta privindu-l atent, cu braţele strânse la spate.

— Ce ţi-a spus neruşinatul ăla despre mine? întrebă Jaime.

— Lucruri bune. Dar ceea ce aş vrea eu să ştiu este ce ţi-a povestit el despre mine.

— Minuni; zicea că eşti candidata ideală pentru viitoarea mea căsătorie. Jaime cunoştea

bine stilul prietenului său.

Marta izbucni în râs.

— Mie mi-a spus că eşti funcţionar de rang înalt, divorţat, că ai multe parale şi inima distrusă. Misiunea mea în noaptea asta este să ţi-o vindec.

Jaime râse cu poftă; era tipic pentru Ricardo.

— Ricardo e un prieten bun. Ai de gând să accepţi misiunea?

— Mă rog, tocmai am cunoscut un tip care nu e rău deloc şi l-am lăsat baltă pe ring, răspunse ea prefăcându-se că ia o hotărâre importantă. Pe de altă parte, tu ai recomandări foarte bune şi Ricardo m-a ameninţat că-mi va refuza intrarea în club dacă nu te tratez bine. Spune-mi, cât eşti de interesat ca eu să accept misiunea?

— Foarte. Inima începe să mi se însănătoşească doar privindu-te.

— Bine, atunci vino cu mine. O să-mi fac plăcerea de a avea pentru o clipă doi curtezani, îi spuse ea, făcându-i graţios cu ochiul. Fireşte că tu ai un mic avantaj.

Jaime o urmă pe ring, gândindu-se că Marta ştia să-şi joace bine cartea. Ea i-l prezentă pe însoţitorul ei şi, fără să dea alte explicaţii, începu să danseze. Marta evolua cu ritm şi senzualitate între cei doi bărbaţi; simţind că se lua cu cineva la întrecere pentru ea, lui Jaime începu să-i crească dorinţa.

După mai multe melodii, se auzi un bolero şi, de îndată ce identifică muzica, rivalul lui Jaime îi ceru Martei rândul la dans. Aceasta se scuză spunându-i că Jaime îi ceruse dinainte primul dans lent şi îl luă pe Jaime pe ring.

— Sper că măcar ştii să dansezi bolero, îi spuse ea.

— Te rog, n-ai observat accentul meu cubanez? Bunicul meu a inventat boleroul!

Marta râse veselă şi se concentrară amândoi asupra dansului.

După câteva clipe, Jaime o invită pe fată să bea ceva la bar. Au stat de vorbă. Ea era americancă din prima generaţie şi prosperase; avea un masterat în ştiinţe economice, lucra pentru o bancă importantă din sudul statului California. De mai multă vreme, devenise independentă de familia şi de cartierul ei şi trăia singură în propriul său apartament. Asta nu le plăcea bătrânilor ei, dar se simţeau mândri de fiica lor. Viaţa o pusese în situaţia de a nu fi nevoită să depindă de părinţi, nici de vreun bărbat, iar ea profita de libertate. Ricardo avea dreptate. Era o femeie straşnică, iar excitaţia de moment îl făcea pe Jaime să uite cele petrecute în dimineaţa aceea.

Pe la trei, Marta se uită la ceas şi Jaime o întrebă dacă doreşte să plece. Ea îi spuse că da şi Jaime o privi în ochi cu un zâmbet uşor şi o întrebă:

— Acasă la tine sau la mine?

— La tine, spuse Marta, şi un mic fior de plăcere anticipată străbătu corpul lui.

Ieşiră într-o noapte diafană. El o luă de după mijloc; ea făcu acelaşi lucru şi merseră în tăcere până la maşină, privind la strălucirea luminilor.

Deodată, lui Jaime i se păru că vede ceva ciudat, dar familiar, în întuneric. Era ca o sclipire albastră, poate verde, a unor ochi de femeie care îl chemau din întunericul adânc. Vedea ochii şi auzea murmurul de neînţeles care îl chema. Ceva se petrecea înlăuntrul său, un lucru pe care nu-l putea controla.

Avea alături de el o femeiuşcă precum avusese puţine până atunci. Şi o dorea. Dar ceva îl atrăgea spre altă femeie. Era o obsesie.

„Ca fluturele de flacără”, îi atrase atenţia vocea interioară.

— Prostii, şopti el.

— Ai spus ceva? întrebă Marta.

— Oh! Nimic, draga mea. Că sunt fericit să fiu lângă tine, răspunse Jaime, deschizându-i

portiera maşinii.

DUMINICĂ

38

Când Jaime s-a trezit târziu în cursul dimineţii, Marta dormea în patul lui, acoperită pe jumătate cu un cearşaf; erau goi amândoi. Dând la o parte acoperământul, privi partenera.

Cu forme generoase, dar fără exagerare, Marta era o femeie frumoasă. Jaime făcea din nou comparaţii. De-a lungul nopţii n-a putut să-şi scoată din minte imaginea lui Karen, până într-acolo încât, la un moment dat, a ajuns să creadă că făcea dragoste cu ea în trupul Martei. De ce?

Karen probabil că era vrăjitoare şi el căzuse sub influenţa ei. Cele două femei nu semănau câtuşi de puţin. Marta era aproape de înălţimea lui Karen, dar membrele şi rotunjimile lui Karen erau mai stilizate. Una era blondă, cealaltă, brunetă. Marta avea tenul alb uşor bronzat, Karen era mai palidă. Una cucerea cu nişte frumoşi ochi negri migdalaţi, ceilalţi erau de un albastru-intens. Părul pubian al uneia era blond şi rar, pe când al celeilalte forma nişte graţioşi cârlionţi negri. Cu una vorbea în spaniolă, cu cealaltă, în engleză. Marta era mai matură, mai dezinhibată în ceea ce priveşte sexul, luând iniţiative pe care Jaime nu le cunoştea la Karen. A fost o noapte grozavă şi, cu toate astea, ceva nu mergea bine. O înşelase pe Karen. Asta era oare ceea ce îl durea?

Sau era amintirea tulburătoare a experienţei din ziua anterioară din refugiul secret al catarilor?

Oricare ar fi fost cauza, Jaime nu trăia satisfacţia şi relaxarea pe care ar fi trebuit să le simtă după o noapte în care avusese parte de o femeiuşcă atât de frumoasă precum cea care era în patul lui. De ce?

Marta deschise ochii. Îl privi pe Jaime şi, zâmbind, se întinse după cearşaf ca, apoi, să se învelească plină de pudoare.

— Bună dimineaţa, salută ea, acoperindu-se până la gură.

— Bună dimineaţa, Marta. Cum te simţi?

— Minunat. Şi tu?

— Excelent. A fost o noapte fabuloasă.

— Bine, mă bucur. Misiune îndeplinită. Ricardo o să mă lase să mă întorc la club.

— Doar n-o să-mi spui că ai făcut-o pentru Ricardo? întrebă Jaime scandalizat.

— Nu, prostule. Te-am cunoscut prin el, dar pe urmă eu am ales între două opţiuni şi nu-mi pare rău de alegere.

— Slavă Domnului.

— Bine, continuă Marta cu un zâmbet şugubăţ. Ce faci acolo în picioare şi în pielea goală? Vreo demonstraţie de atribute, în cazul în care nu mi-aş fi dat seama? A fost bine azi-noapte, dar nici chiar aşa.

Jaime nu se aştepta la înţepătură. În realitate, era atât de absorbit în gânduri, încât nu-şi dăduse seama că se expunea gol. Râse cu poftă.

— Hotăram dacă să merg la duş sau la bucătărie să pregătesc micul-dejun.

— La duş! strigă Marta, sărind veselă din pat; Jaime o urmări.

La duş, au făcut din nou dragoste, sub apă, explorându-şi trupurile. Marta era plină de imaginaţie şi o parteneră amuzantă. După ce s-au şters, au mers în bucătărie, unde s-au îmbrăcat doar cu şorţurile. Jaime observă că fundul Martei nu era înalt şi ridicat, precum cel al lui Karen, dar era rotunjor, tare şi teribil de senzual.

Au pregătit un mic-dejun abundent cu pâine prăjită cu mirodenii, ochiuri, slăninuţă şi cafea. Totul era perfect, se gândi Jaime, dar de ce avea o nelinişte? De ce nu se bucura de clipă şi de dimineaţa atât de plăcută?

— Marta.

— Spune-mi, Jaime.

— Azi e ziua când o văd pe fiica mea şi a rămas stabilit să luăm masa împreună, minţi el. Sper să nu te superi dacă nu te invit, dar are opt ani şi este foarte sensibilă la prieteniile mele feminine.

Marta păru dezamăgită, dar zâmbi.

— Nu contează, spuse ea. Va fi în altă zi.

Când Jaime o lăsă acasă, ea îl sărută pe buze şi îşi luă la revedere.

— Sună-mă.

— O voi face. Îţi mulţumesc pentru noaptea asta.

— Cu bine, Jaime.

Dar gândurile lui Jaime erau deja în altă parte şi, uitând de amenda din ziua anterioară, acceleră spre locul unde mintea lui îşi petrecuse noaptea. Dumnezeule, te rog, să fie Karen la ea în apartament!

Paznicul de la poartă îi era necunoscut lui Jaime; cu o încetineală exasperantă, sună pe telefonul interior, în vreme ce Jaime agoniza în aşteptare. O fi ieşit în oraş?

În cele din urmă deschise bariera făcându-i un gest cu mâna să treacă şi Jaime oftă uşurat.

Când i-a deschis uşa, Karen mai purta încă vechea şi călduroasa cămaşă de noapte; nu spuse nimic, rămase privindu-l de sus în jos şi îi întinse braţele. Jaime o strânse cu putere, se simţea atât de fericit, încât îi dădură lacrimile în ochi.

— Karen. Îţi mulţumesc că m-ai aşteptat, iubita mea.

Karen îl pofti înăuntru, închise uşa şi, cu următoarea îmbrăţişare, simţi că a ajuns acasă. În cămin. Nu mai avea de pus nicio întrebare. Cel puţin, nu atunci. Nu voia decât să se bucure de clipa aceea minunată.

Nici Karen n-a pus întrebări. Doar a şoptit:

— Ştiam că te vei întoarce.

MARŢI

39

În zori, grădinile care mărgineau plaja de la Santa Monica erau pustii. O briză rece mişca palmierii, iar Oceanul Pacific, întunecat şi îndepărtat, se zărea în fundal, dincolo de plaja lată.

John Beck, în pantaloni scurţi, bluză de trening şi capul acoperit cu gluga, alerga, îndeplinind rutina de antrenament matinal. Îi plăceau singurătatea acelor ore de dimineaţă şi frigul, care făcea să aburească aerul pe care îl scotea pe gură.

Dar, în dimineaţa aceea, observă că nu e singur. Ritmul lui era rapid, dar auzi zgomotul altor pantofi de sport apropiindu-se în urma lui. Neobişnuit.

Deşi acum munca lui la FBI era mai mult de birou, nu-şi pierduse reflexele şi nu avea încredere în lucrurile insolite. În momentul şi locul acela, un fapt ciudat n-ar aduce niciodată veşti bune. Celălalt se apropia. Fără să înceteze alergarea, îşi deschise bluza de trening şi apucă revolverul. Simţea că necunoscutul era aproape în spatele lui. Atunci, sărind într-o parte, dădu piept cu el.

— Bună dimineaţa, Beck, îl salută bărbatul, observând pe furiş că mâna agentului era în bluza de trening apucând patul revolverului. Puteţi să vă lăsaţi în pace arma, azi n-am intenţia să vă fac vreun rău. Gus Gutierres, tot în îmbrăcăminte sport, schiţă un zâmbet amuzat şi îi făcu semn să-şi continue alergarea.

— Bună dimineaţa, Gutierres. Beck îşi continuă cursa, acum, amândoi în paralel. Nu mă aşteptam la vizite. Pentru că îmi închipui că întâlnirea noastră nu e întâmplătoare, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu. Acest gen de probleme prefer să le discut la bar, dar se pare că dumneavoastră nu vizitaţi astfel de locuri.

— M-aţi supravegheat.

— Nu v-aţi dat seama? Grozav!

— Ce doriţi?

Beck începu să alerge mai repede; era un mod de a slăbi încordarea pe care i-o pricinuia neaşteptata vizită.

— De când cu cina de la ranch n-am mai stat de vorbă, dar aţi intrat şi aţi ieşit din Turnul Alb după bunul dumneavoastră plac punând multe întrebări. Gutierres îl urma fără dificultate.

— Adevărat. Şi?

— Nu v-am împiedicat să vorbiţi cu cine aţi vrut şi să întrebaţi tot ce aţi avut chef. Cu toate astea, dumneavoastră nu mi-aţi dat nicio informaţie despre sectele despre care aţi spus că ocupă poziţii de control în corporaţie. Şi a sosit momentul să-mi daţi nişte amănunte.

— Şi dacă refuz?

Beck era supărat. Tonul lui Gutierres era prea categoric, fără îndoială că se molipsise de aroganţa şefului său. Şi faptul de a-l fi luat prin surprindere, aşa cum o făcuse, alergând în zori, punându-l în stare de alarmă, ascundea o ameninţare intenţionată. Gutierres îi spunea prin asta că îl putea ochi în ceafă oricând ar fi vrut şi îi atrăgea atenţia, fără să i-o spună prin cuvinte.

— Washingtonul va trebui să-şi caute alt om. Veţi fi declarat *persona non grata* în corporaţie. Vă voi interzice intrarea în sediul nostru, iar inspectorul Ramsey va înceta să vă mai paseze informaţii.

— Nu puteţi face asta.

Acceleră din nou ritmul, care şi aşa era foarte rapid.

— Fireşte că pot. Davis poate, deci putem.

Gutierres se aşeză în rând cu el fără dificultăţi; nu părea că efortul i-ar fi redus

capacitatea de a vorbi.

— Ce vreţi să ştiţi?

— Tot ce ştiţi şi dumneavoastră.

— N-o să vă povestesc niciodată tot ce ştiu. Beck observa că gâfâie.

— Bine. Daţi-mi ceva care să mă satisfacă. Despre ce sectă vorbeaţi săptămâna trecută la ranch?

— Vorbeam despre catari, dar am spus şi că nu avem certitudinea că ar fi implicaţi în asasinarea lui Kurth. Ştim că există credincioşi şi ai altor societăţi secrete infiltraţi în corporaţia dumneavoastră.

Beck reduse ritmul cursei, nu-l putea menţine în acelaşi timp cu conversaţia; în schimb, pretorianul părea că poate fără probleme să facă şi una, şi alta. Afurisitul de Gutierres marca încă un punct; trebuia să o accepte, dar îşi spuse că va găsi el o ocazie să-şi încheie socotelile cu acesta.

— Catarii sunt o sectă despre care se spune că vine din Europa secolului al XII-lea, dar că au apărut cu putere în ultimii ani aici, în Statele Unite. Au de-acum sedii în peste patruzeci de state. Cred în Cristos şi în reîncarnare. Un amestec foarte comercial care coincide cu tendinţele curentului *new age*[52], atât de la modă în ultimul timp în ţară şi, în special, în California. Se răspândesc rapid şi vor continua să se răspândească.

— Daţi-mi nume.

— Şeful lor spiritual în California este un anume Peter Dubois şi, deşi oficial este profesor de istorie, e posibil să fie suprema lor călăuză spirituală. Au şi o a doua faţetă, mai ideologică, mai politică; aceasta este condusă de un anume Kevin Kepler, un profesor charismatic de sociologie modernă de la UCLA. Datorită lui, grupul se răspândeşte rapid în mediile universitare. Conţinutul filosofic pe care îl propun pare inofensiv, dar în sectă există o fracţiune ermetică şi

impenetrabilă despre care credem că are planuri concrete pentru a obţine puterea pământească. Aici ar intra corporaţia dumneavoastră.

— Daţi-mi nume ale angajaţilor noştri.

— Avem bănuieli, nimic concret. Nu vă voi da nume fără să am siguranţa.

— Nu mi-aţi dat suficiente informaţii, Beck.

— Cred că acum aveţi destul material ca să lucraţi, Gutierres. Cercetaţi şi dumneavoastră şi, apoi, vom compara notele. Sediul lor oficial este pe Whilshire Boulevard, Clubul Creştin Catar.

— De acord, ne mai vedem.

Fără să mai adauge altceva, Gutierres se întoarse, accelerând cursa spre o maşină cu geamuri închise la culoare care îi urmărea de la distanţă. Beck se opri şi privi, cu mâinile în şolduri, gâfâind şi cu privirea împăienjenită de aburii din propria respiraţie, plecarea lui Gutierres. Luminile dimineţii creşteau în intensitate.

VINERI

40

De o parte, bulevardul era mărginit de clădiri din anii treizeci, în tonuri pastelate; transformate în mici hoteluri, prezentându-se ca restaurante şi baruri şi, graţie personalităţii curentului *art deco*[53], au convertit zona în emblema oraşului Miami. Celălalt trotuar dă spre o plajă lată care separă insula de oceanul Atlantic.

O mulţime pestriţă de turişti veniţi din toată lumea, într-un amestec frenetic cu fauna locală, înţesa locul de plimbare, în vreme ce un chitarist al străzii cânta melodia de-acum clasică a Gloriei Estefan, „Ţara mea". Deşi era iarnă, în acea noapte de vineri vremea era blândă, invita la plimbare, iar strada era plină de maşini circulând încet cu farurile aprinse. Oamenii, pe jos sau în automobil, erau protagoniştii unui curios spectacol în care fiecare juca în acelaşi timp rolul de actor şi de privitor.

Linda Americo şi echipa ei de auditori ieşeau din restaurantul cubanez situat pe Ocean Drive din Miami Beach, unde luaseră cina. Se simţeau uşuraţi, pentru că terminaseră în sfârşit auditul unui serial de televiziune pe care studiourile Eagle îl turnau la Miami şi se întorceau, a doua zi, acasă. În bătrânul LA.

— E o adevărată pierdere să te vâri în hotel cu această atmosferă, ce ziceţi să mergem să bem ceva într-un local unde să ne putem mişca puţin şi trupul? propuse Frank.

— Bună idee, aprobă imediat John. O să dormim mâine în avion, la întoarcere. Mi-au fost recomandate două localuri care sunt chiar aici. Vă înscrieţi, fetelor?

— De ce nu? spuse Dana. Am lucrat la toate orele câte are ceasul şi raportul este aproape gata. Meritǎm să savurăm puţin din Miami Beach, nu crezi, Linda?

Linda prevăzuse că se va întâmpla aşa ceva în ultima noapte la Miami, ca şi răspunsul pe care-l va da.

— Bineînţeles că meritǎm, Dana, am făcut o treabă bună. Dar, îmi pare rău, eu trebuie să merg la hotel, răspunse ea cu un zâmbet până la urechi.

— Hai, şefa, nu ne strica distracţia, replică Frank. Totul este sub control, relaxează-te. Dă-ne o pauză.

— Vino cu noi, îi spuse Dana, luând-o de braţ cu tandreţe. Ori mergem toţi, ori niciunul. Nu mă lăsa singură cu plicticoşii ăştia doi.

Linda râse cu un hohot vesel.

— Dana, răspunse ea, sunt sigură nu numai că o să petreci de minune cu ei, dar o să-i şi împiedici pe tâmpiţii ăştia doi să se vâre în bucluc hărţuind vreo fată de origine latină. Hai, du-te şi distrează-te.

Linda avea motive serioase să nu rămână. În ciuda faptului că era cu vreo doi ani mai mare decât Frank şi că îi era şefă, acesta se arăta mai atent decât ar fi fost normal şi poate că ar încerca o apropiere personală. Nu voia să rămână într-un scenariu de „două perechi”. Frank era un tânăr atrăgător şi simpatic cu care, în altă situaţie, Linda n-ar fi avut nimic împotrivă să iasă în oraş, dar, după acea *affaire* cu Douglas, numele ei era din motive evidente pe buzele multora şi nu-şi putea permite nici măcar cel mai mic comentariu care să-i pricinuiască şi mai multe probleme în corporaţie.

— De altfel, adăugă ea, sunt cam obosită şi mâine mai am încă de lucru aici. Am întâlnire cu producătorul serialului ca să-şi spună versiunea pentru raportul de audit, în legătură cu neregulile care apar în contabilitate şi în sistemul de decizie asupra furnizorilor. Ştiţi deja ce renume de ticălos

are individul; nu va fi o întrevedere uşoară. Vă doresc drum bun la întoarcere.

— Hai, şefa. Acum Frank o apucă şi el de braţ. Nu te ţine cu nasul pe sus şi vino un moment cu noi. Doar un pahar, o jumătate de oră.

Linda n-avea niciun chef să meargă la hotel şi felul în care Frank o apucase de braţ îi produse un fior plăcut; dar răspunse:

— Nu, Frank. Ştiţi bine că nu mă ţin cu nasul pe sus. Dar azi nu pot, într-adevăr. Mergeţi şi distraţi-vă. Eu opresc un taxi şi mă duc la hotel.

— Te rog, Linda! interveni acum John. Nu ne lăsa singuri. Ce-o să facem fără şefă?

Linda izbucni într-o hohot de râs.

— O să vă distraţi ca niciodată, cu siguranţă. Acum plec. Petrecere frumoasă, ne vedem la Los Angeles.

— Aşteaptă, Linda, interveni Frank din nou. Te conduc. Să rămână ăştia doi să-şi ia păhărelul.

Linda îşi spuse că nu se întoarce la hotel singură cu Frank sub niciun motiv. Nu conta absolut deloc ce s-ar întâmpla după aceea; ceea ce conta erau comentariile picante pe care le-ar genera această ştire.

— Nu, Frank, sub nicio formă. Este ultima ta noapte la Miami, distrează-te. O meriţi din plin.

— Nu te vom lăsa să mergi singură la ora asta din noapte, insistă Frank. Mă simt obligat să te însoţesc. Pe mine nu mă deranjează să beau ceva singur la hotel.

— Mă voi întoarce singură, Frank! puse Linda lucrurile la punct pe un ton energic, ca apoi să-l îndulcească printr-un zâmbet. Dacă asta vă face să vă simţiţi mai bine, mă puteţi conduce la taxi.

41

— Vă pot ajuta cu ceva, domnişoară?

Recepţionerul îşi arăta cel mai frumos zâmbet de reclamă la pasta de dinţi.

— Treziţi-mă mâine la ora şapte, vă rog. Camera 511.

— Bineînţeles, domnişoară Americo, admise bărbatul, după ce tastă la computer şi consultă ecranul. Doriţi mâine ziarul *Wall Street Journal,* ca de obicei?

— Da, vă mulţumesc.

— Să aveţi o noapte liniştită, domnişoară Americo.

— Mulţumesc, şi dumneavoastră la fel.

În momentul acela, holul era ticsit; vizitatori orientali şi un cuplu aşteptând ascensorul. Nişte turişti de vârsta a treia, ei în pantaloni în carouri deschise la culoare, iar ele cu o adaptare oxigenată a unei coafuri din anii şaizeci, ieşeau râzând din restaurant ca să se îndrepte spre bar; Dakota de Nord sau Dakota de Sud? se întrebă Linda. Un bărbat aşezat într-un fotoliu *art deco* de culoare portocalie pastelată vorbea la telefonul mobil, iar în spatele geamurilor bizotate cu chenar ale barului, care avea aerul să fie plin, un grup părea că sărbătoreşte ceva cu mari hohote de râs.

Linda grăbi pasul la auzul clopoţelului de la ascensorul care se deschidea, alăturându-se cuplului care intra în el; latino-americani, îi identifică ea, şi cu siguranţă în luna de miere, deduse după înfăţişarea lor drăgăstoasă.

— Noapte bună, le dori ea când ascensorul se opri la etajul cinci, având siguranţa că într-adevăr se vor bucura de o noapte nemaipomenită.

— Mulţumesc, răspunse tânăra.

Linda o porni pe mocheta moale de culoare verde pastelat cu margini portocalii. Unde şi-o fi pus cardul magnetic care dă acces în cameră? Da, îl găsi acolo, în geantă. Un bărbat tânăr, înalt, blond, îmbrăcat în costum şi cu cravată venea pe culoar din direcţie opusă; se vor întâlni la câţiva paşi de camera ei.

N-avea timp să intre în cameră şi nu voia să aibă uşa deschisă când tânărul s-ar încrucişa cu ea. Cum nu găsea motive să se întoarcă spre ascensor, avea să-şi continue drumul pe culoar pentru ca apoi să se întoarcă spre cameră. Linda păstră cardul în mână, înaintând cu pas hotărât; când se încrucişă cu bărbatul, îi aprecie ochii albaştri şi trăsăturile regulate, în ciuda unui nas cam turtit. Îl salută cu un scurt „bună!”.

Bărbatul făcu din cap un gest de salut, schiţând un zâmbet strâmb. Tocmai trecuse de el când simţi o smucitură violentă; individul o prindea din spate, acoperindu-i gura cu mâna. Iar pe gât, Linda simţi muşcătura rece a unei lame de oţel.

— Fii cuminte şi n-o să păţeşti nimic, îi spuse acel individ cu o voce uşor răguşită, dar plăcută. Accent de New York. A fost primul gând prostesc care-i veni în minte. Să mergem la tine în cameră, porunci bărbatul.

Linda încercă să se liniştească şi să gândească la rece. Inima îi sărea nebuneşte din piept. Nu. În cameră, nu, ar fi ultimul lucru pe care l-ar face.

— Ar fi mai bine să te supui, sau îţi iau gâtul, o somă el cu glas blând, dar hotărât. Cum ţipi, cum eşti moartă. O să fii cuminte? îi spuse acum, de parcă ea ar fi fost un copil mic.

Linda hotărî să se prefacă ascultătoare şi spuse da din cap.

— Aşa îmi placi, aprobă tânărul, cu satisfacţie. Hai, mişcă-te.

Linda se îndreptă spre camera 515. Va simula că nu funcţionează cardul.

— Asta e o greşeală, frumoaso. Briciul îi înţepă gâtul şi ea făcu un pas înapoi ca să evite lama; era sigură că îi făcuse o tăietură. Când se dădu îndărăt, se trezi în spate cu pieptul bărbatului, puternic ca un zid. Camera ta e 511.

Cum de ştia numărul? Ce o fi vrând? se întreba Linda, şi mai speriată, în vreme ce bărbatul

o conducea spre cameră.

— Deschide, spuse el.

În momentul acela, Linda auzi clopoţelul ascensorului. Putu să vadă cu coada ochiului că intra cineva pe culoar. Poate să fie singura ei şansă! Se prefăcu că deschide uşa vârând cardul în fantă şi dădu din toate puterile cu cotul îndărăt. Când lovi ceea ce ea socotea a fi plexul bărbatului, briciul se îndepărtă de gâtul ei şi ea, ţâşnind ca din puşcă, o luă la fugă spre persoana care venea.

— Ajutaţi-mă, strigă ea.

Mai văzuse figura aceea înainte. Era bărbatul cu telefon din hol. Rămase liniştit, parcă surprins, dar, când Linda ajunse în dreptul lui, individul îi cârpi o palmă zdravănă, care o făcu să cadă la pământ. Linda încerca să înţeleagă noua situaţie când simţi că îi astupau gura cu bandă adezivă, şi în câteva clipe, îi legară mâinile la spate. Era ceva rece. Nişte cătuşe?

Cu toate că măsura peste un metru şaptezeci şi era bine proporţionată ca greutate, o ridicară ca pe un fulg. Tânărul deschise uşa camerei cu cardul şi, fără să aprindă luminile, o împinseră înăuntru. Linda se împiedică, prăbuşindu-se la pământ, cu gura în jos. Privind spre fereastră, văzu o frumoasă lună în pătrarul ei în creştere care, în drumul spre plenitudine, îşi lansa misterioasele raze în încăperea întunecată. Ferestrele. Poate ultima ei posibilitate de scăpare; dar de la etajul cinci, asta echivala cu o sinucidere. Iar Linda voia să trăiască.

Nu avea scăpare, aşa că şansele ei de supravieţuire depindeau de ea, dacă nu-i supăra pe indivizii aceia. E limpede, îşi spunea ea, tipul din hol îl anunţase pe celălalt că ea urcă. O fi auzit acolo numărul camerei? Sau îl ştiau dinainte? Răspunsul era cheia pentru a şti dacă va mai fi în viaţă a doua zi.

*

Auzi în spatele ei un zgomot ca de cauciuc şi se întrebă ce să fie. Unul dintre tipi se apropie de

ferestre şi, după ce trase perdelele, celălalt aprinse luminile. Pe Linda o durea faţa şi se simţea lipsită de apărare şi vulnerabilă. Cel mai tânăr deschise televizorul şi începu să zapeze până găsi ceva care să-l satisfacă; erau ştirile de la CNN. Lăsă televizorul la volum tare, dar nu peste măsură încât să atragă atenţia.

Linda îl auzi pe cel din spatele ei deschizând dulapul.

— Îţi atârn haina? întrebă el.

— Da, mulţumesc.

În cea mai mare linişte şi parcă ar fi fost în propria lor cameră, îşi atârnară hainele. Apoi, trăgând-o de păr, o făcură să se ridice în picioare.

— N-ai fost cuminte. M-ai păcălit de două ori. Şi sunt pe punctul de a mă supăra foarte tare. Era tânărul care, în picioare în faţa ei şi la o distanţă abia de douăzeci de centimetri de figura ei, îi vorbea cu o voce răguşită şi pe un ton ameninţător. Vreau să-ţi aud glasul şi vreau să-mi ceri iertare. O să-ţi scot căluşul. Dacă ţipi, o s-o păţeşti rău de tot şi după aia o să-ţi tai gâtul. M-ai înţeles?

Linda afirmă din cap.

— O să ţipi?

Făcu un gest de negaţie.

— Îmi promiţi?

Linda afirmă; nu credea că omul acela glumeşte. Simţi o smucitură puternică pe buze şi pe obraji când bărbatul îi smulse banda adezivă care îi acoperea gura. Atunci îşi dădu seama că indivizii aceia îşi puseseră nişte mănuşi de cauciuc precum cele ale chirurgilor. Nu vor să lase amprente, se gândi ea. Nu păreau să facă asta pentru prima dată.

— Bine, frumoaso, cere-mi iertare. Spune: „Iartă-mă, Danny, n-o să mai fac”.

— Ce vreţi de la mine? De ce îmi faceţi asta?

— Mai întâi, cere-i iertare, îi spuse celălalt, apucând-o de obraz cu o ciupitură. Spune: „Iartă-

mă, Danny, n-o să mai fac”. Şi spune-i-o pe un ton drăgălaş.

— Iartă-mă, Danny, n-o să mai fac.

— Ce fată cuminte! Paul, ce vrei tu de la frumuseţea asta? Spune-i, nu fi timid. Povesteşte-i acum ce vrem.

Linda îl privi pe celălalt bărbat. Se aşezase pe o canapea şi îi privea cu un zâmbet plin de satisfacţie. Cu tenul deschis la culoare, părea să aibă peste treizeci de ani şi era mai voinic decât tânărul.

— Danny şi cu mine suntem funcţionari de rang înalt, ca şi tine, trebuie să călătorim şi să fim departe de casă. Şi ce ne-am zis noi: să lăsăm aşa o dulceaţă ca asta să se plictisească? Să fie nevoită să se bage în pat la zece seara! Şi, în plus, singură! Tipul se delecta. Ne-am gândit că ţi-ar fi poftă să te distrezi puţin cu noi.

— Bună idee, admise Linda, încercând să controleze situaţia. Haideţi să ne distrăm. Dar, cu mâinile legate, nu mă amuză deloc. De ce nu-mi daţi drumul şi să mergem să bem ceva în oraş? Vă invit eu. O să ne simţim bine fără ca voi să intraţi în belele de care să trebuiască apoi să vă căiţi. Ce părere aveţi?

— Ce idee bună! spuse tipul mai voinic pe un ton batjocoritor. Eu am chef. Ce zici, Danny?

— Da, e o idee bună, dar azi am venit obosit de la birou şi am poftă să rămân acasă cu nevestica mea… Şi… să fac dragoste cu ea aşa cum merită, adăugă el cu un zâmbet cu gura până la urechi, adresându-i-se Lindei. Ce zici de programul meu, iubito? Ţi-e poftă să faci dragoste cu mine în noaptea asta?

— Nu în aceste împrejurări. Bănuia că se jucau cu ea, dar trebuia să încerce să redirijeze situaţia. Dezlegaţi-mă, să ieşim să bem ceva şi cu siguranţă că după aceea o să am şi eu chef.

— Îmi pare rău, iubito, îi răspunse Danny, punându-i mâinile pe sâni. Mâine trebuie să mă

trezesc devreme şi e mai bine s-o facem acum.

Linda se dădu cu un pas îndărăt, dar el continua să-i pipăie sânii pe deasupra sutienului. Ea mai făcu un pas înapoi şi îi atrase atenţia:

— Uite ce e, Danny, ce ai tu de gând să faci este un viol şi ai putea putrezi la închisoare pentru aşa ceva. Haideţi să bem ceva în oraş. Eşti un băiat frumos şi n-ai nevoie să te bagi în bucluc ca să faci dragoste cu o femeie. O s-o facem mai târziu cu consimţământul meu, de acord?

— Uite ce e, frumoaso, răspunse acum Danny cu duritate, ai impresia că sunt prost? Bineînţeles c-o s-o facem cu consimţământul tău. Şi o să-mi dovedeşti că eşti o amantă excelentă, pentru că, dacă nu, îţi iau gâtul. Ai înţeles bine? Acum, o să te dezbrac, iar tu vei colabora în toate, dacă vrei să scapi cu viaţă de aici. E clar?

Fără să-i lase timp să răspundă, celălalt se ridică şi îi puse din nou căluşul.

— N-am încredere în târfa asta. E foarte probabil c-o să muşte. O să fie mai puţin amuzant, dar mai sigur.

Danny începu să-i descheie bluza albă pe care Linda o purta sub jachetă.

— Acum o să-mi demonstrezi cât de bine te porţi, fetiţo. Apoi, mângâind-o pe piele, îşi trecu mâinile spre spate şi îi desfăcu sutienul.

Contactul cu mănuşile de cauciuc era neplăcut. Linda încerca să se gândească. Nu putea face nimic, doar să încerce să-şi salveze viaţa. Tânărul începu cu pipăielile.

Bărbatul se aşeză din nou în fotoliu, instalându-se comod precum cineva care avea să vadă un meci de baseball. Danny trase spre spate jacheta şi bluza pe mâinile pe care Linda le avea legate în cătuşe la spate, lăsând-o goală de la talie în sus. Apoi o împinse îndărăt şi ea căzu pe spate, împiedicându-se de marginea patului. Linda îl lăsa să facă orice, fără să se apere, încercând să se concentreze asupra unei imagini plăcute din trecut,

ceva care să o îndepărteze de ceea ce i se întâmpla: singurul ei scop era să supravieţuiască.

— Ai făcut-o bine, curviştino, îl auzi pe Danny spunând când se simţi satisfăcut. Acum trebuie s-o faci la fel de bine şi cu prietenul meu. Şi te anunţ că el e mai exigent.

Deschise ochii şi îl văzu pe celălalt venind spre ea. Cântărea mult mai mult decât tânărul şi mirosea a tutun şi a alcool; ei îi venea să vomite.

— Întoarce-te, îi spuse el de îndată.

Cum Linda nu se mişca, el îi trase o palmă. Dorea ca totul să se termine odată, să o lase în pace şi îndură agresiunile fără să scoată un sunet din pricina căluşului şi înfigându-şi unghiile în palmă. În cele din urmă, Linda rămase vlăguită pe pat. Suferinţa continua, dar durerea era prin comparaţie mai uşoară, încât nu părea durere. Tânărul o întoarse, lăsând-o cu faţa în sus.

— Ce fată cuminte! Te-ai purtat bine, iubiţico, ştii ce îmi place după ce fac dragoste? Nu aşteptă răspunsul, pentru că Linda avea în continuare căluşul la gură. Să fumez şi să stau puţin de vorbă. Vezi bine, eu nu sunt un egoist dintr-ăia care, după ce se satisfac, adorm fără să vorbească o clipă cu gagica lor. Vrei o ţigară? întrebă el smulgându-i dintr-o smucitură banda adezivă de pe gură. Linda refuză din cap. Eu, da. Şi, scoţând o ţigară din pachet, şi-o puse în gură şi o aprinse.

— Hai, Danny, m-am purtat foarte bine, spuse Linda rugătoare. Şi mi-aţi făcut mult rău. Lăsaţi-mă acum. În seif am vreo patru sute de dolari bani lichizi şi nişte bijuterii. Luaţi şi cărţile de credit. Lăsaţi-mă aici legată, când o să fiţi departe şi în siguranţă, sunaţi la hotel să mă elibereze. Danny o privea zâmbind. Pe lângă distracţie, şi bani. Ce mai vreţi?

— Bună idee. Dă-mi combinaţia de la seif.

Ea i-o spuse, iar celălalt tip, care se îmbrăcase deja, deschise seiful şi începu să-l golească de

conţinut.

— Asta a fost bine, iubito, dar n-am vorbit încă destul. Hai să stăm de vorbă. Care e parola de acces la laptopul tău?

Linda tresări; tipii ăia voiau mai mult decât să o jefuiască ori să facă sex cu ea. Văzu cum bărbatul mai voinic se îndrepta spre computerul aşezat pe o masă şi îl conecta.

— Dar ce vreţi? întrebă ea, panicată.

— Răspunde, frumoaso, care e parola de acces la computerul tău? Dar cea de e-mail?

Vor date despre corporaţie, îşi spuse Linda. Danny îşi scoase prezervativul, pe care-l puse într-o pungă împreună cu hârtia cu care se şterse. Îşi puse chiloţii şi desfăcând picioarele Lindei, care atârnau afară din pat, se aşeză între ele, ameninţător. Trăgând din ţigară şi arătându-i-o, îi spuse:

— Răspunde.

Linda îi dădu parolele, iar celălalt începu să manevreze computerul.

— Bine. Pentru moment, o faci bine. Acum, spune-mi: pe cine informezi din secta catarilor?

— Despre ce vorbeşti? Linda era terorizată, dar încerca să o ascundă. Cine sunt catarii?

Danny îi puse din nou banda adezivă pe gură şi trăgând din ţigară cu nesaţ, apropie uşor jarul de ea, ca să-l împiedice să se stingă, şi începu să o ardă cu acesta. Linda simţi cum i se cambra şira spinării în vreme ce o durere cumplită, ca după o lovitură de bici, i se răspândea mai întâi în piept şi apoi în tot trupul. Ţipă cum nu o mai făcuse vreodată, dar niciun sunet nu-i putu ieşi din gură. Când durerea îi îngădui să gândească, trăi absoluta certitudine că avea să moară în noaptea aceea. Măcar de-ar fi curând.

Începu să se roage.

— Tatăl nostru care eşti în ceruri…

SÂMBĂTĂ

42

Jaime înaintă, simţind în picioarele desculţe contactul rece cu dalele ce acopereau solul şi atingerea uşoară a tunicii pe trupul său gol. Se afla în sala cu tapiserie, cu Karen la dreapta şi Kevin la stânga lui, şi, spre deosebire de prima dată, când venise amuzat şi curios faţă de exotismul situaţiei, acum era foarte încordat.

Inima îi bătea foarte repede şi simţi un nod în stomac. Voia să încerce din nou viaţa aceea ciudată! Voia să o simtă, să pipăie realitatea ei ireală. Data trecută fusese luat pe nepregătite; a considerat-o ca o simplă recreere, o alternativă la ieşirea cu barca pe mare sâmbăta dimineaţă. Dar acum era diferit, dorea să repete experienţa cu orice chip.

De cealaltă parte a mesei vechi de lemn şi a ciudatului potir, Dubois, impresionant în tunica lui, cu părul şi barba albe, părea să nu fi observat intrarea lui în încăpere. Avea mâinile împreunate şi şoptea o rugăciune cu ochii închişi. Şi astfel, nemişcaţi, în picioare, au aşteptat ca Dubois să vorbească, dar acesta părea cufundat în sine şi în rugăciune.

Fumul parfumat al lumânărilor îi copleşea simţul mirosului şi Jaime privi spre peretele din fund. Stânca solidă. Peştera. Un ritual al lumii subterane, al vechilor vrăjitori. Farmece?

Îşi aţinti ochii asupra fascinantei tapiserii, care, după explicaţiile lui Karen, avea un nou tâlc, încă şi mai misterios. Jos, silueta din ovalul înconjurat de flăcări era Dumnezeul cel rău, stăpânul diavolului, imperfecţiunea, pentru catarii moderni. Avea pe cap simbolul alfa, pentru că el

era răspunzător de crearea fizică a lumii. Şi a trupului omenesc. Îi ţinea pe Adam şi pe Eva într-o mână şi spada, în cealaltă. Natura senzuală, erotică, creativă, dar şi crudă şi distructivă. Într-o mână, naşterea, creaţia, iar în cealaltă, pedeapsa şi moartea fizică. Dar numai moartea fizică, nu şi cea spirituală. De aceea, El nu era sfârşitul. El nu putea sfârşi ceva, nu avea puterea să o facă, iar destinul lui era acela de a fi înfrânt la capătul vremilor.

Pentru că sus era Dumnezeul cel bun. Liniştit, în măreţia sa, impunător într-un cerc albastru-celest şi purtând coroana de rege peste toate. Îngerii îl slujeau. Într-o mână, binecuvântarea; iertarea greşelilor. În cealaltă, cartea înţelepciunii; învăţătura spirituală. Litera omega de pe coroana lui arăta sfârşitul drumului pentru om; perfecţiunea, renunţarea la trup şi triumful spiritului. Dumnezeul cel bun îl va înfrânge la capătul vremilor pe cel rău, iar spiritul va înfrânge carnea.

Şi între cei doi dumnezei, potcoava; simbolul reîncarnării după vechea tradiţie catară. Reprezenta asprimea drumului care îl conduce pe om către viaţa veşnică. Reîncarnare după reîncarnare într-o aspră ucenicie şi moarte fizică pentru a trece la viaţa următoare şi la lecţia următoare.

Dubois îşi încheie rugăciunea, deschise ochii şi, adresându-le un gest de binecuvântare, le spuse:

— Bine aţi venit, fraţilor.

— Mulţumesc, Om Bun, răspunseră Karen şi Kevin.

— Jaime Berenguer, naşii tăi mi-au spus că vrei să mergi mai adânc în experienţa spirituală pe care ai trăit-o în timpul botezului tău. Este adevărat?

— Da, Om Bun.

— Karen, Kevin, consideraţi că fratele Jaime este demn să progreseze mai mult în credinţa noastră?

— Da, este demn.

— Jaime, eşti dispus să-ţi reînnoieşti jurământul de a nu dezvălui nimic din ceea ce vezi şi trăieşti aici? Şi, de asemenea, să le dai ascultare fraţilor tăi mai mari dacă, într-o anumită ocazie, spre binele comunităţii, îţi vor porunci ceva?

— Da, Om Bun.

— Atunci, dă pe gât conţinutul potirului şi nu-l lăsa pe masă până nu îl termini.

Jaime înălţă cupa grea şi simţi aroma iute şi dulceagă a mirodeniilor din ciudatul vin.

— Să ne rugăm, propuse Dubois, şi începu să spună ciudatul său Tatăl Nostru.

Jaime o făcea mecanic, în vreme ce privirea se întorcea spre tapiserie, care începea să capete viaţă; avu certitudinea că fascinanta experienţă revenea. Trecu de cealaltă parte a mesei şi, după ce se întinse pe divan, Dubois îi puse mâinile pe cap. Închise ochii şi, simţind căldura palmelor, se lăsă purtat în călătoria sa spirituală. Spre mister. Spre trecut.

43

— Spuneţi-mi, Miguel, întreba Hug cu o curiozitate profesională, cum aţi reuşit să faceţi o asemenea tăietură şi doar superficial? Părea că i-aţi tăiat capul lui Huggonet.

În cortul de campanie al regelui don Pedro al II-lea de Aragon, Jaime stătea tolănit pe nişte minunate perne arăbeşti. De cealaltă parte, în spatele unei măsuţe octogonale cu desene geometrice complicate în sidef şi esenţe preţioase, se odihneau Hug şi Miguel pe nişte perne mari.

Glumeau. Dinţii, înconjuraţi de bărbi stufoase, le străluceau în lumina sfeşnicelor; nimeni n-ar fi zis că numai cu o oră în urmă, cu pumnalul în mână, fuseseră cât pe-aci să se omoare.

— Să tai şi să tranşez este singura îndeletnicire pe care mi-o permite titlul meu nobiliar.

— Această îndeletnicire este şi a mea, răspunse Hug, dar cu cât tranşez şi tai mai adânc, cu atât o fac mai bine; eu nu mă mulţumesc cu jumătăţi de măsură.

— Afurisitul acela merita o lecţie pentru îndrăzneala şi neobrăzarea lui. Data viitoare îl ucid.

— Nu avea intenţia de a-l insulta pe stăpânul nostru regele, transmitea doar ce fac şi ce spun duşmanii acestuia.

— Fir-ar să fie, că nu-i aşa! Miguel ridică glasul. Ceea ce pretinde Huggonet este ca regele să se războiască împotriva francezilor ca să-i apere pe acei eretici catari. Iar, dumneavoastră, Hug, îi cunoaşteţi bine intenţia. Cu scuza că el cântă ceea ce alţii compun şi că povesteşte ce vorbesc francezii, el insultă şi provoacă. Trupa cere să meargă la război, iar nobilii se simt ofensaţi şi aprinşi de mânie. Cu înfăţişarea lui firavă, afurisitul de trubadur eretic are mai multă forţă în lăuta lui decât au o sută de cavaleri aragonezi în săbiile lor, afirmă Miguel. Atunci când cântă împotriva cruciadei, înşelând naivitatea şi nevinovăţia trupei şi a multor nobili, doreşte să-l oblige pe stăpânul nostru regele. Nu i-aţi auzit? Azi cereau să meargă la război împotriva cruciaţilor lui Simon de Monfort. În realitate, la război împotriva papei. Să cânte poeme despre cavaleri şi doamnele lor sau istorii triste despre eroii din vechime! Aceasta este treaba unui trubadur, să le facă pe doamne să plângă. Dacă se mai amestecă în politică prin cântecele lui, îi iau gâtul dintr-o singură tăietură! Un bufon cu nădragi strânşi pe pulpe! N-aţi văzut cum a făcut pe el de frică atunci când l-am înţepat pe gât?

— Huggonet cântă faptele, Miguel, argumentă Hug. Cu scuza de a-i combate pe catari,

francezii îi asasinează pe vasalii din Occitania ai regelui nostru don Pedro şi pun stăpânire prin forţa armelor pe gospodăriile celor care îi sunt credincioşi. Le e totuna dacă ucid catolici sau catari, ceea ce doresc ei este să le fure proprietăţile. Peste fraţii noştri occitani au năvălit toţi aventurierii şi scursurile însetate de aur şi de titluri din Franţa, Burgundia şi Germania. Iar papa le dă binecuvântarea, le iartă asasinatele şi violurile, dăruindu-le pământ şi proprietăţi care nu sunt ale lui. Pentru ei e totuna dacă ard pe rug un catolic sau un catar, numai să-i terorizeze pe cei care li se împotrivesc. Acum, Hug i se adresă lui Jaime. Când se va încheia cruciada, Occitania va fi a regelui francez şi pe dumneavoastră, stăpâne, vă vor despuia de drepturi. Trebuie să intervenim împotriva cruciaţilor.

— Ar fi o mare greşeală, Hug, protestă Miguel. Dacă ne împotrivim papei, acesta l-ar putea excomunica pe rege şi pe toţi cei care-i suntem credincioşi. Excomunicarea va însemna răzvrătirea multora dintre nobilii noştri şi poate război civil. Vorbindu-i lui Jaime, Miguel continuă: La Roma, sunt unii care vă acuză de erezie, în ciuda titlului de Catolic cu care Maiestatea Voastră vă mândriţi. Soţia Domniei Voastre, Marie de Montpellier[54], e acolo, la papa, nemulţumită de intenţia de a vă despărţi de ea, de puţina folosinţă a ei din partea Domniei Voastre şi de cea multă de care s-au bucurat alte femei. Spune că o catară occitană v-a făcut vrăji şi că prin meşteşugurile ei diabolice vă atrage spre erezie.

— Să fim serioşi, Miguel, îl întrerupse Hug. E de ajuns că stăpânul nostru regele poartă porecla de Catolicul. Ar fi prea mult să aibă şi numele de Cel Cast, ca nobilul său tată, Dumnezeu să-l aibă în pază. Trebuie să te desfeţi cu femeile atunci când ai putinţa şi nu există altcineva care să aibă mai multă decât regele.

— Părintele nostru, regele, se auzi Jaime vorbind, nu a fost numit Cel Cast pentru că aşa ar fi fost, ci pentru că nu a vrut să-şi recunoască bastarzii. Ceilalţi zâmbiră. Ştiau poveştile despre aventurile sexuale ale bătrânului rege Alfonso[55] şi, de asemenea, că isprăvile istorisite despre fiu le depăşeau pe ale tatălui.

— Necazul cu dumneavoastră, Miguel, este că sunteţi atât de devotat papei, încât nu vă puteţi culca decât cu femei catolice. Hug se hotărâse să nu-i dea pace aragonezului şi i se adresă acestuia cu o expresie cinică. Vă temeţi, nobile domn, că sexul maurelor, evreicelor, catarelor sau al altora vă va umple membrul de idei? Jur pe spada mea că v-ar prii. Cu siguranţă că ar gândi mai bine şi mai felurit decât mintea voastră neînduplecată.

Jaime nu se putu împiedica să râdă, iar Miguel izbucni şi el într-un hohot de râs fals, înainte de a contraataca.

— Necazul cu dumneavoastră, Hug, este că sunteţi un eretic pervers care nu vă gândiţi decât să vă destrăbălaţi; şi vă prefaceţi că sunteţi trubadur ca să le ademeniţi pe fetele naive. Am auzit că, atunci când nu aveţi o femeie, i-o faceţi propriului vostru cal. Şi cum chiar gândiţi cu coada din faţă, aveţi ideile nobilului animal pe care-l posedaţi.

Jaime râse în hohote, în vreme ce Hug pufnea.

— Servirea ceaiului, stăpâne! strigă scutierul regelui, răspunzător de pază, de cum intră în cort.

— Să intre! admise Jaime.

Conversaţia se întrerupse când, purtând tăvi de argint, intrară două dansatoare legănându-se insinuant; fără văl, etalau un zâmbet atrăgător pe buzele cărnoase. Îngenuncheară lângă măsuţă şi se aplecară, iar când Jaime le dădu permisiunea, începură să servească, în nişte pahare de argint cu un complicat şi frumos model maur, un ceai combinat din ierburi aromatice.

— Am o verişoară care v-ar fi cu siguranţă pe plac, Miguel. Hug întorcea lovitura. E o catolică fervent şi umblă ca nebună după un mădular zdravăn, devotat papei, ca al dumneavoastră, de bună seamă. Singurul necaz cu ea este că, fiind atât de urâtă şi negăsind un catolic cu destul curaj, s-a făcut călugăriţă. Sunt sigur că, dacă i-aţi rezolva problema verişoarei mele, papa ar considera-o drept un act de caritate şi de bravură şi v-ar răsplăti cu o bulă specială. Hug îşi încheie discursul şi, fără să aştepte răspunsul lui Miguel, întinzându-se spre dansatoarea cea mai apropiată, îi mângâie fundul, pentru ca apoi să-şi vâre mâinile între picioarele fetei. Aceasta tresări şi izbucni în râs. Oh, frumoaso! Dăruieşte-i încă o noapte orientală acestui biet războinic! îi spuse Hug fetei într-o acceptabilă limbă arabă. Ea încuviinţă binevoitoare şi Hug îi sărută mâna cu mare ceremonie. Îmi acordaţi privilegiul, stăpâne?

Jaime râse şi spuse:

— Hug, aţi luptat cu vitejie pentru cauza mea şi, deşi aţi mai fost răsplătit cu acest gen de privilegii, cum voi avea nevoie curând pentru alte bătălii de dumneavoastră şi de calul vostru, amândoi sănătoşi tun, vi-l acord; dar numai spre binele calului.

Cei trei izbucniră într-un hohot de râs şi începură să-şi bea ceaiul, în vreme ce Hug o aşeză lângă el pe dansatoarea cu ochi albaştri. Cealaltă fată se apropie de Jaime.

— Stăpâne, continuă Hug după câteva clipe de tăcere, v-aţi remarcat ca prinţ tolerant şi milostiv cu supuşii Domniei Voastre şi cu cei refugiaţi de prin alte părţi. Le-aţi permis sarazinilor[56] şi evreilor să rămână pe noile pământuri cucerite păstrându-şi religia. Papei nu îi place acest fapt, aşa cum nu i-a plăcut că n-aţi acţionat cu sălbăticie şi cruzime împotriva catarilor din Occitania. Eu nu văd un delict în faptul că fiecare îl vede pe Dumnezeu aşa cum Dumnezeu îi

dă de înţeles şi bănuiesc că nici Domnia Voastră nu vedeţi în aceasta nimic rău. Cine este papa ca să-l lipsească pe om de o atare libertate? Vă amintiţi de disputa teologică pe care aţi condus-o la Carcassonne în 1204? Episcopul catar de Carcasses, Bernard de Simorre, a demonstrat cu tot felul de dovezi şi de texte din Vechiul şi Noul Testament că Biserica Catolică a adaptat spre folosul ei cuvântul lui Dumnezeu. Singurul lucru pe care îl doreşte Inocenţiu al III-lea este eliminarea concurenţei sale catare, pentru a-şi putea menţine puterea pământească pe care o are asupra oamenilor şi a bogăţiilor. Îşi înteţeşte atacurile împotriva Domniei Voastre pentru că se teme. Căderi la învoială cu el, dar numai ca să câştigaţi timp, pentru că el va continua să-i sprijine pe Simon de Montfort şi pe cei care vă spoliază. Să ajungem la Barcelona şi apoi la Huesca; să trecem Pirineii prin Andorra şi apoi spre Foix şi să-i atacăm pe cruciaţi. În vreme ce unchiul Domniei Voastre, Sancho[57], cu trupele din nordul Cataloniei şi din Provensa, va intra pe la Răsărit, iar cumnatul vostru Raimond[58], de la Toulouse, va face ce va mai rămâne de făcut. Odată ce îi veţi învinge pe cruciaţi, papa va negocia cu mai multă generozitate, căci domeniile Voastre ajung până la Nisa, care nu e atât de departe de Roma. Dacă va fi nevoie, l-aţi putea intimida cu armele.

— Sunteţi nebun, Hug, interveni Miguel. Demonul desfrâului v-a furat minţile. Ceea ce îl sfătuiţi pe don Pedro ne va duce pe toţi la ruină. Inocenţiu al III-lea este singurul reprezentant al singurei religii valabile, pentru că vine în linie directă de la apostolul Petru, căruia Domnul Nostru Isus Cristos i-a încredinţat Biserica. Trimişii papei au dovedit-o în polemica de la Carcassonne. De altfel, aşa recunosc şi toţi marii principi creştini. În secolul nostru, religia este politică, iar un principe trebuie să-şi întemeieze autoritatea pe graţia pe care Dumnezeu i-a acordat-

o şi să aibă sprijinul ecleziaştilor care, predicând în biserici, învaţă poporul ceea ce este corect. Acum, Miguel i se adresa lui Jaime. Domnia Voastră susţineţi Biserica Catolică; papa şi Biserica primesc bunuri, iar Biserica vă confirmă în dreptul divin de a guverna, vă dă iertarea păcatelor şi un loc în ceruri când veţi muri. E o înţelegere convenabilă. A fost o idee foarte bună să vă prezentaţi ca vasal al papei şi să vă numiţi Catolicul. Este o imagine necesară pentru un rege care are pe domeniile sale supuşi din patru religii şi al cărui catolicism ar putea fi pus în orice moment sub semnul îndoielii. Această diversitate religioasă este un pericol, aveţi nevoie ca statele Domniei Voastre să fie unite din punct de vedere politic, şi nu veţi izbândi dacă aveţi grupuri de religii diferite. Credeţi că sarazinii, evreii şi catarii vă jură sincer credinţă? Ştiţi oare în numele cărui Dumnezeu o fac?

— Şi ce contează Dumnezeu? interveni Hug. Important este să creadă în ce jură. Să acţionăm potrivit conştiinţei noastre; nu putem consimţi la anihilarea fraţilor noştri occitani. Vorbim aproape aceeaşi limbă, cântăm aceleaşi cântece, gândim aceleaşi idei. Stăpâne don Pedro, nu numai că îi spoliază pe ei. Vă spoliază şi pe Domnia Voastră, vă fură ceea ce vă aparţine şi îi asasinează pe cei care vă apără drepturile. Să punem mâna pe arme şi să-i nimicim pe aceşti blestemaţi de asasini care se numesc ei înşişi cruciaţi.

Jaime se zbătea în această dilemă, la care el însuşi meditase de mii de ori. Imboldul şi inima mergeau de partea lui Hug, dar Miguel de Luisián – care se mândrea cu titlul de stegar al regelui nu numai din pricina curajului în luptă, dar şi a bunei sale judecăţi politice – rostea ceea ce îi spunea şi lui raţiunea. Nu exista o opţiune bună.

Dar nu era numai aceasta. În spatele hotărârii era propria sa frământare religioasă lăuntrică.

Dumnezeu şi adevărul. Care era drumul corect? Ce dorea bunul Dumnezeu să facă el? În ce scop îi acordase lui coroana regală? Ce tortură este incertitudinea!

Dansatoarea din apropierea lui Jaime îi sărută mâna dreaptă, obrazul şi până la urmă se ghemui lângă el. Era o femeie frumoasă, cu părul negru şi ochi migdalaţi, care mirosea a iasomie. Petrecuseră împreună nopţile dinainte, era o ibovnică dulce şi el îi era recunoscător pentru contactul călduros care îi domolea puţin neliniştea.

— Uitaţi de Occitania, stăpâne, continuă Miguel. Dacă papa nu vrea să fie a Domniei Voastre, lăsaţi-le-o francezilor. Aveţi multă faimă de dobândit dacă pământurile din Hispania vor deveni creştine şi vă vor aparţine. Să-i alungăm pe sarazini din insulele Baleare şi din Valencia şi să facem ca, în partea noastră din Mediterana, comerţul maritim să fie sigur. Putem negocia cu papa pentru ca, în schimbul neparticipării împotriva cruciadei, să favorizeze interesele noastre maritime faţă de Genova.

— Nu putem abandona Occitania, spuse Hug. Dreptul regelui nostru este călcat în picioare, iar vasalii săi sunt supuşi la cazne şi asasinaţi.

— Bine, continuă Miguel, dacă vreţi să păstraţi Occitania, să ducem oastea noastră la Toulouse. Contele Raimond al VI-lea va crede că îi veniţi în ajutor şi vom fi bine primiţi. Să luăm controlul asupra oraşului şi să îi predăm pe conte, pe fiul său şi câteva sute de catari călugărilor cistercieni. Să-i ardă pe rug şi să facă ce vor cu ei. Vom fi cruciaţi la egalitate de drepturi cu francezii, îi vom obliga printr-un pact sau prin forţa armelor să ne înapoieze Carcassonne, Beziers şi celelalte oraşe. Veţi stabili unitatea religioasă în partea de miazănoapte a statelor Domniei Voastre şi veţi obţine protecţia papei.

— Dar, ce infamie, Miguel! Hug era indignat. Unde este onoarea de cavaler? Cum putem merge

în ajutorul occitanilor şi apoi să îi trădăm? Iar însuşi Raimond al VI-lea este însurat cu sora regelui nostru!

— Ce e cu dumneavoastră, Hug? răspunse repede Miguel. Aţi ajuns să luaţi în serios cântecele eroice pe care le scrieţi? Idealul cavaleresc este pentru proştii care mor din primul moment în bătălie şi nu pentru principii care guvernează mari state. Lăsaţi deoparte cântecele în noaptea asta, pentru că azi nu vă mai fac trebuinţă. Aveţi cine să vă încălzească patul.

— Ajunge, domnilor! îi întrerupse Jaime. Ştia că discuţia va deveni violentă. Mulţumesc, Miguel, şi mulţumesc, Hug, pentru părerile şi sfaturile voastre; lăsaţi să meditez la ele. Noapte bună, domnilor.

Miguel se ridică şi Hug îi spuse lui Jaime:

— Solicit un moment în particular, stăpâne.

— Ţi-l acord, Hug.

Miguel se înclină şi, după ce spuse „noapte bună”, ieşi din cort.

— Huggonet aduce un mesaj personal pentru Domnia Voastră de la Toulouse, îi spuse Hug. Doriţi să-l ascultaţi?

Inima îi tresări lui Jaime când ghici cine îi trimitea misiva, îşi ascunse emoţia răspunzând scurt:

— Da.

44

— Era o hotărâre dificilă, iar eu mă frământam între două posibilităţi. Jaime se exprima lent, vorbind cu sine însuşi. Îşi mişca mâinile de parcă fiecare dintre ele ar fi reprezentat opţiunea contrară. Amândouă deciziile erau proaste, dar trebuia să iau una. Mă simţeam neliniştit. Foarte. Timpul se sfârşea; trebuia să mă hotărăsc repede.

Aşezat în faţa unei mese din fier forjat vopsite în alb, Jaime îşi lăsă privirea să rătăcească de jur împrejur. Ziua era frumoasă, strălucitoare. Soarele împingea umbrele copacilor pe pajiştea din grădină şi de-a lungul potecilor de nisip. Pe masă, erau trei pahare cu răcoritoare; Karen şi Kevin îl ascultau cu atenţie.

— Lasă-mă să te ajut. Kevin întrerupse tăcerea încărcată de gânduri în care se închisese Jaime. Trebuia să hotărăşti între poziţia reprezentată de papă şi cruciaţii săi, sprijiniţi de Paris; aceasta era opţiunea forţelor integriste şi intolerante. Cealaltă era cea a unei revoluţii paşnice care se răspândea în sudul Franţei de azi şi în nordul Spaniei şi al Italiei. Era cultura toleranţei, a muzicii, a poeziei şi a trubadurilor. A dezvoltat propriul său stil de dragoste: amorul galant între cavaleri şi doamnele lor. Se alcătuiau chiar şi tribunale în care, cu consimţământul şi participarea amabilă a acuzaţilor, se judecau păcatele amoroase. Însuşi Richard Inimă-de-Leu[59] şi regele Alfonso, tatăl regelui Pedro al II-lea, s-au supus judecăţii în faţa tribunalului pătimaşei şi seducătoarei nobile occitane Adelaide de Toulouse. Prin opoziţia lor faţă de Biserica Catolică, catarii erau un element-cheie al acestei revoluţii. Catarii erau în câteva privinţe mult înaintea vremurilor lor; de pildă, pentru ei, bărbatul şi femeia erau egali în faţa lui Dumnezeu şi în faţa oamenilor. Femeile puteau să ajungă în Ierarhia catară la acelaşi rang cu bărbaţii şi existau Femei Bune sau Perfecte, cum le numea Inchiziţia; ăsta era un fapt revoluţionar acum opt sute de ani şi încă mai este şi în ziua de azi pentru cea mai mare parte a religiilor din vremea noastră. Era o întreagă nouă civilizaţie, care creştea cu avânt, dar care ameninţa cu distrugerea societăţii feudale şi catolice din vremea aceea. Iar aceasta, mai dură şi mai fanatică, a declarat război culturii pe cale de a se naşte. Este veşnica luptă între democraţie şi

absolutism, între toleranţa şi intoleranţa religioasă. S-a întâmplat atunci şi se întâmplă acum. Lupta între bine şi rău.

— Da. Asta este alegerea, spuse Jaime, surprins de toată informaţia adiţională pe care i-o furniza Kevin. Se vede că ai învăţat-o bine.

— Am citit despre această epocă, dar ştiu mai mult din cele trăite, decât din cele studiate.

— Şi tu ai trăit atunci? Te-am cunoscut?

— Ne-am cunoscut pentru scurtă vreme şi poate că într-o zi mă vei recunoaşte, dar nu este încă momentul.

— Şi tu, Jaime, ai identificat pe cineva pe care îl cunoşti în viaţa ta actuală? întrebă Karen.

— Am recunoscut un prieten din copilărie. Mai mult decât în ce priveşte aspectul lui fizic, am o certitudine lăuntrică. E felul în care se mişcă, stilul în care vorbeşte, gândeşte, acţionează. Este el, sunt sigur.

— Crezi că i-ar face plăcere să se alăture grupului nostru?

— Tu îl cunoşti, Karen. Este Ricardo, prietenul meu de la club.

— Da, mi-l amintesc bine. Adu-l.

— Mă rog, mă îndoiesc că frământările spirituale ar fi o prioritate pentru Ricardo în momentul ăsta, spuse Jaime zâmbind, închipuindu-şi-l pe părosul de Ricardo în tunică albă şi desculţ. Imaginaţia lui jucăuşă îi aşează o coroniţă aurie şi nişte aripioare de bumbac în spate. Ricardo în chip de îngeraş! Se stăpâni să nu izbucnească în hohote de râs. Cred că interesele lui actuale sunt mai degrabă fizice şi senzuale, decât religioase.

— Ai putea avea o surpriză. Să nu judeci în necunoştinţă de cauză spiritualitatea celor care te înconjoară. Este ceva pe care majoritatea o păstrează în intimitate şi, cu atât mai mult, un tip care îşi dă aere de mascul, ca prietenul tău. Dar spiritul lui e acolo. Nu ai dreptul să-l privezi de experienţa pe care tu o trăieşti acum.

— Poate că ai dreptate, Karen, dar să lăsăm lucrurile să vină la timpul lor.

O adiere de vânt agită copacii şi privirea lui Jaime se pierdu în legănarea crengilor unui palmier care creştea la câţiva metri mai încolo, lângă piscină. În fund, era frumoasa casă înălţată pe acea colină a munţilor din Santa Monica, din al cărei foişor se zărea mare parte din valea San Fernando. Un loc privilegiat la care se ajungea pe autostrada San Diego şi, apoi, după numeroase curbe, prin Mulholland Drive. Oricât de incredibil ar fi părut, cu numai puţine clipe în urmă, Jaime se afla în acelaşi loc, dar la câţiva metri adâncime, într-o pivniţă săpată în stâncă şi dinaintea tapiseriei cu potcoava catară.

— Cărui fapt datorez onoarea de a putea vedea exteriorul şi de a fi fost iertat de folosirea ochelarilor pentru orbi? întrebă el ironic.

— Ai trăit de două ori experienţa, răspunse Kevin cu o privire adâncă. În curând, vei găsi înţelesul amintirilor tale şi le vei pune în legătură cu viaţa ta prezentă; a început ciclul şi nu va fi nimic pe care să-l doreşti mai mult decât să-l închei, ca să vezi cum s-a sfârşit viaţa aceea. Asta te leagă indisolubil de grupul nostru. Eşti unul de-ai noştri; ştim că ne vei fi credincios, aşa cum ai jurat, şi că vei păstra secretele, aşa cum ţi-am cerut. Să ne trădezi ar fi ca şi cum te-ai trăda pe tine însuţi.

— Unde suntem?

— La Montségur, centrul spiritual al catarilor, răspunse Karen. Satul occitan Montségur îşi întemeia siguranţa pe un munte inaccesibil din Pirinei, pe al cărui vârf era construit. Acest loc este sigur pentru catarii secolului al XXI-lea, pentru că este secret. Doar un număr redus de iniţiaţi a căror fidelitate e în afara oricărei îndoieli îl cunoaşte. Acum, tu eşti unul dintre ei.

— Aşadar, acesta este Vaticanul catarilor? spuse Jaime, privind în jurul său. Nimeni n-ar zice.

— Despre asta e vorba, interveni Kevin. Ca nimeni în afară de noi să nu-şi închipuie; acesta este un refugiu în caz de persecuţie sau de pericol.

— Nu înţeleg paranoia de care suferiţi. Ce rost are această joacă de-a locurile secrete pe care doar iniţiaţii le cunosc?

— Trebuie să avem un refugiu. Într-un moment oarecare, vreunul dintre noi, sau toţi, putem fi în pericol. Trebuie să-i ocrotim pe membrii-cheie ai organizaţiei noastre.

— Să fim serioşi! Ce-i cu teatrul ăsta? Jaime începea să se enerveze de răspunsurile lui Kevin. Cine să vă persecute? Suntem într-o ţară cu o deplină libertate religioasă. Inchiziţia nu mai există. De cine vă ascundeţi? Ah, acum am înţeles! De inspectorii de la Finanţe. Jaime folosea un ton acru. De fapt, aţi creat o Biserică fără scopuri lucrative, ca să vă eschivaţi de la plata impozitelor.

— Nu; tu nu înţelegi, Jaime, spuse Karen cu blândeţe. Există un război.

— Poftim?

— Da. Există un război. Ca acum opt sute de ani, dar ăsta e subteran şi secret şi doar puţini o ştiu.

— Ce tot spui acolo, Karen?

— Da, Jaime. În amintirile tale din secolul al XIII-lea trebuia să hotărăşti ce tabără să sprijini în război şi, chiar dacă doreai să eviţi conflictul, nu puteai rămâne neutru. Ei bine, acum, în secolul al XXI-lea, experienţa se repetă. Azi şi acum, trăieşti un alt război; te afli în mijlocul lui şi nu-l vei putea evita.

Jaime o privi stăruitor pe Karen. Era serioasă şi îl privea cu ochi adânci şi sinceri. Strălucirea poznaşă şi jucăuşă de când era bine dispusă dispăruse din ei. Nu glumea.

— Glumeşti, nu-i aşa, Karen? nu putu el să evite întrebarea.

— Nu, Jaime.

Privi de jur împrejur; luminoasa tihnă a după-amiezii părea să învăluie totul. O pasăre străbătu cerul şi adierea vântului agita ramurile înalte ale unor pini, apoi, pe cele ale unor eucalipţi mai îndepărtaţi. Respiră adânc, dorind parcă să absoarbă pacea momentului.

Intuise tot timpul că ea ascunde ceva şi simţise pericolul din Karen. Acum sosise momentul să se concretizeze şi simţi vie, reală şi în timp prezent aceeaşi tulburare pe care o avusese dinaintea tapiseriei în visul din viaţa sa anterioară.

Începu să creadă că ea are dreptate şi că el nu va putea scăpa, chiar dacă ar vrea, de ceea ce avea să urmeze acum. Era prins în capcană.

A ştiut că pacea care îl înconjura era doar aparentă, că era liniştea dinaintea furtunii. Iar furtuna avea să vină. Foarte curând.

45

— Ce dracu'! exclamă Davis. Acest ranch este casa mea şi la mine acasă fac ce am chef.

Gutierres îl sfătuise să-şi limiteze obişnuita plimbare călare la împrejurimile clădirii principale, până când vor fi găsiţi autorii asasinării lui Kurth; ranch-ul ocupa multe hectare şi, în ciuda supravegherii, un trăgător s-ar putea infiltra prin împrejmuirile exterioare.

La refuzul lui Davis, Gutierres a intensificat precauţiile, în afara camerelor video şi a detectoarelor în infraroşu plasate în locurile strategice ale perimetrului pe care se baza supravegherea curentă, împrejmuirea exterioară a ranch-ului a fost revizuită chiar în dimineaţa aceea ca să se verifice că nimeni nu a spart-o. Începând din zori, trei perechi de călăreţi au străbătut, de mai multe ori, zona de plimbare, în căutare de intruşi.

Chiar şi acum, Gutierres avea o puşcă cu ghinturi atârnată de şa, un revolver sub haină şi era în legătură prin radiotelefon cu alte două perechi de călăreţi care, înarmaţi până în dinţi, îi însoţeau de la o distanţă prudentă.

Cu încăpăţânarea sa obişnuită, Davis n-a vrut să-şi pună o vestă antiglonţ şi, deşi amândoi erau îmbrăcaţi asemănător – blugi, cizme şi pălărie cu boruri late –, dacă cineva ar fi avut de gând să-l împuşte, n-ar fi dat greş; contrastul în dimensiuni făcea identificarea uşoară.

Şi aşa, în ceea ce părea a fi o liniştită plimbare călare într-o însorită după-amiază de sâmbătă, ochii lui Gutierres continuau să supravegheze fără încetare.

— Vreo noutate în legătură cu ancheta? întrebă Davis.

— Beck repetă că securitatea dumneavoastră este în pericol. Insistă asupra teoriei conspiraţiei unei secte şi pe faptul că succesiunea dumneavoastră trebuie să fie rezolvată cât mai curând. Dacă aţi avea un succesor, aţi înceta să mai fiţi ţinta unui atentat.

— Sau, dimpotrivă, poate că aş deveni cel mai râvnit trofeu de vânătoare, spuse el, căzut pe gânduri. Ţi-a dat omul ăla mai multe informaţii despre sectă sau continuă să-şi ascundă cărţile?

Davis ajunsese să aibă mare încredere în Gutierres, în special după pierderea colaboratorului său apropiat Steven Kurth. Îi aprecia inteligenţa, judecata sănătoasă şi, neavând ambiţii în cadrul corporaţiei şi fiind în afara luptelor politice ale funcţionarilor de rang înalt, era un consilier imparţial. În afara salariului fabulos pe care i-l plătea Davis, obţinea o consistentă bonificaţie în acţiuni, în funcţie de rezultatele corporaţiei. Şi, firește, va înceta să mai primească toată această avere dacă el ar muri. Aşadar, Davis era convins de faptul că Gutierres, fiind cel care ar

avea cel mai mult de pierdut prin moartea sa, era şi cel mai de încredere.

— Mi-a dat referinţe despre o sectă care se cheamă catari şi câteva date fundamentale despre aceasta; dar refuză să-mi dea nume. Argumentează că există şi alte secte de care aparţin angajaţi ai corporaţiei şi, până când nu va avea dovezi, nu va menţiona niciun nume.

— Ce fel de sectă este asta?

— Nu ştiu despre ea decât ce mi-a spus Beck, dar l-am infiltrat pe unul din oamenii mei şi în câteva zile voi avea gata un raport.

— Şi Beck bănuieşte că aceşti catari au legătură cu bomba?

— Nu are încă certitudinea, dar e sigur că e opera unui grup foarte bine organizat, introdus în corporaţie. FBI-ul continuă să investigheze.

— Nu-mi place că intervine FBI-ul. Ei urmează agenda Washingtonului, care e diferită de a mea. De ce crezi că sunt atât de interesaţi ca eu să desemnez un succesor?

— Îngrijorarea preşedintelui şi a senatorului pare reală. Şi cinstită. Dar e evident că la Washington sunteţi considerat o persoană dificilă.

— Crezi că se gândesc că succesorul meu va fi mai uşor de manevrat, nu-i aşa?

— Poate.

— Păi, tocmai ăsta e motivul pentru care nu-mi desemnez succesorul; dacă vor considera că numărul doi le e mai favorabil, vor hotărî că Davis trebuie să se retragă. Şi n-am de gând s-o fac!

— Iar treaba mea este să împiedic îndepărtarea dumneavoastră dacă nu o doriţi, deşi nu faceţi nimic ca lucrurile să-mi fie uşoare.

— Dacă m-ai ţine întruna închis într-un seif, n-ai mai câştiga toţi banii pe care ţi-i plătesc.

— Este adevărat că, dacă veţi fi ucis, voi pierde mulţi bani. Dar dumneavoastră v-aţi pierde viaţa.

— De aceea formăm o echipă bună, Gus; pentru că, dat fiind că sunt deja foarte bătrân, cu siguranţă că tu ai pierde mai mult decât mine, răspunse Davis cu un hohot de râs.

Bărbaţii rămaseră o vreme tăcuţi, apreciind adierea vântului de după-amiază şi soarele de iarnă din valea adăpostită.

— Şi cum îi merge lui Ramsey? întrebă Davis după o clipă.

— Munceşte din greu, dar are puţine direcţii de cercetare deschise. Azi m-a sunat cu o veste proastă. Şi doreşte s-o pună în legătură cu asasinarea lui Steven Kurth.

— O veste proastă?

— Mă gândeam s-o păstrez pentru luni.

— Te plătesc ca să-mi aperi pielea, nu spiritul. Dă-i drumul!

— O auditoare a corporaţiei a fost asasinată ieri-noapte într-un hotel din Miami. Şi-au descărcat cruzimea asupra ei. Pare opera unei secte diabolice sau cam aşa ceva. A fost violată şi trupul prezintă multiple tăieturi şi arsuri cu ţigara.

— Vreo pistă?

— Pentru moment, niciuna. Nu există suspecţi. Nu s-au găsit amprente digitale. S-a făcut autopsia, dar se pare că nu există urme de spermă. Nu s-au găsit nici măcar mucuri de ţigară, de parcă ar fi fost opera unor fantome.

— Crezi că există vreo legătură între cele două asasinate?

— Au caracteristici şi stiluri opuse. Nu par să existe dovezi care să lege cele două asasinate.

— Cine era fata?

— O anume Linda Americo, şefa unui grup de auditori ai Departamentului de Producţie. Numele ei vă spune ceva; l-a acuzat de curând pe Daniel Douglas de hărţuire sexuală. Avea dovezi, şi Douglas a fost concediat.

— N-am ajuns s-o cunosc, dar îmi amintesc perfect cazul, spuse Davis dus pe gânduri. Biata

fată. Îmi pare rău. Era la Miami în interes de serviciu?

— Într-adevăr.

— Asigură-te că ne vom ocupa de toate. Ca familia să aibă toate înlesnirile de care are nevoie şi cheltuielile plătite. Davis făcu o pauză, privi spre orizont cu ochi sticloşi şi adăugă: Nu o cunoşteam, dar acum face parte din familia mea. Şi dacă motivul asasinării are vreo legătură cu Kurth, povestea asta va trece pe lista mea personală.

— Da, şefu'.

Gutierres oftă. Ştia foarte bine ce înseamnă „lista personală" a lui Davis.

46

— Ajunge cu atâtea mistere! se răsti Jaime la ei după câteva minute de tăcere. Explicaţi-mi odată ce se întâmplă. Ce-i povestea asta cu războiul secret? Cine-i duşmanul?

Karen şi Kepler schimbară între ei o privire şi, după o pauză, ea îi făcu lui Kepler un semn afirmativ şi începu să vorbească.

— De-acum cunoşti idealurile care ne animă. Karen se ridicase în scaun, apropiindu-se de Jaime peste masă, într-un act reflex de mai bună comunicare. Suntem împotriva oricărui lucru impus şi a dogmatismului. Suntem în favoarea judecăţii libere a fiecăruia de a admite sau a respinge învăţăturile pe care le predau Oamenii noştri Buni, pentru că, atunci când persoana atinge un grad suficient de dezvoltare spirituală, le va accepta fără probleme. De fapt, este modul în care multă lume se relaţionează cu marile religii la care subscrie ca urmare a educaţiei din familie sau din anturaj. Preiau ceea ce raţiunea sau spiritul lor, care este înţelept prin tot ce a trăit în vieţile anterioare, le îngăduie să creadă. Sunt mulţi cei care în zilele noastre nu mai acceptă dogmele.

— Cu toate acestea, există şi contrariul, care apare atât în sectele mici, cât şi în marile religii. Kevin continuă explicaţia lui Karen. Este o tendinţă intolerantă care nu acceptă ca alţii să gândească altfel. Cred că deţin adevărul absolut şi combat orice opinie diferită sau orice disidenţă.

— Şi ce legătură are asta cu războiul în care se presupune că aş fi implicat?

— Există grupuri de interese care funcţionează în genul mafiei sau camuflate în chip de religie sau de sectă şi care urmăresc să obţină puterea şi bogăţia materială; ne confruntăm cu unul dintre acestea şi este foarte puternic. Este vorba de un grup integrist radical care este o facţiune a uneia dintre religiile creştine născute aici, în Statele Unite, şi care operează în mod deschis şi public. Membrii corpului principal al acestei religii sunt bine integraţi în comunităţile lor, unde obişnuiesc să se remarce în lumea afacerilor, căci bogăţia, pentru ei, este simbolul răsplăţii divine. În plus, donează bisericii lor zece la sută din salariile sau câştigurile lor. Religia la care mă refer nu are, prin ea însăşi, nimic condamnabil, în afara anumitor tendinţe spre supremaţia albilor şi spre misoginism; una dintre caracteristicile sale este o puternică întrajutorare a membrilor săi şi acapararea unor zone de putere pe care apoi o folosesc pentru propria lor promovare sau pentru cea a credincioşilor lor. Această religie are o facţiune radicală şi integristă care operează în secret şi care se autodenumeşte Păzitorii Templului. Se consideră esenţa pură a religiei lor. Pentru ei, scopul justifică orice mijloace, inclusiv asasinatul.

— Această facţiune radicală are conexiuni politice?

— Da, dar le ţine ascunse. Credem că au legături cu grupuri de extremă dreapta. Sunt apropiaţi de grupuri paramilitare ca Miliţia Nord-Americană şi ar semna fără nicio problemă lozinca

lui John Trochmann, întemeietorul Miliţiei Montane, şi anume „Dumnezeu, curaj şi arme”. Sunt creştini fundamentalişti, adoră armele, le place să le folosească şi sunt în mod radical împotriva guvernării naţiunii aşa cum există azi.

Lui Jaime îi venea greu să asimileze toată povestea. Îşi îndepărtă ochii de la Kevin, privi din nou peisajul însorit şi odihnitor şi, rezemându-se de spătarul scaunului, îşi dădu seama că îşi netezea involuntar cu mâna părul spre spate. Limbajul său corporal îi trăda perplexitatea.

— Şi ce legătură avem noi, catarii, cu ei? întrebă el, încercând să-şi recapete în mod aparent controlul. De ce spui că ne confruntăm?

— Pentru că Păzitorii reprezintă opusul a ceea ce apărăm noi; reprezintă barbaria împotriva căreia trebuie să luptăm, nedreptatea şi brutalitatea, dar ce este cel mai rău e că au de gând să controleze Davis Corporation. Şi sunt foarte aproape de ţelul lor. Dacă vor reuşi, vor conduce cel mai puternic conglomerat de mijloace de comunicare din lume. Kevin îşi reluase stilul de predicator iluminat, dar, de data aceasta, Jaime, în loc să se simtă deranjat, se trezi că îşi asuma neliniştea şi situaţia de urgenţă pe care i-o transmitea. Puterea corporaţiei, pusă în slujba politicii, poate înclina balanţa dintre cei doi candidaţi la preşedinţia Statelor Unite, ar avea o greutate categorică în alegerea senatorilor şi a congresmenilor şi ar obţine aprobarea sau revocarea anumitor legi. Şi, bineînţeles, ar fi folosită şi în chip de misionar pentru propagarea ideilor lor etice şi religioase. Controlarea corporaţiei de către Păzitori ar reprezenta o catastrofă ireparabilă în ceea ce priveşte evoluţia conştiinţei omului spre tendinţe mai tolerante şi spre perfecţiune. Omenirea şi-ar întârzia dezvoltarea pentru mulţi ani, poate pentru secole, aşa cum s-a întâmplat la dispariţia catarilor în secolul al XIII-lea. Sunt aceleaşi forţe retrograde

care au învins atunci, doar că sunt adaptate vremurilor noastre. Este din nou lupta răului împotriva binelui, a Dumnezeului cel rău împotriva Dumnezeului cel bun, a întunericului împotriva luminii. Pentru ei, este o cruciadă ca acum opt sute de ani. Se stârneşte din nou acelaşi război. Dar de data asta, suntem hotărâţi să câştigăm.

— Şi de unde ştiţi voi toate astea?

— Pentru că supraveghem de multă vreme corporaţia şi pe Păzitorii Templului. Am reuşit să infiltrăm fraţi catari în Păzitori şi cunoaştem planurile şi multe din acţiunile lor. De aceea trebuie să operăm în secret, ca să-i protejăm pe fraţii noştri infiltraţi şi pentru că Păzitorii sunt periculoşi şi nu vor şovăi să folosească orice metodă ca să elimine opoziţia.

— Ei ştiu că îi supravegheaţi?

Acum Jaime simţea o curiozitate inevitabilă.

— Credem că nu. În orice caz, vor afla curând că au pe cineva care li se împotriveşte. Atunci va fi momentul când ne vom găsi în primejdie.

— Cine sunt Păzitorii Templului din corporaţie?

— I-am identificat pe câţiva; de exemplu, Paul Cochrane, vicepreşedintele studiourilor Eagle, este unul dintre ei. Am putut constata că i-a introdus în domeniul producţiei, de care se ocupă, pe mulţi dintre fraţii lui Păzitori. Securitatea edificiului central este şi ea infiltrată. Nick Moore, şeful securităţii, cei trei ofiţeri ai lui de tură şi mulţi dintre supraveghetori aparţin Păzitorilor. Printre pretorienii lui Davis n-am putut identifica niciunul, deci ar putea fi o zonă curată. Dar suntem siguri că există mult mai mulţi ascunşi în alte locuri din corporaţie. Unul dintre ei este şeful tău, Charles White, preşedintele Departamentului de Audit şi Afaceri Interne.

— Şeful meu? exclamă Jaime, surprins. Aveţi dovezi?

— Da, dar acum acceptă cuvântul nostru; dovezile vor veni mai târziu.

— Şi cum operează oamenii ăştia? Care este planul lor pentru controlarea corporaţiei?

— Axa între Producţie şi Audit pe care au format-o le permite să deturneze foarte mari sume de bani, camuflate atât în plăţi suplimentare pentru membrii sectei care acţionează sau care lucrează la producţia de filme, cât şi în bunuri şi servicii cumpărate de la companii care aparţin Păzitorilor. Cumpărătorii care sunt membrii ai sectei vor fi verificaţi de tehnicieni care aparţin sectei. Deci, vor putea trece peste normele şi controalele interne de contractare şi plăţi. Tu şi echipa ta nu puteţi detecta nimic, pentru că şeful tău ţi-a dat responsabilităţi doar în domeniul distribuţiei şi niciuna în cel al producţiei.

— Atunci, fostul meu coleg Daniel Douglas, controlând domeniul producţiei, trebuie să fie unul dintre ei.

— Da, e unul din sectă.

— Deci, Linda Americo, subalterna şi fosta lui amantă, probabil că ştie tot ce se întâmplă. Jaime îşi dădea seama deodată că mintea lui înlănţuia fapte şi că începea să-i meargă mai repede decât era în stare să se exprime. Nu numai asta. Nu înţeleg situaţia Lindei, doar dacă nu cumva este şi ea o Păzitoare. Şi dacă aparţine sectei, cum se explică faptul că a făcut în aşa fel încât Douglas să fie dat afară din corporaţie? Chiar dacă relaţia lor amoroasă devenise insuportabilă, chiar dacă el îi promisese o nouă avansare şi nu s-a ţinut de cuvânt. Din ce motiv ar pune în pericol afacerile sectei eliminându-l? Şi cunoscând puterea pe care secta Păzitorilor o are în corporaţie, cum a îndrăznit să-l atace pe Douglas? Şi, în sfârşit, cum a putut să aibă ea câştig de cauză

şi să obţină ca Davis Corporation să-l dea pe el afară?

— Bravo, Jaime, îl îmbărbătă Karen. Întrebările sunt corecte. Dacă le pui, înseamnă că intuieşti probabil răspunsurile.

— Nu; n-am niciun răspuns, ci doar o teorie care ar putea da un răspuns.

— Te ascultăm.

— Linda face parte din secta Păzitorilor, dar tu, Karen, ai spus că e cea mai bună prietenă a ta şi că ai sfătuit-o personal în povestea cu Douglas. Singura explicaţie a prieteniei voastre şi a celor întâmplate este ceea ce am intuit când te-am întrebat şi tu n-ai vrut să răspunzi.

— Care este explicaţia, Jaime?

Karen zâmbea, în vreme ce el îşi înlănţuia concluziile.

— Linda este şi ea catară. Şi, deci, este o agentă dublă. S-a introdus în secta Păzitorilor datorită faptului că Douglas ocupă probabil o poziţie importantă. Legătura amoroasă dintre Douglas şi Linda era pozitivă pentru Păzitori pentru că le întărea controlul asupra auditului în producţia de filme. Bineînţeles că ei ignoră faptul că Linda este catară. Şi trebuie să fie o credincioasă catară avansată, dat fiind că ocupă o poziţie-cheie în toată această afacere. Jaime făcu o pauză şi o privi intens pe Karen. Părerea mea despre Linda nu s-a schimbat.

— Spune-mi care este.

Karen îi susţinea privirea; dar zâmbetul îi dispăruse de pe faţă.

— Linda l-a sedus pe Douglas din interes. Poate un interes mai nobil decât cel pe care i-l atribuiam. Da, bineînţeles, a făcut-o pentru Biserica catară. E posibil ca pentru voi asta să schimbe faptele spirituale şi să o justifice, dar pentru mine nu schimbă faptele fizice. I-a spus lui Douglas că îl iubeşte şi au fost amanţi multă vreme, râdea la bancurile lui, îi şoptea vorbe dulci

la ureche şi promisiuni de iubire veşnică. Când a socotit oportun şi asta i-a interesat pe catari, l-a distrus pe Douglas cu cel mai mult sânge rece din lume. Am greşit până aici, Karen?

— Analiza celor întâmplate este strălucită, dar evaluarea ta este cât se poate de dură şi de nedreaptă faţă de Linda.

Karen era foarte serioasă.

— Ia te uită, am nimerit drept la ţintă. Bingo! Spune-mi, Karen, asta este oare puritatea catară? Ăsta e cumva jocul sexual pe care-l practicaţi în mod frecvent? Cine este următorul tâmpit? Ce spun Perfecţii voştri catari despre această activitate? Sau nu cumva în loc de Biblie sau de Evanghelia Sfântului Ioan studiaţi Kama-Sutra[60] femeilor catare? Dacă aşa e, sunt nerăbdător. Avansăm încet, Karen. Trebuie încă să mă înveţi o mulţime de capitole.

Karen îşi muşca buzele şi continua să-l privească stăruitor pe Jaime, acum cu ochii în lacrimi. Sprâncenele i se încruntaseră uşor în semn de încordare.

— Nu ştii ce vorbeşti! izbucni ea. Nu ştii ce se întâmplă acum, nici ce s-a întâmplat înainte. Nu ştii nimic. Nu cunoşti nici motivele, nici scopul. Nici ce simt eu. Şi îndrăzneşti să judeci şi să blamezi ceea ce facem noi, ceilalţi, neştiind de ce o facem!

— Ah, da? Atunci, informează-mă. Sunt nerăbdător să aflu cum motivează catarii utilizarea femeilor ca armă de luptă.

— Linişteşte-te, Jaime, interveni Kevin. Dacă suprapui situaţia lui Douglas şi a Lindei pe relaţia ta cu Karen, te vei căi. Ascultă înainte de a trage concluzii şi a judeca.

— Ascult, spuse simplu Jaime. Kevin are dreptate, se gândi el. Identificându-se cu Douglas, se simţea utilizat şi rănit. Ar putea să se înşele şi să fie foarte nedrept.

O privi pe tânără. Acum, ea avea privirea pierdută printre copaci. Lacrimile i se revărsau din ochi şi îi curgeau pe obraji. Plângea în tăcere, încercând să se stăpânească. Căută în buzunar o batistă. Indignarea lui Jaime dispăruse brusc şi simţi o mare tandreţe pentru ea. Fir-ar să fie! se gândi el, sunt îndrăgostit ca un nebun.

Îşi stăpâni impulsul de a-i lua mâna şi de a o consola şi îşi îndreptă privirea spre Kevin, aşteptând o explicaţie din partea lui.

47

„Arhanghelule,

Trimişii noştri la Miami l-au răzbunat pe fratele nostru, reuşind să obţină o parte din informaţiile pe care le-ai cerut despre acei duşmani, necunoscuţi până acum.

Bănuielile tale se confirmă. Pregătim un raport; sunt noutăţi care ne vor face să schimbăm planurile cruciadei.

De îndată ce vei analiza datele, vom aştepta decizia ta în legătură cu momentul asaltului. Sachiel."

Arhanghelul, supărat, lovi masa, apoi, mâinile se grăbiră să tasteze răspunsul:

„Sachiel,

Grăbiţi-vă cu informaţiile. Nu pierdeţi timpul, fraţilor. Trebuie să-i identificăm pe cei care sunt de partea duşmanului şi să acţionăm convingător.

Trebuie să-i exterminăm înainte ca trâmbiţele să răsune şi zidurile să se prăbuşească. Arhanghelul".

Degetul despicat apăsă pe tasta de expediere a mesajului.

48

— Ca să înţelegi comportarea Lindei, trebuie să-i cunoşti atât trecutul, cât şi prezentul, continuă Kevin. Deşi nu povestim niciodată vieţile anterioare ale altora, cred că trebuie să fac o excepţie, ca să înţelegi cele întâmplate. Linda şi-a amintit cu mare uşurinţă viaţa catară, aşa cum o faci şi tu. Era o tânără nobilă occitană care s-a convertit la religia catară ca simplă credincioasă. Era frumoasă şi inteligentă şi, ca multe alte doamne occitane din vremea aceea, se considera egală cu bărbaţii. Curtea tatălui ei era mereu plină de trubaduri care cântau şi recitau, alţii care compuneau şi cavaleri care-şi prezentau omagiile baronilor şi frumoasei lor fiice. În salonul castelului, reuniunile cu poezie, cântece, alte distracţii şi câte o predică a catarilor se repetau aproape în fiecare noapte. Tineri cavaleri rătăceau prin ţinuturile occitane, iar baronul, cum era obiceiul, le oferea sincera lui ospitalitate; unii îndrăzneau chiar să se ia la întrecere cu trubadurii recitând şi cântând. Amorul galant, spiritual, şi nu fizic, era unul din stâlpii acelei renaşteri culturale. Tinerii cavaleri îşi mărturiseau iubirea şi îi cereau baronesei înseşi, mama Lindei, în prezenţa baronului şi a întregii curţi, să fie doamna lor, în ciuda diferenţei de vârstă şi a văditei legături oficiale a baronesei cu soţul ei. Atât stăpâna castelului, cât şi soţul ei se simţeau măguliţi de o asemenea amabilitate. Baroana răspundea versurilor cu ale ei proprii şi accepta să fie doamna unora dintre cavalerii care i-o cereau. Firește că doamnele tinere şi în special Linda primeau mult mai multe declaraţii de amor galant…

Printre cavalerii rătăcitori a apărut şi Douglas, şi Linda l-a recunoscut în mod sigur. Provenea din nord, din regiunea numită Île-de-France, o zonă pe atunci devastată şi sărăcită din pricina războaielor permanente. El nu era obişnuit cu folosirea limbii *oc,* dat fiind că limba lui maternă era *oïl*[61], din care derivă franceza actuală. A fost primit cu toată

generozitatea şi n-a întârziat să se îndrăgostească de Linda. Regulile jocului erau dificile pentru el, dar a hotărât să se ia la întrecere prin poeziile lui pentru iubirea ei şi să o facă să fie doamna lui. Toleranţii occitani l-au încurajat, sprijinindu-l în planurile lui; dar slaba stăpânire a limbii *oc* l-a făcut să eşueze în încercarea sa poetică de a cuceri favorurile Lindei. Ea nu şi-a putut stăpâni râsul şi nici să-i răspundă cu nişte versuri simpatice care au provocat hohotele de râs ale întregii asistenţe. Era un necioplit şugubăţ şi a devenit motiv de glume în sofisticata civilizaţie occitană. Respins şi batjocorit, Douglas s-a întors pe meleagurile lui din nord cu un puternic sentiment de umilire şi de ură împotriva acelor occitani pedanţi şi înfumuraţi, care îşi rădeau bărbile ca fătălăii.

În curând, a sunat ceasul răzbunării. La un an după aceea, la începutul lui 1208, în toate bisericile din nordul Europei, preoţi, episcopi şi abaţi catolici îşi chemau credincioşii sub arme. Trebuiau să apere adevărata religie de flagelul infect al catarilor care, după spusele papei Inocenţiu al III-lea, erau „mai răi decât sarazinii, care îl adorau pe Mahomed”. O cruciadă pe bogatele meleaguri occitane promitea să fie o aventură mult mai profitabilă şi mai puţin periculoasă decât cruciadele din Ţara Sfântă sau din Spania împotriva mahomedanilor, unde trebuia să străbaţi mari distanţe, iar anii de luptă îl căliseră pe duşman şi sărăciseră oamenii şi oraşele. Toată prada de război pe care cruciaţii o puteau obţine trecea în proprietatea lor şi, cum orice păcat săvârşit înainte şi în timpul acestei acţiuni le era iertat, cruciaţii aveau patentă de corsar în comiterea oricărei nelegiuiri. Pe deasupra, angajamentul minim în cruciada împotriva catarilor era de patruzeci de zile, iar nobilii se puteau întoarce cu prada obţinută, fără să fi lipsit prea mult de acasă, şi astfel continuau să aibă grijă de proprietăţile lor din Franţa, Germania,

Burgundia sau din oricare altă ţară din nord. Pentru oamenii simpli, care n-aveau nimic de pierdut, şi pentru cei care aveau de dat socoteală în faţa justiţiei divine sau omeneşti, ocazia de a primi iertarea păcatelor şi bogăţiile era şi ea nemaipomenită. Douglas se alătură cu entuziasm cruciadei; răsplata lui va fi mai mare decât a celorlalţi: răzbunarea.

În ziua de 24 iunie 1209, cu trei ani înainte de bătălia de la Navas de Tolosa împotriva almohazilor, pe care tu ţi-ai amintit-o, s-a pornit cruciada. De la Lyon au plecat douăzeci de mii de cavaleri, în majoritate francezi, sub comanda legatului papal, abatele din Cîteaux, Arnaud Almeric, şi un alai de episcopi, abaţi şi diverşi ecleziaşti. Între cavaleri, se afla Douglas cu un grup de oameni călări şi o trupă pe care tatăl său i-o cedase la insistenţele sale. În urma cavalerilor, mărşăluiau mii şi mii de oameni simpli cu iluzia unor mari bogăţii pe pământ şi a unui loc în ceruri când vor fi să moară.

În ziua de 25 iulie, au ajuns dinaintea zidurilor localităţii occitane Beziers, foarte aproape de Mediterana. Episcopul catolic din Beziers le-a propus cetăţenilor să-i predea pe cei două sute douăzeci şi doi de eretici catari, care erau bine identificaţi, ca să fie arşi de către cruciaţi şi astfel să salveze aşezarea de la asediu şi ruină. Episcopul nu i-a putut convinge pe credincioşii săi şi, în ciuda ameninţărilor asediatorilor, Beziers a refuzat şi a hotărât să reziste. Dar fortificaţiile oraşului au fost insuficiente în faţa enormei oştiri şi cruciaţii au intrat curând şi uşor. Şi i-au trecut prin foc şi sabie. Cei douăzeci de mii de locuitori ai oraşului Beziers, inclusiv femeile şi copiii care se refugiaseră în biserici, au fost decapitaţi. Oraşul a fost prădat, ars, făcut una cu pământul. Barbaria şi beţia de sânge a fost atât de cumplită, încât i-a scârbit până şi pe soldaţii tăbăciţi în nenumărate bătălii şi măceluri. Un cavaler francez s-a adresat

abatelui Almeric ca să-l întrebe cum să-i deosebească pe eretici de cei care nu erau astfel. Răspunsul legatului papei a rămas în istorie: „Nu vă faceţi griji dacă nu-i puteţi deosebi pe bunii catolici de eretici. Omorâţi-i pe toţi. Dumnezeu va şti să-i recunoască pe ai săi”. Şi aşa s-a făcut. Mai puţin sângeroasă, dar tot crudă, a fost şi cucerirea oraşului Carcassonne şi a multor aşezări mai mici, unde cruciaţii semănau o teroare premeditată.

Majoritatea nobililor francezi, dezgustaţi deoarece ceea ce credeau ei a fi o cruciadă nobilă se dovedea a fi un masacru fără deosebire, odată împlinit angajamentul de patruzeci de zile, s-au întors pe domeniile lor. Un mic baron din Île-de-France numit Simon de Montfort, care îşi găsise vocaţia în acel masacru, şi abatele Almeric, după plecarea celor mari, trecură la comanda cruciadei. Douglas, care pe vremea aceea nu-şi dusese încă la capăt răzbunarea, castelul Lindei rămânând încă neatins, a rămas cu cruciaţii, care şi-au stabilit baza pentru iarnă în oraşul Carcassonne, bine fortificat. Retragerea celei mai mari părţi a nobililor francezi n-a fost o problemă, dat fiind că, în anul următor, Biserica Catolică a făcut un nou apel la cruciadă şi hoarde de oameni de bună-credinţă alături de mercenari şi aventurieri au sosit din nord. Simon de Montfort şi abatele au reluat cuceririle în faţa unei rezistenţe atât de slabe. Nobilimea occitană era dezbinată şi mai obişnuită cu turnirurile pentru onoarea ei şi pentru favorurile doamnelor lor, decât cu adevăratul câmp organizat de luptă. Supuşii lor, în majoritate catolici, nu se simţeau foarte entuziasmaţi luptând împotriva cruciaţilor papei, dat fiind că acesta era călăuza lor spirituală. La rândul lor, credincioşii catari considerau armele instrumente ale diavolului, iar războiul şi violenţa, acte diabolice, într-atât încât Oamenilor Buni le era interzis să lupte chiar şi pentru a-şi salva viaţa. Dimpotrivă, motivaţia cruciaţilor, care luptând câştigau un loc în ceruri şi

bogăţii, era foarte puternică. Sate şi castele cădeau unele după altele. În vremea asta, tu, regele Pedro, vedeai cu îngrijorare invazia dinspre sud a maurilor almohazi şi nu voiai să te implici militar într-un război în nord. Singura rezistenţă era cea a catarilor, şi nu cu armele, ci cu refuzul de a-şi abjura religia; mii şi mii de credincioşi şi suspecţi au fost arşi pe rug.

Când a venit şi rândul castelului Lindei, Daniel a cerut onoarea, care i-a fost acordată, de a fi răsplătit cu acesta pentru serviciile aduse cauzei cruciadei. Castelul a rezistat câteva săptămâni şi până la urmă o breşă în ziduri a permis intrarea duşmanului. Măcelul a fost cel obişnuit, dar Douglas i-a ţinut în viaţă pe părinţii şi pe surorile Lindei, întemniţându-i. Cu familia ei drept ostatici, Douglas a putut în sfârşit să dispună de Linda după bunul lui plac. Era o dulce şi plăcută răzbunare. Ea a cedat pretenţiilor lui pentru că trupul este opera diavolului, iar trupul nu molipseşte sufletul, care este opera Dumnezeului cel bun. N-a acceptat niciodată căsătoria pe care i-o propunea Douglas, devenind ţiitoarea lui, dar refuzând să devină doamna lui. Şi nu şi-a abjurat niciodată credinţa catară. În curând, situaţia a ajuns de nesuportat pentru el. Faptul că avea drept amantă o eretică recunoscută şi recalcitrantă îl punea într-o postură dificilă faţă de ecleziaştii catolici. Aceştia îl întrebau dacă otrava catară a Lindei nu cumva îi înveninează inima pură de cruciat şi situaţia a devenit atât de periculoasă, încât risca să ajungă el însuşi pe rug. Aşa că, într-o seară, i-a oferit Lindei ultima şansă de a-şi renega credinţa catară, de a se căsători cu el şi de a deveni stăpâna castelului. Ea i-a răspuns cu acelaşi vers cu care îl respinsese în urmă cu doi ani în râsetele curţii tatălui ei. Douglas s-a înfuriat şi a cedat-o celor doi locotenenţi ai săi ca să-şi petreacă noaptea cu ea; dimineaţa, a predat-o împreună cu familia ei în mâinile

inchizitorilor. În aceeaşi seară au murit cu toţii pe rug, fără să fi renunţat la credinţa lor.

— Linda era pe atunci cea mai bună prietenă a mea, interveni Karen. Ne-a recunoscut pe Douglas şi pe mine în prima şedinţă în care şi-a reamintit viaţa din secolul al XIII-lea.

— Cum se pot întâmpla asemenea coincidenţe? întrebă Jaime, uimit. Cum pot coincide prieteni şi duşmani în diferitele reîncarnări?

— Aşa funcţionează, răspunse Kevin. E surprinzător, dar aşa e. Avem treburi rămase din vieţi anterioare sau misiuni de îndeplinit împreună. Evoluţia spirituală nu se petrece într-un mod izolat, ci în ample grupuri de suflete. Coincidem cu multe dintre fiinţele cu care am trăit înainte cu altele, nu; depinde de datoriile pe care le avem faţă de ei. Dubois îţi va putea spune mai bine decât mine. Dar aşa este.

— Avem treburi rămase nerezolvate cu Douglas şi cu ai lui, continuă Karen, şi nu din răzbunare din vieţi anterioare, deşi au nevoie şi ei să trăiască durerea pe care o produce înfrângerea, ca să evolueze spiritual. Acum Păzitorii Templului reprezintă ideologia intolerantă, fanatică şi autoritară pe care o reprezentau atunci cruciaţii şi au de gând să controleze cea mai mare companie de comunicare din lume, doar ca să-şi transmită mesajul, înăbuşindu-i şi lăsându-i fără glas pe oamenii ca noi. Aşa cum au făcut în Evul Mediu cu catarii, cu valdezii[62] şi cu alţii pe care îi numeau eretici. Asta este forma actuală a războiului: mijloacele de comunicare. Tânăra avea lacrimi în ochi şi vorbea emoţionată şi cu putere. Dar, de data asta, va fi altfel, Jaime. Nu-şi vor atinge scopul. Noi, catarii, vom câştiga. Îi vom învinge!

49

Acea avalanşă de informaţii şi sentimente îl descumpănea pe Jaime; străbătu cu privirea după-amiaza calmă şi însorită. Apa albastră din piscină. Ascultă trilul păsărilor. În contrast cu furtuna sa lăuntrică, ambianţa invita la pace şi la odihnă.

O privi pe Karen. Ea îl privea la rândul ei. Îi susţinu privirea câteva clipe. Era frumoasă şi o iubea. Îi părea rău că depăşise măsura cu puţin timp în urmă, dar se temea că se folosea de el. Îl înfuria numai şi gândul. Voia să se fi înşelat; să fi fost doar un gând rău intenţionat.

Dar, dacă ar fi adevărat, dacă ea ar vrea să-l utilizeze în exclusivitate pentru a câştiga acest război al ei, lui i s-ar rupe inima. Pentru că avea nevoie de ea. Depindea de ea. Îşi abătu privirea asupra copacilor şi mintea lui raţională începu să funcţioneze din nou.

— Bine, de acord, spuse Jaime, să ne închipuim că Păzitorii sunt o mică mafie religioasă care a pus pe picioare un sistem prin care jefuieşte corporaţia. De aici, până la un complot ca să o controleze, e o prăpastie.

— Nu este o mică mafie, dimpotrivă, sunt foarte puternici, afirmă Kevin, iar complotul există, o ştim foarte bine, atât prin Linda, cât şi prin alte persoane infiltrate. Îţi aminteşti de bomba care a pus capăt vieţii preşedintelui studiourilor Eagle, Steven Kurth, nu-i aşa?

— Da, firește.

— Ei bine, bomba a fost opera Păzitorilor.

— Ce tot spui! Se presupune că a făcut-o un grup radical violent, ce se opune conţinutului unora dintre programele pe care le produc studiourile.

— Întru totul corect! Păzitorii sunt o sectă religioasă radicală şi violentă căreia nu-i place conţinutul actual al programelor de televiziune sau cinematografice ale corporaţiei. Şi cum are planuri să o controleze, şi-a camuflat acţiunea sub cea a unui grup inventat, din afară.

— Dar ce câştigau asasinându-l pe Kurth?

— Kurth era un bătrân evreu liberal, de aceeaşi ideologie cu Davis. Amândoi credeau în libertatea de exprimare a ideilor, în nediscriminarea în funcţie de rasă, sex sau religie şi în faptul că toleranţa este cea mai bună ocrotire pentru toţi, pentru că toţi suntem, vreodată sau într-o anumită parte a lumii, o minoritate. Dar Kurth avea acelaşi stil personalist şi autoritar ca şi Davis şi nu s-a îngrijit niciodată de stabilirea unei succesiuni pentru funcţia lui în corporaţie; se gândea poate că bătrâneţea şi moartea nu-l vor ajunge niciodată. Succesorul cel mai sigur pentru Kurth este vicepreşedintele actual al studiourilor Eagle, Cochrane, cum ţi-am spus mai înainte, un înalt personaj în secta Păzitorilor. Imaginează-ţi ce ar obţine punându-l pe Cochrane ca preşedinte al studiourilor Eagle: un mai mare control asupra programelor şi o poziţie cum nu se poate mai bună ca să-i urmeze lui Davis.

— De ce nu-i denunţaţi inspectorului Ramsey?

— N-avem încă suficiente dovezi materiale şi puţinele de care dispunem sunt de provenienţă cam ilegală. Poliţia ne-ar pune pe lista lor de suspecţi şi am deveni primul obiectiv de distrus pentru Păzitori. Nu, încă nu este momentul; trebuie să aşteptăm.

Jaime rămase pe gânduri. Apoi reluă conversaţia.

— Lăsaţi-mă să ghicesc mai departe. În orice caz, dacă Linda a reuşit ca Douglas să fie concediat pentru o *affaire* sexuală pe care ea a prezentat-o drept hărţuire, şi şeful lui Douglas fiind şi el un Păzitor, probabil că ea a primit sprijin de la cineva cu o funcţie foarte înaltă în corporaţie. Şi cum nu cred că are un alt amant la birou, Jaime o privi pe Karen şi primi de la ea în schimb o privire dură, acel cineva care a sprijinit-o trebuie

să fie tot un catar. Nu este aşa? Cine este? Este cumva stârpitura aia care dă ordinele?

— Nu pot să-ţi confirm acum. Îmi pare rău, răspunse Karen.

— Bine, dar sper că-mi puteţi lămuri altceva. Pentru care motiv Linda l-a acuzat pe Douglas şi a făcut în aşa fel încât să fie concediat? Înţeleg că există poate o datorie din altă viaţă pe care trebuie s-o plătească, dar de ce n-a strâns Linda dovezi împotriva lui Douglas şi chiar a lui White, denunţându-i pe amândoi în faţa lui Davis pentru fraudă şi aşa v-aţi fi debarasat de amândoi în acelaşi timp?

— Am luat în considerare şi această opţiune, dar existau mari posibilităţi ca să cadă doar Douglas, pentru că îl acoperea pe White. Cu Douglas dat afară, Linda are acum acces la informaţii, pe care acesta le ascundea chiar şi faţă de ea, şi care îl compromit direct pe White şi probabil şi pe Cochrane. La momentul potrivit, şi poate cu ajutorul tău, vom scoate în evidenţă complotul în faţa lui Davis. Atunci, Davis va face curăţenie exemplară atât în studiourile Eagle, cât şi în secţiile administrative ale corporaţiei; va da totul peste cap. Primii care vor cădea vor fi şeful securităţii şi oamenii lui; la urma urmelor, ei au fost cei care au introdus bomba în clădire şi l-au asasinat pe Kurth.

— Ce surpriză! Aşadar, eu am un rol în toată povestea, nu-i aşa? întrebă Jaime ironic. Aveam eu presimţirea că eram în program.

— Bineînţeles că ai un rol! răspunse Karen indignată. Cum să nu-l ai? Nu poţi scăpa destinului tău spiritual. Chiar dacă ai vrea. Nu vei avea altă soluţie decât să participi la acest război. Şi sper s-o faci cu mai multă minte decât ai făcut-o cu opt sute de ani în urmă. Atunci ai avut un rol-cheie şi eşti predestinat să-l ai şi acum. Fie că-ţi place, fie că nu!

Jaime rămase privind-o uimit pe Karen. Indignarea ei pentru comentariul lui ironic, fermitatea ei şi faptul că presupunea că el trebuia să fie protagonist în această aventură îl surprindeau. Până în momentul acela nu sesizase decât insinuări.

Îl privi pe Kevin, care îl observa amuzat. Îşi întoarse privirea către tânără. Ea se uita la el uşor încruntată, cu buzele strânse, iar ochii, puţin înroşiţi de lacrimile recente, păreau că aruncă scântei. Prea multe informaţii. Prea mult amestec de trecut şi prezent. Şi acum, povestea cu obligaţiile şi destinul lui spiritual. Hotărî să nu o înfrunte pe Karen, nu voia să aibă acum o discuţie care să-i îndepărteze unul de celălalt. Avea nevoie să se gândească în linişte şi schimbă vorba.

— Probabil că Linda se află într-o situaţie incomodă faţă de Păzitori.

— Da, sigur că da, răspunse Karen pe un ton încă iritat. Linda riscă foarte mult. Unul dintre clericii Păzitorilor Templului a interogat-o în legătură cu acuzaţia ei împotriva lui Douglas. Linda a spus acelaşi lucru; se săturase de el, iar el continua să o hărţuiască, ajungând chiar la violenţă fizică. Douglas ajunsese într-o situaţie greu de susţinut şi Linda a profitat de ea. Aici Karen se destinse din încruntare şi o strălucire ştrengărească i se ivi în ochi. Dar violenţa şi hărţuirea au fost reale. Clericul a blamat-o cu duritate pentru că nu s-a dus întâi la ei să rezolve problema şi pentru că a îndrăznit să ia hotărârea de capul ei. I-a spus că a pricinuit un mare rău sectei. De parcă Linda n-ar fi ştiut! I-a poruncit să-şi retracteze acuzaţiile şi ea a răspuns că asta a fost singura soluţie pe care a găsit-o ca să-şi elibereze viaţa de Douglas şi că nu avea nicio intenţie să dea îndărăt. Clericul i-a spus să înţeleagă că nu era vorba de un sfat, ci de un ordin expres al Păzitorilor, iar Linda i-a răspuns că, în cazul ăsta, el şi blestemata lui de sectă se pot

duce în infern. Karen făcu o pauză, adăugând: în orice caz, ăsta e locul de unde provin oamenii ăia.

— Vreau să-mi modific comentariile anterioare la adresa Lindei, afirmă Jaime, aruncându-i o privire ironică lui Karen. E posibil, cum am spus înainte, să fie o maestră în Kama-Sutra, o seducătoare şi o Mata Hari, dar e o femeie foarte curajoasă; o respect pentru asta.

Kevin râse, iar Karen îl privi pe Jaime cu un început de surâs, de parcă ar fi ezitat între a rămâne în continuare supărată pe el sau a-i da un sărut.

Jaime dori din tot sufletul ultima opţiune.

LUNI

50

Între muzică şi anunţuri, radioul informa despre blocajele majore ale traficului în extinsa reţea de autostrăzi din zona oraşului Los Angeles şi despre rutele alternative de ocolire. În dimineaţa aceea ploioasă, circulaţia era infernală, dar Jaime, prins ca atâţia alţii pe autostrada Ventura, se simţea bine.

Karen nu-i păstrase pică pentru acuzaţiile pe care le lansase sâmbătă împotriva ei şi a prietenei sale Linda şi, rămaşi singuri, şi-au petrecut restul sfârşitului de săptămână vorbind mult, făcând dragoste, navigând şi mâncând bine. Vremea a început să se strice în după-amiaza zilei de duminică, dar lui Jaime nu i-a păsat. Soarele îi strălucea în suflet.

În sfârşit, reuşea să pună ordine în avalanşa de informaţii şi emoţii de sâmbătă. Totul se desfăşura foarte repede. Prea repede. Dar conversaţia cu Karen îl ajuta să înţeleagă ce se întâmplă, îl liniştea.

Maşinile abia se târau şi, în mai puţin de o jumătate de minut, traficul era oprit. De obicei, îl enervau proştii care pricinuiau probleme, şi radioul, care nu-l anunţa din timp. Dar nu azi. Se îndrăgostise de o femeie minunată. Iar ea îi împărtăşea sentimentele. În urmă cu câteva săptămâni, se plângea de viaţa lui searbădă, fără niciun sens şi fără un ţel, îndreptată doar spre câştigul unor dolari în plus. Acum, era cufundat într-o aventură pasionantă care amesteca un trecut epic cu un prezent plin de semne de întrebare şi de suspans.

Şi poate, pentru prima dată în viaţa lui, va avea ocazia să lupte pentru acea veche utopie de familie: libertatea. Dar, mai presus de orice alt considerent, ceea ce îl făcea să fie într-adevăr fericit era Karen; se simţea un om norocos.

Maşinile poliţiei înaintau în mare viteză pe mijlocul şoselei, în drum spre locul cu probleme, cu girofarurile strălucind sinistra în dimineaţa cenuşie.

Privirea i se încrucişă cu a unui bărbat cu ten arămiu şi şapcă de baseball, la volanul unei furgonete vechi oprite în dreptul lui; Jaime îi zâmbi prietenos, adresându-i un gest de resemnare. Celălalt îl privi uimit, răspunse cu un uşor salut din cap şi îşi întoarse privirea înainte. Jaime îşi spuse că se purta cu prea multă amabilitate, contrar obiceiului, şi că ar fi vrut să-i strige că e foarte fericit, asta a fost tot.

La vreo două sute de metri mai în faţă, un elicopter cobora pe autostrada cu vehicule nemişcate. Era un accident serios, erau persoane grav rănite.

Gândurile îi reveniră la Karen; la cei aproape patruzeci de ani ai lui, se îndrăgostise de ea ca un licean. Spera doar că nu va trebui să se căiască.

Amorul este orb, spune proverbul, se gândi el. Dar el nu era atât de orb încât, ajuns în acel moment al legăturii dintre ei, să tragă concluzia că prima lui întâlnire cu Karen, în localul grecesc cu hamburgeri, fusese întâmplătoare.

El era o piesă, foarte importantă, în partida de şah pe care catarii o jucau împotriva Păzitorilor Templului, dar jocul acela era oare singura ţintă a lui Karen sau îl iubea cu adevărat? Să aibă cumva de gând să-l folosească în scopurile ei, aşa cum a făcut Linda cu Douglas?

Fir-ar să fie! îşi spuse el. Gândurile negative revin ca un nor de musculiţe. Şi dacă singurul interes al lui Karen pentru mine ar fi acela de a câştiga partida cu Păzitorii, ce se va întâmpla cu

mine când jocul se va încheia? Jaime îşi scutură capul de parcă ar fi alungat acele întrebări.

Bine, conchise el, viaţa este scurtă, iar fericirea, o pasăre ce zboară din copac în copac. Azi, e în grădina mea sub forma unei femei minunate, poate partenera pe care am căutat-o toată viaţa. Trebuie să profit la maximum de această fericire. Jocul ar putea fi foarte lung, partida de şah ar putea dura toată viaţa şi, atât timp cât va fi aşa, mă voi bucura de ea.

51

Jaime ajunse la birou cu aproape o oră întârziere, dar era în continuare binedispus.

— Am dormit mai mult în dimineaţa asta, nu-i aşa? îi spuse Laura văzându-l venind cu paşi grăbiţi pe culoar.

— Traficul, Laura, afurisitele alea de autostrăzi.

— Eu aş face pariu că e vorba de viaţa ta dezordonată de bărbat divorţat. Ea îşi luă o expresie severă.

— Nu e vina mea, ea m-a părăsit.

— Nu toată lumea are tăria secretarei tale. Vrei să auzi ştirile înainte sau după cafea?

— Acum, dă-i drumul.

— Marele şef White te-a sunat de două ori ca să vadă dacă ai sosit. Vrea să te vadă.

— Fir-ar să fie! Traficul nu există şi pentru şefi?

— Depinde. Pentru al tău, nu; pentru al meu, da.

— Foarte isteaţă, mormăi Jaime, intrând la el în birou.

Îşi atârnă haina şi apăsă la telefon butonul lui White.

— White.

Vocea se auzi aproape imediat.

— Bună dimineaţa, Charly. Mi-a spus Laura că vrei să vorbeşti cu mine.

— Bună dimineaţa. Sunt într-o reuniune şi am nevoie de tine aici. Poţi să urci, te rog? Modul de a vorbi suna ciudat, se întâmpla ceva.

— Bineînţeles, urc acum.

Şi apăsă butonul de deconectare. La dracu'! Grozav mod de a începe săptămâna. O reuniune urgentă, fără să am timp măcar să mă aşez la birou.

Pe uşă apăru Laura cu o cană mare de cafea.

— Îmi pare rău, Laura. Mulţumesc, dar nu pot bea cafeaua acum. White are o întrevedere cu cineva şi mă aşteaptă.

— Şi ce fac cu cafeaua?

— Bea-o tu.

— Am mai băut una.

— Atunci, mai bea încă una. Pe curând!

*

— Domnul Berenguer, vicepreşedintele Departamentului de Audit. White l-a prezentat cu o expresie foarte serioasă. Jaime, aceştia sunt inspectorul Ramsey şi agentul special Beck, de la FBI.

Strânse mâna unui afro-american de vreo cincizeci de ani şi a unui bărbat cu faţă colţuroasă şi ochi albaştri.

— Inspectorul Ramsey este responsabil cu anchetarea asasinării lui Kurth, iar agentul Beck colaborează cu el. Ia loc, te rog.

— Domnule Berenguer, Linda Americo lucrează în departamentul dumneavoastră, nu-i aşa? întrebă Ramsey fără alte preambuluri.

— Da, e şefa Auditului, răspunse Jaime uimit, dar nu lucrează cu mine, ci cu Daniel Douglas, şi de când acesta a părăsit compania, e în subordinea domnului White. Ce se întâmplă?

— Domnule Berenguer, luă din nou cuvântul Ramsey, s-a întâmplat ceva tragic care ar putea avea legătură cu asasinarea preşedintelui studiourilor Eagle. V-am fi foarte recunoscători

pentru informaţiile pe care ni le-aţi putea pune la dispoziţie.

— Ce s-a întâmplat?

— Linda Americo a fost asasinată într-un hotel din Miami vineri noapte.

— Ce? Jaime simţi ca şi cum ar fi primit o lovitură de pumn în stomac.

— Dorim să vă amintiţi tot ce are vreo legătură cu ea, tot ce ştiţi sau aţi observat şi care ne-ar putea da indicii asupra unor posibile mobiluri sau duşmani pe care i-ar fi avut, continuă Ramsey. Ceva anormal? Vreun comentariu la birou asupra vieţii ei personale?

— Dar cum s-a întâmplat? Cum a fost asasinată?

Jaime începea să reacţioneze. Dintr-odată, frumoasa dimineaţă de luni deveni cenuşie şi sinistră, iar conversaţia de sâmbătă înceta să mai fie un basm frumos cu cavaleri, prinţese şi zâne. Acum izbucnea ca o ameninţare reală.

— Modul în care s-a întâmplat încă se mai cercetează şi nu vă putem da mai multe amănunte, răspunse Beck, laconic. Vă amintiţi vreo dată relevantă despre domnişoara Americo?

— Nu. Nimic în afară de ceea ce se ştie în mod public şi lucruri pe care le cunoaşteţi deja. În urmă cu câteva săptămâni, Linda a dezlănţuit un scandal atunci când l-a acuzat pe şeful ei, Daniel Douglas, de hărţuire sexuală, iar el a fost concediat.

— Credeţi că poate avea legătură cu asasinatul? întrebă Ramsey.

— Nu ştiu, spuse Jaime cu prudenţă.

— Domnule Berenguer, interveni agentul FBI, se pare că domnişoara Americo aparţinea unei secte sau unui grup religios foarte special. Dumneavoastră ce ştiţi?

— Relaţia mea cu Linda era redusă, strict profesională şi, în afara chestiunilor tehnice, schimbam doar comentarii lipsite de importanţă.

N-am abordat niciodată vreo temă religioasă sau politică. Religia are vreo legătură cu moartea ei?

— S-ar putea, răspunse Beck. Suntem în curs de cercetare a acestui aspect şi a altora. Aţi auzit-o comentând pe ea, sau pe vreo altă persoană, ceva care ar fi indicat faptul că domnişoara Americo avea o credinţă sau o atitudine religioasă neobişnuită?

— Cum v-am spus, relaţia noastră era redusă şi superficială. Nu-mi amintesc nimic în acest sens.

Jaime încercă să mintă cu naturaleţe.

— Cunoaşteţi pe cineva cu care domnişoara Americo să fi avut o relaţie extraprofesională? Beck îşi continua interogatoriul. Cineva de la birou sau din afară care să o fi sunat sau să fi venit să o caute la serviciu?

— Nu. Nu ştiu nimic despre viaţa ei personală.

Pentru câteva clipe, se lăsă tăcerea. Părea că Beck terminase cu întrebările şi îşi îndreptă privirea spre Ramsey.

— Bine, vă mulţumesc pentru ajutor, domnule Berenguer. Dacă vă puteţi aminti ceva în plus, v-aş fi recunoscător să luaţi legătură cu unul dintre noi.

Ramsey îi oferi lui Jaime o carte de vizită, iar Beck făcu acelaşi lucru. Jaime le-o dădu pe a sa.

— Îţi mulţumesc, Jaime, îi spuse White. Inspectorii Ramsey şi Beck vor începe la mijlocul dimineţii să pună întrebări în biroul tău despre Linda. Sunt sigur că îi vei ajuta în tot ce e cu putinţă şi vei îndemna tot departamentul să colaboreze la anchetă. La sfârşitul dimineţii se va publica o notă oficială despre cele întâmplate; până atunci, te rog, nu comenta cu nimeni.

— Bineînţeles. Jaime se ridică şi îşi luă la revedere de la poliţişti. Dacă vă mai pot fi de ajutor cu ceva, ştiţi unde mă aflu.

— Mulţumesc, răspunse Ramsey. Sunt sigur că vă vom mai cere ajutorul.

*

Când ajunse la el în birou, Jaime găsi cana de cafea pe masa de sticlă, rece, de nebăut. Luă cana şi udă copăceii care împodobeau fundul încăperii. Era frig.

Se apropie de geamuri. Turna cu găleata. Nu se vedeau munţii pe fundal, iar palmierii, deşi nu era vânt, îşi înclinau frunzele mari sub greutatea apei căzând vertical.

Trebuie să fie Păzitorii Templului, îşi spuse el. Relaţia cauză-efect e prea evidentă ca să fie o crimă fără legătură cu aceştia. Se gândi la White, şeful său; probabil că era implicat, îi venea greu să-l identifice cu acea sectă ocultă, dar catarii afirmau că este unul dintre Păzitori. Dacă aşa stăteau lucrurile, mizerabilul ăla tocmai acţionase foarte bine în faţa poliţiei. Sigur că şi el a trebuit să-i mintă.

Simţea primejdia chiar acolo, în propriul său birou, torcând de parcă ar fi fost o pisică mare, invizibilă, pe care, dacă ar fi întins mâna, ar fi putut să o mângâie pe spinare. Dar, departe de a-l intimida, îl aţâţa. Voia să contraatace într-un fel şi chiar imediat. Un atavism al trecutului său de nobil cu cal şi spadă? Deodată îl năpădi teama; nu pentru el. Pentru Karen. Ameninţarea unei noi crime era reală şi se putea întâmpla foarte curând.

Luând telefonul, la al doilea ţârâit îi auzi vocea.

— Karen Jansen.

— Karen…

Dar legătura se întrerupse. Ce se întâmpla? O sună din nou.

— Karen Jansen.

Directă, vocea iubită se auzea din nou.

— Ka…

Legătura se întrerupse iar; era evident că nu va vorbi cu el la telefon.

Jaime rămase pe gânduri cu receptorul încă în mână. Era sigur că ea l-a recunoscut. Trebuie că avea motive serioase să închidă. Ce se întâmpla?

*

Ploaia continua să cadă domol, dar din abundenţă, iar frigul şi agitaţia făceau ca Jaime să se ridice de la masă şi să se plimbe cu paşi mari prin birou. Apoi, se aşeza din nou şi încerca să se concentreze asupra lucrului. O sarcină dificilă. Secundele treceau încet. Minutele se târau. Trebuia să o vadă pe Karen, dar, deşi se gândea la asta, nu găsea o modalitate suficient de discretă ca să ia legătura cu ea. Poşta electronică internă? Trecea printr-un centru de control şi nu era pe deplin sigură. La toţi dracii! Nu mai putea suporta. Dacă nu-i venea curând ideea unui sistem potrivit, va sfârşi prin a se duce personal în biroul ei.

La sfârşitul dimineţii, Laura intră cu corespondenţa. Ieşea în evidenţă un plic mare alb cu numele său scris la maşină şi menţiunea „Personal şi confidenţial. A fi deschis doar de persoana interesată”. Era protejat cu bandă adezivă. Jaime îl deschise imediat.

Conţinea o singură filă cu câteva cuvinte imprimate la computer: „Hamburger grecesc la şapte şi jumătate”. Fără semnătură, dar nici nu era nevoie.

Ziua deveni din nou plăcută; la urma urmelor, ploaia le va face un mare bine iazurilor secate din zona oraşului Los Angeles.

52

Trecuseră douăsprezece minute după ora şapte şi jumătate când Jaime oftă uşurat văzând-o că intră, scuturându-şi umbrela. Expresia ei era serioasă şi îşi ascundea ochii înroşiţi în spatele unor ochelari de soare care distonau cu vremea de

afară, cu ora şi cu pardesiul de gabardină pe care îl purta. Chiar şi aşa era frumoasă. Foarte frumoasă.

Ridicându-se ca să o sărute, Jaime se văzu respins în mod discret. Nu insistă.

— Bună, Karen.

— Bună, Jaime. Zâmbetul ei era trist.

— Îmi pare foarte rău pentru Linda.

— Îţi mulţumesc.

Ochii lui Karen se umplură de lacrimi şi Jaime simţi dorinţa să o ia de mână. Dar se stăpâni.

— Când ai aflat? întrebă el.

— Tocmai când ajungeam la birou, un prieten al nostru mi-a povestit.

— Şi de unde ştia „prietenul" ăla?

— Ştia, Jaime. Iartă-mă că nu-ţi spun cine este, nici cum a aflat, dar, dacă înainte am fost prudenţi, acum trebuie să fim şi mai mult. Există grupuri diferite de credincioşi, acţionând în paralel, dar care nu se cunosc între ei. De exemplu, doar cinci fraţi ştim că eşti unul de-al nostru; Linda nu ştia şi, în consecinţă, nu eşti în pericol. Îmi pare rău dacă ţi se pare excesiv, dar am fost prigoniţi de Inchiziţie timp de secole şi chiar şi cei mai buni vorbesc sub tortură.

— Vrei să spui că Linda…?

— Da, Linda a fost violată şi torturată în mod sălbatic, credem că de cel puţin doi indivizi, în camera ei din hotelul de la Miami. Trupul ei avea o mulţime de arsuri de ţigară, concentrate în zonele cele mai sensibile ale sânilor şi sexului. Nenumărate tăieturi de cuţit, unele foarte adânci, pe faţă şi pe corp, formând desene geometrice. Un adevărat măcel. Probabil că a murit exsangvinată. O lacrimă începu să i se scurgă pe obraz. Apoi alta. Karen scoase o batistă din geantă şi îşi şterse lacrimile cu grijă să nu-şi strice machiajul. Sunt sigură că torţionarii ei erau dintre Păzitorii Templului şi că le-a povestit ceva, poate doar ca să moară mai curând.

— Cum eşti atât de sigură că au fost ei?

— Este un fapt extraordinar ca o crimă cu aceste caracteristici să se întâmple într-un loc de categoria şi securitatea hotelului unde s-a cazat Linda. Dar este şi mai ciudat faptul că acei criminali nu s-au mulţumit doar să fure, să violeze şi chiar să ucidă. Linda a fost torturată ore întregi. Scopul asasinatului era obţinerea de informaţii, dar a fost camuflat în jaf şi viol cu trăsături satanice, ca să pară mai autentic. Linda n-a fost o victimă oarecare; a fost selecţionată cu mare grijă. Au fost Păzitorii, Jaime. Ei au fost.

— Cum poţi să ştii dacă a vorbit sau nu?

— Asasinii au deschis seiful din cameră şi au intrat în laptop; ea a trebuit să le dea parolele de acces.

— Dar, Karen, poate că povestea cu accesul în PC-ul Lindei e doar o presupunere a ta; numai în cazul că ar fi lăsat amprente digitale pe tastatură, altfel nu poţi şti dacă au umblat la el sau nu.

— Bineînţeles că ştiu. Linda strângea o cantitate enormă de informaţii. Informaţii compromiţătoare despre nenumăratele fraude prin care secta Păzitorilor scoate bani de la corporaţie ca să cumpere acţiuni chiar ale companiei, dar şi despre alte activităţi ale grupului, despre structura lui internă, nume şi planuri; fostul ei amant avea o poziţie importantă în sectă şi îi plăcea să vorbească despre asta când se simţea fericit. Linda a luat măsuri speciale de siguranţă în privinţa informaţiilor; ne trimitea prin courier originalele sau copiile unor documente importante, schimbând frecvent serviciul de mesagerie. Când transmitea un raport prin poşta electronică, nu lăsa copii în memoria computerului şi nici măcar numerele noastre de telefon nu erau înregistrate în sistem, pentru că le forma manual şi ştergea apoi înregistrarea trimiterii. Singurul lucru pe care îl vor fi obţinut din computerul ei sunt date sau rapoarte proprii ale muncii ei de audit pentru

corporaţie. În plus, avea un dispozitiv special de siguranţă constând într-o dublă parolă de intrare. Folosind prima parte a parolei, se dă acces la programele PC-ului ei, dar, dacă nu se foloseşte şi a doua parte, se activează un sistem de alarmă care trimite un mesaj prin Internet care ne pune în gardă că a intrat cineva în sistem fără consimţământul Lindei. Odată activat mesajul, baza de date a acestui mic program de siguranţă se şterge automat şi, cum asasinii au manevrat laptopul conectat la linia telefonică, mesajul de alarmă a plecat în aceeaşi noapte de vineri.

— Tu când l-ai văzut?

— Nu l-am văzut încă. Tu şi cu mine ne-am petrecut împreună sfârşitul de săptămână, bucurându-ne de viaţă, şi n-am conectat computerul. Ultimul mesaj al Lindei mă aşteaptă în acest moment acasă.

— Iar acum şi tu eşti în pericol.

— Nu imediat. Am deplina siguranţă că Linda nu m-a menţionat sub nicio formă; o fi dat alte nume, dar nu pe al celei mai bune prietene a ei şi nici al amplasamentului de la Montségur. Acum, Păzitorii ştiu că există şi că pregătim ceva împotriva lor. Chiar dacă nu ştiu cu exactitate cine suntem şi ce informaţii avem, vor începe să cerceteze foarte curând.

— Ce măsuri de siguranţă ai prevăzut?

— Trebuie să ne continuăm viaţa în mod normal, dar voi pune la loc sigur informaţiile pe care le am acasă. Nu vorbi cu mine la birou, nici măcar la telefon, în afară de cazul în care ar fi un subiect strict profesional; securitatea clădirii este controlată de ei prin Moore şi telefoanele pot fi puse sub ascultare. E posibil ca în curând să se facă legătura între mine şi Linda, am fost prietene mulţi ani şi am început de curând să ne ascundem prietenia. Mă tem, Jim, că, pentru o vreme, n-o să mai petrecem un sfârşit de săptămână atât de minunat ca ultimul. De partea cealaltă a mesei,

Karen rămase privindu-l trist din spatele ochelarilor de soare. Apoi, adăugă: Acum, fără Linda, postul tău în corporaţie este un post-cheie; noi, catarii, avem nevoie de tine, nu te putem pierde. Şi dacă Păzitorii fac legătura dintre noi două şi apoi dintre mine şi tine, vieţile noastre nu vor mai valora nimic.

Jaime simţi că lumea lui se prăbuşeşte. Nu din pricina primejdiei, care acum părea că îl întărâtă, ci pentru că nu o va mai putea vedea pe Karen. Nu putea trăi fără ea. Îi apucă mâna care se odihnea pe masă, strângând-o cu putere.

— Karen, ajunşi în acest punct, nu putem să ne ascundem şi să-i lăsăm să ne caute. Trebuie să contraatacăm. Să dăm în vileag informaţiile Lindei şi să-i denunţăm lui Davis. Dacă îi scoatem la iveală, nu vor mai putea acţiona împotriva noastră. În primul rând, pentru că nu va mai fi posibil obiectivul lor de a controla corporaţia şi nu va mai avea rost să rişte şi mai mult şi, în al doilea rând, pentru că, dacă ni s-ar întâmplat ceva, ei ar fi primii bănuiţi.

— Da, ăsta e planul. Dar nu-l vom putea executa imediat, dată fiind cantitatea enormă de material trimis, iar fără Linda, totul se întârzie. Trebuie să pregătim dovezile, trebuie să selecţionăm informaţiile-cheie pentru întrevederea cu Davis. Trebuie să-l convingem de la bun început că există un complot; Davis nu acordă o a doua şansă. Asta va fi misiunea ta. Apoi, Davis însuşi te va ajuta să-i descoperi pe cei implicaţi.

— Problema este timpul. Lui Jaime, planul i se părea rezonabil. Cu timpul, Păzitorii pot să ascundă dovezi, să asasineze martori sau să afle mai multe despre grupul nostru şi să ne atace. Trebuie să accelerăm procesul, Karen. Care e pasul următor?

— Ne adunăm mâine la Montségur. Vom discuta planul de acţiune şi tu vei vedea documentele pe care ni le-a furnizat Linda.

— Foarte bine. Cu cât mai curând, cu atât mai bine. Şi cum se pare că n-o să mă inviţi la tine, mai bine să mâncăm acum ceva. Te invit eu. De ce ai poftă?

— De nimic. Nu mi-e foame.

— Trebuie să mănânci ceva.

— Nu. Nu pot să mănânc.

— Insist.

Jaime se îndreptă spre tejghea. Ideea de a intra în acţiune îl însufleţea. Ceru doi hamburgeri, salate, cartofi prăjiţi, câteva inele de ceapă şi însoţi totul cu nişte bere. Mirosul apetisant de carne condimentată îi deschise pofta de mâncare.

La întoarcere, o văzu pe Karen cu privirea pierdută în întunericul jilav de dincolo de geamuri. Puse tava pe masă şi începu să împartă farfuriile.

— Cel mai fantastic şi zemos hamburger grecesc pentru stăpâna şi doamna mea! spuse el pe tonul unui vânzător de bâlci.

— Istoria se repetă, spuse Karen, fără să-şi schimbe privirea pierdută.

— Poftim?

— Asasinarea Lindei a fost versiunea din secolul al XXI-lea a morţii ei de acum opt sute de ani. Îţi aminteşti ce ţi-am povestit? A fost arsă pe rug, după ce a fost violată. Doar că acum au folosit jarul ţigărilor.

— Karen, nu-ţi mai frământa mintea cu povestea asta. Încearcă să uiţi pentru câteva minute. Îţi jur că o vor plăti scump.

— Noi, catarii, nu jurăm. Ne este interzis, îi atrase atenţia Karen. Nu-ţi dai seama? Istoria începe să se repete. Unde greşim? Ce anume n-am învăţat din cele întâmplate atunci?

— Mi-e totuna dacă jurăm sau nu jurăm. Jaime luă mâinile reci ale lui Karen şi încercă să-i treacă din căldura lui. Acum, ea îl privea în ochi. El îi putea vedea pe ai ei prin sticla ochelarilor de soare. Îi vom distruge, Karen, şi vor plăti scump

ceea ce au făcut. Vom câştiga. Îi vom nimici. Ţi-o jur!

MARŢI

53

Am greşit, se gândi Karen când rămase singură în ascensor cu unul din paznicii de securitate a clădirii. Ar fi trebuit să cobor la etajul dinainte, împreună cu ceilalţi.

Muşcându-şi buza, simţea cum îi bate inima din ce în ce mai tare. Îl privi pe bărbat, el o privi pe ea şi făcu un gest din cap. Karen răspunse printr-un salut încordat. Să tot fi avut vreo douăzeci şi opt de ani, părul tuns în genul puşcaşilor marini şi era enorm.

Când se deschise uşa, bărbatul aşteptă ca ea să iasă; ea ieşi şi o porni spre maşină cu un pas vioi. Îşi auzea tocurile ţăcănind pe pavimentul parcării şi simţea, în spate, privirea bărbatului.

Karen nu văzu pe nimeni pe etaj, ştiu că el ieşea din ascensor şi simţi impulsul de a fugi; dar orgoliul o împiedică, întotdeauna fusese cam arogantă şi spera să nu fie nevoită să regrete. Auzi paşii bărbatului în urma ei. Se grăbi. Maşina era la vreo treizeci de metri şi, dacă alergau amândoi, n-ar ajunge înaintea lui. Simţea paşii pazniculuifoarte aproape, accelerând în spatele ei. Îşi auzea bătăile inimii mai tare decât zgomotul făcut de propriile tocuri. Omul era foarte aproape!

Ea învăţase ceva tehnici de apărare personală şi, cu toate că paznicul era mult mai puternic şi mai bine pregătit, acum era care pe care: ea se răsuci pe călcâie, punându-şi servieta ca pe un scut. Namila, la un metru distanţă, se opri brusc, privind-o cu un zâmbet nătâng.

— Scuzaţi-mă, domnişoară, n-am vrut să vă sperii, spuse paznicul cu o vorbire lentă. Voiam doar să vă atrag atenţia că unul din fermoarele

servietei dumneavoastră este deschis şi v-ar putea cădea lucrurile.

Karen îşi privi mapa şi, într-adevăr, unul din fermoare era deschis.

— Bine, se destinse ea puţin din încordare, mulţumesc. Sunteţi foarte amabil.

— Pentru nimic, domnişoară, spuse celălalt, lărgindu-şi zâmbetul.

— Bună seara, răspunse Karen, considerând conversaţia încheiată, dar ţinând în continuare servieta ca pe un scut. Celălalt o privea cu uimire.

— Bună seara, spuse bărbatul şi, întorcându-se cu spatele, o porni în direcţie opusă.

Karen îşi păstră ciudata poziţie în vreme ce simţea, încă o dată, că începe să-i circule sângele prin corp. După câţiva paşi, supraveghetorul întoarse capul, fără să înceteze să meargă, ca să o privească din nou. Ea se grăbi să caute cu mâinile tremurând cheile care se ascundeau în geantă, şi în cele din urmă, reuşi să deschidă maşina. Aruncându-şi lucrurile pe locul de alături, intră şi puse imediat siguranţa.

Avea să-şi recapete calmul încetul cu încetul. Ce tip caraghios şi imbecil! Pentru ce a trebuit să se apropie atât de mult? Trebuia să se liniştească. Linda n-ar fi denunţat-o niciodată. Nici măcar sub tortură.

Jocul se schimbase. Şi încă mult. Spionarea Păzitorilor Templului şi pregătirea strategiei pentru a-i alunga din corporaţie erau pasionante, chiar amuzante; dar să te transformi în pradă şi în obiect al brutalităţii lor era cu totul altceva. Acum simţea încordarea. Dar nu era cale de întoarcere; avea să termine ceea ce începuse. O va face pentru vremurile de demult, pentru vremurile şi oamenii ce vor veni, pentru draga ei prietenă Linda şi chiar pentru propriul ei orgoliu.

54

Karen parcă maşina la vreo douăzeci de metri de porţile mall-ului; se părea că nu e urmărită, dar îşi petrecu două minute observând maşinile care soseau.

Totul era în regulă. Intră în centrul comercial prin magazinul Bloomingdale's, amestecându-se printre oamenii care se strângeau cu duiumul pe culoare şi, îndreptându-se spre artera centrală a mall-ului, mergea între magazine şi public. Vitrina unui butic de modă oferea reflexul care îi permitea să vadă în spatele ei. Nu observă nimic anormal. Apoi, intră într-o librărie şi, în vreme ce răsfoia ultimele noutăţi, studie oamenii prin vitrină. Totul era bine. Ieşi cu paşi repezi şi ajungând la Macy's, în capătul opus al centrului comercial, străbătu magazinul până la ieşirea spre parcare.

La vreo patruzeci de metri, în locul stabilit, zări maşina lui Jaime care, văzând-o, porni motorul şi demară de îndată ce Karen intră în automobil.

— Bună, salută el. Ca agent secret, eşti încă şi mai frumoasă.

Ieşiră prin strada opusă intrării şi constată că nu-i urmăreşte nicio maşină. După vreo douăzeci de metri, Jaime se opri la un semafor roşu, iar ea, trecându-i braţele în jurul gâtului, îl sărută pe gură.

— E foarte excitant să fii agent secret, îi spuse ea.

*

O luară pe autostrada Ventura şi apoi spre San Diego, în vreme ce ea îi povestea spaima prin care trecuse în parcare; când ieşiră spre Sepulveda Boulevard, traversară podul pe deasupra autostrăzii ca să urce pe şerpuitorul Rimerton, care îi conduse la Mulholland Drive.

— Azi vei cunoaşte intrarea secretă Ia Montségur, îl anunţă Karen pe un ton misterios.

— Cum? Aveţi pasaje secrete?

— Da, domnule, spuse ea pe un ton triumfal, ca la castelele adevărate.

Îşi continuară drumul în întunericul ploios, pe şoseaua mărginită de copaci.

— Când te vei întoarce aici, asigură-te întotdeauna că nu eşti urmărit.

— Nimeni nu mă urmăreşte, confirmă Jaime scrutând întunericul prin retrovizoare. Dacă e cineva acolo, în spate, o fi un liliac. Crezi că secta are lilieci pe lista de personal?

— Dacă i-ar avea, ar fi vampiri, răspunse Karen, tărăgănând cuvintele. Redu viteza. Mergi mai încet, spuse după câteva minute.

— Nu e asta casa? observă Jaime.

Frumoasa clădire se ghicea la stânga, aproape ascunsă între gard şi vegetaţie; grădina părea iluminată discret şi era lumină la două ferestre.

— Ba da; redu viteza, dar nu te opri. Fii atent acum dacă e vreo maşină parcată aproape de casă; ar indica pericol, pentru că noi parcăm întotdeauna înăuntru. Observă, de asemenea, dacă vezi pe cineva pe acostament sau printre copaci.

Nu văzură nicio maşină, iar partea laterală era prea îngustă pentru ca un vehicul să se poată ascunde uşor în vegetaţie. Continuară drumul pe şosea câteva sute de metri şi, ajungând undeva de unde nu puteau fi văzuţi nici din casă nici din preajma acesteia, Karen îi spuse să intre pe o alee îngustă asfaltată care se deschidea la stânga. Întuneric în faţă, întuneric în spate; nu-i urmărea nimeni şi înaintară câteva minute pe o pantă abruptă.

Ajunseră la o bifurcaţie şi, virând din nou la stânga pe un drum de pământ, farurile iluminară un impresionant perete de stâncă şi o vegetaţie deasă de copaci şi tufişuri.

— Parchează aici, între copaci.

Jaime opri maşina, rămânând într-o poziţie în care era vizibil doar de la câţiva metri înainte de drum; o ascunzătoare bună. Stingând luminile,

întunericul era aproape deplin în noaptea cuprinsă de furtună; Jaime îşi puse mâna pe genunchiul lui Karen şi îi spuse cu o voce insinuantă:

— Mă simt plin de îndrăzneală, dar ai făcut vreodată dragoste într-un BMW?

— Cubanez desfrânat! îi reproşă ea, mai mult respect. Eşti la poalele refugiului Montségur, muntele sacru al catarilor; aici se adună Oameni Buni şi Femei Bune. Iar ei fac legământ de castitate.

— Dar tu nu l-ai făcut încă, nu-i aşa?

— Lasă prostiile. Să ieşim din maşină, suntem aşteptaţi.

— Bine, acceptă Jaime pe un ton resemnat. Auzisem eu povestea cu durerea de cap, dar asta cu muntele sacru nu e rea deloc…

— Urmează-mă, îi porunci Karen, deschizând servieta şi scoţând o lanternă.

Merse până la peretele stâncos şi apoi urmă câţiva metri pe o potecă între un perete de piatră şi un altul de vegetaţie. După puţin timp, Karen dădu la o parte nişte tufişuri la stânga ei şi prin frunziş lanterna descoperi un arc de piatră cu aspect de intrare într-o peşteră; era un camuflaj perfect.

Karen intră hotărâtă şi, după vreo trei metri, descoperind o uşă metalică, căută pe perete un mic tablou cu cifre slab luminate. Tastă un cod şi un fluierat încet arătă că sistemul de protecţie fusese dezactivat; introduse o cheie în broasca de siguranţă şi uşa se deschise încetişor. Pătrunseră într-un culoar îngust la capătul căruia se afla o scară metalică în spirală.

— Acest pasaj este în acelaşi timp şi acces secret şi cale de scăpare, îi explică ea cu voce joasă. Dat fiind rolul pe care îl vei juca în grup, Dubois îţi va da azi un set de chei; trebuie să înveţi codurile. Primul este doar de intrare, următorul este o alarmă ca să-i anunţi pe cei din casă dacă se prezintă o vizită neaşteptată.

Fără să aştepte răspunsul, începu să urce scara în spirală. Locul acela era ca o gură largă de puţ, iar ea urca atât de repede încât, dacă Jaime ar fi întârziat câteva secunde, ar fi rămas în întuneric. Urcară cam vreo zece metri şi se găsiră pe o platformă săpată în stâncă de la care plecau două tuneluri.

— Cel din dreapta conduce la chiliile Oamenilor Buni şi la capela pe care o cunoşti. Noi vom continua drumul până în corpul principal al casei.

Să fi fost menţionarea capelei, dar Jaime simţi prezenţa acelei tapiserii în care siluetele prindeau viaţă. Dorea să se întoarcă acolo. Voia să se întoarcă la peştera ritualului.

Dar Karen se îndepărtase deja în tunel şi la capătul acestuia dădură peste o altă uşă metalică şi un alt panou cu coduri. Karen repetă operaţia dinainte şi uşa se deschise fără zgomot.

Se aflau în salonul principal al casei, la care se ajungea printr-un panou de lemn care se potrivea atât de bine pe peretele dinspre nord, încât, din interior, era imposibil să distingi uşa. Au ajuns la o încăpere largă, pe două niveluri, şi cu o decoraţie modernă şi confortabilă, cu un şemineu mare în faţa lor. Ferestre mari cu vedere spre grădină ocupau pereţii dinspre est şi vest.

Îi văzură pe Kevin Kepler şi pe Peter Dubois în partea care servea drept sufragerie, în faţa unei mese ticsite cu hârtii, discutând despre un document. Pe masă era un laptop conectat şi un altul pe o măsuţă lată în mijloc, de asemenea acoperită de hârtii, şi care se afla între canapele, în faţa şemineului. Karen închise uşa şi spuse veselă:

— Bună seara, domnilor.

Cei doi bărbaţi priviră spre ea şi salutară. Jaime se apropie să le strângă mâna.

— Sunteţi foarte ocupaţi. Aici pare mai curând un birou de auditori decât un centru religios.

— E mai mult decât un centru religios, răspunse Kepler, şi din nefericire, aici e vorba de un birou secret de audit; şi trebuie să fie aşa, pentru că, dacă Păzitorii ar şti unde suntem şi ce facem, ne-ar elimina la repezeală.

— Asasinarea Lindei, pe lângă o teribilă nenorocire, continuă Dubois, reprezintă o mare întârziere pentru planurile noastre; ea cunoştea la perfecţie fiecare document şi era o expertă în audit. Dacă înainte aveam nevoie de dumneavoastră, acum, cu atât mai mult. Cu dezordinea pe care o avem azi în documente, e imposibil să prezentăm dovezile definitive.

— Bine, de acord. Vă voi ajuta. Dar vreau ceva în schimb.

— Ce anume?

— Nu încetez să mă gândesc la regele Pedro şi la dilema lui; sunt nerăbdător să aflu ce s-a întâmplat. Vreau să mă întorc la capelă şi să retrăiesc experienţa. Şi nu pot aştepta până sâmbătă.

— De acord, răspunse Dubois. Mi se pare logic. Dar sunt două condiţii.

— Care anume?

— Prima, va trebui să fie mâine; azi e mult lucru de terminat. Jaime încuviinţă din cap. Şi a doua, va trebui să lucraţi aici ajutându-ne la tot ce este nevoie, nu putem lăsa să mai treacă mult timp. Păzitorii ştiu că se întâmplă ceva şi se vor strădui să distrugă şi să ascundă dovezile.

— S-a făcut! spuse Jaime, încheind acordul cu o puternică strângere de mâini.

MIERCURI

55

— Intră!

Răspunsul lui Jaime la ciocăniturile din uşă era inutil; vizitatorul tocmai intra.

— Bună ziua, Jaime.

White apăru salutând, cu siguranţa tipică şefului.

— Bună ziua, Charly, răspunse el amabil.

În forul său interior, Jaime aruncă o înjurătură: lucrurile se desfăşurau mult mai repede decât se aşteptase. Cu o noapte înainte, zăboviseră la Montségur până după douăsprezece şi el îşi notase mai multe probleme despre care urma să strângă informaţii suplimentare ca să completeze astfel munca Lindei. Nu era atât de uşor. Deşi datele se aflau la birou, era vorba de nişte probleme de care nu răspundeau nici Jaime, nici altcineva din echipa lui. Şi în ciuda faptului că după concedierea lui Douglas nimeni nu mai avea autoritate ca să refuze să-i dea informaţii, cei de la Auditul Producţiei nu-şi vor deschide, de prima dată, arhivele de bunăvoie.

Şi era riscant; cu siguranţă că erau membri ai sectei infiltraţi acolo, iar White ar afla de îndată că el îşi vâră nasul în treburi care nu îl privesc. Nu credea că l-ar pune imediat în legătură cu catarii, dar ar intra pe lista suspecţilor.

În ciuda pericolului, Jaime hotărî că singura opţiune posibilă era asumarea riscurilor pe care le presupunea căutarea informaţiilor; nu putea pierde timpul cu subtilităţi.

Clasificase documentele pe care urma să le obţină în două categorii: esenţiale şi de mai mică importanţă. În privinţa celor esenţiale, de îndată ce

a ajuns la birou, a revizuit personal arhivele, fotocopiind hârtii. Dar a trebuit să întrebe de mai multe ori despre documentaţia pe care o căuta.

Pentru documentele mai puţin delicate, îi ceru Laurei, care era în relaţii foarte bune cu fosta secretară a lui Douglas, să obţină copii prin aceasta.

Fir-ar să fie! Şi acum White venea să-i ceară explicaţii. Cum de a putut afla atât de repede? Şi nu se gândise la nicio scuză rezonabilă!

— Cum merge treaba în dimineaţa asta? întrebă White, aşezându-şi trupul mătăhălos într-un scaun din faţa mesei lui Jaime şi invitându-l pe acesta cu un gest să facă acelaşi lucru.

— Bine, răspunse Jaime, instalându-se comod şi lăsând ceaşca de cafea pe masă. Apoi arătă spre mai multe vrafuri de hârtii. Rezolv teme rămase în urmă. Îl aşteptă pe celălalt să vorbească. Nu va fi uşor să improvizeze o explicaţie convingătoare.

— Jaime, am citit rapoartele auditorilor externi din Europa care au detectat vreo două nereguli îngrijorătoare în diviziile de distribuţie cinematografică şi de televiziune, explică matahala.

— Da, şi eu am citit rapoartele şi sunt câteva mici probleme. Jaime se întrebă de ce umbla White cu asemenea ocolişuri când tactica lui favorită era atacul frontal. Dar nimic grav.

— Atunci, avem opinii diferite. Cred că una dintre problemele menţionate reclamă intervenţia noastră directă.

— Charly, auditorii externi au emis cât se poate de des rapoarte asemănătoare şi ne-am mărginit să acceptăm implementarea recomandărilor auditorilor externi în cazul în care cadrele de conducere responsabile n-ar fi avut obiecţii întemeiate. De ce ar trebui să intervenim acum?

— Părerea mea este că de data aceasta este altceva şi că trebuie să reexaminăm punctele de

divergenţă, unul după altul, cu auditorii europeni, răspunse White energic. Şi este urgent. Vreau să iei un avion spre Londra chiar astă-seară sau mâine dimineaţă.

— Charly, nu e rezonabil. Lui Jaime, aceasta i se păru o scuză proastă. Începea să înţeleagă ce avea de gând White: voia să-l îndepărteze de la birou ca să câştige timp şi să poată manevra ceva. Am aici o mulţime de teme urgente de rezolvat. Şi treaba asta e irelevantă, nu necesită intervenţia noastră.

— Jaime, eu sunt responsabilul Departamentului de Audit. White rostea cuvintele cu grijă şi cu o furie stăpânită. Ochii albaştri cufundaţi în cearcănele lui negre străluceau sinistru. Primesc ordine direct de la Davis, iar tu primeşti ordine de la mine. Ţi-am auzit deja părerea; te înşeli şi, de îndată ce vei cerceta problema de la originea ei, îţi vei da seama. Ia afurisitul ăla de avion şi fă ce-ţi spun!

— Bine, cred că faci din ţânţar armăsar. Jaime hotărî că ar fi absurd şi periculos să refuze. Dar, dacă tu vrei, voi pleca la Londra. Lasă-mă să închei problemele mai urgente. De îndată ce Laura îmi va da orarele avioanelor, îţi voi spune când plec.

— De acord. Dar cât mai curând cu putinţă şi vreau să stabilesc cu tine programul de lucru pentru zilele astea.

— Dată fiind diferenţa de fus orar, cel mai înţelept ar fi călătoresc la sfârşit de săptămână, aşa voi fi cu echipa noastră luni la prima oră.

— Îţi spun că trebuie să pleci mâine.

— Bine, văd orarul zborurilor şi treburile ce rămân de rezolvat, şi apoi te sun.

— Urcă la mine la ora patru ca să-mi confirmi programul şi orarul.

— Bine. Rămâne pentru ora patru.

— Pe curând, spuse White, închizând uşa cu prea multă forţă la plecare.

Jaime rămase pe gânduri. Îl vor fi informat deja pe White că el caută documente? Nu; i-ar fi spus-o. Cel mai probabil era că voia să şi-l ia de pe cap pentru câteva zile, cât timp elimina dovezi. Iar el nu avea altă soluţie decât să-i dea ascultare. Era o complicaţie a naibii de afurisită! Şi cât de urgent era să pregătească tot cazul şi să i-l prezinte lui Davis! Ar întârzia cu cel puţin o săptămână. Şi după cum se desfăşurau evenimentele, o săptămână putea fi o viaţă întreagă.

Dar nu va pleca înainte de sâmbătă. Să-l ia dracu' pe White!

*

Când ajunse la Montségur, lucrau deja cu toţii; Karen i-l prezentă pe Tim. Era un credincios de toată încrederea care îi ajuta să pregătească raportul. Jaime şi-l amintea, îl cunoscuse în pădurea de sequoia şi tipul îi era simpatic.

În continuare, îi anunţă despre călătoria lui în Europa. Ceilalţi fură de acord că nu era un semn bun şi, deşi grupul îşi dădea silinţa să lucreze contra cronometru, prin absenţa lui Jaime raportul ce trebuia prezentat lui Davis va întârzia cu cel puţin cinci zile.

Când s-a încheiat conversaţia, Dubois îl întrebă:

— Azi mai sunteţi încă interesat să vă reamintiţi?

56

De partea cui era Dumnezeu cel adevărat? De partea papei, ori de partea catarilor?

Miguel şi Hug încheiau discuţia despre cum să acţioneze faţă de cruciadă, ieşeau din cort şi Hug, după ce primise permisiunea regelui, se duse să-l caute pe Huggonet, care îi aducea un mesaj.

Jaime rămase pe gânduri, în vreme ce Fátima îi servea o altă infuzie. Înţelegea argumentele şi

logica atât ale lui Hug, cât şi ale lui Miguel. Sentimentele lui mergeau către Hug.

Veştile care îi ajungeau de pe meleagurile occitane îl indignau, nu putea consimţi la anihilarea vasalilor săi, nici la faptul că ar fi deposedat de drepturile sale feudale.

Acum, duşmanul său de odinioară, Raimond al VI-lea, conte de Toulouse, îi oferea jurământul de credinţă, aşa cum făcuseră înainte ceilalţi nobili occitani. Şi dacă Jaime l-ar accepta, ar fi obligat să-l ajute pe conte. În orice caz, Raimond se săturase de sora lui, ceea ce îl obliga şi mai mult pe Jaime.

Dar dreptatea era de partea opţiunii lui Miguel; ca vasal al papei – aşa cum titlul său de Catolicul o dovedea trebuia să-i urmeze poruncile. Cu puterea excomunicării în mâinile lui Inocenţiu al III-lea, era cum nu se poate mai primejdios să îl înfrunte.

Dar îşi meritau oare catarii crunta prigoană la care îi supuneau Biserica Catolică şi oamenii de la miazănoapte?

Jaime nu credea acest lucru. Sigur că Oamenii Buni catari criticau multe din preceptele catolice. Sigur că acuzau Biserica Romană că posedă putere şi bunuri pământeşti peste măsură. Dar, oare, nu era adevărat? De ce trebuiau să fie prigoniţi şi exterminaţi? Pentru că au păreri diferite? Dumnezeu a creat mintea pentru ca să gândească şi i-a dat omului libertatea de a o face. Poate prea multă libertate. Sau creatorul gândirii era diavolul?

Dar diavolul, el de partea cui era? După părerea catarilor, diavolul era de partea Dumnezeului cel rău, cel al urii şi al coruperii. Dumnezeul Vechiului Testament şi al principiului „ochi pentru ochi”.

Ei se socoteau de partea Dumnezeului celui bun, cel al spiritului şi al sufletului incoruptibil. Dumnezeul Evangheliei Sfântului Ioan. Dumnezeul IUBIRII, al AMOR-ului.

Şi ca într-un palindrom, ROMA papei reprezenta contrariul AMOR-ului. Aşadar, după părerea catarilor, Inocenţiu al III-lea îl adora pe Dumnezeul cel rău.

În ce tabără să fie oare adevăratul Dumnezeu?

Fátima, cu mişcări graţioase, îi servea o altă infuzie; buzele ei cărnoase se deschideau pline de promisiuni şi părul ei negru ca pana corbului răspândea un intens parfum de iasomie. De la bătălia de la Navas de Tolosa, unde fusese luată împreună cu tovarăşele ei ca parte din prada de război, Jaime îşi petrecuse toate nopţile cu ea.

Fără îndoială, femeile educate într-un harem erau cu mult superioare femeilor creştine în iscusinţa lor în arta iubirii. Ştiau să fie drăgăstoase când trebuia şi pătimaşe când era nevoie de pasiune. Iar el prinsese drag de Fátima.

După ce îi servi băutura, ea se aşeză lângă el, sărutându-l uşor pe gât; înfiorându-se, el o prinse de mijloc. Pătruns de căldura femeii care se ghemuise lângă el, simţi că o doreşte.

Dar era greu să se desfete în acel moment. Gândurile, acea teribilă îndoială în privinţa modului de a acţiona, continuau să-l chinuiască.

— Hug de Mataplana doreşte să vă vadă, stăpâne! strigă din afara cortului căpitanul gărzii de noapte. Vine cu Huggonet.

— Lăsaţi-l să intre! porunci el fără să se mişte de pe pernele mari şi ţinând-o prinsă de mijloc pe fată.

Cei doi bărbaţi intrară. Statura lui Hug se remarca faţă de cea a trubadurului, care avea o înfăţişare de copilandru. Hug îşi înclină capul, Huggonet, care purta la gât un bandaj pătat de sânge, făcu o plecăciune adâncă.

— Credeam că aţi fost decapitat, Huggonet, îi spuse Jaime cu nepăsare.

— Dumnezeul cel bun şi intervenţia Domniei Voastre i-au împiedicat. Mulţumesc, stăpâne, spuse trubadurul cu o voce subţire şi o nouă plecăciune.

— Şi doar ca să-mi mulţumeşti doreai să mă vezi? răspunse Jaime, ascunzându-şi nerăbdarea.

— Nu, stăpâne. N-aş fi îndrăznit să vă tulbur odihna, dacă n-aş fi avut un mesaj de la cineva care vă poartă mult respect şi o iubire şi mai mare.

— La cine te referi, trubadurule?

Jaime simţea că inima îi bate mai repede.

— La doamna Corba, stăpâne.

— Dă-mi scrisoarea ei.

— Nu e o scrisoare, stăpâne. Doamna Corba nu voia ca un mesaj atât de personal să cadă în mâini străine şi mi l-a dictat pentru ca să vi-l recit şi să îl uit.

— Recită-l, Huggonet!

— Cu permisiunea Voastră, stăpâne, mă retrag, spuse Hug.

— Aveţi permisiunea mea, Hug, admise Jaime. Vorbeşte, Huggonet.

Hug ieşi din cort cu paşi mari.

— Sper ca rana să-mi permită să termin…

— Recită, afurisitule! îi strigă Jaime, pierzându-şi răbdarea. Huggonet făcu lăuta să răsune. Fátima, auzind muzica suavă, se lipi încă puţin de Jaime.

*

Văd zburând alba porumbiţă şi aştept mesajul Vostru.

Dar sunteţi departe – şi veştile nu mai sosesc.

Vă aud glasul când vântul mişcă sălciile.

Dar sunteţi departe – şi e doar dorinţa mea.

Îmi miros carnea care arde când miros fumul.

Dar sunteţi departe – şi e doar soarta mea,

Simt durerea pentru absenţa Voastră când îmi plânge lăuta.

Dar sunteţi departe – şi odaia mea e rece.

Vă aud calul când potcoavele lovesc drumul pietruit.

Dar sunteţi departe – şi calul este al altcuiva.

Mă rog la Dumnezeul cel bun să vă ajute să câştigaţi în bătălii.

Dar sunteţi departe – şi îmi ia timp să Vă cunosc soarta.

Ascult plânsetul şi teama copiilor occitani.

Dar sunteţi departe – iar ei îşi pierd părinţii şi vieţile.

Mi-e frică atunci când războinicii pleacă să lupte împotriva francezului.

Dar sunteţi departe – şi nu ştiu cine va birui.

Ascult lăuta trubadurilor şi cântul lor în limba noastră.

Dar sunteţi departe – şi oïl *va ucide limba* oc.

Stăpânul meu, veniţi la Toulouse şi curmaţi nedreptăţile.

Stăpânul meu, veniţi în Occitania şi impuneţi dreptul Vostru.

Faceţi ca inima să-mi tresalte şi să râdă de fericire.

Faceţi ca mamele să cânte şi copiii să se joace în pace.

Faceţi-i să amuţească pe cei care vă numesc laş.

Faceţi din trupul meu sălaş trupului Vostru.
Faceţi din ţinutul Oc patria trubadurului.
Veniţi la Toulouse, stăpânul meu şi
exercitaţi dreptul Vostru asupra Occitaniei,
exercitaţi dreptul Vostru unic asupra mea.

*

Ecoul ultimelor note suave se stinse. Jaime simţea un nod în gât şi ochii plini de lacrimi.

Gândurile îi aduceau cu ele un trecut de sentimente şi de imagini, Corba! Iubita sa Corba! Cea dulce, cea seducătoare. El ar putea să-şi caute consolarea, dar n-ar putea găsi pe cineva care să-i ia locul. Ochii ei verzi… de vrăjitoare, spuneau unii. Părul ei negru lucios… ca pana corbului, pe care numele ei îl sugera.

Corba, trubadurul.

Corba, doamna.

Corba, femeia.

Corba, vrăjitoarea.

— Stăpâne, spuse Huggonet după câteva clipe, îmi daţi răspuns pentru doamna?

Jaime nu răspunse decât după o vreme, şi apoi recită:

*

Pedro va veni la Toulouse
şi va curma nedreptăţile
şi va face să fie al său pentru totdeauna
ceea ce al său este.

*

Huggonet schiţă un zâmbet, mişcă buzele memorând cuvintele şi făcu o plecăciune de rămas-bun:

— Cu voia Domniei Voastre, stăpâne, alerg la Toulouse să-i dau doamnei mesajul Vostru.

Când Huggonet ieşi, Jaime a ştiut că nu va mai putea da înapoi niciodată de la cele spuse.

Soarta Occitaniei era pecetluită.

Ca şi a sa.

57

Autostrada San Diego era puţin circulată la acea oră din zorii zilei şi Jaime conducea încet, încercând să-şi pună ordine în gânduri şi în sentimente.

Odată încheiată vizita lui la capela subterană, se alăturase activităţii febrile a celorlalţi de pregătire a documentelor. Ambianţa nu era potrivită ca să-şi împărtăşească experienţele spirituale şi de data asta n-au avut loc comentarii, nici măcar cu Dubois; în ciuda strădaniilor sale, nu s-a putut concentra asupra hârtiilor. Cu ocaziile anterioare, scenele retrăite din trecut îl minunau şi îl uluiau, făcându-l să-şi îndrepte atenţia la modul în care se producea experienţa aceea de necrezut. Dar acest mister rămânea să fie rezolvat, acum altceva îl preocupa mult mai mult: de ce i se întâmpla tocmai lui această poveste? Trebuia să fie

un motiv, un scop; era pe punctul de a ajunge la convingerea că există un mesaj, un avertisment ascuns, dar el nu era în stare să-l descifreze, iar bănuiala că acolo era o înştiinţare îi frământa mintea.

Ceva din amintirile lui din trecutul acela corespundea cu exactitate prezentului său; o recunoscuse, fără urmă de îndoială şi cu toată certitudinea, pe doamna Corba.

Corba era Karen.

Ea ştiuse tot timpul cine era el şi cine era ea, dar nu i-a spus-o; aştepta ca el să o descopere. Relaţia lor nu era nouă, ci dura de secole, poate din mai multe vieţi anterioare, şi cunoaşterea acestui fapt îi dădea poveştii lui un alt sens. Mai adânc? Mai mistic? Jaime nu ştia încă, dar era un sens diferit şi dorea să poată vorbi de urgenţă cu ea.

Dar era şi mai mult decât atât. Corba îl târa pe regele Pedro într-un război în sprijinul Occitaniei; fără îndoială, o opţiune periculoasă chiar şi pentru un rege puternic.

Dar nu se întâmpla oare azi, în viaţa lui actuală, exact acelaşi lucru? Karen îl împingea acum să-şi asume nişte riscuri încă necunoscute în sprijinul cauzei catarilor şi, deşi aceştia îi erau simpatici, iar amintirile din secolul al XIII-lea îl fascinau, îşi păstra spiritul critic în privinţa doctrinei lor şi încă mai punea sub semnul îndoielii multe dintre credinţele lor.

Cert e că era de partea lor, iar Karen era motivul. Istoria se repeta.

Nutrea oare Corba un adevărat interes pentru Pedro, bărbatul? Sau doar pentru Pedro, regele, pentru puterea lui politică şi militară şi pentru ceea ce le putea oferi catarilor?

Avea oare Karen un interes real pentru el, pentru Jaime ca persoană? Sau o interesa doar poziţia-cheie pe care el o ocupa şi din care îi putea ajuta să-i distrugă pe Păzitorii din corporaţie? S-a folosit oare Corba de regele Pedro? Să se

folosească oare Karen acum de el? Şi în cazul în care ar face-o, îl mai şi iubea?

Jaime avea prea multe întrebări. Puţine răspunsuri, dar o singură certitudine: va fi violenţă şi sângele avea să curgă, atât în secolul al XIII-lea, cât şi acum. Nu cunoştea situaţia cu care se confrunta regele Pedro, dar ştia ceva din prezent; lăcaşul lor sigur de la Montségur nu-i va ocroti pe actualii catari de duşmanii lor. Sistemele de siguranţă şi pasajele lor secrete nu-i vor ajuta atunci când se va îngroşa gluma. În cel mai bun caz, vor fugi şi, dacă nu reuşeau, vor fi exterminaţi. Afirmau că armele sunt lucrul diavolului şi nu exista nici măcar un nenorocit de revolver la Montségur!

Bine, el le-a putut promite o anume fidelitate, dar pe Berenguer nu-l vor vâna ca pe un şobolan. N-avea nicio intenţie să ajungă la perfecţiune în viaţa asta şi nici în următoarea, dacă aşa ceva ar exista. De fapt, n-avea nicio grabă. El avea să joace ca să câştige şi pentru ca ea, Karen, să câştige alături de el.

Iar dacă va pierde partida, în acest eşec, cu siguranţă că îşi va lăsa şi pielea. Sacrificiul de sine o fi având pentru catari nenumărate compensaţii spirituale, dar, în caz că ar da greş, el avea să-şi rezerve o mică satisfacţie materială.

Înainte de a-şi lăsa pielea de martir în încăierare, va mătura mai mulţi dintre acei nemernici numiţi Păzitori.

Jaime apăsă pe acceleraţie până la fund şi maşina zvâcni înainte de parcă ar fi încercat să taie noaptea neagră ce i se deschidea în faţă. În acest timp, la radio se auzea tare de tot melodia rap la modă *To live and die in LA*.

— Mâine, neapărat, o să-i fac o vizită lui Ricardo.

JOI

58

Când Jaime ajunse a doua zi la Ricardo's, se întunecase deja şi, văzând automobilul prietenului său în parcare, simţi căldura reconfortantă a aceluia care se întoarce în căminul său după o lungă absenţă. Prietenul lui era acolo. Departe de catari. Departe de corporaţie. Era acolo şi el ştia că îl va găsi întotdeauna pe Ricardo atunci când va avea nevoie de el.

Rămase câteva minute aşezat în maşină, ascultând muzică, anticipând plăcerea de a-i strânge mâna, de a bea ceva împreună şi de a sta de vorbă. Îl anunţase deja la telefon pe Ricardo că are o problemă serioasă şi că va avea poate nevoie de ajutorul lui.

„Ca înainte şi ca întotdeauna, îi răspunsese. Pentru asta sunt fraţii."

Prietenia lor venea de foarte departe, de când erau nişte ţânci şi vecini în aceeaşi zonă rezidenţială. Ei nu crescuseră în vreo mahala, ci într-un cartier de case monofamiliale, aparţinând clasei mijlocii, din anii şaizeci, cu populaţie majoritar albă şi cu câte un oriental sau afro-american răsărit peste noapte. Tatăl lui Ricardo era de origine mexicană şi ocupa o poziţie importantă în poliţia din Los Angeles.

Părinţii lui Jaime înfiinţaseră o firmă de distribuţie comercială folosind cunoştinţele în materie de vânzări căpătate la New York şi experienţa afacerilor din Cuba. Funcţiona bine, dar nu permitea excese de agoniseală.

Familiile celor doi băieţi aveau multe lucruri în comun şi, fiind vecini, au legat o strânsă prietenie, în vreme ce fiii lor deveniseră de

nedespărţit, cu atât mai mult în adolescenţă, când originea lor culturală îi deosebea de ceilalţi. Pe Ricardo îl atrăgeau acele *gangs* hispanice de la mahala, le-au frecventat o vreme şi, cum Jaime n-avea de gând să fie nici mai puţin bărbat, nici mai puţin latin, era mereu cu prietenul lui şi la bine, şi la rău.

Capacitatea lui Ricardo de a intra în bucluc era uimitoare, ca şi iscusinţa de a ieşi cu bine din toate. Tocmai de aceea, Ricardo se delecta cu situaţiile violente şi periculoase, în vreme ce Jaime mai degrabă le suferea. Dar era acolo, credincios, unde Ricardo avea nevoie de el. Astfel că Ricardo era cel care avea des probleme, Jaime, cel care îi venea în ajutor şi, până la urmă, Ricardo era cel care-l scotea pe Jaime din povestea urâtă în care tot Ricardo îi vârâse pe amândoi. Perioada lor alături de cei de aceeaşi origine de la mahala s-a încheiat de îndată ce poliţia locală l-a identificat pe fiul lui Frank Ramos ca fiind amestecat într-o poveste de război între bande.

Francisco a reuşit cu fiul lui ceea ce bandele nu reuşiseră: să-l intimideze, şi cei doi tineri au hotărât că a fost amuzant, dar că a durat destul şi că era momentul să-şi schimbe activitatea. Au pus bine briceagul şi au luat chitara, spre uşurarea iniţială a părinţilor. Ghitara a durat multă vreme, dar uşurarea paternă, puţin. Muzică folk, Bob Dylan şi Leonard Cohen, combinată cu muzica country, şi, bineînţeles, pentru un amestec şi mai bun, nu lipseau *rancheras*[63], câte un bolero şi puţină salsa[64]. Cântau şi compuneau destul de bine. La douăzeci de ani, au hotărât să devină profesionişti, spre disperarea familiilor lor, care au reuşit să facă un pact cu ei că vor cânta vara, cu condiţia să se întoarcă la universitate în toamnă. Au cântat într-un mare număr de spelunci cu muzică live de pe litoral, de la San Diego până la San Francisco.

Jaime se bucura de libertatea de a alerga cu chitara dintr-un loc într-altul, aproape numai cu ce avea pe el. Da, era liber, dar uneori nu aveau nici măcar un dolar pentru o bere, nici unde să doarmă, aşa că a ajuns la concluzia că nu erai foarte liber cu buzunarele goale.

Ricardo şi Jaime erau *hippies* în epoca de decadenţă a tinerilor iubitori de flori. Fireşte că erau nişte *hippies* ceva mai speciali, mai ales Ricardo. Era bună treaba cu pacea şi cu dragostea, mai ales fetele disponibile; dar, dacă era vorba să-şi apere teritoriul sau ceea ce credea el că sunt drepturile lui individuale, nu se dădea în lături să recurgă la violenţă.

— Cine dă primul dă de două ori, spunea el şi punea zicala în practică.

Dacă publicul nu se arăta suficient de politicos, era foarte probabil ca spectacolul lor să se încheie cu bătaie, iar în speluncile unde cântau ei, oamenii nu erau politicoşi. Multă bere şi multe băuturi tari. Şi mulţi scandalagii.

— Hei! Cântaţi de ţi se face rău! striga câte unul pe care alcoolul îl făcuse să-şi piardă aprecierea pentru muzica bună.

Jaime şi Ricardo îşi vedeau de treabă, dat fiind că responsabilul cu ordinea era patronul localului. Dar uneori ordinea nu mai revenea.

— *Hippies* de rahat! Sunteţi demodaţi. Unii râdeau. Nu se mai poartă povestea cu pacea şi cu florile!

— Zici că pacea nu mai e la modă, dobitocule?

Şi aşa începea încăierarea, când Ricardo socotea că s-a întrecut măsura.

— Toată povestea asta cu *hippies* şi cu amorul este pentru poponari! răspundea provocatorul spre entuziasmul publicului şi resemnarea lui Jaime, care înceta să mai cânte şi se pregătea pentru ceea ce avea să urmeze.

— Uite, vezi paharul ăsta? obişnuia să spună Ricardo, ca apoi să-i dea pe gât conţinutul şi să profite de pauză şi de liniştea aproape totală care se aşternea în local. Atunci o să ţi-l bag în cur, ca să înveţi să respecţi amorul!

Şi niciuna, nici două, azvârlea cu paharul în capul fanfaronului şi se repezea spre individ, care, dacă nu reacţiona degrabă, primea vreo doi pumni, de obicei bine plasaţi, care îl făceau knockout, terminând astfel discuţia.

— Ca să te înveţi minte şi să nu te mai iei de cei care apărăm pacea, spunea Ricardo pe un ton sentenţios.

Jaime îl urma îndeaproape pe prietenul său şi îi apuca sticla de bere din mână. Încerca să-l despartă de victimele sale, dar uneori ei ajungeau să fie victime, primind mai multe lovituri decât dădeau. În aceste cazuri, sticla era o armă bună. De multe ori au sfârşit cu faţa însângerată, plini de vânătăi, reţinuţi de poliţie şi dorind ca Frank Ramos să nu afle toată tărăşenia. Dar tatăl lui Ricardo sfârşea întotdeauna prin a afla tot.

Vara s-a terminat şi Jaime a văzut în studii un viitor mai bun decât în *show business,* în vreme ce Ricardo a hotărât exact contrariul. Dar concurenţa excesivă şi temperamentul său nu l-au ajutat să facă o carieră în muzică.

*

Localul actual, Ricardo's, era al doilea club pe care l-a deschis, iar această afacere, vocaţia lui definitivă.

Primul lui local era situat într-o zonă de conflicte a oraşului şi, când reprezentantul gang-ului local i-a oferit „protecţia" necesară ca să poată munci, tipul s-a trezit cu ţeava unui pistol în gură înainte de a putea să termine ce avea de spus şi a fost azvârlit afară din local fără menajamente.

Frank Ramos îi ducea, de mici, pe fiul său şi pe prietenul acestuia, Jaime, să practice tirul, aşa

că Ricardo era un trăgător bun şi, dacă ocazia o cerea, nu se dădea în lături să scoată revolverul.

La a doua vizită a „reprezentantului”, Ricardo şi angajaţii lui l-au dat afară cu lovituri de picior şi, după puţin timp, barul a devenit un loc de scandaluri şi probleme. Ricardo dădea mai mult decât primea şi, fiind fiul unui ofiţer de poliţie de rang înalt, ieşea cu bine de la vizitele lui la comisariat. Dar ceilalţi erau profesionişti şi afacerea, în ciuda darului pe care-l avea Ricardo de a trata cu oamenii, se scufunda.

Când Ricardo a hotărât că „fiecare să-şi vadă de treaba lui” şi că treaba lui era „să-i facă pe oameni să se distreze şi să le servească băutură contra cost, şi nu împărţind pumni pe gratis”, era deja prea târziu. Localul lui nu atrăgea genul de oameni potriviţi şi în cantitatea necesară. Dar lui Ricardo îi surâdeau femeile. Iar zeiţa Fortuna probabil că era femeie, aşa că a reuşit să vândă localul şi să înceapă din nou cu Ricardo’s într-un amplasament mai convenabil.

Acum, Ricardo plătea protecţie. Dar, datorită antecedentelor sale şi faptului că ceilalţi erau „oameni de afaceri” pe care nu-i interesa să aibă un conflict gratuit cu o persoană ca Ricardo, acesta a ajuns la un acord foarte avantajos. Localul a devenit o oază de pace, unde clienţii se simţeau în siguranţă. Nimeni care aparţinea de mica lume interlopă locală n-ar fi îndrăznit să se lege de cineva care ieşea de la Ricardo’s.

Prietenii şi clienţii lui Ricardo erau respectaţi. Dacă cineva ar fi îndrăznit să încalce regula, *gang*-ul care-l proteja pe Ricardo, sau chiar Ricardo, l-ar fi făcut s-o plătească scump.

*

— Spune-mi, Jaime, în ce belea te-ai vârât? îl întrebă el după ce îi servise o băutură.

I-a povestit în amănunt conspiraţia Păzitorilor şi cele întâmplate cu Linda, omiţând şedinţele de aducere-aminte a vieţilor trecute şi de spiritualitate

catară care, s-a gândit el, ar provoca scepticismul prietenului său şi acesta şi-ar face mai multe griji pentru sănătatea lui mintală, decât pentru siguranţa lui fizică.

— De ce nu mergeţi la poliţie? întrebă el.

Lui Jaime i se păru o ironie ca Ricardo, atât de înclinat să-şi rezolve problemele de unul singur, să-i propună această opţiune.

— N-avem dovezi că ei au comis asasinatele. Şi, în plus, poliţia ar putea foarte bine să considere grupul nostru suspect de acelaşi lucru.

— Dar au avut loc două asasinate, iar asasinii par să fie profesionişti, spuse Ricardo, căzând pe gânduri.

— Da, şi ceea ce mă îngrijorează pe mine este că oamenii ăştia, catarii, vor fi eliminaţi înainte de a putea aduce dovezile definitive ale fraudei. Sunt un grup de evlavioşi inofensivi care se joacă cu nişte tipi foarte periculoşi.

— Cu ce pot să te ajut?

— S-ar putea să am nevoie de tine şi de vreunul din prietenii tăi dacă văd că lucrurile se complică.

— Voi fi acolo unde spui tu, răspunse Ricardo fără să şovăie. Ochii îi străluceau de entuziasm. În plus, de când am ajuns la un acord cu mărunţii ăştia de mafioţi locali, relaţiile noastre s-au îmbunătăţit mult. Suntem prieteni. Şi îmi datorează câteva favoruri. Dacă e nevoie, îţi pot face rost de o mică armată.

— Îţi mulţumesc, Ricardo, ştiam că o să-mi fii alături.

— Ai pistol?

— De la ultima dată când am luat-o la fugă prin anumite cartiere tu şi cu mine, n-am mai simţit nevoia să am unul.

— Altă supărare! îl dojeni Ricardo cu un zâmbet. Bine, îţi pot împrumuta eu unul. Îl vrei fără serie de fabricaţie?

— Îl prefer legal.

VINERI

59

Jaime îşi petrecu toată ziua aceea care nu se mai sfârşea aşteptând ca White să-l cheme sau să apară ca să-i reproşeze că nu a întreprins călătoria. Discuţia avută cu o zi înainte fusese foarte neplăcută: White îl acuza de insubordonare, iar Jaime argumenta că plecarea sa imediată nu avea sens şi dăuna bunului mers al muncii lui; că se va supune, dar în cadrul logicii şi apărând interesele corporaţiei. Cu cât privea Jaime mai mult acei ochi înfundaţi în cap, cu atât mai mult îi creştea certitudinea că aparţin unui criminal.

Înainte, nu îl înfruntase niciodată pe şeful său în termeni atât de violenţi şi ştia că relaţia dintre ei va rămâne deteriorată pentru totdeauna; cu toate astea, era sigur că, de îndată ce-i va prezenta lui Davis dovezile, White va fi concediat. Dar trebuia să mai păstreze încă aparenţele în măsura posibilului şi nu avea altă opţiune decât să facă acel voiaj.

White n-a dat niciun semn de viaţă; probabil că a înţeles că era în zadar să insiste, dat fiind că subalternul său nu va ajunge în niciun caz la biroul de la Londra înainte de luni dimineaţă.

Jaime nu avea nici cea mai mică dorinţă să vorbească cu el şi a folosit ziua de lucru ca să rezolve vreo două probleme urgente, să pregătească cele necesare pentru călătorie şi să obţină documente şi informaţii suplimentare pentru dosarul care se pregătea la Montségur.

Sosise momentul să utilizeze viteza şi să uite de prudenţă.

60

— Ştii că mâine plec la Londra? îi spuse Jaime cu jumătate de glas, şi de la sfârşitul de săptămână trecut n-am avut nicio clipă de intimitate. Te invit să ne petrecem noaptea împreună.

Când se apropiase tiptil de Karen, aceasta lucra singură la masa ei de scris. Ea rămase privindu-l cu un uşor zâmbet pe buze, fără să-i răspundă; ochii albaştri îi străluceau ştrengăreşte şi Jaime se gândi că este foarte frumoasă. Şi că o doreşte ca un nebun.

— Credeam că n-o să mi-o mai ceri niciodată, răspunse ea, după ce s-a bucurat câteva clipe văzându-l plin de aşteptări. Accept, dar unde? După cearta ta cu White, atât casa mea, cât şi a ta pot fi supravegheate şi, dacă suntem văzuţi împreună, ne vor ghici jocul.

— Şi aici?

— Să fim serioşi, Jaime, aici, la Montségur, oamenii vor lucra până târziu şi cineva poate rămâne la fel de bine să doarmă. Mă rog, nu ştiu ce intenţii ai. Karen îşi lărgi zâmbetul ştrengăresc. Doar n-ai de gând să o facem în picioare în spatele uşii de la bucătărie sau la toaletă?

Jaime râse cu poftă.

— E o idee bună, Karen, sunt încântat. Dar una dintre poziţiile pe care aş dori să o practic în noaptea asta cu tine este cea orizontală. Îţi propun unul din hotelurile de la aeroport.

— De acord.

*

Ca să-i lase timp lui Jaime să-şi ia bagajul, Karen plecă de la Montségur după o oră şi conduse până la parcarea pentru şederi scurte a aeroportului. Parcă maşina şi aşteptă câteva minute cu portierele blocate. În sfârşit, sună telefonul mobil.

— Cinci sute şaisprezece.

— Cinci sute şaisprezece, repetă Karen.

— Exact, confirmă Jaime şi închise.

Karen ieşi din maşină şi traversă prima porţiune de şosea lată în direcţia terminalului de sosiri al aeroportului. Rămase pe refugiul central unde opresc *courtesy vans*[65] ale companiilor de închiriat maşini şi camere de hotel.

După câteva minute apăru furgoneta hotelului, cum stabilise cu Jaime.

Jaime era nerăbdător. Prin uşa camerei sale putea auzi sunetul discret al clopoţelului de la ascensor.

Karen ieşi din lift şi înaintă pe culoarul mochetat. Nu se putu împiedica să simtă un fior amintindu-şi pentru o clipă de Linda.

N-avu timp să bată la uşa camerei, Jaime o deschise trăgând-o înăuntru şi se contopiră într-o îmbrăţişare şi un lung sărut.

— Îmi pare rău că pleci, îi spuse ea când îşi îndepărtă buzele de el.

— O să-mi fie dor de tine, draga mea.

— Niciun fel de apeluri telefonice pentru moment şi cu atât mai puţin la birou; intrăm acum într-o fază şi mai periculoasă. Vom comunica prin Internet. Vom folosi adresa mea secretă şi nume de cod pe care le cunoaştem doar tu şi cu mine. Al meu va fi Corba…

— Al meu, Pedro.

Jaime o ajută pe Karen să-şi scoată pardesiul de gabardină şi apoi ea îi scoase cravata. Pantofii căzură şi îi urmară hainele. Se dezbrăcară unul pe celălalt şi fiecare pe sine, cu grabă, cu nerăbdare.

Apoi, goi în mijlocul camerei şi cu hainele împrăştiate în dezordine, se uniră într-o nouă îmbrăţişare. Disperată. O îmbrăţişare în care temerile amândurora se contopiră ca să-şi dea siguranţă reciprocă.

O îmbrăţişare repetată de sute de ori înainte. Dar, de fiecare dată, nouă, intensă şi imperioasă.

— Încă n-ai plecat şi îţi simt lipsa, Jaime. De abia aştept să te revăd, şopti ea.

— Ai grijă de tine. Nu te aventura, te rog, îi spuse el, încetişor, la ureche. Şi vru să confirme ceea ce ştia deja. Tu eşti Corba, nu-i aşa?

— Da. Am fost. Şi tu ai fost Pedro.

*

Pedro şi Corba s-au iubit din nou după secole. De-a lungul întregii nopţi. Lansaţi cu o viteză ameţitoare, suprimând timpul de la acel trecut întunecat spre un viitor care plutea în faţa lor ca o masă vâscoasă, amorfă şi ameninţătoare, care se forma afară, în întunericul nopţii. În clipa aceea, ei trăiau un moment de eternitate, protejaţi de cei patru pereţi ai unei camere anonime de hotel.

*

Trupurile lor se ciocniră. Şi el dori să se poată topi în ea. Era materia luptând, zvârcolindu-se, vibrând şi explodând odată cu pasiunea. Membrele lor din carne, oase, nervi şi sânge acţionau ca nişte roboţi furioşi, călăuziţi de un impuls lăuntric atât de irezistibil, încât părea că le vor plesni inimile.

Era diavolul, fără îndoială, cel care trăgea sforile făcându-le trupurile să danseze ca nişte marionete într-un dans senzual şi desfrânat.

Dar era mult mai mult decât atât. Era şi ceea ce este adevărat, ceea ce este etern. Ceea ce a creat Dumnezeul cel bun. Erau sufletele lor atrăgându-se, urmărindu-se unul pe celălalt într-o cursă nebunească de-a lungul spaţiului şi timpului. Erau spiritele lor, pe care lumea şi diavolul nu le puteau corupe; eternii Corba şi Pedro. Şi Jaime a ştiut atunci că femeia pe care o aşteptase întotdeauna era Karen.

În viaţa asta. Şi mult mai înainte.

SÂMBĂTĂ

61

Tapiseria prindea viaţă, Jaime simţea pe cap căldura mâinilor lui Dubois şi, respirând adânc, se pregăti să se cufunde în acel timp îndepărtat.

Reveni la cortul de campanie al regelui Pedro, în aceeaşi noapte de iulie cu aproape opt sute de ani în urmă. Era exact clipa ultimei sale amintiri, când el răspundea mesajului doamnei Corba, angajându-şi cuvântul în faţa femeii iubite şi destinul, în faţa istoriei.

De îndată ce ieşise Huggonet, Jaime se cufundă în chinuitoarele sale gânduri.

— Dumnezeul meu, să fi luat eu oare hotărârea corectă?

Fátima, care şedea în continuare alături de el, se dezlipi uşor şi, privindu-l cu ochi strălucitori, îl sărută pe gât. Apoi îi muşcă buzele cu blândeţe, mângâindu-i barba. Dar excitaţia pe care o simţise înainte de mesajul de la Toulouse dispăruse şi refuza să-i revină.

De ce se agăţa Corba de Toulouse? De ce se încăpăţâna să împărtăşească soarta acelui nefericit comitat? Corba era catară, era evident, şi poate că ocupa o poziţie de frunte în calitatea ei de credincioasă sau poate că avea chiar şi un rang în Biserică. Să fie oare o Femeie Bună?

Fátima îl privi din nou printre lungile ei gene şi îi şopti timid în limba sarazinilor cu un graţios accent oriental:

— Vă iubesc, stăpânul meu.

Dar Jaime aproape că nu o auzi, gândul lui obsesiv se întorcea la Corba.

— Nu cred că doamna Corba e o Femeie Bună, iscoadele mele m-ar fi informat. De altfel,

Perfecţilor li se interzice să atingă armele şi să se desfete cu sexul şi cu bogăţiile. Corba poate că nu foloseşte armele, dar se desfată cu sexul, iubeşte giuvaierele şi n-are aproape nimic dintr-o persoană umilă. Poate că acţionează ca unele dintre marile doamne occitane care îşi aşteaptă bătrâneţea ca să-şi facă legămintele complete de Bună Creştină. Şi o fac după ce s-au delectat cu muzica, cu dansul, cu trubadurii, cavalerii îndrăgostiţi şi cu iubirea. Şi numai după ce sunt mame şi bunici. Senzualitate în tinereţe şi spiritualitate la bătrâneţe. Probabil că abstinenţa e mai uşoară după ce te saturi.

Fata îl sărută pe gură şi, despuindu-se de partea de sus a îmbrăcămintei din două piese, lăsă la iveală, cu o legănare voluptuoasă, sânii rotunzi şi bine formaţi.

— Cât e de frumoasă! îşi spuse el cu jumătate de glas.

Fátima veni jucăuşă la picioarele lui şi începu să tragă puţin câte puţin în sus de tunica lui Jaime până când i-o scoase peste cap. El rămase gol. Ea râdea şi îl sărută din nou pe gură, în vreme ce el îi mângâia sânii. Apoi, fata începu să coboare, sărutându-i barba şi apoi gâtul. Dar gândurile îl făcură să zboare din nou departe de aici.

O cunoscuse pe Corba la Barcelona cu câţiva ani în urmă. Tatăl ei era nobilul consul al contelui de Toulouse, ambasadorul său. Frumuseţea aproape adolescentină a Corbei strălucea tot atât cât şi aplombul şi graţia ei în vorbire. Era în stare să se ia la întrecere fără greutate cu trubadurii, compunând cântece şi romanţe şi interpretându-le. Era numai frumuseţe, era numai talent, era numai graţie.

Tânăra cea mai curtată din Barcelona l-a impresionat şi pe rege, iar consulul de Toulouse şi familia sa erau invitaţi obişnuiţi la palat. Regele Pedro le întorcea vizitele şi, într-o ocazie în care Corba şi Pedro au rămas singuri, el îi declară iubirea.

— Doriţi să vă odihniţi, stăpâne? Vă las singur?

Fátima observase că entuziasmul lui Jaime nu era cel obişnuit.

— Nu. Rămâi cu mine, răspunse şi el în limba sarazinilor. Nu dorea, nu putea să rămână singur cu gândurile lui în noaptea aceea. Iubeşte-mă, frumoasă Fátima.

Ea se ridică şi schiţă câţiva graţioşi paşi de dans în vreme ce se despuia de partea de jos a îmbrăcămintei, până când rămase goală. Apoi făcu să-i danseze expresiv şi elegant mâinile deasupra capului.

Îl împinse pe Jaime, care se ridicase să o vadă, aşezându-se peste el în poziţie inversă, sărutându-l şi mângâindu-l.

Lumina sfeşnicelor îi oferea lui Pedro o imagine directă a frumoaselor ei fese, a picioarelor ei bine sculptate de dansatoare, şi pâlpâirea flăcării făcea şi mai insinuante rotunjimile feminine pe care le avea atât de aproape. Parfumul de iasomie şi de livan[66] al Fátimei era mai îmbătător decât oricând şi Jaime simţi că îi revine dorinţa. Dar mintea urma un alt drum decât trupul.

Regele Pedro i-a propus Corbei să trăiască împreună, cu toate că era însurat cu Marie de Montpellier. Marie nu era altceva decât un aranjament politic, o afacere proastă. Ea îi cedase oraşul Montpellier la un an după căsătorie, după cum se căzuse de acord, dar oraşul şi domeniile sale teritoriale nu-i aduseseră contelui de Barcelona decât probleme.

După câţiva ani, ceruse să divorţeze de ea şi să îi restituie oraşul Montpellier, dar nici ea nu a vrut, nici papa nu a consimţit la divorţ. Pedro a încercat atunci să se însoare cu Maria de Montferrat, care purta titlul lipsit de conţinut de regină a Ierusalimului, şi ca o clauză a căsătoriei, el, Pedro al II-lea de Aragon, conte de Barcelona, avea să organizeze o cruciadă ca să elibereze

Ierusalimul. Dar nici măcar acest argument nu l-a convins pe papă. De abia mai târziu s-a îndrăgostit de Corba. I-a promis că îi va da titlul de contesă, că îi va dărui întinse domenii teritoriale şi că va face din primul ei născut cel de al doilea moştenitor al coroanei.

Marie de Montpellier reuşise, printr-o înşelătorie, ca Pedro să-i facă un copil, deşi lui nu-i plăcea să împartă patul cu ea. Într-una din şederile lui la Montpellier, Pedro s-a simţit atras de o doamnă şi a reuşit să o facă pe aceasta să accepte să-şi petreacă noaptea cu el. Dar era o cursă pregătită de Marie şi, în întuneric, soţia lui a fost cea care i-a luat locul celeilalte femei. Afară din odaie aşteptau marii clerici şi nobili din oraş ca să depună mărturie despre noaptea matrimonială. Pedro şi-a tras spada, cât pe-aci să-i ucidă pe mai mulţi dintre acei ticăloşi când au intrat dimineaţa în cameră implorându-i iertarea şi înţelegerea. Doreau un moştenitor.

Nu simţea multă dragoste pentru fiul său Jaime I[67], rod al acelei înşelătorii şi, când s-a născut, a pregetat mai bine de un an până să meargă să-l cunoască. Dacă fiul lui Marie ar ajunge adult şi ar moşteni coroana Aragonului şi titlul de conte de Barcelona, el i-ar da fiului Corbei comitatul Provensei sau noile regate pe care le va cuceri de la sarazini. Dar dacă fiul lui Marie nu ar supravieţui, fiul Corbei ar fi viitorul rege.

Pedro i-a propus să facă relaţia lor publică şi legală printr-un pact scris, punând drept chezăşie cuvântul său de cavaler şi de rege. Ca martori, vor fi cei mai mari nobili din regat, inclusiv episcopul de Tarragona şi abatele mănăstirii de la Ripoll.

Dar Corba a refuzat. Ar putea să o aibă pe ea fără nimic material în schimb. Ea nu voia decât iubirea lui. Iar el i-a dat-o. Şi ea i-a dat-o lui Pedro pe a ei.

Fátima se mişca ritmic, el cutremurându-se la contactul tinerei care-şi arăta spatele acoperit de o

coamă lungă de păr, etalându-şi partea de jos a trupului ca o pară mare şi perfectă.

Încercă să-şi închipuie că Fátima e Corba. Nu; nu putea. Încercă din nou. Dar gândurile îi învinseră din nou voinţa şi îi părăsiră trupul, care vibra cu al Fátimei, şi zburară la Toulouse, la Corba.

De la întoarcerea la Toulouse, ea nu a mai vrut să-şi părăsească pământurile din Occitania, iar acum Corba îl implora să vină la ea.

Dar în poemul lui Huggonet nu-i cerea doar să vină alături de ea; îi solicita să ia parte la război în favoarea contelui de Toulouse. În favoarea alor săi, în favoarea catarilor. Împotriva papei şi a Bisericii de la Roma. Împotriva Dumnezeului său catolic.

Ea renunţase la comitate, la onoruri, la putere şi la posibila maternitate a unui rege. Şi numai din dragoste. Iar el a crezut-o.

Dar acum îi cerea să rişte totul; tot ce avea: regatul lui şi sufletul lui.

Pentru că papa îl va excomunica, iar excomunicarea era condamnarea sufletului în infern pentru veşnicie. Iar el îi dăduse Corbei cuvântul că va merge la Toulouse şi că îi va salva pe supuşii ei de cruciaţii papei.

— Vă place? Vă simţiţi bine, stăpânul meu? spuse fata întorcându-şi torsul ca să-i vadă faţa; intuia ceva ciudat.

— Da, Fátima, continuă!

Ce n-ar da să fie Corba aici, acum, să facă dragoste cu el? Ea se întoarse adresându-i lui Pedro un zâmbet larg, îi dădu un sărut pe buze şi, schimbându-şi poziţia, continuă acum privindu-l în ochi. Era imposibil să-şi închipuie, în această poziţie, că Fátima ar fi Corba.

Sufletul lui. Îşi va pierde sufletul dacă ar fi excomunicat pentru că i-a ajutat pe eretici. Dar dacă au dreptate ereticii catari, şi nu papa? Şi dacă Dumnezeu e de partea catarilor?

Mângâie sânii fetei care deveni încordată şi îşi dădu capul şi, odată cu el, coama bogată de păr, spre spate. Gâfâia şi doar cu greu îşi stăpânea ţipetele. Cât de mult i-ar plăcea să o aibă pe Corba aşa, aici!

Dacă Dumnezeu ar fi de partea catarilor, el ar trebui să-şi facă griji doar pentru aspectele politice ale excomunicării şi, deşi acestea erau complicate, putea să le manevreze. Dar sufletul şi viaţa lui veşnică ar fi salvate.

Cum să ştie dacă Dumnezeu era de partea jurământului pe care el i l-a făcut Corbei prin Huggonet sau dacă era de partea papei? Îl ucidea îndoiala.

Să fie judecat de Dumnezeu! Aceasta era soluţia! Se va supune judecăţii lui Dumnezeu. Dacă a apucat-o pe drumul corect, Dumnezeu îi va da binecuvântarea, făcându-l să câştige. Dacă nu, va muri şi prin aceasta îşi va plăti greşeala. Prefera de o mie de ori să moară în judecată, decât să-şi piardă sufletul pentru că i s-a împotrivit lui Dumnezeu.

În sfârşit, avea să scape de îndoiala oribilă care îl sfâşia!

Voia să ajungă la climax ca Fátima şi să se destindă puţin, dar nu putea. Oare Corba era într-adevăr o vrăjitoare şi îi făcuse farmece prin poemul ei? De aceea nu putea? Vru să se concentreze.

Judecata lui Dumnezeu. În următoarea bătălie, prima împotriva cruciaţilor papei, el va lupta în fruntea cavalerilor săi. Cel dintâi care va răpune primul duşman, şi tot aşa până la sfârşitul înfruntării. Dacă Dumnezeu îl va salva, era semn că dreptatea era de partea lui şi a cauzei sale, iar dacă va muri, o va face înainte de a-l mânia pe Domnul Dumnezeul nostru.

Fátima începea să obosească şi ritmul ei scădea. Corba, iubirea mea! De ce nu eşti aici? Judecata lui Dumnezeu!

Pedro închise ochii şi făcu un nou efort să şi-o imagineze pe Corba, pe când o invoca: „Picioarele tale sunt ceva mai lungi, sânii tăi, puţin mai mici, părul tău, mai negru. Dar cu tine, Corba, fac dragoste acum. Cu tine, doamna mea cu ochii verzi şi păr ca pana corbului”. Şi simţi că, în sfârşit, se apropia extazul.

— Vreţi altă poziţie? Vă place asta?

În ce moment prost a întrebat Fátima! Vraja s-a destrămat, făcând să dispară imaginea Corbei.

— Nu. Du-te! răspunse Pedro cu asprime.

Ea îl privea uimită.

— Du-te! Lasă-mă! repetă Pedro, împingând-o cu putere şi îndepărtând-o de peste el cu o lovitură a mâinii. Fata îşi pierdu echilibrul, căzând alături, pe perne. Fátima îl privi cu ochii ei mari înlăcrimaţi şi, scoţând un hohot de plâns, alergă să-şi strângă veşmintele. Iluzia se destrămase. Ea se îmbrăca în liniştea întreruptă din când în când de plâns.

— Rămâi să-ţi petreci noaptea cu mine, frumoasă Fátima. Eşti o femeie încântătoare, spuse Pedro în cele din urmă, când ea se îndrepta spre ieşirea din cort. Vino aici, lângă mine, şi stinge sfeşnicele.

Ea se întoarse fără să se uite la el, căută un mic stingător de lumânări şi le stinse una după alta. Apoi, apropiindu-se de pat şi fără să se dezbrace, se ghemui lângă el în poziţie fetală. Continua să plângă liniştit.

— Iartă-mă, micuţa mea, nu e vina ta. Şi adăugă apoi cu voce joasă, mângâindu-i părul. Ce n-aş da eu să pot plânge ca tine! Judecata lui Dumnezeu! şopti el după câteva clipe, vorbind pentru sine. Mă voi înfăţişa Lui. Pentru tine, Corba, Dumnezeu mă va salva sau mă va ucide.

62

Motoarele duduiau, structura vibra şi, când roţile s-au ridicat de pe pământ, imensa masă a avionului a trebuit să-şi lase sprijinul în seama aripilor şi a aerului. Ca o pasăre mare de noapte, aparatul pornea în zbor spre întuneric, ridicându-se pe deasupra unui ocean negru.

Fusese o zi foarte încărcată; despărţirea de Karen la hotel, vizita la Montségur, trăirea în faţa tapiseriei şi apoi o altă despărţire de Karen, de data asta mai oficială. Acum, Jaime se relaxa dus pe gânduri, cu o cupă de şampanie în mână, privind neantul nopţii opace, care îi returna prin hublou reflexul vreuneia din trăsăturile sale. Păr negru, încă bogat, nas puternic, sprâncene drepte şi stufoase.

Jos, nişte lumini indicau prezenţa unui vapor sau a unei platforme petrolifere, când o încântătoare însoţitoare de bord, purtând pe deasupra uniformei un impecabil şorţ bleumarin, se apropie mânuind cârpele fierbinţi cu nişte cleştişori. Începea secvenţa de servire a cinei. Jaime îşi şterse sudoarea de pe faţă cu cârpa, delectându-se cu senzaţia relaxantă de căldură pe piele.

Îşi îndreptă din nou atenţia către întunericul din spatele hubloului. Aştepta momentul în care, după ce va descrie un arc întins peste Oceanul Pacific, vor zbura din nou sub cerul continentului. Vor traversa linia de coastă pe la sud de Newport Beach, unde îşi avea el ancorat velierul, şi pe deasupra localităţilor Laguna Beach şi San Juan Capistrano.

Prin noaptea încă fără lună, luminile de pe coastă se apropiau şi în curând se vor lua la întrecere cu stelele. Distracţia lui obişnuită era să caute din avion casa părinţilor lui din Laguna. Acolo îşi trăiau bătrânii lui ultimii ani de viaţă; în căsuţa cu grădină bine îngrijită pe care el o simţea ca pe adevăratul său cămin.

Aparatul atingea în punctul acela o înălţime de cinci sau şase mii de metri, iar identificarea, care nu era uşoară nici ziua, noaptea, era imposibilă.

În ciuda dificultăţii, Jaime îşi urma jocul. Era micul său ritual. Grupuri de lumini. Linii luminoase care se încovoiau indicând drumurile vreunei aşezări. Zone întunecate. Deşi, fără reperele reliefurilor de pe teren sau ale şoselelor, putea doar să ghicească; îşi luă rămas-bun de la părinţi şi de la căminul lor.

În câteva clipe, traversară ceea ce ar putea fi autostrada San Diego ca să intre în întunecimea lui Cleveland National Forest, în munţii Santa Ana şi apoi să se cufunde în deşertul Mojave spre Las Vegas şi aşa până vor străbate continentul. Uscat în sud şi nins în nord.

Îşi turnă încă puţin vin roşu, în timp ce termina de mâncat un file Mignon şi gândurile îi reveneau. Departe de Karen se simţea surghiunit; merita osteneala să o iubească şi să simtă că şi ea îl iubea, chiar şi cu bănuiala unei iubiri interesate.

Îndoiala i se înfigea în suflet ca un stilet. Să fie oare tras pe sfoară? Să fie oare acele trăiri rezultatul hipnozei sau al unei sugestii provocate de catari? Dacă ar fi aşa, s-ar schimba totul. Mai puţin dragostea lui pentru Karen. Mai bine să nu se mai gândească.

După ce termină desertul şi coniacul, întinse partea din mijloc a fotoliului care, cuplându-se cu un scăunel din faţa lui, devenea pat. După ce stinse luminile, privi întunericul deplin de afară. Îşi făcu socotelile. O cupă de şampanie, câteva pahare de vin bun şi coniac. Simţea oare că îi e somn sau era doar o toropeală etilică?

63

Zorii zilei de 12 septembrie, anul Domnului 1213. În afara cortului de campanie ploua.

Pedro al II-lea de Aragon şi întâiul de Barcelona, stăpân peste Beam, Roussillon, Provensa şi Occitania, îşi veghea armele în genunchi. Aceea era ziua judecăţii lui Dumnezeu.

Luminat doar de un singur sfeşnic cu şapte braţe, se ruga la crucea pe care o forma spada lui înfiptă în pământ.

— Doamne, bunule Dumnezeu, fă-mă să fiu demn de victorie sau ia-mă în luptă. Dacă Te-am mâniat, fă ca pedeapsa mea să fie moartea în bătălie, dar mântuieşte-mă sufletul; şi dacă îţi sunt pe plac, dă-mi victoria asupra duşmanilor mei. Doamne, Dumnezeule adevărat, nu ştiu dacă eşti catar sau catolic. Poate că eşti şi una, şi alta. Dă-mi curajul să fiu primul la luptă, ca să nu-mi fac pavăză nici măcar din caii mei. Azi voi lupta în linia întâi.

Pedro se simţea istovit, fusese o zi lungă, plină de discuţii şi de diplomaţie.

Până la urmă, noaptea a iubit-o pe Corba, femeia vieţii lui, pasiunea lui, vrăjitoarea catară care îl fermecase. Au făcut dragoste de parcă ar fi fost pentru ultima dată. Apoi, cu câteva ore înainte de revărsatul zorilor, ea a adormit, doborâtă de oboseală. El nu voia să doarmă, nici nu putea. La câţiva metri de crucea spadei sale se odihneau, pe un taburet pliant de campanie, cămaşa lui de zale, coiful de luptă şi tunica de război. Iar alături, scutul cu blazonul său cu dungi de culoare aurie şi roşie ca sângele.

Mai încolo, printre perne, vedea coama de păr, mai neagră decât pana corbului, şi ceva din frumosul trup al iubitei sale. Linia perfectă a braţului ei gol şi un sân cu piele albă ieşeau la iveală de sub fina pătură de lână, trebuincioasă în noaptea rece de septembrie. Părea destinsă.

În timpul zilei, din tabără se distingeau zidurile cetăţii Muret[68], ascunse pe jumătate între

vegetaţia de pe malul râului Louge şi aleea de plopi ce marca albia fluviului Garonne.

— Doamne, ajută-mă în bătălie; dar dacă nu îmi vei acorda victoria, ocroteşte-o pe Corba şi fă-o să se salveze.

Încă obosit, Pedro îşi veghea armele aşa cum îi dictau regulile cavalereşti unui cavaler care se supunea judecăţii lui Dumnezeu.

La începutul anului, contele de Toulouse, Raimond al VI-lea, trimisese alt mesaj disperat cerându-i ajutorul în faţa înaintării de nestăvilit a cruciadei. Pedro luase deja hotărârea. A acceptat jurământul de credinţă pe care vechiul său duşman i-l oferea şi toţi consulii trimişi de la Toulouse – tatăl Corbei era printre ei –, în numele comitatului şi în al lor propriu, au întărit jurământul contelui lor.

Acum, Pedro trebuia să-şi îndeplinească obligaţia de senior feudal şi să apere oraşul Toulouse.

Dar voia să evite, pe cât posibil, înfruntarea cu papa; emisari şi ambasadori străbăteau Mediterana de la Barcelona la Roma în căutarea unei soluţii paşnice.

Diplomaţia eşuase şi, la sfârşitul lui iunie, la curtea lui Pedro au sosit doi abaţi trimişi de Simon de Montfort şi însuşi legatul papal. Misiunea lor era aceea de a-l convinge să nu-i ajute pe eretici şi, când Pedro nu le-a acceptat motivele, legatul papal şi-a folosit cel mai puternic argument: ameninţarea cu excomunicarea. Era ruptura definitivă.

Pedro şi-a chemat cavalerii cei mai credincioşi şi s-a îndreptat spre Barcelona. Războiul din anul anterior împotriva invadatorilor almohazi îi pricinuise tot atâtea datorii pe câtă glorie îi adusese. Cu tezaurul golit, a fost nevoit să îşi ipotecheze proprietăţile care îi mai rămăseseră. Mulţumită banilor, a strâns în mare grabă o oaste nouă şi, înaintând spre Pirinei, a profitat de vremea bună din august ca să treacă munţii până în

Gasconia. Acolo, a cucerit castelele ocupate de cruciaţii care se aflau în drumul lor şi, fără să zăbovească nici măcar ca să ajungă la oraşul Toulouse, s-a îndreptat în marş forţat spre Muret, unde spera să se înfrunte cu grosul armatei duşmane.

Mulţimea îl primea pe drum ca pe salvatorul Occitaniei, iar conţii de Foix, Comminges şi Toulouse i s-au alăturat în împrejurimile cetăţii Muret, punându-se la ordinele sale ca vasali ce îi erau. Iar Pedro a luat comanda ca senior al tuturor.

Corba a mers călare alături de trupele din Toulouse ca să-şi întâmpine iubitul. „Cavalerul meu, iubirea mea, regele meu", i-a spus când s-au întâlnit, cu lacrimi de bucurie în ochii ei verzi, în vreme ce, sprijinindu-şi un genunchi pe pământ, îi săruta mâna. În faţa nobililor, el i-a acceptat salutul ca rege, dar în intimitatea cortului său şi-a unit lacrimile de fericire cu ale ei şi i-a dat mii de sărutări ca amant, în schimbul celui acceptat ca rege.

A avut puţin timp să se bucure de dragostea Corbei. Oastea era alcătuită din oameni veniţi din locuri diferite, vorbind limbi diferite, rugându-se la dumnezei diferiţi şi având păreri diferite în fiecare ocazie.

În curând, Pedro se certa tăios în gând cu contele de Toulouse: „Laşul! E mai curând om politic şi de curte, decât războinic! Să dea Dumnezeu ca neamul acestui soi de oameni să nu guverneze niciodată lumea! A dovedit-o la asediul cetăţii Castelnaudary! Îl ţinea închis pe Simon de Monfort, înfrânt şi aproape să se predea, ca până la urmă să se retragă înainte de a-şi încheia treaba, de parcă el, Raimond, ar fi fost adevăratul învins".

Acum, contele de Toulouse, Raimond al VI-lea, încerca să aştepte oştile care veneau ca întăriri din Provensa, în frunte cu Sancho[69], conte de Roussillon, şi din Bearn, la comanda vicontelui Guillem de Montcada[70].

Pedro a spus că nu aşteaptă.

Pe deasupra, Raimond al VI-lea voia să fortifice tabăra. Simon de Montfort şi temuta lui cavalerie cruciată se aflau dincolo de zidurile de la Muret, unde ajunseseră cu o zi înainte cu întăriri. În Muret nu erau suficiente provizii pentru ca atât de mulţi să poată rezista nici măcar două zile şi, de aceea, vor porni la atac a doua zi. După părerea contelui, era mai bine să fie primiţi sub un nor de săgeţi şi pietre lansate din tabăra fortificată. Tactica lui Raimond era prudentă, dar el nu o va urma.

De ce nu asculta de sfatul lui Raimond al VI-lea, mai bun cunoscător al cruciaţilor? De ce nu aştepta întăririle? De ce să nu se fortifice?

Pedro cunoştea bine răspunsul. Ajunsese în marş forţat, după zile întregi pe drum, până la această câmpie mlăştinoasă în căutarea destinului său. Şi se va înfrunta cu acesta cu vitejia unui rege, pe câmpul de luptă, în fruntea trupelor sale şi cu armele lui de cavaler.

Destinul lui, sumbru şi misterios, îl aştepta în întunericul nopţii ploioase, într-un loc anume între cortul lui de luptă şi zidurile cetăţii Muret. Îşi va îndeplini pactul cu Dumnezeu.

Nu putea rămâne cu îndoiala; trebuia să ştie, şi încă urgent, dacă Dumnezeu îl condamna pentru ajutorul dat catarilor şi pentru nesupunerea faţă de papă, sau era de partea lui, regele Aragonului.

Azi şi aici, Dumnezeu avea să-l judece pe regele Pedro.

*

Jaime se trezi înspăimântat din vis. Îşi amintea tot, de parcă s-ar fi întâmplat doar cu o clipă în urmă. Trecutul şi prezentul se întâlneau din nou. Şi simţea pericolul solid şi consistent dincolo de trecut. Jaime adulmeca pericolul din viitor. Dintr-un viitor foarte, foarte apropiat.

DUMINICA

64

Lumina zorilor a apărut undeva printre nori deasupra Oceanului Atlantic şi puţin mai târziu a început servirea micului-dejun. Jaime nu a mai reuşit să adoarmă după iluzia lui; gândurile, străbătându-i mintea, scăpate de sub control, nu l-au lăsat.

Era năpădit de un amestec de uimire aţâţătoare şi confuzie; procesul aducerii-aminte funcţiona singur! Se întorsese la viaţa lui din secolul al XIII-lea de unul singur, fără să aibă nevoie de Montségur, nici de ciudatul potir, nici de tapiserie, nici de Dubois. Ştia că acelaşi lucru i se întâmplase şi lui Karen, dar se minuna că i se întâmpla şi lui.

Odată cu micul-dejun, mintea lui a lăsat deoparte uimirea în favoarea istoriei care-i trezea interesul.

Simţea dorinţa neînfrânată de a şti dacă a avut loc bătălia, care a fost deznodământul şi soarta Corbei şi a lui Pedro. Or fi continuat ei să se iubească până la sfârşitul zilelor lor?

Pedro, regele. Pedro, bărbatul. Poate doar o jucărie în mâinile unei seducătoare doamne occitane. Sfâşiat între două credinţe. Între doi dumnezei. Plin de îndoieli, a mers la luptă lăsând pe seama lui Dumnezeu cel adevărat, sau poate a hazardului, misiunea de a judeca dacă avea dreptate sau se înşela. Cu teama de a-şi pierde sufletul pentru veşnicie şi în ciuda fricii lui, punându-şi viaţa în primejdie numai ca să-şi salveze iubirea. Simţi o mare duioşie pentru Pedro.

Eroicul cavaler care venea în ajutorul doamnei sale, dispus să dea totul pentru ea,

înfruntând cele mai mari puteri ale vremii sale: papa şi cruciaţii.

Imaginea cortului de campanie iluminat de sfeşnicul cu şapte lumânări îi rămăsese pe retină. Poate că a fost cel mai puternic rege de pe vremea lui, dar în singurătatea nopţii, rugându-se în genunchi dinaintea crucii întruchipate de spada lui înfiptă în pământ, era un bărbat ca oricare altul. Bărbatul etern. Cel care a trăit mereu timp de mii de ani, simţindu-se singur în întuneric, cu îndoielile şi temerile sale ca singuri însoţitori şi cu primejdia pândindu-l afară ca un lup înfometat. Dar niciodată n-ar da bir cu fugiţii.

Ar putea să călărească armăsarul cel mai iute, să ajungă pe coastă şi să se îmbarce pe cea mai bună corabie. Ar putea să acosteze pe insula dragonilor şi a licornilor şi să se ascundă acolo în peştera cea mai adâncă. Dar n-ar scăpa niciodată de el însuşi, nici de dorinţa arzătoare de a fi iubit de iubita lui; de aceea, cu toată primejdia şi cu toată frica, nu va fugi, iar a doua zi va pleca în căutarea destinului său şi va da piept cu acesta, oricare ar fi el. Aşa cum atâţia şi atâţia bărbaţi au făcut-o de-a lungul secolelor. Şi atâţia bărbaţi şi femei o făceau în fiecare zi a vieţii lor. Vieţi anonime ale unor eroi anonimi care, gonind în autobuze sau automobile, se luptau cu frica, dând piept cu destinul lor, apărându-şi mica lor libertate, demnitatea, dragostea.

*

Jaime privea norii pufoşi de sub avion şi îşi sorbea cafeaua. Îşi consultă ceasul. Era ora trei dimineaţa la Los Angeles. Închise ochii şi nu se opuse gândurilor. Încotro îl va duce această aventură? Cea actuală, cea din timpul prezent. Dar care era timpul prezent? Prezentul, pentru el, era viitorul pentru Pedro. Viitorul, pentru Pedro, era trecutul pentru Jaime. Oare câte reîncarnări o fi trăit? În câte dintre ele a fost şi Karen cu el? Câte va mai avea? Prea multe întrebări şi niciun

răspuns. Se simţi neliniştit. Mic. Descumpănit. Şi îşi dori ceva ce nu mai dorise de multă vreme. Să se roage.

La Dumnezeul catolic. La Dumnezeul cel bun al catarilor. La acelaşi Dumnezeu. Sau la niciunul. Începu să spună în şoaptă:

— Tatăl nostru, care eşti…

„Am ajuns cu bine. Te sărut. Pedro."

Se asigură că mesajul a plecat şi şterse orice referinţă la acesta din laptop. Aşa stabiliseră. Nicio convorbire telefonică, nici la corporaţie, nici la Karen; comunicarea prin Internet era mult mai sigură. Computerul lui Karen era protejat cu un dublu cod secret de acces şi ea va şterge mesajul lui Jaime de îndată ce îl va primi.

Primul lucru pe care l-a făcut de cum a intrat a fost să-şi conecteze computerul; era ritualul lui la sosirea la un nou hotel. Căută în căsuţa poştală. Două mesaje. Niciunul de la Karen.

În continuare, privi împrejur şi fu conştient că odaia aceea cu mobile în stil victorian va fi căminul lui timp de o săptămână şi îşi desfăcu bagajele.

Se simţea foarte obosit. Patul îl atrăgea ca un magnet, dar nu va cădea în ispită. Se spălă pe faţă şi îşi puse impermeabilul. O plimbare de vreo două ore pe străzile Londrei sau prin melancolicul Hyde Park era lucrul cel mai potrivit. După un duş şi o cină uşoară devreme, şansele lui de a dormi bine aveau să crească. Cu puţin noroc, poate că nu va suferi *de jet lag*.[71]

LUNI

65

Se trezi înspăimântat la cinci dimineaţa; probabil că visase ceva ce nu-şi putea aminti, dar care îl neliniştea. Îşi conectase computerul şi căută în cutia poştală mesajele primite. Era ora nouă din seara de duminică în L.A. Şi Karen nu-i răspundea la mesaj. Să fie oare încă la Montségur? I s-o fi întâmplat ceva? Absenţa lui Karen îl durea în suflet.

— Dumnezeule! Un mic mesaj ca să ştiu că e bine!

Îi reveni acea senzaţie de primejdie care-i lăsa un gust amar în gură. O primejdie se ascundea în spatele mobilelor în stil victorian din cameră, plutea prin aer în jurul lui ca un liliac nevăzut în noapte. Sau poate că stătea pitulată în spatele uşii de la cameră. Nu o vedea. Dar o simţea. Ceva avea să se întâmple. Se trezi singur în noapte, singurul individ treaz în Londra adormită. În mod normal, dacă se trezea din pricina schimbării de fus orar sau a unei preocupări nocturne care l-ar fi asaltat, recurgea la o carte. Sau lucra la computer, sau la chestiunile legate de călătorie. În noaptea asta, nu putea. Văzu de la fereastră strada pustie strălucind sub ploaia măruntă care continua să cadă. Îşi puse nişte pantaloni de trening, un jerseu gros de lână şi pantofii de jogging. Pe deasupra, pardesiul de gabardină. Şi se avântă în stradă să măsoare cu paşi mari trotuarele din oraş.

*

Prima lui întâlnire de luni la birou a fost cu şeful european al Departamentului de Audit Intern al corporaţiei. Apoi, cu una dintre echipele de

consultanţi. Au revizuit punctele cele mai importante ale ultimelor auditări externe.

Pură rutină. Nimic care să-i justifice vizita. Normele şi procedurile erau urmate în mod corect în termeni generali şi nu exista niciun indiciu că frauda care avea loc în domeniul producţiei în Statele Unite ar fi afectat distribuţia proprietăţilor intelectuale ale corporaţiei în Europa. Jaime s-ar fi putut ocupa de punctele cele mai relevante ale reuniunilor din ziua aceea pur şi simplu verificând rapoartele şi discutând la telefon problemele de lămurit. Sau cerându-le prin e-mail. Şederea lui aici era o pierdere de timp.

Iar în zilele următoare va trebui să verifice rapoartele diviziunilor de film, video, televiziune şi *merchandising*. Precum şi magazinele proprii care, cu logo-ul „Eagle stores" vindeau publicului tricouri şi mii de articole din filmele studiourilor Eagle. Va mai revedea şi nişte teme de mai mică importanţă şi derularea câtorva contracte cu titularii mai dificili ai unor licenţe.

Ar putea fi probleme de rutină, dar de bază în munca lui, şi pentru care Jaime simţea un mare interes. Dar azi nu aveau pentru el nici cea mai mică importanţă.

Mintea lui se afla la Los Angeles, ca şi inima. O iubea pe Karen. Şi la distanţă, sentimentul devenea atât de puternic, încât îi venea să-i deplângă absenţa în gura mare. Nu putea trăi fără ea şi la întoarcere va trebui să-şi oficializeze relaţia. Îi dovedise clar sentimentele, dar nu-i declarase oficial că o iubeşte! Trebuia să o facă de urgenţă, să ştie dacă ea răspunde sentimentelor lui, să se angajeze faţă de ea, şi ea faţă de el.

Îşi ţinea PC-ul portabil conectat şi profita de orice moment între reuniuni ca să intre în cutia poştală de Internet.

În sfârşit! Un mesaj de la Karen! Simţi o mare bucurie urmată de o deziluzie. Era foarte scurt. Dar ce aştepta? O scrisoare de dragoste? O

dorea din toate puterile, iar mesajul lui Karen era aproape la fel de laconic ca şi cel trimis de el în noaptea dinainte. „Mă bucur că eşti bine. Că munceşti mult. Că avansezi cât de cât. Ai grijă de tine. Corba.”

Probabil că l-a scris mult după miezul nopţii de duminică. Cu siguranţă, Karen muncea mult.

*

În seara aceea, a luat cina cu şeful european al Departamentului de Audit într-un restaurant sofisticat. La întoarcerea la hotel, privirea i s-a încrucişat cu o femeie frumoasă instalată în hol. Primul lucru care l-a atras au fost picioarele, încrucişate decent, dar arătându-se în mod generos, sub o fustă nu prea scurtă. Apoi, nişte frumoşi ochi verzi. Femeia era îmbrăcată elegant. O eleganţă în acord cu hotelul. Tânăra îi zâmbi uşor, îi susţinu privirea câteva clipe şi apoi şi-o întoarse, distrată. Jaime se gândi că avea acum ocazia de a face sex uşor şi în mod expert, fără obligaţii. Iar pentru unii, era chiar un antidot împotriva singurătăţii, contra unei sume de bani. Fireşte.

Combinaţia dintre o rochie de bun-gust, un machiaj perfect, ştiinţa de a sta într-un hotel şi o tânără destul de atrăgătoare devenea un intens obiect de dorinţă nocturnă. Aruncă o privire spre bar. Era foarte aglomerat şi Jaime făcu cale întoarsă.

Pentru o clipă, îi veni ideea să-şi domolească zbuciumul în compania acelei femei.

Dar, nu. Ştia că n-avea să poată. Ori Karen, ori niciuna.

*

Urcă în cameră şi se aşeză în faţa laptopului. Cum era de aşteptat, niciun mesaj de la Karen. Dar găsi mai multe provenind de la biroul central al corporaţiei, dintre care două de la White. Şi încă două din Japonia şi Australia. Nu deschise niciunul. O va face mâine.

Voia să-i scrie lui Karen. Măsurile de siguranţă stabilite – să fie cât mai laconici prin e-mail şi să nu folosească telefonul – reprezentau o pedeapsă cumplită. Avea atât de multe de povestit! Îşi căuta cuvintele cu grijă şi le combina în moduri diferite, dar nimic nu exprima ceea ce simţea şi, până la urmă, alese ceea ce i se părea un grup anodin de litere. „Mi-am amintit o nouă experienţă. De unul singur. Tu te aflai acolo. Mi-e dor de tine şi doresc să te văd curând. Ai grijă de tine. Pedro.”

Privi pe ecran textul final şi oftă. Ce misivă stupidă!

Era îndrăgostit nebuneşte de Karen şi trebuia, dorea să-i mărturisească iubirea. Şi nu i-a trecut prin minte altceva decât să-i trimită mesajul ăla prostesc! Se consolă gândindu-se că un computer nu era mijlocul potrivit pentru o declaraţie de dragoste.

MARŢI

66

— *Good morning, sir.* Vocea cu accent britanic suna politicos. *Your awaking call. Have a good day*[72].

Jaime îi mulţumi mârâind celui care îl trezise şi închise telefonul. După câteva clipe ca să se dezmeticească, se ridică din pat, merse la fereastră şi trase perdelele grele ca să privească în stradă. Deşi afară era încă întuneric, putu să vadă căzând în băltoace câteva picături de apă: aceeaşi ploaie măruntă din ziua anterioară. Se apropie de laptop, pe care îl ţinuse conectat în timpul nopţii, şi îşi consultă căsuţa poştală de intrare. Niciun mesaj de la Karen. Şi la L.A. era deja unsprezece noaptea. O fi lucrând încă la Montségur? Sau pentru ea nu era urgent să-i răspundă? După duş, i s-a servit micul-dejun în cameră şi când să iasă, chiar înainte de a deconecta computerul, verifică din nou intrările. În sfârşit, un mesaj de la Corba! Îi tresări inima de bucurie ca unui prost. „Pedro, e fenomenal! Îţi aminteşti de unul singur. În curând vei putea încheia ciclul. Felicitări. Mă bucur mult pentru tine. Doresc să te revăd curând. Avem multe de vorbit. Multe sărutări. Corba."

Jaime rămase extaziat în faţa ecranului. Citea întruna mesajul şi hotărî să-i răspundă imediat, deşi Karen s-o fi culcat deja şi nu va citi mesajul până mâine. „Bună dimineaţa, Corba. Mă gândesc numai la tine. Îţi simt lipsa. Cred că te iubesc. Cred că sunt foarte îndrăgostit. Pedro."

Ce manieră prostească de a face o declaraţie de dragoste! Nu se întâmplase sub pâlpâirea lumânărilor şi la o cină romantică, aşa cum cere tradiţia, dar nu a mai putut aştepta şi o făcuse. Îşi

dădu seama că va întârzia la birou. Nu-i păsa câtuşi de puţin.

Zarurile au fost aruncate, îşi spuse el, şi, deconectând laptopul, îl vârî în geantă.

*

Ziua a trecut încet şi Jaime făcea eforturi imense să-şi menţină cât de cât concentrarea asupra muncii sale. Cum va reacţiona Karen? Probabil că şi ea simţea ceva pentru el. Dar cât de profund? Interesul ei era adevărat sau doar de convenienţă? Va afla în curând.

Fiind trecut de ora patru după-amiază, Jaime calculă că ea s-o fi trezit şi că o fi căutând cu nerăbdare mesajele din computer. De ce nu răspundea? Oare ce i-o fi trecând prin minte? Poate că n-a avut timp să răspundă înainte de a pleca de acasă şi cu siguranţă că nu va trimite niciun mesaj de la birou. Aşteptarea va fi îndelungată. Foarte îndelungată.

MIERCURI

67

„Ce surpriză, Pedro! Mesajul tău e doar o scrisoare de intenţii sau e vorba de o declaraţie oficială de dragoste? Nu ajunge «să crezi», trebuie să fii sigur. Ar fi mai bine să o specifici în mod clar, ai de-a face cu o avocată. Am tipărit nota ta şi va trebui să o semnezi la întoarcere. Vino curând. Multe sărutări. Corba."

Corespondenţa de la Karen sosise din nou tocmai când Jaime urma să plece de la hotel spre birou. O aşteptase atât de mult! Viaţa lui devenise o continuă tastare zbuciumată pe computer în căutarea mesajelor de la ea.

Citi de mai multe ori răspunsul laconic, tipic pentru Karen. Se angaja fără să se angajeze; profita de situaţia de avantaj obţinut graţie ciudatei declaraţii de dragoste a lui Jaime şi nu răspundea clar. Se juca cu el, folosindu-se de obişnuitul ei simţ al umorului. Dar tonul era foarte tandru şi Jaime se gândi că nu se amăgeşte. Va ajunge din nou cu întârziere la prima întâlnire din ziua aceea de la birou, dar nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Îşi redactă răspunsul. „Este o declaraţie oficială de dragoste, domnişoară avocat, dar nu semnez nimic până nu citesc ce e scris cu litere mici. Acum e rândul tău să vorbeşti. Te iubesc şi vreau un răspuns precis din partea ta. Fii cu băgare de seamă, ai grijă de tine. Pedro." Citi cele două rânduri de mai multe ori şi făcu o corectură. Acum ea trebuia să ia poziţie. Se simţea optimist.

*

Dimineaţa decurgea bine şi Jaime îşi păstra buna dispoziţie. Îi era mult mai uşor să se

concentreze asupra muncii sale decât în ziua anterioară.

Pe la unsprezece, consultă din rutină Internetul. Avea un mesaj de răspuns! Ciudat, o fi fost trimis cel puţin la ora unu noaptea la Los Angeles. Să fi rămas oare Karen trează lângă computer toată noaptea aşteptând ca el să-i răspundă? Jaime se simţi fericit şi rămase privind avizul de mesaj fără să-l deschidă. Câteva clipe de suspans agreabil. I-o fi spunând oare că şi ea îl iubeşte? Şi îl deschise.

„Pericol. Un credincios agent dublu de-al nostru infiltrat printre Păzitori a dispărut de două zile. A apărut cadavrul lui, torturat. L-au făcut să vorbească. Bănuiesc că a vorbit despre planul nostru în corporaţie. Şi despre mine. Nu-ţi mai pot scrie. Şi nici tu mie. Trebuie să-ţi protejăm identitatea. Acesta este ultimul meu mesaj. Şterge-l. Mi-e frică. Multe sărutări. Ai grijă de tine. Corba."

Simţi un fior; Karen nu făcea referire la misiva lui de dimineaţă, nu o fi citit-o. Jaime se străduia să reconstituie mental ceea ce se întâmplase: Karen îi citise corespondenţa din ziua anterioară, răspunzându-i; să fi fost unsprezece şi jumătate sau douăsprezece noaptea, ora din L.A. Apoi, s-a culcat. Vreun apel telefonic sau un anunţ urgent trebuie că a trezit-o în toiul nopţii. Ea, fără să citească sau, poate, fără să-şi dea seama că mesajul lui Jaime era acolo în aşteptare, i-a trimis avertizarea. Cu siguranţă, Karen şi-a petrecut restul nopţii anunţând alţi credincioşi catari.

Spera ca ea să-i fi citit declaraţia de dragoste înainte de a şterge mesajele compromiţătoare din memoria PC-ului ei. Era vital să o fi văzut!

Cu siguranţă că acel biet nefericit vorbise, aşa cum o făcuse şi Linda, şi, dacă ar fi cunoscut-o pe Karen, ar fi denunţat-o. Ea era acum într-adevăr în primejdie. Oamenii ăia nu se dădeau în lături de la nimic şi cu atât mai puţin dacă ar şti că sunt pe

punctul de a fi descoperiţi şi denunţaţi în corporaţie. Dacă ar fi reperată, ar fi pierdută, şi era foarte uşor de reperat. Mulţi dintre paznicii de securitate a edificiului din corporaţie făceau parte din sectă şi, consultând ghidul oficial cu adrese ale personalului companiei, îi vor afla adresa în două minute. Dumnezeul meu, te rog, ajut-o! I-a trebuit o fracţiune de secundă ca să ia hotărârea. Nu o va lăsa singură pe Karen. Nu-l interesa decât siguranţa ei. Nu va păţi ce a păţit Linda. Nu conta cât de buni ar putea fi ticăloşii ăia de pistolari care au torturat-o pe Linda; dacă în drumul lui ar da peste unul dintre ei căutând-o pe Karen, n-ar şovăi să-l ucidă. Ar fi o plăcere. Luă telefonul interior din sala de conferinţe, unde avea instalat biroul între două reuniuni, şi îl sună pe directorul european al Departamentului de Audit.

— Tom, anulează-mi toate întâlnirile. Tocmai am fost anunţat despre o problemă serioasă în familia mea din L.A. Plec imediat. Cere-i secretarei tale să caute alternative de zboruri şi conexiuni pentru Los Angeles; chiar acum. O s-o sun de la hotel.

*

Totul părea să se mişte cu încetinitorul. Recepţionerul căutând cheia, ascensorul sosind şi chiar el însuşi deschizând uşa.

Sună la birou şi i se rezervase loc în zborul care pleca la patru şi urma să ajungă în aceeaşi zi la Los Angeles, la şapte seara, ora din California. Trebuia să se grăbească. Sună la recepţie şi ceru să i se pregătească nota de plată. Începu să-şi strângă trusa de toaletă şi lucrurile din baie. Karen era în primejdie. Şi îi era frică.

Lăsase revolverul de la Ricardo sub scaunul din maşină, în parcarea de şedere îndelungată din aeroportul de la Los Angeles.

Când va ajunge, o va căuta imediat pe Karen. Dar unde? Apucă telefonul ca să o sune. Nu, nu trebuia. Programul lui Ricardo era de noapte, pe el

chiar că l-a sunat. Glasul lui Ricardo se auzi în telefon mecanic şi oficial; era robotul.

— Ricardo, a început dansul. Prietena mea are probleme. Iar eu voi fi alături de ea. Ajung la L.A. la şapte seara, lasă vorbă la Ricardo's unde ne întâlnim. Te îmbrăţişez, frăţioare.

Presupunea că Ricardo îl va ajuta, oricare ar fi fost problema. Aşa fusese întotdeauna. Aşa va fi şi acum.

*

Îmbarcarea s-a produs cu o oră mai târziu decât se prevăzuse iniţial. Vor recupera o parte din întârziere în timpul zborului dacă vânturile erau favorabile, spuse comandantul, cerându-şi scuze şi făcând răspunzătoare aglomeraţia din aeroport.

Jaime petrecuse trei ore interminabile de aşteptare plimbându-şi zbuciumul, împreună cu bagajele, prin culoarele terminalului. Luă un cărucior şi o porni prin zona de *duty free.* Nu putea sta locului. Deodată, văzu un telefon. Mai avea încă nişte monede. Suficiente. Dacă nu, va folosi cardul de credit. Ştia că nu trebuie să sune. Dar simţea nevoia să afle că ea e bine. Îşi privi ceasul. În California era trecut de şase şi jumătate dimineaţa. Oare Karen dormea? Nu; nu trebuia să sune.

Continuă să se învârtă pe culoare şi să privească vitrinele încercând să-şi abată gândurile. Şi să evite mulţimea. Un magazin de bijuterii avea o frumoasă colecţie de inele. Îşi aminti că doar cu câteva ore în urmă îi făcuse lui Karen o declaraţie de dragoste. Oare va accepta să se logodească cu el? Va reuşi oare să o ia de nevastă? Cât de mult dorea să o aibă! Să o îmbrăţişeze. Să o sărute. O iubea. Cum nu mai iubise vreodată. Era dispus să dea totul pentru iubirea ei. Să sacrifice orice numai pentru un zâmbet din partea ei, numai să ştie că e bine, numai să fie lângă ea. Timpul trecea atât de încet! Îşi întoarse privirea la inele. Erau câteva piese frumoase de logodnă. Care dintre ele i-ar

plăcea lui Karen? Unul cu un imens diamant; de asta era sigur. Împinse din nou căruciorul şi îşi plimbă iar zbuciumul prin culoarele aeroportului. Se simţea ca un condamnat. După un timp, trecu din nou prin faţa telefoanelor. Nu se putu stăpâni; băgă nişte monede, auzi tonul şi formă numărul. Vocea lui Karen confirma că sunase la numărul ei de telefon şi spunea că poate lăsa un mesaj. Se simţi dezamăgit. Pentru câteva clipe, în inima lui crescuse speranţa că ea va răspunde la telefon. Voia să-i spună că va fi în curând alături de ea şi că o va proteja. Jaime ştia că asta e o prostie. Poate că o fi dormind. Sau poate o fi având o insomnie. Sau poate că nu era acasă. Dar, chiar acasă fiind, n-ar comite niciodată imprudenţa de a răspunde. Cel mai probabil era că Păzitorii o identificaseră şi că aveau adresa şi numărul ei de telefon. Poate că era interceptat. Şi vor trebui să acţioneze în grabă ca să împiedice să se afle urzeala lor în corporaţie. În plus, oamenii ăia nu umblau cu menajamente. Jaime era sigur că doar un glonţ în frunte i-ar putea înfrâna pe cei din sectă. Nu lăsă mesaj.

Când începu servirea cinei în avion, îşi dădu seama că nu mâncase de la micul-dejun. Seara, noaptea, schimbarea de fus orar de opt ore; zborul va fi interminabil.

Odată încheiată cina şi terminat coniacul, Jaime trase jaluzelele hubloului şi stinse luminile din zona lui. Acoperindu-se cu un pled, împinse scăunelul de sprijinit picioarele de la locul lui şi spătarul, îndărăt, ca să încerce să doarmă. Închise ochii respirând adânc. În călătoria la dus pătrunsese înlăuntrul său profund şi retrăise o primejdie, interpretând-o ca pe un avertisment în prezent. Ceva se va întâmpla. Şi curând. Numai de nu s-ar fi întâmplat! Nu ar fi trebuit să plece de la Los Angeles, ar fi trebuit să rămână lângă Karen, ar fi trebuit să-l trimită pe White la toţi dracii. Respiră din nou adânc, încercând să dea drumul tensiunii acumulate; îşi simţea picioarele

înţepenite. Îşi întinse braţele şi picioarele, încordându-şi muşchii pentru ca apoi să-i destindă de tot. Făcu un efort de voinţă ca să-şi relaxeze trupul în ritmul respiraţiei şi încercă să-şi amintească imagini de la dus. Se linişti încetul cu încetul şi acestea erau acolo: şi le amintea. Imaginile reveneau. Din nou. Doar că erau diferite. Era un alt moment! Se întorcea în trecut!

68

Pedro, în picioare, sprijinit în spadă, purta cămaşa de zale, coiful de fier şi avea pe deasupra tunica lui de luptă împodobită cu dungile roşii pe fond galben. Era vechiul blazon al contelui de Barcelona, iar acum, stema coroanei catalano-aragoneze. La dreapta lui se aflau contele de Toulouse, Raimond al VI-lea, şi fiul acestuia; purtau scuturi având crucea de Toulouse în galben pe fond roşu şi terminată cu trei vârfuri rotunjite şi câte un ciucure la fiecare braţ. La stânga lui, contele de Foix, cu emblema sa tot cu dungi roşii şi galbene, şi cel de Comminges, cu cei trei tauri ai săi. În spate, un grup mare de nobili şi de cavaleri, toţi pregătiţi pentru luptă, în marea lor majoritate erau occitani, aproape toţi din Toulouse şi câţiva din Foix şi din Comminges. Mai erau şi un mare număr de aragonezi în frunte cu Miguel de Luisián, stegarul regelui, şi mulţi catalani, între ei Hug de Mataplana, trubadurul afemeiat, cu zâmbet ironic. Grupul cavalerilor era completat de *faidits,* nobili occitani deposedaţi de către cruciaţi de domeniile şi castelele lor; mulţi fuseseră nevoiţi să-şi vândă ultimele bunuri sau să ceară împrumut ca să facă rost de un cal şi de echipament de luptă şi să poată astfel da piept cu cei care le luaseră totul cu forţa.

Mai în spate, erau scutieri, căpitani şi sergenţi ai trupelor pedestre; de asemenea, arcaşi,

arbaletrieri, prăştiaşi, pedestraşi cu spadă scurtă şi suliţaşi. Proveneau atât din oştile regale sau ale conţilor, cât şi din trupele de voluntari recrutaţi în Toulouse, Foix şi Comminges. Erau şi mulţi mercenari, care se angajau pentru o anumită perioadă cu o soldă la mica înţelegere şi care, uneori, în campania următoare, luptau în favoarea duşmanului din sezonul anterior. Erau primii care dădeau bir cu fugiţii atunci când soarta bătăliei le devenea potrivnică.

Primele raze ale aurorei începuseră să lumineze cerul cu câteva clipe mai devreme, iar oastea asista la slujba catolică de dinaintea bătăliei. Nu mai ploua şi, când preotul începu să citească din Evanghelie, dintre nori se ivea o geană roşiatică de soare. Oamenii păstrau o linişte deplină, sfâşiată doar de zgomotul surd al armelor; priveau revărsatul zorilor, ştiind că pentru mulţi va fi ultimul.

Parcă venit de pe altă lume, trilul păsărilor devenea ecoul rugăciunii pe care preotul o recita în latină cu glas puternic.

Un sărut, o îmbrăţişare şi un „te iubesc” fuseseră despărţirea lui de Corba, care, încredinţându-l în mâinile Dumnezeului ei cel bun, rămăsese în cort să se roage.

Pedro îşi petrecuse mare parte din noapte veghindu-şi armele în rugăciune, dar, până la urmă, îl biruise oboseala şi, atunci când Corba şi scutierul său l-au trezit, apucase să doarmă o oră, poate şi mai puţin.

Se simţea obosit, foarte obosit, dar se ruga în continuare. După ce s-a rugat noaptea, spera să-şi găsească pacea lăuntrică pe care Dumnezeu i-o refuzase atâtea luni de zile şi să meargă la bătălie, spre destinul său, cu sufletul împăcat. Dar nu era aşa.

— Doamne, Dumnezeul meu şi Isuse Cristoase, fiul Tău. Pedro îşi relua rugăciunea în gând când simţi deodată că vorbele preotului se

auzeau departe, coiful îi era foarte greu şi că se prăbuşea. Cădea la pământ! Strânse în mână cu toate puterile spada, care se împlântă şi mai adânc în pământ, căutând să se agaţe de ceva cu mâna stângă.

Simţi cum contele de Foix îl ţinea strâns de braţ, iar cel de Comminges, de spate. Respiră adânc şi sângele părea că îi năpădeşte capul. Fusese cât pe-aci să leşine acolo, în faţa oştii sale. Oboseala după zilele de lungi galopuri, dragostea pe care o făcuse cu disperare cu Corba şi restul nopţii veghindu-şi armele în faţa lui Dumnezeu. Poate că îşi supraestimase puterile. După puţin timp, presiunea sângelui în tâmple cedă, iar el îşi reveni în fire. Preotul se oprise din rugăciune şi trupa vorbea în şoaptă.

— Continuaţi, porunci regele Pedro cu vocea sa obişnuită. Apoi se desprinse din braţele conţilor. Vă mulţumesc, domnilor, le spuse el cu voce joasă.

Îl observă pe contele de Toulouse, la dreapta sa, care nu făcuse nicio mişcare să-l ajute, ci, dimpotrivă, dându-se la o parte, arăta că îl respinge.

Ceremonia ajungea la capătul ei. Preotul începu să spună *Pater noster* şi se auzi un murmur ce deveni un strigăt nemăsurat de rugăminte pe măsură ce oamenii se alăturau rugăciunii. Unii în latină, mulţi în limba lor maternă şi un grup mare făcând câteva mici, dar semnificative variaţii la rugăciune. Un inchizitor ar fi recunoscut imediat Tatăl Nostru al ereticilor. Tatăl Nostru al catarilor.

Din pricina tânguirii, tropotul de galop al unui cal trecu neobservat. Dându-i frâiele armăsarului unui scutier, călăreţul înaintă spre Pedro şi, punând un genunchi în pământ, îi dădu vestea:

— Stăpâne al meu don Pedro, francezii tocmai au ieşit din Muret şi înaintează către noi.

— Cu ce fel de trupe?

— Cavalerie, stăpâne. Au alcătuit două grupuri de cavaleri şi, ieşind prin poarta dinspre

răsărit, au pornit-o de-a lungul fluviului Garonne prin spatele zidurilor. Îi urmează nişte pedestraşi cu lănci. Vor trece podul de pe râul Louge ca să-i atace pe cei din Toulouse care se află în faţa cetăţii Muret cu maşinăriile lor.

— Câţi sunt?

— Vreo mie de călăreţi, stăpâne, şi câţiva lăncieri pedeştri.

— Bine, să le ieşim în întâmpinare, tot numai cu cavaleria noastră.

Hotărî că nu vrea să aibă avantaj în judecata lui Dumnezeu, ci să fie egalitate pe câmpul de luptă.

— Don Pedro. Contele de Toulouse ridică glasul. Trebuie să ne întărim în tabără şi să aşteptăm acolo atacul, cum v-am spus; ar fi o nebunie să le ieşim în întâmpinare.

— Prostii, răspunse Pedro. Vom lupta în condiţii egale şi în câmp deschis.

— N-ar fi condiţii egale, don Pedro. Cavalerii lor aproape că ne egalează în număr, dar ai noştri sunt mai osteniţi după marşul de ieri. Credeţi-mă, stăpâne, ei sunt veterani după ani de bătălii, foarte pricepuţi în asalturi şi disciplinaţi. Îi cunosc bine, sunt cea mai bună cavalerie din lume. De altfel, trupele lor au luptat de multe ori împreună, aici, în Occitania, iar ale noastre s-au reunit ieri, sunt de provenienţe diferite şi vorbesc limbi diferite. E foarte probabil că se vor comporta dezordonat pe un câmp de luptă deschis.

— Nu, cavalerii mei sunt mult mai viteji şi mult mai buni decât ei. Suntem mai buni decât cruciaţii! Îi vom nimici!

— După ei! strigă contele de Foix, şi, în spate, trupele lui îşi înălţară armele cu strigăte puternice.

— Aşteptaţi un moment, stăpâne, insistă Raimond al VI-lea, apucându-l pe Pedro de braţ. Ascultaţi-mă, să organizăm aici apărarea. Suntem pe un teren înalt şi ei vor trebui să dea asaltul în

susul coastei. Un prim rând de arcaşi, arbaletieri şi purtători de praştii cu bile de plumb; apoi lăncierii pedestraşi şi, în spate, trupa cu spade şi alt rând de arcaşi şi de prăştiaşi. Rândul avansat, după ce trage, va avea timp să fugă în spatele lăncierilor şi să se pregătească. Când vor porni ei la atac împotriva lăncilor, al doilea rând de arcaşi va da drumul săgeţilor, apoi primii arcaşi, aşezaţi în spate trag din nou în vreme ce lansăm pietre mari cu maşinăriile de război, situate în ariergardă. Un grup de cavaleri cu fiul meu în frunte, cu catapulte, vor isprăvi cu duşmanii care vor reuşi să rupă rândurile. Iar grosul cavaleriei în trei coloane: contele de Comminges şi cu mine atacăm prin dreapta; contele de Foix cu ai săi şi câţiva cavaleri de-ai Domniei Voastre, prin stânga. Noi îi vom încercui şi atunci, Domnia Voastră, care veţi fi în ariergardă, veţi ataca şi îi vom zdrobi chiar aici. Cei care vor scăpa şi se vor refugia la Muret se vor preda împreună cu oraşul asediat.

— Nu, conte Raimond. Regele de Aragon nu va rămâne în ariergardă. Va lupta primul!

— Domnia Voastră, în prima linie? Dar, Pedro, sunteţi nebun? strigă Raimond. Nu mai sunteţi tânăr, aveţi aproape patruzeci de ani. Şi dacă Domnia Voastră cădeţi, moralul cavalerilor se va prăbuşi, trupele pedestre vor fugi, vom fi biruiţi, iar supravieţuitorii vor fi urmăriţi şi asasinaţi. Aragonul va pierde Occitania, iar francezii vor rămâne cu ea pentru totdeauna.

— Va fi cum va vrea Dumnezeu şi Dumnezeu va fi de partea noastră.

— Dumnezeu va fi de partea celui mai inteligent, a celui care-şi păstrează mintea mai limpede şi care foloseşte cea mai bună tactică. Pedro, nu îl amestecaţi pe Dumnezeu în greşelile Domniei Voastre, spuse Raimond mânios.

— Cum îndrăzniţi, Raimond? spuse Pedro, simţindu-şi obrajii roşii de indignare. Ce numiţi tactică şi minte limpede? Să fugiţi? Şi ce numiţi

inteligenţă? Să vă ascundeţi şi altul să lupte pentru dumneavoastră? Mă ispiteşte gândul să vă tai gâtul aici, pe loc.

— Liniştiţi-vă, stăpâne, dar ce doriţi? Să vă sinucideţi? Să ne duceţi la moarte? insistă Raimond. Aţi comandat un marş forţat infernal pentru trupă alaltăieri, şi oamenii nu s-au odihnit. Aţi refuzat să fortificăm această tabără aşa cum v-am cerut, n-aţi vrut să încheiaţi asediul cetăţii Muret şi ieri am permis ca trupele lui Montfort să intre în oraş. Episcopii cruciaţi au venit să parlamenteze, să ne propună un armistiţiu şi, poate, să predea oraşul şi i-aţi alungat fără menajamente, fără să vorbiţi cu ei. Nu aţi aşteptat trupele din Provensa, nici pe cele din Beam, nici pe toţi nobilii catalani şi aragonezi care le însoţesc cu oştile lor. Şi acum vreţi să luptaţi Domnia Voastră personal în prima linie împotriva cavaleriei cruciaţilor? Este o sinucidere, Pedro!

— Lăsaţi deoparte prostiile, Raimond. Este momentul să ne luptăm, nu să vorbim sau să ne certăm. Veniţi cu mine şi luptaţi la dreapta mea. Ca soţ al surorii mele, ce sunteţi. Ca un cavaler viteaz şi cu onoare. Haideţi să eliberăm Occitania de francezii aceştia. Haideţi să terminăm cu aceste ruguri pe care ard oameni cumsecade, doar pentru că gândesc altfel sau îl critică pe papă. Le vom da libertate creştinilor să facă negoţ, aşa cum fac evreii. Femeile nu vor mai fi violate, iar copiii vor avea de mâncare. Poporul tău va fi mai liber, mai prosper şi mai fericit.

— Cu nesocotinţa Domniei Voastre veţi pricinui exact contrariul, răspunse Raimond. Nu mă pot alătura acestei nesăbuinţe. Îl cunosc bine pe duşman de mulţi ani. E cutezător, disciplinat, îndemânatic şi crud. Foarte crud. Vreţi să vă sinucideţi. Şi dacă muriţi aici, veţi atrage toate relele asupra domeniilor mele şi a vasalilor mei.

— Domeniile şi vasalii voştri au deja cel mai mare rău pe care îl pot avea, interveni, răgind ca

un leu, Miguel de Luisián, care până în momentul acela ascultase în tăcere. Au un conte laş!

— Cum îndrăzniţi? spuse Raimond, făcând gestul de a pune mâna pe mânerul spadei.

Miguel, care părea că se aşteaptă, fu mai iute şi într-o clipă scoase cu mâna stângă pumnalul de la cingătoare şi i-l puse lui Raimond pe gât. Hug de Mataplana repetă acţiunea cu fiul contelui. Amândoi erau imobilizaţi, iar cavalerii regelui îi supravegheau pe ai contelui.

— Daţi-i drumul, Miguel! porunci Pedro, care şi el îşi dusese instinctiv mâna la spadă. Şi dumneata, Hug. Imediat! Am fost duşmani în trecut, dar acum suntem în aceeaşi tabără.

Hug şi Miguel, călcându-şi pe inimă, îşi vârâră pumnalele în teacă.

— Mergeţi să vă ascundeţi în cort şi să vă jeliţi ca o babă fără dinţi, dacă vă e frică, îi aruncă Miguel lui Raimond, aproape scuipându-l în faţă. Dacă, dimpotrivă, sunteţi curajos, vă aştept pe câmpul de luptă şi acolo îmi voi corecta vorbele şi vă voi restitui onoarea.

— Ce aveţi de spus la aceasta, don Pedro? îl întrebă Raimond cu o înfăţişare palidă. Vă cer să-l faceţi pe Miguel Luisián să-şi retragă cuvintele şi să-şi ceară iertare acum.

— În vreme de bătălie, regele îi cedează stindardul şi glasul stegarului său regal. Nu-i voi retrage autoritatea lui Miguel. Veniţi cu mine, iar el îşi va retrage cuvintele.

— Nebun, mormăi Raimond. Dacă aşa doriţi, lăsaţi-vă ucis împreună cu aceşti fanfaroni aragonezi. Să mergem, fiule. Contele de Toulouse şi fiul său părăsiră grupul şi se îndreptară spre corturile lor. Cavalerii din Toulouse îi urmară.

Pedro îi văzu îndepărtându-se. I-ar fi plăcut să îi poată răspunde că nu e o sinucidere; regele Aragonului urma să se supună judecăţii lui Dumnezeu. Şi dacă rămânea în viaţă, nu se va mai teme de excomunicarea papei, cu care episcopii

care îl sprijineau pe Simon de Montfort avuseseră de gând să-l ameninţe cu o zi în urmă. Din acest motiv nu îi primi.

Dacă va câştiga, va fi îndreptăţit să-i nimicească pe cruciaţi şi pe episcopii lor războinici. Poate chiar şi pe papă. Juca totul pe această carte. Dacă învingea, va crea un imperiu. În orice caz, şi dacă va învinge, şi dacă va muri, îşi va salva sufletul de la infern.

— Ne vom alinia în trei grupuri. Nu-i vom lăsa să ne scape, îi vom încercui pe câmp, le spuse Pedro conţilor. Primele două grupuri vom ieşi să dăm piept cu francezii, iar cel din ariergardă va ataca după ce îi vom încercui. Contele Raimond şi fiul său vor conduce cel de al treilea grup, compus din cavaleria de la Toulouse. Capelane Arnau, spuse el adresându-i-se preotului care oficiase slujba, veţi avea misiunea să mergeţi la cortul contelui de Toulouse şi să-i comunicaţi poziţia lui în luptă; convingeţi-l. Se gândi că trebuie să încerce să îl recupereze pe Raimond al VI-lea, deşi ştia că-i va fi greu să se hotărască să ia parte la luptă după o dispută atât de tăioasă. Era dispus să câştige bătălia fără el. Contele de Foix şi fiul său vor comanda prima coloană. Va fi alcătuită din cavaleri din Foix şi din primul grup de cavaleri aragonezi; veţi porni primii prin dreapta ca să sprijiniţi grupul infanteriei din Toulouse care se află cu maşinăriile de asalt în faţa zidurilor de la Muret. Va trebui să-i împiedicaţi pe cruciaţi să scape prin flancul drept. Repede, Raimond Roger[73], plecaţi înaintea ca ei să-i biruie pe cei din Toulouse şi să poată fugi.

— Da, don Pedro, strigă contele de Foix. Şi o porni spre călăreţi strigând: Cei din Foix, la mine!

— Miguel, continuă Pedro, adresându-se stegarului său, acordaţi-i întăriri contelui de Foix dintre alţi cavaleri.

— Da, stăpâne.

Şi Miguel de Luisián începu să strige nume cu vocea lui puternică de muntean din Pirinei.

— Ceilalţi cavaleri din oştile mele şi *faidits* occitani vor veni în grupul meu. Eu voi merge în frunte.

— Stăpâne, don Pedro. Era Guillaume de Montgrony, un tânăr cavaler care se distinsese prin curaj. Acordaţi-mi onoarea de a lupta purtând simbolurile Domniei Voastre.

— V-am promis-o de la Navas de Tolosa şi v-o acord acum, răspunse Pedro, scoţându-şi tunica aceea care îi acoperea zalele de fier şi schimbând-o cu a lui Guillaume. Făcură acelaşi lucru şi cu scuturile. Era o tradiţie ca, atunci când regele intra în luptă, un tânăr cavaler plin de merite să poarte însemnele regale. Astfel îl proteja pe rege ca să nu fie uşor de identificat şi ucis.

Grupul contelui de Foix era deja gata de plecare, iar Pedro se îndreptă spre călăreţi ca să-şi formeze propriul său grup. Din precauţie, în spate va merge parte din trupa de pedestraşi cu lănci. Arcaşii, lăncierii şi restul trupei vor rămâne în ariergardă.

Ridicând spada, Pedro strigă către oamenii săi:

— Pentru Occitania! Pentru Catalonia şi Aragon!

Un strigăt puternic se ridică din oaste; cavaleri şi scutieri se grăbiră spre animale, în vreme ce căpitanii şi sergenţii de trupă strigau ordine. Pedro încălecă pe armăsar, iar cavalerii săi îl înconjurară.

— Înainte! spuse conducându-şi calul spre câmpul de luptă. Nu e o sinucidere. Este judecata lui Dumnezeu, îşi repeta el întruna. Doamne, bunule Dumnezeu, mă supun acum hotărârii Tale, ai milă, şopti, şi regele don Pedro al II-lea de Aragon porni în fruntea alor săi la întâlnirea cu destinul.

69

Imaginile oştirii în marş, strigătele, copitele cailor tropotind şi zgomotul asurzitor al armelor se topiră în zumzetul surd al motoarelor şi la vederea interiorului confortabil al compartimentului *business.*

Bătălia era iminentă. Dar cum se lega acest avertisment cu viaţa sa actuală? Poate că era vorba de aceeaşi situaţie repetată; poate că va trebui să mai lupte o dată pe viaţă şi pe moarte. Jaime era dispus să o facă. După toate astea, ce sens ar mai fi avut viaţa pentru el dacă ea, Karen, ar fi fost asasinată? Niciunul.

Îl înţelegea pe nebunul acela legendar care, fiind chiar unul din regii cei mai puternici de pe vremea sa, cu mii de cavaleri la ordinele lui, voia să fie primul în luptă.

Ceea ce până în momentul acela părea absurd era acum evident; Pedro trebuia să învingă sau să moară în fruntea trupelor sale. Prefera să moară decât să nu obţină ceea ce iubea. Pedro o iubea pe Corba şi trebuia să ia atitudine în favoarea catarilor, convingându-se că Dumnezeu era de partea lor, sau să o piardă pentru totdeauna. Sub semnul Inchiziţiei, iubirea lor era cu neputinţă.

Jaime reveni cu gândurile în prezent. Karen juca cu el acelaşi joc pe care îl juca şi Corba cu Pedro, iar el simţea o pasiune identică cu a lui Pedro din urmă cu opt secole. Asemănările erau de necrezut. Ce se întâmpla? Erau condamnaţi să repete scena cu veşminte diferite? Scutură din cap ca să alunge acele gânduri. Era o nebunie. Să fie oare victima unei manipulări psihologice prin care Dubois şi oamenii lui îi induceau false amintiri? Dar dacă totul ar fi fost adevărat? Nu; nu îşi va mai frământa mintea; nu existau alternative.

Amăgit sau nu, va lupta pentru Karen şi pentru iubirea ei. Ca Pedro în secolul al XIII-lea, el, Jaime, nu avea de ales.

La Los Angeles îl aştepta propria lui bătălie de la Muret.

70

Au ajuns cu întârziere. Jaime, care nu-şi predase bagajele ca să câştige timp, le cără singur şi o porni iute spre ieşire. Va lua autobuzul până la uriaşa parcare în aer liber unde îşi lăsase maşina; înăuntru, avea telefonul mobil şi revolverul pe care i-l dăduse Ricardo. Era grăbit. Foarte grăbit. Voia să o vadă pe Karen, să ştie că e bine. Să o îmbrăţişeze.

Un grup de persoane îi aştepta pe cei care soseau. Figuri anonime, vesele, nerăbdătoare, anticipând plăcerea de a-şi vedea prietenul, ruda sau amantul. Jaime era invidios pe toţi cei care vor întâlni persoana iubită.

Deodată, recunoscu o figură; cu un zâmbet larg şi călduros sub mustaţa deasă şi neagră, Ricardo îl observa cu o scânteie ironică în ochi. Îl salută cu mâna şi Jaime se simţi uşurat; oricare ar fi situaţia pe care o va avea de înfruntat, îi va fi mai bine cu el alături. Ricardo porni spre el, evitându-i pe cei care aşteptau, şi se întâlniră acolo unde mulţimea era mai puţin densă. Se îmbrăţişară şi Ricardo îl bătu cu zgomot pe spate.

— Bine ai venit, frăţioare. Cum ţi-a fost?

— Bine. Cât mă bucur să te văd! Îţi mulţumesc că ai venit.

— Pentru asta sunt buni prietenii, răspunse Ricardo, luându-i sacul de voiaj pentru costumul de haine şi cărându-l în drum spre ieşire. Cineva a lăsat un mesaj ciudat în robotul meu telefonic: Julieta a intrat în bucluc, nu-i aşa? Şi iată-l pe Romeo venind să-şi salveze doamna din încurcătură. Cam asta e treaba?

— E o poveste lungă, Ricardo. Dar într-adevăr aşa e. Karen e ameninţată de un pericol

serios. O prietenă a ei a fost de curând asasinată în mod oribil şi eu nu voi lăsa ca şi ei să i se întâmple ceva.

— Nu trebuie să-mi povesteşti mult mai mult pentru moment; spune-mi doar, înainte de bătaie, eu în cine dau?

— Va fi periculos.

— Cu atât mai bine.

— Karen aparţine unui grup religios care, între altele, detestă violenţa. Preoţii lor nici măcar nu pot atinge o armă. Şi se confruntă cu o sectă care consideră violenţa o metodă valabilă ca să-şi atingă scopurile; folosesc armele şi explozibili ca nişte profesionişti. Vreau să ştii că nu e o încăierare de tavernă. E ceva serios. Şi dacă vor apărea pistoalele, dacă vor fi focuri de armă, noi doi vom fi singuri.

Au traversat cele două tronsoane de şosea care separă terminalele de parcaj. Era un adevărat fluviu de vehicule şi faruri cu viteze diferite. O mulţime de taxiuri, maşini particulare şi un şir de mici autobuze; un aparent haos în care, în cele din urmă, în mod surprinzător, toată lumea îşi găsea destinul.

— Anunţă poliţia, îi sugeră Ricardo.

— Încă nu putem. Karen şi ceilalţi strâng acum dovezi ca să-i denunţe. Trebuie să o găsesc de urgenţă, să ştiu că e bine, să o ocrotesc şi să hotărâm după aceea ce vom face. Cunoaşte informaţii şi are documente pe care secta vrea să le distrugă; e în pericol.

Ajunseră la maşina lui Ricardo. O luxoasă Corvette de culoare roşie şi cu tapiţerie de piele neagră.

— Mă rog, atunci, dacă nu poţi apela la poliţie, ai făcut bine că m-ai anunţat. Dacă avem nevoie de întăriri, am vreo doi prieteni care ni se vor alătura la distracţie şi, dacă vrem mai mulţi, ştiu de unde să-i angajez, spuse Ricardo când

ieşeau din parcare. Şi făcând să urle motorul, Ricardo se îndreptă spre Century Boulevard.

— Îmi împrumuţi mobilul tău?

Ricardo apăsă codurile de acces la telefonul lui şi i-l pasă. Jaime voia doar să-i audă vocea, să ştie că e bine şi ca ea să afle că el a ajuns. Formă numărul telefonului mobil al lui Karen; mesajul operatoarei indica faptul că telefonul era deconectat.

Formă alt număr, de data asta al telefonului de acasă. Vocea lui Karen se auzi din robot. Închise. Era logic că nu răspunde, chiar acasă fiind. Sună încă o dată. Din nou robotul.

Bine, se gândi el, voi face o altă încercare. Dacă e acolo, lui Karen îi va fi greu să reziste şi la al treilea apel. Apăsă pe butonul de formare automată a numărului şi auzi semnalul de apel.

— Alo!

O voce de bărbat se auzea la celălalt capăt al firului. Jaime rămase câteva clipe mut de surpriză.

— Bună. Aş vrea să vorbesc cu Karen Jansen.

Un presentiment îl făcu să răspundă, în ciuda intenţiei de a nu vorbi.

— Cine întreabă? spuse bărbatul, cu un evident accent newyorkez.

— Cu cine vorbesc? Cine sunteţi dumneavoastră? Chiar atunci, Jaime auzi în fundal pendula lui Karen, care începea să bată ora opt seara.

— Nu vă interesează. Aţi greşit numărul.

Jaime simţi un fior de groază.

— M-aţi întrebat cine sunt. Cum de spuneţi acum că am greşit numărul?

— Aţi greşit numărul. Aici nu locuieşte nicio Karen.

— Dar…

Celălalt închise telefonul. Jaime rămase privind mobilul cu mii de gânduri trecându-i prin minte. Cineva ostil era acasă la Karen. Era absolut sigur că nu greşise numărul; apăsase pe butonul de

repetare a numărului cum făcuse la al doilea apel. În primele două, auzise vocea lui Karen de la robot, iar în ultimul, pendula din apartament. Ce se întâmpla?

Dacă era acasă, Karen se afla într-o încurcătură foarte serioasă; poate că o torturau, cum au făcut cu Linda. Dumnezeul meu, nu îngădui aşa ceva, te rog!

— Probleme? întrebă Ricardo.

— Da. E cineva acasă la Karen şi nu e un prieten.

— Atunci, să mergem acolo.

— Eşti înarmat? Am pistolul de la tine în maşină şi nu mai e timp să ajungem până acolo.

— Nu contează, îl am pe al meu şi altul de rezervă.

Ricardo îşi lansă automobilul într-o cursă disperată prin traficul aglomerat din Los Angeles. Farurile de noapte se încrucişau cu mare viteză, iar Jaime simţea cum îi creşte neliniştea.

Semnul prevestitor pe care l-a intuit în vis era acum evident. Sosea momentul de a da piept cu nişte duşmani a căror existenţă o ignora în urmă cu câteva zile. Spera doar să nu ajungă prea târziu. Se imagină intrând în apartament ca să găsească trupul gol al lui Karen, plin de sânge şi fără viaţă. Strânse pumnii cu putere. Nu, nu putea să i se întâmple aşa ceva. O iubea cu disperare pe femeia aceea care în scurt timp devenise centrul şi raţiunea vieţii sale.

71

Ajunseră la ghereta de la intrare fără ca poliţia să-i oprească pentru exces de viteză sau conducere imprudentă. Was era de pază şi zâmbi când îl văzu pe Jaime.

— Aţi venit s-o vedeţi pe domnişoara Jansen, nu-i aşa? spuse el apucând telefonul ca să o sune.

— Da, Was, dar nu e nevoie s-o suni. Nu va răspunde nimeni. Ai văzut-o ieşind sau intrând pe Karen?

— Nu. N-am văzut-o azi. Şi nu ştiu dacă e acasă. Verific într-o clipă.

Apucă din nou telefonul.

— Nu suna! Dacă domnişoara Karen e în apartament, se află în mare primejdie. Cineva îl sparge în momentul ăsta. Dă-ne copia cheilor, deschide bariera şi cheamă poliţia. Cheile. Chiar acum!

Paznicul rămase privindu-i năucit.

— Cheile odată, fir-ar să fie! Vrei să fie ucisă? îi strigă Ricardo.

Was reacţionă ca un puşcaş marin la ordinul sergentului, pasându-i lui Ricardo, după o scurtă căutare, nişte chei, în vreme ce începea să deschidă bariera. Acesta i le aruncă lui Jaime, care putu vedea pe etichetă că erau într-adevăr cele de la uşa apartamentului lui Karen.

Accelerarea făcu maşina să sară în faţă şi, ajungând la zona de staţionare, ieşiră amândoi, fără să se mai îngrijească să închidă portierele.

— Ricardo, tu urci cu ascensorul, iar eu pe scară.

— Bine, spuse Ricardo, scoţându-şi revolverul din haină. Jaime avea altul în mână.

Ajunse fără suflu la etajul al treilea tocmai când Ricardo ieşea din ascensor. Nu erau semne de violenţă pe uşă şi era încuiată; dacă intraseră fără chei, era vorba de nişte profesionişti foarte pricepuţi. Vârî cheia în broască, încercând să nu facă zgomot şi deschizând în linişte; Jaime trecu în faţă şi Ricardo închise uşa cu grijă ca să-şi acopere spatele. Erau într-un mic vestibul care dădea printr-un culoar scurt în salonul cu pendulă. De ambele părţi, uşi: una spre baie şi cealaltă ducea la bucătăria care comunica în salon. În casă era linişte şi din poziţia lui nu vedea pe nimeni în încăpere.

— Tu acoperă culoarul, îi spuse Ricardo în şoaptă la ureche, pregătindu-se să deschidă uşa de la bucătărie.

Jaime făcu un gest negativ, arătând spre toaletă. În vreme ce Ricardo controla baia, el acoperea culoarul şi partea vizibilă din salon. Uşa făcu un mic zgomot care în liniştea aceea sună ca o împuşcătură. Ricardo ieşi după câteva secunde negând din cap.

— Asta dă în bucătărie, o tejghea de bar o desparte de salon, şopti Jaime. Amândoi, deodată.

Ridică un deget, două şi trei. Jaime intră în salon cu pistolul pregătit să tragă, în vreme ce Ricardo apărea prin bucătărie. Rămaseră amândoi ochind spre capătul opus. Nu era nimeni. Uşa care dădea în camera lui Karen era închisă, în vreme ce în salon domnea haosul: tablourile mişcate din loc, canapelele albe spintecate, dulapurile deschise şi sertarele scoase de la locul lor. Aspectul bucătăriei reuşea să strice şi mai rău starea salonului. Până şi gunoiul fusese împrăştiat pe jos. Cineva răscolise în mod sistematic.

Rămânea dormitorul unde Karen îşi avea micul său birou şi baia. Ricardo se plasă cu grijă în faţa uşii, iar Jaime în spatele lui. Ricardo o deschise dintr-o lovitură sărind într-o parte, în vreme ce Jaime făcu un pas înăuntrul camerei de partea opusă locului unde era Ricardo, ca să facă mai dificilă ţinta pentru un posibil trăgător. Nici aici nu era nimeni. Uşa de la baie era deschisă şi Ricardo intră din trei paşi mari.

— Nu e nimeni. Păsările şi-au luat zborul.

Nu era nimeni nici în dulapuri şi era evident că şi terasa era pustie. Aspectul dormitorului era lamentabil; salteaua tăiată bucăţi, iar hârtiile acopereau parchetul din zona de birou. Computerul lui Karen avea ecranul conectat la e-mail. Cineva îl folosise. Cum or fi intrat în computer? Ori erau nişte uluitori experţi în

informatică, ori Karen le dăduse parolele de acces şi cu siguranţă că nu de bunăvoie.

Or fi putut oare s-o scoată pe Karen din clădire fără ca paznicul să afle? Dacă indivizii ăia au găsit o scuză bună ca să intre, să iasă era şi mai uşor. Fireşte că au putut să intre prin alt loc. Dacă exista. Jaime începu să se uite cu atenţie printre cearşafuri, în cameră, pe canapelele albe şi pe jos, în salon.

— Ce cauţi? întrebă Ricardo.

— Urme de sânge. Şi nu văd niciuna, slavă Domnului.

— Crezi că au luat-o cu ei?

— Trebuie să cred asta până o găsesc. Dar ştiu unde poate fi.

— Atunci, să mergem imediat. Dacă poliţia ajunge înainte ca noi să ieşim, vom petrece ore întregi dând explicaţii pe care tu nu vrei să le dai.

Jaime reacţionă. Era adevărat. Dacă îi găseau acolo, vor dori să facă un proces-verbal şi să-i ducă la comisariat, iar el nu o va mai putea căuta pe Karen. Ar fi insuportabil.

— Să mergem.

72

— Într-adevăr, apartamentul a fost spart. Au căutat ceva şi l-au lăsat într-o stare dezastruoasă. Domnişoara Jansen nu este acasă. Plecăm, îl informă Jaime.

— Aici ai cheile.

Şi Ricardo i le aruncă lui Was.

— Un moment. Bărbatul îi opri. Nu vă pot lăsa să plecaţi; poliţia mi-a spus să vă reţin aici.

— Was, ne grăbim foarte tare. Viaţa lui Karen este în primejdie. Deschide bariera.

— Îmi pare rău, dar nu.

— Was, ai copii? întrebă Ricardo.

— Da, dar…

— Atunci, dacă nu deschizi imediat, nevastă-ta o să aibă nişte orfani, îl ameninţă, scoţând revolverul pe fereastră şi punându-i-l în dreptul feţei. Deschide odată afurisita aia de barieră!

Was rămase privindu-l cu ochii holbaţi.

— Fă ce-ţi spune, Was, îl sfătui Jaime. Nu glumeşte.

Bariera începu să se ridice încetişor, în vreme ce Ricardo continua să-l ţintească pe Was între sprâncene. Doar când bariera fu bine ridicată şi maşina ieşi, îşi lăsă arma din mână.

— Aş fi putut trece peste afurisita aia de barieră cu maşina, dar am vopsit-o de curând în această frumoasă culoare roşie. Doar nu era s-o zgârii din vina idiotului ăluia.

Jaime nu răspunse. Ştia că acum puteau fi acuzaţi de atac armat. Dar n-avea importanţă. Măcar să fie liberă Karen şi să se fi refugiat la Montségur. Era unica lui speranţă şi singurul mod de a intra în legătură cu catarii. Vor merge acolo.

Auziră sirenele poliţiei şi în curând sclipirile strălucitoare sfâşiară discreta lumină nocturnă a străzilor. Maşinile trecură în direcţie opusă, îndreptându-se spre blocul de apartamente.

— Puţin a lipsit, şopti Jaime.

— Când paznicul o să povestească la poliţie cele întâmplate, o să avem toţi curcanii din blestematul ăsta de oraş pe urmele noastre, spuse Ricardo. Maşina mea atrage prea mult atenţia. Nici măcar n-au nevoie de numărul de înmatriculare, doar de marcă şi de culoare.

— Să mergem la aeroport după a mea.

— Or să ne prindă înainte de a ajunge.

— Care este hotelul cel mai apropiat? întrebă Jaime.

*

Valetul de la hotel îi dădu lui Ricardo recipisa pentru maşină şi luară imediat un taxi spre aeroport. Pe traseu, Jaime încercă din nou să ia

legătura cu Karen, dar telefonul ei mobil era în continuare deconectat.

— Hai, bătrâne, nu-ţi face griji, îl îmbărbătă prietenul său. Cu siguranţă că iubita ta o duce de minune.

Jaime cunoştea amplasamentul maşinii după coordonatele pe care le memorase; dacă le-ar fi uitat, ar fi însemnat ore întregi de căutare. Cu toate astea, îi dădu taximetristului un număr apropiat, dar diferit; nu voia ca, în cel mai rău caz, dacă poliţia găsea maşina Corvette şi taximetristul se întorcea la hotel, acesta să fie interogat şi aşa să-i găsească propria lui maşină.

73

— Fii atent dacă e vreun vehicul la vedere, îl avertiză Jaime când ajunseră la Montségur. Ar fi un semn de primejdie; chiar dacă nu vedem pe nimeni, Păzitorii Templului ar putea sta la pândă în întuneric.

Trecură încet prin faţa casei fără să vadă nimic suspect prin împrejurimi. Grădina era luminată, dar în clădire era întuneric. Era posibil ca Dubois, din pricina primejdiei, să se fi ascuns în locuinţa vreunui credincios catar.

— E cineva în casă, observă Ricardo.

— De unde ştii?

— Uşor. În ciuda întunericului, fumul de pe coş iese în evidenţă la lumina stelelor.

Jaime îşi urmă drumul cu grijă câţiva metri mai departe, până văzu la stânga micul drum asfaltat şi, intrând pe el, coborî panta pronunţată, supraveghind prin retrovizor posibila apariţie a vreunei lumini care să-i urmărească. Nu era nimeni. După o porţiune, văzu o bifurcaţie şi o luă pe drumul din stânga. Farurile maşinii luminau peretele stâncos şi masa deasă de copaci şi tufe de pe dreapta.

Mai merse încet o bucată de drum şi descoperi o maşină parcată între copaci. Inima îi sări din piept când recunoscu vehiculul.

— Maşina lui Karen! E aici!

O va putea îmbrăţişa în curând. Dorea din tot sufletul să fie bine; îi va spune cât de mult o iubeşte. Îşi parcă maşina lângă cea a iubitei sale şi făcu o ultimă încercare zadarnică de a lua legătura cu ea prin telefon. Scoase apoi o lanternă din torpedou.

— Urmează-mă, Ricardo. Să umblăm cu grijă; nu ştim dacă secta a intrat aici cum au făcut-o acasă la Karen şi dacă nu sunt cumva înăuntru. Ceea ce pare într-adevăr sigur este că ea se află în interior.

— Dă-i drumul, atunci!

Ieşind în întuneric, începură să străbată cărarea formată între peretele de stâncă şi vegetaţie. Puţin după aceea, dădură peste intrarea în peşteră şi Jaime lumină interiorul. Acolo era prima uşă metalică şi, odată găsit panoul cu cifre, tastă codul învăţat de la Karen şi se auzi ţiuitul de dezactivare a sistemului de alarmă. Cheia pe care i-o dăduse Dubois pentru broasca de siguranţă deschise poarta fără niciun zgomot.

„E bine unsă”, îşi spuse el, închizând-o în urma lui Ricardo.

În fundul îngustului pasaj găsiră scara metalică în spirală şi apoi platforma unde se deschideau cele două tuneluri.

— Culoarul din dreapta duce la chiliile Oamenilor Buni; eu n-am cheie pentru uşă, îi şopti el lui Ricardo, aşa că vom intra prin salonul principal, unde se află şemineul pe care l-ai văzut scoţând fum, poate că acolo se află Karen şi cei din sectă, dacă se confirmă cele mai rele temeri ale mele. Îi vom lua prin surprindere; tu controlează latura din dreapta, iau eu, pe cea din stânga. Dacă vezi pe cineva înarmat, fără îndoială că este duşman.

Pătrunseră în tunel şi până la urmă găsiră cea de a doua poartă metalică.

Jaime îşi simţea inima bătând cu putere. În spatele acelei uşi se afla iubirea lui şi poate că era în primejdie; peste câteva secunde ar putea avea loc bătălia pe care i-o prevestise viziunea din avion. Câştigarea ei despărţea viaţa de moarte. Respiră adânc şi îşi lipi urechea de poartă ca să detecteze ceva care i-ar fi permis să afle câte persoane erau acolo şi care era situaţia. Nimic. Nu auzi nimic. Ce se întâmplă? Era poarta cea care nu-i permitea să audă sau poate că salonul era pustiu? Karen trebuia să fie acolo!

„Dumnezeule", se surprinse el însuşi rugându-se din nou, „fă să fie aici şi să fie bine."

— Nu aud nimic, Ricardo, îi spuse prietenului său. Nu ştiu ce se poate întâmpla. Eşti gata să intrăm?

— Să mergem acolo!

Jaime puse cheia în broască şi formă codul pe micul panou al sistemului. Apăsă butonul *enter,* dar suavul ţiuit care anunţa dezactivarea alarmei nu suna.

— Ciudat, şopti el. Aş jura că numărul de cod pe care l-am introdus este cel corect.

Repetă operaţia de mai multe ori. Fără rezultate. Se gândi un moment. Credea că e sigur că data trecută ţiuitul de deconectare sunase.

— Ricardo, pregăteşte-te. Cineva a schimbat codul de acces. Jaime scoase revolverul din haină. Când vom intra, va suna alarma. Nu ştiu dacă imediat sau vom avea câteva secunde de răgaz. Eşti gata?

— Da, răspunse Ricardo laconic, agitându-şi şi el arma.

Jaime învârti cheia în broască şi, împingând poarta, aceasta se deschise fără dificultate, în linişte. Intră iute în salon, ţinând revolverul cu amândouă mâinile, şi se plasă în stânga ca să-l lase pe Ricardo să treacă.

74

Încăperea era uşor luminată de focul arzând în şemineu şi de două veioze. Pentru început, Jaime crezu că nu era nimeni în salonul cel mare.

Apoi văzu nişte haine împrăştiate pe jos, pe canapea şi pe fotolii. Nişte pantofi de damă. O bluză, un sutien, nişte chiloţi. Şi o pereche de pantaloni bărbăteşti!

Căută cu privirea şi văzu, luminaţi pe jumătate de foc şi de veioze, două trupuri goale, unul deasupra celuilalt, pe canapea. Făceau dragoste!

Rămase paralizat de uimire; era ultimul lucru pe care se aştepta să-l găsească. Cuplul nu-şi dăduse încă seama de prezenţa lor, iar Jaime nu le putea vedea faţa din locul unde se afla; bărbatul avea plete negre, iar femeia, păr blond. Simţi ca şi cum o mână de fier i-ar fi strâns stomacul şi intestinele. Bărbatul o penetra lent, gâfâind cu pasiune. Jaime se simţi ridicol, ochind cu revolverul; lăsă braţul în jos şi atunci începu să sune alarma. Era un ton jos şi agasant, doar cât să alerteze în interiorul casei.

Trecuseră doar câteva clipe, dar lui Jaime i-au părut ore. Bărbatul se ridică puţin şi, întorcându-se spre uşa secretă, privirea i se încrucişă cu a lui Jaime. Era Kepler! „Dumnezeule, să nu fie ceea ce mă tem! Nu! Te rog, nu; să nu fie ea!”

Femeia îşi dădu capul pe spate privind şi ea înspre uşă, iar Jaime văzu strălucirea ochilor pe care îi iubea atât de mult. Karen! Privirea unuia rămase aţintită în a celuilalt timp de o secundă, care lui Jaime i se păru o veşnicie infernală.

Karen îl împinse pe Kevin de deasupra ei desprinzându-se de el şi se răsuci pe canapea, întorcându-le spatele şi ghemuindu-se. Focul din şemineu şi veiozele slabe îi luminau aurul părului,

pielea albă de pe spate şi rotunjimea şoldurilor şi a feselor. Jaime simţi prăbuşindu-se lumea în jurul lui. Kevin rămăsese în picioare, complet gol, privindu-l, fiind încă într-o erecţie indecentă. Nu făcu nicio mişcare ca să se acopere cu hainele împrăştiate pe jos.

— Jaime, cât eşti de inoportun. Nu te aşteptam. Glasul îi suna sigur pe el, arogant, iar pe chip avea schiţat un zâmbet triumfător.

Jaime rămase mut. Pentru o clipă îi trecu prin cap gândul de a-şi cere scuze pentru întrerupere. Îl alungă imediat. Bărbatul ăla care-l privea cu un zâmbet cinic îl jefuia. Îl deposeda de ceea ce iubea mai mult pe lume. I-o lua pe Karen şi, odată cu ea, iluziile, viitorul, noua lui viaţă. Simţi un val de sânge care i se urca la cap. Acolo era blestematul ăla cu scârbosul lui mădular ridicat, strălucitor în lumina lămpilor, precum cineva arborând trofeul victoriei.

— Mulţumesc pentru vizită, continuă Kevin ca răspuns la tăcerea lui, dar şedinţa de lucru s-a încheiat pe ziua de azi şi toţi ceilalţi au plecat. Dacă n-ai nimic împotrivă, revino mâine; azi deranjezi.

— Pui de căţea!

Expresia îi ieşi lui Jaime din adâncul sufletului. Cum îndrăznea să-i vorbească în felul ăsta? Simţea cum ura îl făcea să-i clocotească sângele şi cum i se ridica braţul drept, ochind cu revolverul în mijlocul frunţii acelui mizerabil. Expresia triumfală a lui Kevin se destrămă uşor, dar rămase tot acolo.

Jaime avu absoluta certitudine că va trage. Dar era ceva ce ura mult mai mult decât zâmbetul acela arogant de învingător. Şi, ochind spre sex, simţi o nefericită satisfacţie constatând că acesta începea să se blegească. Dorea ca lui Kevin să-i fie frică, foarte frică, să sufere măcar puţin din chinul lui, înainte de a primi acolo gloanţele. Să sufere. Şi

să-l doară, să-l doară îngrozitor. Aşa cum îl durea pe el inima sfâşiată.

— Jaime, lasă-l, auzi, foarte clar, glasul lui Ricardo. Nu trage în el. Vei fi condamnat la moarte dacă îl ucizi.

Ce mai contează, se gândi el. Sunt deja mort.

Şi apăsă pe trăgaci.

75

— Noi, americanii, credem mult în Dumnezeu, puţin în oameni şi deloc în stat.

Davis privi reflexele de chihlimbar ars pe care whisky-ul de malţ pur, învechit, într-un pahar de cristal şlefuit, le producea sub lumina focului din şemineu.

Gutierres se tolăni în fotoliu, luă o înghiţitură de whisky, nu spuse nimic şi aşteptă, privindu-l cu atenţie. Mărunt de statură, zbârcit, afundat în fotoliul enorm de piele, bătrânul îşi păstra mintea ascuţită ca un brici tăios, iute ca limba unui cameleon. Gus se delecta cu acele reuniuni în care ei doi îşi împărtăşeau singurătatea; privi rafturile de nuc şi de mahon, încărcate de cărţile estompate în penumbra salonului, şi se pregăti să savureze momentul şi malţ. Ştia că Davis nu aşteaptă un comentariu din partea lui, că doar gândeşte cu voce tare şi, de aceea, păstră tăcerea.

— Aproape nouăzeci la sută credem în Dumnezeu, şi aproape şaptezeci şi cinci la sută suntem convinşi că guvernanţii noştri sunt o gaşcă de escroci şi de complotişti. În schimb, în Europa, oamenii cred puţin în zei şi mult în stat; aşteaptă ca acesta să le rezolve nevoile. Fireşte că după căderea regimurilor comuniste, care i-au cufundat în mizerie pe cei care aveau încredere în guvernele lor, milioane de oameni se simt înşelaţi, iar spiritualitatea, nevoia de a crede în Dumnezeu, renasc cu putere. Este logic; când îţi dai seama că

statul nu-ţi mai plăteşte medicii şi că nu sunt bani pentru pensia ta de bătrâneţe, începi să te rogi cu fervoare. Dinţii lui Davis străluciră într-un zâmbet rapid. Iar lipsa de încredere se transferă către Europa Occidentală şi nivelul ei de bunăstare. Umanismul eşuează acum în propriul său leagăn, Europa, şi îmi pare foarte rău, prietene Gus, îmi pare foarte rău.

— Nu pot să cred că deplângeţi cu adevărat căderea comunismului.

Tonul lui Gutierres vădea uimire.

— Într-o anumită privinţă, da. Pe de o parte, pentru că am rămas fără duşmani şi, fără ei, viaţa e mai plictisitoare; după mulţi ani de luptă, începi să ţii la rivalul tău, dar, firește, asta se întâmplă doar când câştigi sau, cel mult, atunci când închei la egalitate. Davis declama cu paharul ridicat. Dacă timp de mulţi ani te-ai considerat drept anti-ceva şi pierzi acel ceva, pierzi o parte din tine însuţi. În plus, mie mi s-a părut întotdeauna credinţa socialistă în om, şi nu în Dumnezeu, ceva de un mare farmec romantic. Davis făcu o pauză şi, la tăcerea lui Gutierres, continuă: Timpul a dovedit că se înşelau, dar e logic, omul este imperfect, iar Dumnezeu este perfect prin definiţie. Este o luptă inegală. E dificil să te încrezi în vecinul pe care-l vezi în fiecare zi şi foarte uşor să te încrezi într-un Dumnezeu pe care nu-l vezi.

— Nu se întâmplă la fel cu catarii. Gutierres hotărî să combată dialectica şefului său. Ei chiar au un Dumnezeu imperfect.

— Ah, da! Pentru că sunt maniheişti; dualişti, dar incompleţi, răspunse Davis, încântat să găsească o opoziţie faţă de discursul său. Dacă ar fi pe deplin dualişti, cu toate consecinţele, ar crede că principiul răului este la fel de puternic ca şi cel al binelui. Dar maniheiştii perfecţi nu pot funcţiona în aceste vremuri în care trăim, iar griurile domină în lume.

— Da, e adevărat. Noii catari nu-l mai numesc pe vechiul Dumnezeu cel rău pe numele lui, ci „principiu creator” sau „natură”, confirmă garda de corp.

— Firește, noile religii trebuie să facă un bun marketing şi, după cele pe care mi le-ai relatat, această religie a catarilor s-a adaptat bine la vremurile cele noi şi va triumfa; cel puţin aici, în California. Creştinism originar şi reîncarnare! Cea mai bună combinaţie de la descoperirea romului cu coca-cola!

Davis rămase tăcut, privind conţinutul paharului, aşteptând parcă să găsească răspunsul înăuntru. Gutierres degustă whisky-ul, savurând limbajul dublu, încărcat de apropouri al bătrânului.

— Spune-mi, ce a mai descoperit persoana infiltrată de tine în Clubul Catar? întrebă după o clipă bătrânul.

— Nu prea mult. Structura religioasă comandată de Peter Dubois este transparentă, ca şi cea ideologică de sub conducerea lui Kevin Kepler, profesorul de la UCLA. Tonul lui Gutierres deveni mai oficial. Pur şi simplu, dădea informaţii. Dar suntem siguri că există o parte ermetică, în exclusivitate pentru iniţiaţi, o structură de putere în care omul nostru nu s-a putut infiltra. Pare ca şi cum Dubois şi Kepler ar urma instrucţiunile unui lider ascuns. Nu ştim cine este, nici identitatea majorităţii credincioşilor lor. Oamenii care pot fi văzuţi în club sunt simpli credincioşi sau simpatizanţi fără prea mare însemnătate.

— Unde i-ai poziţiona din punct de vedere politic?

— După cum vorbesc, ar fi la stânga Partidului Democrat. Şi păstrând deosebirile, îmi amintesc mult de masonii de obedienţă franceză.

— Interesant. Şi aceştia sunt umanişti, dar laici, şi cred că omul se naşte bun.

— Da, dar şi ei au latura lor ermetică şi câteva coincidenţe remarcabile cu catarii.

— Care anume?

— Originea franceză. Dubois este descendent direct din francezi, iar cele mai importante focare istorice ale credinţei catare au apărut în sudul Franţei. Se observa că, aşa cum îi stătea în obicei, pretorianul cercetase mult mai mult decât îi ceruse Davis. Coincid, de asemenea, în acceptarea drepturilor depline ale femeii. La catari, femeia poate atinge cel mai înalt nivel al sacerdoţiului, iar la masonii de obedienţă franceză, femeia poate ajunge de asemenea să îndeplinească funcţia de Mare Maestră. Şi unii şi alţii predică toleranţa, libertatea, fraternitatea şi, în sfârşit, catarii acceptă doar Evanghelia Sfântului Ioan, iar adunările masonice sunt prezidate întotdeauna de Biblia deschisă la Evanghelia Sfântului Ioan.

— Interesant. Crezi că au vreo legătură între ei?

— Poate.

— Să fi putut oare catarii să-şi infiltreze adepţii în corporaţie, aşa cum insinuează Beck?

— E foarte posibil; Kepler a arătat un mare interes atunci când omul nostru a comentat că lucrează pentru noi, interogându-l despre natura muncii lui.

— A identificat omul tău vreun angajat al nostru? Bătrânul, vădindu-şi interesul, se înălţă în fotoliu.

— Până acum, nu, dar să nu uitaţi că marea masă a credincioşilor rămâne în anonimat.

— Crezi că ar putea fi implicaţi în asasinarea lui Steve?

— Proclamă non-violenţa; un asasinat pare contrar discursului lor. Dar nu ştim ce obiective urmăreşte partea ermetică a structurii lor şi dacă are sau nu legături cu alte societăţi secrete progresiste. Şi dacă e adevărat că prietenii dumneavoastră din guvern vă consideră incomod,

poate că nu doresc să folosească serviciile secrete ca să vă „scoată la pensie”, ci o organizaţie religioasă pe care ei să o controleze, poate chiar pe catari.

Davis privi reflexele din pahar şi pe Gutierres prin acesta.

— Nu; nu cred. Dacă ar fi aşa, Beck nu ne-ar fi pus pe urmele lor.

— Beck sugerează că mai există şi alte secte, prezente şi active, în corporaţie. Şi din ceea ce am aflat făcând cercetări asupra lui, se pare că are în agendă un program diferit de al senatorului McAllen.

— E posibil. Nu-l pierde din ochi. În pofida celor pe care i le-am spus lui McAllen, îmi vine greu să cred că de la guvern s-ar susţine acţiuni împotriva mea. Eu sunt un prieten. Incomod, dar prieten. Cât despre acei catari, nu par genul de oameni care ar pune bombe. După o clipă, şopti căzut pe gânduri: Sau da? Apoi, tărăgănând cuvintele, continuă pe un ton deodată aspru şi imperativ. Păstrează-l acolo pe omul tău şi să fie cu ochii în patru; identifică-i cu orice preţ pe angajaţii noştri catari. Vreau să ştiu cine sunt!

Privirile lui se aţintiră, intense, în pupilele celuilalt, pentru un lung moment. Apoi Gutierres dădu pe gât paharul dintr-o înghiţitură.

76

De parcă ar fi fost vorba de un spectator din afara dramei, Jaime simţi în braţ lovitura de recul a revolverului, în vreme ce un zgomot asurzitor răsuna în salon şi blestematul de zâmbet al lui Kevin dispărea.

Dar exact cu o fracţiune de secundă înainte, simţise altă lovitură în mână; Ricardo deviase glonţul, care se ciocni de tavan.

Scăpând din mâinile lui Ricardo, care încercă să-i ia arma, îl ochi din nou pe Kevin. Acesta era nemişcat, cu membrul blegit. Îi produse o mare plăcere să-l vadă aşa.

Ricardo reţinu cu mâna stângă dreapta lui Jaime, deviind direcţia pistolului şi, vârându-şi iute în haină propria armă, îi trase cu toată puterea un pumn sec în plex.

Jaime se îndoi de spate, auzind zgomotul de foaie pe care îl scotea aerul ieşindu-i din plămâni, şi binecuvântă suferinţa din trup, care atenua durerea sfâşietoare ce îi rodea sufletul. Când Ricardo i-a smuls arma, el nu a mai opus rezistenţă.

Ceea ce a simţit atunci e imposibil de descris; naufragiul unei lumi, o catastrofă ireparabilă, o durere cum n-a mai trăit vreodată şi care îl va duce la nebunie. Şi la uciderea acelui bărbat. Dar urii pentru rivalul său îi lua locul rapid durerea care îl sfâşia pe dinăuntru.

— Să mergem.

Ricardo îl împinse spre intrarea secretă, care rămăsese întredeschisă. Supunându-se, când ieşi, aruncă o ultimă privire la scenă. Nimeni nu se mişcase. Karen era în continuare ghemuită pe canapea cu spatele la ei, iar Kevin, în picioare, cu insultătorul său penis blegit, micşorat şi umilit.

*

Ricardo îl călăuzi prin pasaj spre maşină; el se lăsă dus, împiedicându-se ca un robot. Apoi, prietenul său luă cheile maşinii şi conduse în tăcere pe Mulholland Drive până la autostrada San Diego.

— Ghinion, frăţioare! Îmi pare rău, Jaime. În cele din urmă, după o lungă tăcere, Ricardo vorbi. Dar ştii cum e, se întâmplă des. Aşa sunt femeile. Iar noi, şi mai rău.

Jaime nu răspunse. Avea privirea pierdută în farurile maşinilor. Toate speranţele sale, toate iluziile sale, totul se învârtise în jurul acestei femei

şi nu va putea depăşi niciodată lovitura. El nu iubise niciodată pe cineva ca pe Karen. Aşa cum o mai iubeşte încă. Dumnezeule! Probabil că şi ea îl iubea pe el, iubirea lor durase vreme de secole! Ea era Corba, iubita şi amanta lui din secolul al XIII-lea, iar el era Pedro, regele, vechea iubire a Corbei. Ea l-a căutat şi până la urmă l-a găsit. Cum a putut Karen să distrugă totul; prezentul şi viitorul unei iubiri atemporale? Era ridicol, de neimaginat.

Doar dacă nu cumva povestea vieţilor lor anterioare a fost o minciună. O mare balivernă, o manipulare, o înşelătorie, închise ochii şi scăpă un hohot de plâns.

— Hai, bătrâne. Ricardo îi întrerupse gândurile. Linişteşte-te; mâine totul va părea altfel. Azi e o tragedie, mâine va fi o comedie. Hai să bem ceva şi să stăm de vorbă.

— Pentru tine e uşor să spui asta, zise Jaime tărăgănând cuvintele. Tu l-ai fi omorât pe pramatia aia de Kevin.

Ricardo izbucni într-un hohot de râs.

— Nu, te înşeli. Ricardo Ramas n-ar ucide niciodată un bărbat pentru o femeie. Ori ucid bărbatul pentru că şi-o merită, ori femeia, pentru că ea şi-o merită. Dacă ea este trădătoarea, celălalt n-are nicio vină. Şi nici nu merită osteneala să-i faci de petrecanie femeii, o să moară ea de una singură după o viaţă plictisitoare Şi mizerabilă fără mine. Dacă a avut atâta prost-gust înseamnă că nu mă merita. Să tragi cu pistolul şi să ucizi oameni sunt lucruri foarte serioase. Nu sunt dintre cei care-şi pun ştreangul de gât pentru o poveste amoroasă.

Jaime simţi din nou că Ricardo este Hug de Mataplana, războinicul, trubadurul, cinicul. Prietenul lui de sute de ani. Şi că discursul lui avea sens, că îl ajuta să i se atenueze durerea, că îl salva din cea mai profundă deznădejde.

Ricardo continua să pălăvrăgească, aruncându-i întrebări ca să-l oblige să răspundă şi

să-i rupă firul gândurilor. Jaime nu răspundea de cele mai multe ori, iar în mintea lui îi venea întruna privirea lui Karen şi aroganţa lui Kevin. Spre uimirea sa, îşi dădu seama că îl durea mult mai mult pierderea acelei femei decât jignirea pe care i-o pricinuise. Gândul că nu o va mai ţine niciodată în braţe îi producea o imensă tulburare.

După o vreme, Jaime simţi că i-a mai revenit ceva din luciditate şi i se adresă prietenului său.

— Îţi mulţumesc, Ricardo, spuse el aproape în şoaptă. Mi-am pierdut minţile. Individul ăla o regula pe iubita mea şi, în plus, m-a şi provocat. Am vrut să-l ucid; îţi mulţumesc că m-ai împiedicat, dar mă bucur că i-am tras o sperietură soră cu moartea şi că i s-a blegit.

Era aproape de miezul nopţii când au ajuns la club şi Ricardo insista să-l invite să bea ceva şi să stea de vorbă; mai târziu, îl va duce acasă. Cu toate acestea, după o lungă discuţie în care Jaime l-a convins că nu va face nicio prostie, dar că avea nevoie să ia aer şi să aibă câteva momente de singurătate, Ricardo l-a lăsat să plece.

— De acord, dacă aşa vrei, spuse arătându-i revolverul pe care i-l luase la Montségur. Dar pe ăsta nu ţi-l dau înapoi până când tu şi cu mine nu stăm de vorbă ceva mai mult. Ricardo se despărţi de el îmbrăţişându-l. Te aştept aici înainte de sfârşitul nopţii.

JOI

77

Era epuizat şi conducea maşina încet prin noaptea întunecată, ascultând muzică la unul din posturile de radio latino-americane.

*

Pentru că ţie îţi datorez orele mele amare.
Pentru că ţie îţi datorez orele mele de fiere.
Pentru că în tine mi-a rămas speranţa,
Şi cu tine mi-ai luat şi viaţa.

*

Suna trist acordeonul din romanţa tex-mex[74]. Cât era de potrivit! Ăsta era el.

De ce îl înşelase Karen? Sau nu l-a iubit niciodată şi se culca cu el ca să-l folosească, aşa cum făcuse Linda cu Douglas? Dacă ar fi aşa, el era un tâmpit desăvârşit. Iar ea, o târfă.

*

Să ştie lumea, să ştie cu toţii,
Încă te iubesc la fel ca ieri.

*

Simţi că îi aluneca o lacrimă pe obrazul drept şi că se împăienjenea imaginea şoselei şi simţi o teribilă milă pentru sine însuşi. O iubea, construise o întreagă lume de visuri în jurul ei, iar această lume s-a transformat într-o ruină. Viaţa era monotonă şi plicticoasă cu câteva săptămâni în urmă; până ieri, o minunată aventură, iar de câteva minute, o groapă de bălegar. Ce bine ar fi fost să nu o fi cunoscut niciodată. Un hohot de plâns îi ieşi din piept, surprinzându-l; nu i se mai întâmplase de când era copil. Izbucni în lacrimi.

*

Se abătu pe şoseaua 55 şi apoi pe autostrada Newport înspre ocean. A făcut-o fără să se

gândească, în mod automat, de parcă s-ar fi dus să-şi ia velierul. Apoi o apucă pe numărul 1, autostrada Pacific Coast, înspre sud. Când se simţea rănit, instinctul îl purta spre casa părinţilor săi în Laguna Beach; adevăratul lui cămin.

Pe şoseaua de pe coastă, restaurantele erau deja închise şi aproape că nu mai circula nimeni.

Îşi scutură capul. Gata cu autocompasiunea! Încercă să se gândească la rece şi să facă un inventar al celor întâmplate. Dar, oare ce doresc într-adevăr Dubois, Kevin şi ai lor?

Kevin, revoluţionarul şi charismaticul profesor universitar. Idealistul. O folosise pe Karen, amanta sa, ca să-l facă pe el să se îndrăgostească de ea şi să lucreze la proiectul lor. Era evident că el, Kevin, nu era un Om Bun, nici ea o femeie cumsecade. Karen, Kevin, răposata Linda şi poate chiar şi Dubois, împreună cu alţii, alcătuiau un grup radical, o sectă, în cadrul grupului de credincioşi ai Bisericii catarilor. Nu folosesc violenţa fizică, dar se luptă şi e limpede că nu urmează cu credinţă învăţăturile lui Cristos. Folosesc seducţia şi sexul ca arme. Sunt o sectă, diferită, dar o sectă ca şi Păzitorii Templului. Poate că ţelul lor ultim este tot controlul corporaţiei şi în acest scop l-au recrutat pe el. Căutau puterea ca şi ceilalţi şi poate că nu erau cu mult mai buni. Acum, totul era foarte limpede. Kevin şi Karen l-au folosit pentru scopurile lor. Iar ea îi sfâşiase inima.

*

Jaime opri maşina în grădinile construite pe ţărmul abrupt de la intrarea în Laguna Beach. Coborî şi, călăuzit de zgomotul asurzitor, o porni în noaptea rece spre stânci, sub care se spărgeau valurile înfuriate.

Vântul, mesagerul frigului şi al umidităţii oceanului, ajungea în rafale puternice, în vreme ce pe cer stelele pâlpâiau printre norii repezi. Se aşeză pe nişte pietre, încercând să zărească în

întuneric insuliţa unde leii-de-mare stăteau la soare în timpul zilei. Or fi acolo cu aceste valuri? Nu. Nu credea.

Stâncile şi valurile. Văzuse de atâtea ori această privelişte! Îl atrăgeau. Şi dacă sărea acum? Cu siguranţă că nu ar putea lupta cu forţa şi duritatea lor. Nu ar reuşi să iasă din apă şi ar muri. Sinuciderea. Fără Karen viaţa nu avea sens. Se simţea prostit, înşelat; sfârşind cu viaţa, s-ar elibera de această durere. Dar cum au putut să-l îmbrobodească în halul ăla? Ceva nu era clar… amintirile din viaţa lui trecută. Erau false? În acest caz, catarii aveau probabil un sistem de a implanta în mintea oamenilor nişte trăiri astfel încât să-i facă să retrăiască o experienţă prefabricată.

Exista aşa ceva? Nu era cu putinţă. Pe câţi încă îi mai făcuseră să creadă că erau regele Pedro şi că ea, Karen, fusese amanta lor?

Închise ochii. Şi-o imagina pe Karen seducându-i pe alţii cu aceeaşi poveste. Nu putea suporta. Se simţea foarte obosit. Privi spre marea întunecată. O enormă masă neagră în mişcare lovind fără încetare malul. Dinspre uscatul sigur, simţea oceanul ca pe o fiară sălbatică dispusă să devoreze orice i-ar fi căzut în gheare. Îl chema şi, cu acest zgomot de muget constant, îl atrăgea ca să meargă la ea. Îi simţea seducţia intensă.

Ceva nu se potrivea în toată această schemă. Care era rolul lui Dubois? Părea un adevărat Om Bun angajat în a urma învăţăturile lui Cristos şi a le predica. Dar probabil că îi ajutase pe ceilalţi.

În plus, erau „amintirile” lui din avion. Le-a trăit în afara oricărui control din partea catarilor. Programate dinainte? Dificil. Cu toate acestea, erau pe deplin coerente şi în continuarea celor anterioare.

Complexitatea lui Pedro, lupta lui lăuntrică în căutarea adevăratului Dumnezeu erau prea reale. Hug de Mataplana şi Ricardo. Era sigur că erau una şi aceeaşi persoană.

Şi dacă, totuşi, amintirile lui ar fi reale? Faptul că ea, Karen, l-a înşelat cu Kevin nu înseamnă că l-a înşelat în toate.

Dar ce o fi adevărat şi ce o fi minciună?

Jaime aruncă o nouă privire spre oceanul care continua să mugească, lovindu-se de stânci. Încă îi mai auzea chemarea.

— Pe curând, îi spuse el.

Categoric, el nu era un sinucigaş.

Avea prea multe întrebări care necesitau răspuns.

78

— Povesteşte-mi tot, îi spuse Ricardo aşezându-se departe de muzică, unde se putea dialoga.

Ricardo îl ascultă cu atenţie, scărpinându-se din când în când în cap, în vreme ce Jaime îi rezuma povestea, inclusiv amintirile din trecut şi participarea lui Ricardo însuşi în subiect. Ajungând la acest punct, scoase o exclamaţie:

— Nu mai spune, frăţioare!

— Şi aşa ajungem la partea pe care o cunoşti. Îi trimit declaraţia de dragoste şi, înainte ca ea să răspundă, îmi parvine un mesaj spunându-mi că e în primejdie şi că îi este frică. Eu las totul baltă şi alerg neliniştit să-i fiu alături, fără să-mi pese de riscuri, ca să o apăr; pentru că o iubesc ca un nebun. Şi peste ce dau? Că petrece de minune cu altul. Că m-a înşelat. Că am fost folosit ca un dobitoc pentru interesele acestei secte a catarilor. Tu mă înţelegi? Mă foloseşte pentru că îi pot ajuta să câştige bătălia cu Păzitorii. O mică piesă în jocul lui Karen. Mă simt foarte prost, Ricardo. Am fost un idiot şi am fost tratat ca atare.

— Ce ghinion! Dar, mă rog, toţi suntem idioţi uneori, Jaime. Nu poţi fi întotdeauna cel mai isteţ. Acum, spune-mi cu toată sinceritatea, o iubeşti?

Jaime se temea că Ricardo îi va pune această întrebare. Îşi exploră inima şi răspunse:

— Da.

— Atunci, du-te după ea. Nu-l lăsa pe individul ăla să ţi-o ia.

— Cum îmi spui aşa ceva, Ricardo? După tot ce mi-a făcut?

— Ce ţi-a făcut? S-a culcat cu individul ăla? Foarte bine. Spune-mi, atunci, ce-ai făcut tu cu Marta? Nu e nevoie să-mi explici amănuntele. Dă-mi doar o idee generală.

— Da, ne-am culcat. Dar a fost altceva.

— Cum, adică, altceva? Spune-mi de ce. Adică aţi făcut-o în picioare, şi nu culcaţi?

— Eu n-aveam niciun angajament faţă de Karen când m-am culcat cu Marta.

— Ah, nu? Şi eu care credeam că eraţi de ceva vreme împreună.

— Da, dar eu nu mă simţeam angajat.

— Aha! Nu te simţeai angajat. Ai întrebat-o pe ea dacă se simţea angajată?

— Nu. Nu ştiam cum consideră ea povestea dintre noi.

— Bine, atunci i-ai povestit că te-ai încurcat cu Marta, nu-i aşa?

— Nu. Nu i-am povestit, răspunse el enervat. Spune-mi unde dracu' vrei să ajungi?

— Foarte simplu. Că ceea ce i s-a întâmplat lui Karen cu individul ăla e acelaşi lucru care s-a întâmplat cu Marta şi cu tine. Sunteţi chit.

— Nu; nu e acelaşi lucru.

— De ce, nu? Pentru că tu ştii ce a făcut ea, dar ea nu ştie ce ai făcut tu? Tot aşa de bine, Karen se gândea să-ţi povestească aventura ei.

— Nu cred că mi-ar fi povestit-o.

— Poate că e mai cinstită decât tine. Dar n-are importanţă. Imaginează-ţi că n-am fi apărut în noaptea asta prin culoarul secret ca două fantome să le stricăm distracţia. Ricardo scoase un hohot de râs. Pentru că ăia doi, după spaima pe care au tras-

o, n-or mai fi putut termina. Ricardo începu să râdă binedispus. Ia închipuie-ţi tu că eşti undeva şi te simţi atât de plăcut, şi apare un încornorat care aleargă cu pistolul după tine! Ricardo izbucni în hohote de râs.

Jaime nu putu decât să zâmbească imaginându-şi scena aşa cum i-o povestea Ricardo. Prietenul lui transforma tragedia în comedie, aşa cum se temuse el.

— Eşti un ticălos şi jumătate, Ricardo. Se vede că nu ţi s-a întâmplat ţie! Da, da, n-ai decât să râzi, pramatie, că roata morii se învârteşte.

— Nu, Jaime. Şi mie mi s-au întâmplat chestii asemănătoare. Pe unele le ştii, pe altele o să ţi le povestesc altă dată şi o să râdem. Dar ce voiam să spun? Imaginează-ţi că te întorci azi şi că nu ştii nimic din cele întâmplate azi-noapte. Ai fi în continuare nebun după ea?

— Bineînţeles.

— Atunci, nu fii prost. Rău ar fi dacă ea ar vrea să rămână cu Kevin ăla. Dar dacă o poţi recupera, fă-o. Nu lăsa ca individul ăla groaznic să ţi-o ia. De aceea zâmbea individul; pentru că se gândea că ţi-a luat-o.

— Dar eu i-am spus că o iubesc, Ricardo. Şi m-a înşelat.

— Nu te-a înşelat dacă nu ţi-a promis nimic. Nimic nu e al tău până nu-l obţii. Luptă-te pentru ea, Jaime; luptă-te pentru ea dacă o iubeşti.

79

Soarele intra, din timp în timp, prin fereastra cu perdelele pe jumătate trase. Nori şi cer senin. Când Jaime se trezi, era deja după-amiază. Privi ceasul. Ora cinci! Îi era foame şi merse la frigider. Pregăti pâine prăjită, ouă, un suc de portocale şi o cafea reconfortantă. Ce se întâmplase? Pentru Dumnezeu, de-ar fi fost un coşmar. Încă unul din

câte îl asaltaseră în timpul nopţii. Ce bine ar fi! Ascultă robotul telefonic.

Un mesaj de la Delores, fosta lui nevastă, ca să o sune şi să stabilească o întâlnire cu fiica lui la sfârşit de săptămână. Un altul de la mama lui, ca să ştie ce mai face. Fără îndoială, trebuia să aibă ceva mai multă grijă de familie; povestea aceea îl scotea din minţi. Mai multe mesaje de la Laura. Unde era? Era căutat de la birou. Ricardo îi spunea că recuperase maşina şi că îl aştepta la club ca să-şi continue conversaţia. Şi, ca încheiere, vocea lui Dubois:

> Bună ziua, domnule Berenguer. Karen mi-a povestit cele întâmplate azi-noapte. Cred că ar fi bine să ne vedem. În localul grecesc cu hamburgeri la ora opt. Mă voi asigura că nu sunt urmărit. Pe curând.

— Nu vi s-a întâmplat vreodată ca anumite persoane, de îndată ce le cunoaşteţi, să vă fie simpatice sau nu, iar altele să vă fie indiferente? întrebă Dubois în vreme ce se aşeza, după ce adusese mâncarea pentru amândoi. Bărbatul îl privea cu ochii săi prea holbaţi, prea ficşi.

— Ba da, mi s-a întâmplat.

— Spuneţi-mi sincer, greşesc dacă afirm că, atunci când m-aţi cunoscut, v-am fost imediat antipatic?

— Ce rost are povestea asta?

— Vă voi explica, dar mai întâi răspundeţi, vă rog.

— Da, e adevărat. Nu mi-aţi fost simpatic. De unde ştiţi? S-a văzut atât de tare?

— Nu s-a văzut. De multe ori, noi, oamenii, ne întâlnim de mai multe ori la rând în vieţile succesive fără să fim conştienţi de acest lucru, dar există ceva ce recunoaştem. Iar urile şi iubirile se păstrează. Asta este explicaţia pentru care, în

anumite ocazii, cineva ne este antipatic fără să ne fi făcut nimic ca să o merite. În viaţa asta, fireşte.

— Atunci, ne-am mai cunoscut înainte.

— Bineînţeles.

— Ce mi-aţi făcut dumneavoastră în viaţa mea anterioară de vă port pică?

— Nu m-aţi recunoscut?

Dubois rămase privindu-l, mângâindu-şi barba albă cu un zâmbet care îmblânzea puţin fixitatea de şarpe din ochii lui.

— Nu.

— Până unde aţi ajuns cu amintirile, Berenguer?

— Tocmai plecam cu trupele mele să dau piept cu oastea cruciaţilor la zidurile de la Muret.

— Atunci, aţi avut deja o discuţie foarte aprigă cu unul dintre aliaţii dumneavoastră.

— Da.

— Vă amintiţi cu cine?

— Raimond al VI-lea, conte de Toulouse.

Dubois nu spuse nimic, dar îşi menţinu privirea şi zâmbetul.

— Eraţi dumneavoastră? Gândul îl năpădi deodată pe Jaime.

— Eu eram.

Îşi amintea cearta pe care au avut-o amândoi exact înainte de bătălie şi cum s-a retras celălalt indignat. Pedro îl dispreţuia pe Raimond al VI-lea ca fiind laş, iar Raimond al VI-lea îl considera pe Pedro un nebun sinucigaş.

— Uimitor. Jaime depăna noi gânduri şi după o pauză întrebă: Tatăl Corbei nu era consul al oraşului dumneavoastră, Toulouse?

— Ba da. Era un bun prieten.

— Iar dumneavoastră l-aţi trimis în calitate de consul la Barcelona. Şi, într-o formă oarecare, aţi trimis-o pe Corba la Pedro.

— Unde vreţi să ajungeţi?

— Dumneavoastră aţi trimis-o pe Karen ca să mă facă să mă îndrăgostesc de ea?

Zâmbetul lui Dubois se lărgi şi mai mult.

— Eu n-am atâta putere. Mă supraestimaţi. Karen v-a recunoscut în amintirile ei de pe vremea cruciadei şi a venit să vă caute din proprie iniţiativă.

— Sigur că pentru asta era? Ăsta era singurul ei motiv? întrebă Jaime, bănuitor, dar realiză imediat cât de inutilă era întrebarea. Bine, atunci, probabil că ştiţi că s-a încurcat cu altul.

— Karen mi-a povestit cele întâmplate. Ce aveţi de gând să faceţi acum, Berenguer?

— Să dau dracului secta dumneavoastră catară.

Dubois nu îşi schimbă expresia.

— Şi îi veţi lăsa pe Păzitori să aibă câştig de cauză şi să domine corporaţia? Şi pe şeful dumneavoastră să continue să acopere fraudele?

— Această chestiune nu mai intră în obligaţiile mele.

— Nu cred. Doar n-o să vă lăsaţi deschis ciclul. Veţi fi în continuare de partea noastră pentru că aveţi încredere în ceea ce facem. Şi pentru că este continuarea unui război care a început în urmă cu secole; dumneavoastră eraţi atunci alături de noi şi sunteţi şi acum.

Jaime nu răspunse. Dubois avea dreptate. Chiar şi fără Karen, n-ar putea părăsi câmpul de luptă; era prins ca într-o cursă de propria sa identitate din trecut şi pentru că războiul prezent devenise ceva personal.

— În plus, continuă bărbatul, n-o veţi lăsa pe Karen în primejdie, nu-i aşa? Ştiţi că ieri i-a fost spart apartamentul?

— Ştiu că e în primejdie, dar are cine s-o apere.

— Adică, vă retrageţi. O cedaţi pe Karen rivalului dumneavoastră. Aşa e?

— Nu. Jaime se gândi un moment. N-aş vrea, dar Karen are deja vârsta să ştie ce face şi a ales.

— Poate că încă n-a ales.

— La ce vă referiţi?

— Că mai aveţi încă şanse.

— De unde ştiţi?

— V-am mai spus că mi-a povestit cele întâmplate azi-noapte. Şi mi-a cerut să fac pe intermediarul.

— Pentru ce?

— Vrea să vă vadă. Vrea să vorbească cu dumneavoastră ca să lămurească toată povestea, dar nu îndrăzneşte să ia legătura direct cu dumneavoastră. Şi iată-mă aici, intervenind. Acceptaţi?

Jaime a fost cât pe-aci să lase să-i scape un „bineînţeles că da”, dar se stăpâni, ca să simuleze că se gândeşte. Îşi dădu seama că, în ciuda cumplitei dureri pe care i-o pricinuia, voia cu disperare să o vadă.

— De acord.

— Unde şi când vă veţi vedea?

— La Ricardo’s, în seara asta.

— Bine. Sper că după toate astea să mă apreciaţi ceva mai mult. Dubois se ridică, întinzându-i mâna la despărţire.

Jaime i-o strânse cu putere.

80

Coama ei de păr blond, până la umăr, ilumină intrarea în clubul Ricardo’s, de parcă ar fi ieşit luna plină din spatele unui nor negru. Localul era animat şi mirosul lui încins, amestec de tutun, rom, tequila şi brandy, se contopea cu muzica latino-americană.

Văzând-o, Jaime simţi acel freamăt cu care nu se obişnuise. Era ea. Karen privi spre bar, căutându-l. Purta un taior negru cu un jerseu având un decolteu adânc. Buze roşii-carmin. Foarte frumoasă. O fustă scurtă îi lăsa descoperite picioarele lungi şi frumos modelate, cu ciorapi

închişi la culoare care lăsau să se vadă uşor prin transparenţă culoarea pielii. Pantofi cu tocuri înalte şi o geantă mică asortată la taior.

Doi bărbaţi care beau ceva la bar îşi întrerupseră conversaţia ca să o privească; unul se aplecă spre ea ca să-i şoptească:

— Mă căutaţi pe mine, domnişoară?

Karen, foarte sigură pe ea, zâmbi strict cât era nevoie.

— Am însoţitor, mulţumesc.

Şi înaintă câţiva paşi cu o lentoare premeditată spre mijlocul localului, folosind acea mişcare a şoldurilor pe care o etala doar în afara biroului. Toate privirile de la intrarea aglomerată o urmară în interiorul sălii.

„Îmbrăcată ca să ucidă”, îşi spuse Jaime.

Ricardo o văzu de dincolo de tejgheaua barului şi o salută pe un ton al vocii care se înălţa peste muzică:

— Bună, Karen, mă bucur să vă văd… şi apoi adăugă ironic: Din nou.

Karen se apropie şi îi strânse mâna lui Ricardo, care i-o întinsese, şi îşi etală unul din zâmbetele ei fascinante. Jaime nu-i putu auzi răspunsul, dar îşi imagină că după mai multe amabilităţi va întreba de el. Ricardo arătă din cap în direcţia lui şi Karen îşi luă la revedere cu un graţios gest al mâinii.

Când îl văzu, îşi aţinti privirea albastră asupra lui şi, zâmbind, îşi arătă dinţii albi. Se bucura că îl vede, sau, cel puţin, se prefăcea bine. Era o femeie frumoasă.

— Bună, Jim.

— Bună, Karen.

Luă loc lângă el, aşezându-şi picioarele cu grijă ca să-şi arate doar partea exterioară. Îi dedică o privire intensă.

— Ce mai faci?

— Am trăit şi vremuri mai bune. Şi tu?

— De asemenea; vin de la apartamentul meu şi totul e un dezastru. Am avut noroc că n-am fost acolo. Au intrat tăind gardul metalic care separă o parte din grădină de zona vecină a serviciilor. Lăsasem computerul conectat şi pregătit ca să poată obţine doar informaţiile pe care le doream noi. A funcţionat.

— Văd că ţii totul sub control. Singurul lucru la care nu te aşteptai era ca eu să-mi fac griji pentru tine.

— Am vorbit cu Was şi a retras plângerea împotriva voastră.

— Mulţumesc. Eşti foarte generoasă.

Jaime nu mai adăugă altceva şi se făcu tăcere. Karen începu conversaţia după câteva clipe.

— Te credeam la Londra.

— Şi chiar eram, dar o persoană pe care o iubeam mi-a trimis un mesaj spunând că e în primejdie. Şi după cum vezi, prostul de mine am lăsat totul baltă ca să-i vin în ajutor.

— Îmi pare foarte rău pentru cele întâmplate.

— Îmi pare rău că v-am stricat seara.

— Fapt e că ai stricat-o cu adevărat.

— Atunci, mă bucur foarte tare.

Karen scoase un râs uşor şi deveni apoi foarte serioasă.

— Am primit mesajul tău.

— Da? Şi ai hotărât să sărbătoreşti vestea cea bună cu Kevin, nu-i aşa?

Karen rămase tăcută câteva clipe şi apoi întrebă:

— Te-ai răzgândit sau încă mă mai iubeşti?

— Ce importanţă are asta pentru tine acum?

— Ba are importanţă şi încă mare. Răspunde-mi. Te rog.

— Tu trebuie să-mi răspunzi. Îţi aminteşti mesajul pe care ai spus că o să-l tipăreşti? Acela pe care îmi cereai să ţi-l lămuresc. Iar eu am făcut-o. Îţi aminteşti?

— Bineînţeles că îmi amintesc.

— Ei, bine, care este răspunsul?

— Da.

Jaime simţi că inima îi stă în loc.

— Da, ce?

— Da. Te iubesc.

— Fir-ar să fie, Karen! Mă iubeşti şi primul lucru pe care-l faci este să te culci cu Kevin în lipsa mea? Jaime simţea un ciudat amestec de fericire, furie şi indignare. Nu ştii că oamenii normali consideră incompatibil să iubeşti pe cineva şi să-l înşeli?

— Mă rog. Adevărul e că şi pe el îl iubesc.

Jaime rămase privind-o fără să-i vină să creadă ceea ce auzea. Karen îi susţinu privirea cu o expresie serioasă.

— Glumeşti? Zici că ne iubeşti pe amândoi? Ce dracu' vrei să spui cu asta? Că voi, nenorociţii de catari, sunteţi bigami, sau ce?

— Dar pe tine te iubesc mult mai mult.

— Şi ce vrei să spui cu asta? Că o să te culci cu mine cinci zile pe săptămână şi cu el doar două?

— Nu. Calmează-te, Jim, lasă-mă să-ţi explic. Kevin şi cu mine am fost amanţi înainte de a te cunoaşte pe tine, sau ar fi poate mai corect să spun că am fost căsătoriţi, deoarece pentru catari căsătoria nu este un sacrament, ci un acord liber între două persoane. Fapt e că am trăit împreună în jur de un an. Iar eu am vrut să-l părăsesc. Dar el n-a acceptat niciodată şi a continuat să-mi facă curte, în ciuda faptului că amândoi am avut şi alţi parteneri. Când marţi noapte am fost sunată la telefon ca să fiu avertizată de cele întâmplate şi de pericol, am început să anunţ şi alţi oameni ca să se pună la adăpost sau să-şi intensifice măsurile de precauţie. Am făcut-o înainte de a-ţi citi mesajul. Apoi am văzut corespondenţa de la tine şi, când am citit-o, am fost foarte fericită. Dar eram speriată şi tu erai foarte departe. Când Kevin a aflat cele întâmplate, a venit imediat să mă protejeze şi a fost tot timpul cu mine. Mi-a declarat

din nou că mă iubeşte şi a insistat să mă întorc la el. Vezi bine, nu ştiu cum să-ţi explic, dar îmi era frică şi cu el mă simţeam protejată şi răsfăţată. Până la urmă, s-a întâmplat ce s-a întâmplat. Sunt monogamă şi nu îmi înşel partenerul când avem un angajament reciproc. Dacă aş hotărî să mă încurc cu altcineva, întotdeauna aş rupe mai întâi legăturile anterioare. Nu mă angajasem încă faţă de tine, dar eram pe punctul de a lua hotărârea şi această hotărâre trebuia să includă ruptura definitivă de Kevin. Amândoi îmi făceaţi curte. Eu nu ştiu ce s-a întâmplat în mod exact. Poate că am hotărât să verific care sunt sentimentele mele faţă de Kevin înainte de a-ţi răspunde. Acum ştiu ce simt pentru fiecare dintre voi.

— Asta vrea să însemne că îmi garantezi exclusivitatea?

— Da, dacă încă o mai doreşti.

— Un cocktail margarita pentru domnişoara. Ricardo îi întrerupse servind personal băuturile. Fără să-l întrebe, îi aducea un alt brandy lui Jaime. Sper că vă distraţi. Apropo, o anume Marta, care spune că e o veche prietenă de a ta, a întrebat de tine, Jaime.

Oportunul Ricardo. Îi amintea de noaptea petrecută cu Marta, insinuând că el şi Karen făcuseră pace. Afurisit de băgăreţ, se gândi el.

— Ah! Cine e Marta? întrebă acum Karen, încruntându-se, dar cu un zâmbet de uşurare din pricină că se schimbase tema conversaţiei.

— Ei bine, este o brunetă foarte frumoasă care întreabă uneori de acest domn, răspunse Ricardo cu un zâmbet până la urechi. Pramatia se distrează, se gândi Jaime. Bine, vă las, se pare că aveţi de vorbit. Văzu expresia severă a prietenului său şi îi făcu cu ochiul. Luă tava şi plecă.

— Cine e Marta?

— O fată pe care am cunoscut-o mai de mult, minţi el. Dar spune-mi, Karen, toată istoria aceea cu iubirea noastră eternă, cu iubirea noastră de

acum opt sute de ani, cum îndrăzneşti să te joci cu ea? Cum adică nu ştii ce s-a întâmplat cu Kevin? Îmi spui că îţi făcea curte şi că tu i-ai dat ce îţi cerea. Aşa, atât de uşor. Te rog, Karen! Cum poţi fi atât de superficială? Credeam că tu consideri povestea noastră ceva unic, aproape sacră. Că m-ai descoperit în visele tale din trecut, că m-ai căutat ca să continuăm acea mare iubire până m-ai găsit. Vechea ta mare iubire! Cum e cu putinţă? O găseşti şi imediat o înşeli.

— Greşeşti, Jaime, răspunse Karen cu hotărâre. Nu te-am înşelat, pentru că nu aveam niciun angajament cu tine. Eram o femeie liberă cu două oferte. Problema este foarte importantă. M-am gândit şi apoi am luat o hotărâre. Nu te-am înşelat niciun moment. Dacă mă iubeşti, ia-mă. Dacă nu, spune-mi-o şi terminăm totul. Dar dacă mă iei, trebuie să fie fără reproşuri şi fără socoteli neîncheiate.

— Dar povestea noastră se presupune că era altfel. Unică. Exclusivă. Eu te-am văzut în amintirile mele. Încă de atunci te iubeam la nebunie. Şi această iubire s-a păstrat, a crescut de-a lungul timpului. Cum poţi compara povestea noastră cu aventura ta cu Kevin?

— Ai dreptate când spui că povestea noastră este extraordinară, Jim, dar te înşeli când spui că e unică şi exclusivă.

— La ce te referi?

— Pentru că pot într-adevăr să te compar cu Kevin.

— Cum?

— Pentru că şi pe el l-am iubit înainte.

— Poftim?

— Nu-ţi pot povesti mai mult, Jim. Trebuie să-ţi termini ciclul de amintiri din viaţa aceea. Doar crede-mă. N-a fost o hotărâre imediată pentru mine. Nici atât de uşoară. Trebuia să refuz parte din vechea mea viaţă şi să iau alta.

Jaime rămase tăcut. Încerca să asimileze toată acea istorie. Nu ştia ce să spună.

— Cele întâmplate cu Kevin au fost un fel de rămas-bun, continuă Karen. Se pare că tu o iei drept o mare jignire personală. Dar greşeşti. N-ai dreptul să mă blamezi. I-o datoram lui Kevin.

Karen tăcu. Jaime îşi dădu seama pentru câteva clipe de ambianţa care-l înconjura şi de faptul că, în timpul conversaţiei, restul lumii dispăruse din conştiinţa lui. Muzica răsuna în ritmuri din Caraibe şi localul se umpluse. Iar Karen era acolo, în faţa lui. Frumoasă ca niciodată şi ispititoare, cu jerseul ei cu decolteu adânc, care lăsa să se vadă cu dărnicie partea de sus a sânilor, şi cu picioarele ei lungi şi frumoase care se arătau şi mai mult pe măsură ce fusta scurtă se ridica. El o iubea pe femeia aceea. Şi avea o mie de motive. Personalitatea ei, zâmbetul ei, felul în care se exprima, cum se mişca…

Ce putea să-i reproşeze? Poate ceva sau poate nimic. Adevărul e că reproşurile nu-l vor duce la nimic pozitiv; trebuia să uite cât mai curând povestea cu Kevin şi să se bucure că este învingător.

Karen era în continuare tăcută şi îl observa cu acea strălucire deosebită din ochii. La tăcerea lui Jaime, ea începu să vorbească din nou.

— I-o datoram bietului Kevin. Iar tu ai stricat seara, Jim. Îmi pare rău. Asta înseamnă că încă mai am o datorie faţă de el.

— Poftim?

Karen izbucni într-un hohot şi continuă să râdă când îi văzu faţa.

— E o glumă. Prostule! îi spuse ea lui Jaime printre râsete.

Jaime simţi deodată o uşurare; dar nu putu să râdă. Nici măcar să schiţeze un zâmbet. Povestea aceea nu-l amuza câtuşi de puţin.

VINERI

81

Se sculă şi merse la bucătărie după un pahar cu apă. Cu o noapte înainte, îi propusese lui Karen să locuiască împreună până când va trece primejdia. Karen a acceptat. Aproape nimeni nu ştia că el era de partea catarilor şi au considerat apartamentul lui destul de sigur. Jaime o va suna azi pe Laura, secretara lui, ca să-i explice că o rudă apropiată suferise un accident şi că el s-a întors pe neaşteptate. Să-i spună lui White că ruda locuia în alt stat şi că el nu va veni la birou până luni. Nu; nu va putea fi găsit.

Era încredinţat că luni vor fi pregătiţi să-i denunţe pe Păzitori lui David Davis.

Când se întoarse în cameră, rămase privind-o pe Karen. Dormea pe partea stângă şi era pe jumătate învelită cu pledul. Părul răsfirat pe pernă şi pielea ei albă se detaşau pe cearşafurile de culoare albastră. Era nespus de frumoasă. Jaime se gândi că fusese pe de-a întregul a lui în timpul nopţii. Încă mai era a lui. Îi venea greu să creadă că femeia aceea este proprietatea lui. Şi senzaţia că îi e stăpân îl umplea de o satisfacţie cum nu mai simţise niciodată înainte. Câştigase şi o avea pe Karen. Pentru moment. Dar până când? Întrebarea asta îl chinuia. Cât timp o va putea reţine? Kevin nu îşi accepta eşecul şi va încerca să o cucerească din nou; era sigur de asta. Va continua oare Karen să-l iubească pe el atunci când nu va mai fi necesar pentru planurile sectei ei?

Jaime se culcă, îmbrăţişând-o pe la spate, în poziţie paralelă, şi mulându-şi trupul după al ei, cu pieptul lipit de spinarea ei şi cu picioarele urmându-le pe ale partenerei sale.

Îşi uită gândurile, concentrându-se asupra plăcerii de a o îmbrăţişa. Auzea respiraţia liniştită a celei care era în momentul acela femeia lui şi se simţi cu sufletul împăcat.

*

Se sculă după puţin timp, merse să pregătească micul-dejun şi, revenind în dormitor, o sărută ca să o trezească. Întâi pe obraz, apoi pe gât şi pe gură. Karen deschise ochii şi, zâmbind, îi închise din nou. Când Jaime stărui, ea începu să se întindă.

— Bună dimineaţa, iubitule, spuse ea.

Karen se îmbrăcă pe jumătate cu jerseul cu decolteu adânc din seara precedentă şi se aşezară să mănânce.

— Cum ai dormit?

— Foarte bine. Şi tu?

— M-am trezit devreme; am avut un somn agitat.

— Cum vine asta? Nu te simţeai bine cu mine?

— Bineînţeles că mă simt bine cu tine. Prea bine. Te iubesc cu disperare şi gândul că te voi pierde, că te vei întoarce la Kevin, nu-mi dă pace.

— Oh! Jaime! Nu ştiu ce să-ţi spun!

— Nu spune nimic. Asta e, pur si simplu.

— Bine. Eşti neliniştit pentru că te gândeşti că mâine te pot înşela cu Kevin sau cu un altul. Asta e?

— Ei bine… da.

— Am o soluţie pentru asta. Însoară-te cu mine. Acum.

— Cum, adică, acum?

— Da. Pentru catari, căsătoria nu e un sacrament şi niciun preot nu are nimic de spus sau de făcut în legătură cu ceea ce tu şi cu mine cădem de acord în mod liber.

— Aşadar, ne-am putea căsători aici şi acum?

— Da. Hai să o facem. Îţi propun să fie pentru o perioadă scurtă de timp înainte de a ne

angaja definitiv. Ce zici de trei luni?

— Trei luni? De ce atât de puţin?

— Convieţuirea nu e uşoară, iar trecutul nu garantează viitorul. Eu îmi respect angajamentele. Poţi să fii pe deplin sigur că, atât timp cât voi fi soţia ta, nu voi permite nici măcar să fiu privită de un alt bărbat. Ce zici? Accepţi să stai liniştit timp de trei luni?

— Să fie şase.

— S-a făcut! Vino.

Jaime se ridică, rămânând în faţa lui Karen. Ea îi apucă mâinile şi, privindu-l în ochi, spuse:

— Eu, Karen, mă angajez să fiu soţia ta timp de şase luni sau poate pentru totdeauna, după cum vom hotărî în viitor. Îţi voi fi pe deplin credincioasă şi voi fi alături de tine şi la bine, şi la rău, voi fi femeia ta cu trupul şi cu sufletul. Îţi sunt egală şi tu îmi eşti egal. Aşadar, angajamentul meu va fi valabil atât timp cât şi tu te angajezi în acelaşi fel şi îndeplineşti această înţelegere. Ce îmi spui?

— Karen! Lipsesc inelele!

— Inelele sunt un simbol material care nu are niciun fel de importanţă pentru catari. Karen făcu aici o pauză, ca apoi să zâmbească. Dar mie îmi plac bijuteriile şi aş fi încântată de un cadou. Dar, mă rog, mă mai laşi mult să aştept? Te angajezi şi tu?

— Da. Aş vrea să adaug două puncte la contract.

— Care? întrebă Karen surprinsă.

— Că te iubesc la nebunie. Şi că te voi iubi mereu.

— Şi eu pe tine.

Şi se sărutară şi se îmbrăţişară afectuos. Când se despărţiră, Jaime o luă de mână şi, trăgând-o spre dormitor, îi spuse:

— Nu e valabil dacă nu se consumă.

— Dar am mai făcut-o în zori! protestă Karen râzând.

— În avans, nu contează.

Karen se opunea în joacă, şi el o luă în braţe, în vreme ce ea dădea uşor din picioare. Deodată, ceva îi trecu prin cap şi o lăsă jos.

— La asta te refereai când mi-ai spus că ai fost măritată cu Kevin timp de un an? Aşa a fost, adevărat?

— Gata cu gelozia, prostule! răspunse Karen încruntându-se, dar încă binedispusă.

Împingându-l, îl făcu să cadă pe spate în pat şi aruncându-se peste el, începu să-l sărute. Jaime se gândi că lucrurile o apucaseră pe un drum bun şi că ar fi mai bine să nu le strice. Pentru moment, nu va insista asupra acestei teme.

Dar va trebui să facă un mare efort mental ca să poată alunga din pat fantoma blestematului de Kevin.

SÂMBĂTĂ

82

În vreme ce Jaime simţea pe cap mâinile calde ale lui Dubois, înainte de a închide ochii, aruncă o privire spre tapiserie. Siluetele începuseră să prindă viaţă şi privirea i se îndreptă spre Dumnezeul cel rău. Trăsăturile sigure, impresionante ale bătrânului Maestru de la Tail îi dădeau forţă, vitalitate, putere. Îl privea pe el! Îşi agita ameninţător spada, iar în mâna stângă ţinea mica pereche goală, vulnerabilă. Adam şi Eva – poate Pedro şi Corba – păreau înspăimântaţi, încercând să se ocrotească unul pe celălalt. Divinitatea, hieratică, impasibilă, distantă, părea că îşi rotunjeşte buzele şi Jaime văzu pe ele un zâmbet crud. Îşi miji ochii, temându-se de un semn prevestitor, dar gândurile şi imaginile se risipiră şi se văzu aruncat în trecut.

*

Bătălia era pe punctul de a începe. Cavalerii cruciaţi ai lui Simon de Montfort ieşiseră din Muret când soarele apărea timid în dimineaţa dominată de nori. De îndată ce trecu podul peste râul Louge, oastea cruciată se împărţi în două coloane ordonate; cea mai redusă, de vreo trei sute de cavaleri, se îndreptă spre apus, unde se aflau miliţiile din Toulouse care asediau oraşul cu şase maşinării de război. Tuluzanii începuseră să se retragă la înaintarea cavaleriei, mult mai puternică decât ei. Cea de a doua coloană, alcătuită din şapte sute de călăreţi, o apucă spre miazănoapte, voind să atace tabăra aragoneză în flancul său stâng. Dar, curând, se împărţiră la rândul lor în două, un grup îndreptându-se spre trupele regelui Pedro, pe când

celălalt îşi continua mişcarea de învăluire spre flancul stâng al taberei.

Baza catalano-aragoneză se afla pe o poziţie mai înaltă, de unde terenul cobora până la oraşul Muret, situat la vărsarea râului Louge în fluviul Garonne. La dreapta lui, se afla tabăra contelui de Toulouse. Un teren descoperit, uşor ondulat şi străbătut de pârâiaşele formate de ploaia căzută de curând, se întindea între ei şi duşman. Smocuri de iarbă şi câteva tufe răzleţe se iveau din pământul acoperit ici şi colo de mici fâşii joase de ceaţă care nu împiedicau vizibilitatea generală. În fundal, zidurile de la Muret. Iar în mijloc, ameninţătoare, cele trei coloane de cavaleri cruciaţi înaintând într-o ordine desăvârşită cu stindardele lor albe cu o lungă cruce roşie fluturând în vânt. Nori albi şi cenuşii se amestecau pe cer.

Pe atunci, grupul lui Raimond Roger I, impetuosul conte de Foix, era deja pe drum împotriva duşmanilor care îi ameninţau pe tuluzani şi maşinăriile lor de asalt. Contele era nerăbdător să lupte şi să-i ajute pe aliaţii săi şi nu a aşteptat să adune toate efectivele sub comanda sa. Cavalerii săi din avangardă mergeau la trap, iar călăreţii care rămăseseră în spate galopau ca să poată ajunge grupul principal, în vreme ce pedestraşii erau nevoiţi să alerge din urmă cu lăncile şi se tot distanţau de grupul călare.

— Înainte! spuse Pedro, dând pinteni armăsarului în direcţia duşmanului.

Miguel de Luisián, purtând stindardul regal cu cele patru dungi roşii ca sângele pe fond auriu, se plasă lângă el; Hug de Mataplana şi ceilalţi cavaleri ai regelui se aşezară în spatele amândurora.

*

Pedro văzu că francezii înaintau încet şi cu prudenţă, aşteptând mişcările aliaţilor; dacă ar fi dat pinteni cailor, cruciaţii ar fi fost deja aproape de tabără.

Regele opri pentru o clipă grupul său şi se ridică în scări ca să vadă dacă erau gata de plecare, dar coloana încă se mai alinia şi cavalerii rămaşi în urmă continuau să sosească.

Activitatea frenetică din tabără semăna cu cea a unui furnicar atacat, devenind o învălmăşeală confuză în care animalele nechezau, argaţii alergau ca să se alăture alor lor, iar zgomotul armelor se contopea cu întrebările, blestemele şi strigătele în mai multe limbi. Doi preoţi catolici, cu tot atâţia ministranţi purtând recipiente de argint, îi stropeau cu apă sfinţită pe cei care plecau la luptă.

Pedro cântări situaţia. Dacă, împărţindu-se în două, corpul principal al cruciaţilor i-ar învălui, ar putea obliga coloana sa să lupte pe două flancuri. Dacă s-ar întâmpla aşa ceva, Pedro ar fi într-o serioasă primejdie, căci ar rămâne la bunul plac al ajutorului pe care l-ar primi de la cel de al treilea grup aliat, cel tuluzan, comandat de contele Raimond al VI-lea, cu care tocmai se certase plin de năduf şi care se retrăsese în tabăra lui. Această perspectivă îl îngrijora. Nu putea lăsa în urmă niciun călăreţ, avea nevoie de toţi.

Cutezătorul conte de Foix era grăbit să intre în luptă şi nu îşi modera înaintarea, fapt pentru care ariergarda lui era împrăştiată şi dezordonată. În vremea aceasta, pedestraşii tuluzani, abandonând maşinăriile de salt, începuseră să alerge spre contele de Foix în căutare de protecţie împotriva cruciaţilor.

Pedro îi blestemă cu voce joasă atât pe laşii ascunşi în corturile din tabără, cât şi pe cei care îşi asumau prea multe riscuri. Şi unii, şi alţii erau la fel de periculoşi pentru ai săi. Ăsta era unul din inconvenientele improvizării unei oşti cu oameni de proveniență diferită şi care se vedeau obligaţi să lupte fără încetare ca să se obişnuiască cu disciplina.

— Grăbiţi-vă cu alinierea, strigă Pedro şi făcu un gest pentru ca ai săi să înainteze din nou. Dar

mai întâi i se adresă contelui de Comminges: Comminges, comandaţi ariergarda coloanei mele şi cavalerii rămaşi în urmă. Şi dacă Raimond, contele de Toulouse, nu vine repede, apăraţi de cruciaţi flancul meu stâng.

— Contele de Foix îşi lasă în urmă pedestraşii şi mai mulţi cavaleri, îi atrase atenţia Miguel de Luisián, care călărea alături de rege. E imprudent să intri în luptă fără sprijinul lăncierilor pedeştri, când cruciaţii îi duc pe ai lor lipiţi de cai.

— Chiar şi aşa, nu-l putem abandona, răspunse Pedro. Dacă lăsăm prea mare distanţă, coloana centrală franceză îl va ataca pe flancul lui stâng şi îl va nimici.

— Dar aceasta înseamnă să-i lăsăm în urmă pe propriii noştri lăncieri şi pe cavalerii grupului din Comminges, spuse Hug de Mataplana. Riscăm ca seniorul din Comminges să nu poată stăvili cel de al treilea grup cruciat şi ca propria noastră coloană să fie atacată pe mijloc şi pe stânga în acelaşi timp.

— O ştiu bine, răspunse Pedro, dar nu vom avea altă soluţie decât să-l apărăm pe contele de Foix de un atac învăluitor al coloanei centrale. Dacă pierdem flancul drept al atacului nostru, cel pe care îl comandă Raimond Roger de Foix, bătălia va deveni foarte dificilă. Ne vom apropia la o distanţă suficientă de coloana centrală franceză pentru ca aceasta să nu îndrăznească să îl atace.

— Atunci se vor arunca asupra noastră fără să lase timp ca grupul pe care îl comandă contele de Comminges să ne ajungă din urmă, spuse Hug.

— De altfel, coloana stângă va cădea asupra ariergărzii noastre. Situaţia nu e deloc îmbucurătoare, adăugă Miguel. Să ne ajute Dumnezeu.

— Să fie după voia lui Dumnezeu, replică Pedro al II-lea.

Miguel îşi făcu semnul crucii, iar Hug, care îşi păstra buna dispoziţie în ciuda situaţiei dificile,

nu pierdu ocazia să-i arunce o înţepătură.

— După slujbă, v-am observat tot timpul, Miguel, şi nu aţi avut timp să păcătuiţi. Nu e nevoie să vă mai închinaţi.

— O fac gândindu-mă la sufletul vostru negru, răspunse iute Miguel.

Hug izbucni într-un hohot de râs. Pedro şopti din nou, de parcă ar fi vrut să se convingă pe sine însuşi:

— Nu este o sinucidere. Este judecata lui Dumnezeu. Şi se rugă: Doamne, bunule Dumnezeu, mă supun judecăţii Tale. Îndură-te de mine.

Contele de Foix, care se afla la vreo şase sute de metri de grupul inamic ce venea din dreapta, se ridică în scări, cu spada în sus, şi strigă:

— Pentru Foix, Occitania şi regele Pedro!

Cavalerii lui strigară cât îi ţinea gura înălţându-şi spadele, lansându-se la atac împotriva coloanei cruciate şi prin aceasta obligându-l pe Pedro şi grupul său să mărească din nou ritmul trapului. Într-o aliniere perfectă, cruciaţii reacţionară şi, în loc să-i atace pe cavalerii contelui de Foix, îi atacară pe tuluzani, astfel că aceştia rămaseră la mijloc. În câteva clipe, tuluzanii care fugeau şi grupul contelui care ataca se amestecară, în vreme ce duşmanii lor îi atacau.

Strigăte, zgomotul asurzitor al armelor lovindu-se unele de altele, nechezatul cailor în panică; se hotăra prima ciocnire a bătăliei.

Coloana centrală a lui Simon de Montfort continua să înainteze şi nu părea că va interveni împotriva celor din Foix. Cavalerii regelui Pedro continuau să meargă la trap; îi despărţeau doar cinci sute de metri. Pedro le ordonă să încetinească şi ei aduseră caii la pas, aşteptând să-i ajungă în curând şi contele de Comminges, care venea din urmă.

În vremea aceasta, oamenii lui Raimond Roger I păreau să ducă partea cea mai grea a

bătăliei; confuzia şi dezordinea taberei aliate erau imense. Călăreţii se împiedicau în pedestraşii tuluzani şi nu erau capabili să se organizeze ca să contraatace. Francezii, într-o formaţie solidă, mânuiau cu îndemânare spadele, iar pedestraşii lor reuşeau să doboare cu suliţele un mare număr de călăreţi. Unii cavaleri răniţi începură să se retragă, în vreme ce restul cedau teren în faţa avântului cruciaţilor. O treime din cavalerii din Foix căzuseră deja; cruciaţii păreau să aibă puţine pierderi. Aceştia îşi deschiseră calea cu lovituri de spadă în mijlocul dezordinii însângerate a pedestraşilor care fugeau şi a cavalerilor care opuneau rezistenţă. Între timp, grupului regelui îi lipseau doar vreo patru sute de metri ca să se înfrunte cu cruciaţii.

Şi atunci s-a întâmplat. Vitejia contelui de Foix n-a slujit la nimic. Cavalerii lui se retrăgeau.

În momentul acela se auzi un mare zvon de strigăte în coloana centrală franceză. Sărbătoreau oare victoria? Nu, nu sărbătoreau. Atacau. Se năpusteau asupra lor.

83

Grabnica înfrângere a contelui de Foix îl lăsase pe Pedro într-o situaţie foarte periculoasă: nu numai că va trebui să lupte împotriva formaţiunii centrale, care îl ataca deja din faţă, ci prima coloană cruciată, de îndată ce va termina să împrăştie grupul lui Foix, va porni asaltul împotriva lui pe flancul său drept, în vreme ce a treia coloană îl va ataca din stânga sau din spate. Dacă Raimond al VI-lea de Toulouse nu se arunca imediat în luptă cu cavalerii săi, era pierdut. Inima lui Pedro bătea cu putere şi simţea un nod în gât. Erau într-o situaţie proastă, se afla departe de pedestraşi şi de grupul din Comminges care se

apropia în galop. Ce să facă? Să se retragă pe linia arcaşilor?

Prea târziu. Dacă se întorceau, ar avea în câteva clipe cavaleria duşmană în spatele lor; timpul era prea strâns ca să schimbe direcţia şi să nu fie ajunşi din urmă. Şi chiar în cazul în care majoritatea cavalerilor ar putea scăpa, francezii îi vor zdrobi pe lăncierii pedestraşi care erau la mijloc de drum. Pe deasupra, cel mai probabil era că propria sa cavalerie în retragere se va întâlni cu cei din spate şi va rezulta o confuzie şi mai mare.

Aşa voia Dumnezeu să-l judece. Dacă El aşa dorea, aşa va fi. Cum cerea tradiţia judecăţii lui Dumnezeu, Pedro se va înfrunta corp la corp într-o luptă pe viaţă şi pe moarte cu duşmanii săi.

— Cavaleri! strigă înălţându-şi spada. Pentru Occitania, Catalonia şi Aragon! Şi pentru Dumnezeu!

— Pentru Dumnezeu şi pentru regele Pedro! strigă Miguel, a cărui voce tunătoare se ridica deasupra vuietului oştirii în trap.

Şi se avântară în galop în mijlocul unui imens vacarm.

Miguel, Hug şi alţi cavaleri ai regelui i-o luară înainte lui Pedro ca să-l apere de prima ciocnire, care se produse după câteva clipe. Zgomotul asurzitor al securilor şi spadelor pe metal se contopea cu strigătele şi blestemele, alcătuind o larmă asurzitoare.

Un cavaler inamic străbătu prima linie la stânga lui Pedro; probabil că primise vreo lovitură, părea confuz şi garda lui era prea deschisă.

Pedro îi lansă de sus în jos o lovitură cu amândouă mâinile pe care celălalt nu putu să o pareze şi fierul pătrunse între coif şi frunte, tăind violent nasul şi gura. Ochii albaştri ai bărbatului se deschiseră cu uimire, spada îi căzu din mâini şi trupul i se dădu înapoi, prăbuşindu-se pe spate.

Pedro dădu pinteni calului, care sări înainte, în vreme ce făcu o altă tăietură pe spinarea

cruciatului care se lupta cu Hug şi care în schimbul de lovituri rămăsese într-o poziţie proastă. Bărbatul se încovoie spre faţă, iar Hug îi trase o lovitură laterală peste gât care îi sfâşie cămaşa de zale. Fără să scoată vreun vaiet, cavalerul căzu pe o parte, cu gâtul îndoit într-o poziţie ciudată, bulbuci de sânge ieşindu-i din rană.

Mai în faţă şi la dreapta, Guillaume de Montgrony, tânărul cavaler care purta însemnele regale, se dădea îndărăt din faţa avântului mai multor duşmani. Alături de el, Gomes de Luna tocmai răsturnase un francez. Într-o mişcare de învăluire, trei cruciaţi se plasară la spatele amândurora; căutau să-l ucidă pe rege. Pedro dădu pinteni calului spre înainte şi strigă:

— Ajutor pentru Guillaume!

Miguel, Hug şi alţi cavaleri, care nu se despărţeau niciodată de Pedro, îl urmară.

Prea târziu; Guillaume şi Gomes căzură sub o ploaie de lovituri.

— Acesta nu este regele Pedro! strigă cavalerul cruciat care părea comandantul grupului. Regele este mai bătrân şi corpolent.

— Îl vreţi pe rege? Iată-l aici!, strigă Pedro în vreme ce trăgea o lovitură cu tăişul spadei asupra unuia dintre cavalerii care îl atacaseră din spate pe Guillaume şi care avusese timp exact cât să se răsucească şi să se apere cu scutul.

— Dumnezeule! E nebun! exclamă Miguel, atacându-l pe un alt cruciat din stânga lui Pedro.

Venind prin dreapta, Hug îl atacă pe călăreţul care se îndrepta spre rege. Francezii îl căutau pe regele Pedro şi îl găsiseră.

Pedro continua să-l lovească pe adversarul său, care reuşise să pareze cu scutul trei lovituri. Cruciatul găsi o poziţie bună şi, făcând spada să se rotească deasupra capului, îi trase o lovitură cu tăişul de la dreapta la stânga. Pedro se dădu îndărăt ca să o evite şi imediat înaintă cu spada orizontală, în spaţiul gol pe care celălalt îl lăsase la capătul

curbei largi făcute la înălţime de lovitura sa cu amândouă mâinile. Îl răni pe o parte, dar nu destul cât să-l dărâme. Duşmanul său se aplecă înainte, lovindu-l cu putere pe Pedro cu spada. Acesta se apără cu scutul, dar nemaipomenita forţă a impactului venind de la adversarul său, deşi slăbit, îl nimeri în coif, rănindu-l.

Capul îi bubui şi simţi o durere sfâşietoare. Astfel că următoarea lui lovitură, deja pe drum, se izbi fără destulă putere de partea de sus a braţului care purta scutul duşmanului său.

Pedro se pregătea să primească următoarea lovitură când cavalerul căzu spre faţă, cu o tăietură mare într-o parte pricinuită de Miguel. Acesta se eliberase de adversarul său şi se plasă între Pedro şi cavalerii francezi care veneau spre ei cu duiumul.

— Este o cursă, vor să vă ucidă, stăpâne! Puneţi-vă la adăpost în ariergardă. Cruciaţii v-au descoperit şi vin după Domnia Voastră!

Pedro se simţea obosit cum nu se mai simţise niciodată într-o bătălie şi sângele de pe faţă îl împiedica să vadă cu ochiul stâng.

— Nu, bunul meu Miguel, acum este vremea judecăţii, îi spuse el.

— Ajutor pentru rege! strigă Miguel cu nemaipomenita lui voce răsunătoare.

Hug, care îl răpusese şi el pe duşmanul său, se aşeză lângă aragonez, în vreme ce un alt cruciat venea şi îl lovea în coif cu tăişul lung al spadei. Sângele începu să-i ţâşnească din frunte. Dar Hug îşi îmboldi calul să sară în faţă şi, repezindu-şi spada orizontal între scut şi braţul drept al atacatorului său, îl lovi drept în piept. Bărbatul deschise braţele şi se prăbuşi spre spate. Un al doilea adversar îi trimise o lovitură cu ambele mâini pe care Hug a putut doar cu greu să o pareze cu scutul; pierzându-şi echilibrul, îl lovi la rândul său pe cruciat, care se eliberă cu uşurinţă. Hug se lăsă prea mult descoperit şi, contraatacând,

francezul îl nimeri cu o tăietură în umăr; spada lui Hug căzu pe pământ, dar putu să-şi mişte scutul la timp şi să pareze următoarea lovitură. Încercă să apuce măciucile de luptă, care-i atârnau de şa, fără să reuşească. Pedro dădu pinteni calului şi, ajungând prin spatele lui Hug, îşi înfipse spada în figura cruciatului. Sângele acoperea mare parte din chipul lui Hug, căruia îi atârna braţul drept şi avea obrajii albi ca varul.

— Este o onoare să am drept gardă de corp un rege. Încă mai era dispus să glumească. Vă mulţumesc, stăpâne.

— Hug, retrageţi-vă, spuse Pedro.

— Nu, stăpâne. Nu vă voi părăsi pe câmpul de luptă, răspunse Hug în vreme ce încerca din nou să apuce măciucile de război, care atârnau de harnaşament. Rana îi sângera din abundenţă şi măciucile căzură pe pământ.

— Plecaţi, Hug, aici deranjaţi, iar eu vă vreau şi pentru alte războaie. Vă poruncesc în numele onoarei şi al credinţei pe care mi-aţi jurat-o.

— Bunul Dumnezeu să vă aibă în pază, stăpâne. Ţinându-se cu greu pe cal, Hug se îndreptă spre tabără.

Situaţia în grupul lui Pedro era critică. Aproape vreo douăzeci de cruciaţi se lansaseră asupra cetei regelui, din care mai rămăseseră doar cinci cavaleri. Un grup de vreo douăzeci şi cinci de cavaleri, în frunte cu Dalmau de Creixeill, se străduiau să vină în ajutor, dar cavaleria şi pedestraşii inamici, care îi atacau de jos cu lungile lor suliţe, îi împiedicau.

— Mergeţi în ariergardă, stăpâne, îi strigă din nou Miguel. Repede, don Pedro! Înainte să ne înconjoare!

Au fost ultimele lui cuvinte. Un cruciat îl izbi cu securea peste coif, în vreme ce un altul îi înfigea spada pe sub scut. Miguel se prăbuşi în faţă. Pedro dădu pinteni calului, trimiţând o lovitură cu tăişul în primul dintre călăii lui Miguel.

Lovitura nimeri gâtul calului, care se prăbuşi în genunchi. Ridică iute spada, rănind uşor pieptul cavalerului. De abia avu timp să se acopere cu scutul de lovitura pe care i-o lansa al doilea călăreţ. Îi dădu o nouă lovitură cu amândouă mâinile cavalerului rănit, care primi o tăietură adâncă, rupându-i zalele între omoplat şi stern. Om şi cal începeau să cadă.

Pedro simţi atunci o lovitură şi o durere profundă în umărul stâng; braţul care ţinea scutul căzu de-a lungul corpului, iar arma de apărare, pe pământ. Aproape imediat, o durere cumplită într-o parte; un soldat pedestru îi înfipsese lancea.

— Dumnezeul meu! murmură, pierzându-şi echilibrul şi căzând de pe cal.

Tocmai atunci cavalerii lui ajungeau în locul acela, făcându-i pe cruciaţi să se retragă.

*

Pedro nu-şi pierduse cunoştinţa. Acolo, în faţa lui, întins pe jos, era Miguel, prietenul lui, cu barba lui blondă deasă şi ochii albaştri deschişi. Privea cerul pe care nu îl mai vedea; avea fruntea înecată în sânge şi deschisă de o tăietură adâncă.

Între ei, un mic pârâiaş, de apă limpede cu câteva clipe în urmă, se gândi Pedro, acum de sânge.

Ştia că rănile lui sunt mortale. Dumnezeu îl judecase şi îl condamnase.

Sus, cavalerii lui încă se mai luptau, lăsând un spaţiu liber care îl apăra şi vedea cum cădeau călăreţii şi dintr-o tabără, şi din cealaltă. El voia să le strige că totul e pierdut şi să plece. Că judecata lui Dumnezeu se realizase. Dar nu putu nici măcar să vorbească. Voia ca ei să se retragă, ştia că mai bine ar muri decât să-l părăsească acolo, chiar dacă bătălia era deja pierdută. Zbuciumul pe care i-l pricinuia această certitudine îl durea mai tare decât rănile.

A greşit că nu a urmat sfaturile lui Raimond al VI-lea. S-a înşelat conducându-şi oamenii la

luptă în câmp deschis. A acţionat împotriva prudenţei şi acum plătea pentru aceasta.

Dar ceruse să fie judecat de Dumnezeu ca să scape de acea îndoială cumplită, chiar şi cu preţul vieţii. Şi a fost condamnat. Dar acum înţelegea că nu numai el plătea pentru păcatul său, ci şi cavalerii şi oamenii care îi erau credincioşi vor suferi aceeaşi soartă cu a lui. Lacrimile i-au izbucnit din ochi. A fost un nebun obsedat de dragostea pentru o femeie, pentru ea ţinuse piept voinţei lui Dumnezeu, şi pentru ea îşi căutase destinul pe câmpul de bătălie. Şi l-a găsit acolo. Destinul lui era moartea.

Simţea două dureri în suflet: rana fizică şi amărăciunea. Nu ştia care din ele e mai sfâşietoare, dar amândouă îl ucideau. Avea să-şi piardă cunoştinţa. Moartea îl va elibera de durerea fizică. Dar cum va scăpa de zbucium, de durerea din suflet?

— Doamne, Dumnezeul meu, iartă-mă pentru ceea ce le-am făcut oamenilor mei.

Cu o ultimă sforţare, Pedro se răsturnă cu faţa spre cer. Aproape că nu mai auzea vuietul bătăliei.

Mii de imagini îi treceau prin minte. Copilăria, războaiele, iubirile. Corba.

— Doamne, bunule Dumnezeu, ai grijă de iubita mea Corba, ai grijă de supuşii mei şi de fiul meu.

Cerul era în continuare acoperit de nori cenuşii şi albi. Privirea începu să i se împăienjenească şi văzu siluetele combatanţilor mişcându-se cu încetinitorul, dansând în jurul lui un macabru dans al morţii.

— Doamne, bunule Dumnezeu, iartă-mă.

Deodată, străbătând un luminiş dintre nori, se ivi o mică rază de soare.

Pedro văzu o strălucire albă apărând pe cer, lumina se făcu mai mare şi se apropie de el. Şi simţi că nu e singur, era cineva în lumina aceea. O

voce milostivă îi vorbea, spunându-i că bunul Dumnezeu l-a iertat.

Pedro se simţi împăcat.

84

— Ciclul s-a închis, spuse Dubois, îndepărtându-şi mâinile.

Jaime deveni încet conştient de locul unde se afla.

Dubois vorbi din nou:

— Acum trebuie să vă găsiţi pe dumneavoastră înşivă. Voi fi în chilia mea, rugându-mă; veniţi când aveţi nevoie de mine.

Şi, îndreptându-se spre uşă, îl lăsă singur în capela subterană.

Tolănit pe micul divan, putea vedea din nou tapiseria cu potcoava catară, cu personajele şi divinităţile atât de ciudat primitive şi acum nemişcate. Dumnezeul cel bun, Dumnezeul cel rău erau acolo, liniştiţi, dar învăluiţi într-o forţă ocultă şi având o semnificaţie pe care Jaime nu reuşea să o descifreze.

Îşi simţea ochii şi obrajii umezi şi îşi dădu seama că plânsese atunci când regele Pedro a plâns. Îşi trăise propria moarte şi, înainte de a muri, a simţit cum amărăciunea şi propriile reproşuri îi sfâşiau inima.

Simţea o mare compasiune pentru Pedro. Pentru el însuşi. Pentru cavalerul, pentru regele care credea într-un Dumnezeu care le judeca pe făpturile sale, răsplătindu-le pe cele drepte cu viaţa pământească şi pedepsindu-le cu moartea pe cele care greşesc. Deplângea soarta acelui om care dăduse totul pentru iubirea unei femei: viaţa lui, pe cea a cavalerilor şi a prietenilor săi, regatul, chiar şi sufletul său.

Era sigur că acea veche istorie se va repeta în prezent şi încerca aceleaşi sentimente pe care le-a simţit Pedro atunci când îşi veghea armele şi se ruga la Dumnezeu în noaptea dinaintea bătăliei.

Luni, dacă totul era gata, va trebui să-l vadă pe Davis, să-l convingă şi să-i demonstreze că există un complot în interiorul corporaţiei şi că unii dintre funcţionarii săi de rang înalt sunt implicaţi în asasinate. Dacă nu reuşea, Păzitorii vor şti atunci că el le este duşman şi viaţa lui nu va mai valora nimic. Îl vor căuta ca să-l asasineze. Şi pe Karen, de asemenea.

Simţea că trăirea prin care tocmai trecuse nu era un semn prevestitor, ci un avertisment pentru ceva rău. Dar el, ca şi Pedro mai înainte, nu avea alternativă. Privi imaginea Dumnezeului cel bun.

— Doamne, bunule Dumnezeu, începu să se roage, dă-mi curaj. Acordă-mi victoria.

85

Îl găsi pe Peter Dubois în chilie, în picioare, rugându-se dinaintea unei cărţi aşezate pe un pupitru. Era o încăpere simplă de douăzeci de metri pătraţi zugrăvită în alb şi mobilată cu o austeritate care contrasta cu restul casei. Un pat de lemn, o masă, două scaune, un dulap mic, mai multe rafturi cu cărţi. Nu avea ferestre, ci doar o lucarnă prin care lumina naturală ajungea până în capătul odăii unde era cartea cea veche. Jaime intui că lucrarea aceea trebuia să fie o copie a Noului Testament al Sfântului Ioan Evanghelistul; cartea lui Dumnezeu al iubirii pentru catari, voinţa lui Dumnezeu cel bun exprimată de Isus Cristos.

— Azi mi-am trăit moartea, îi spuse Jaime lui Dubois, de îndată ce s-au aşezat pe singurele două scaune din chilie.

— Carnea pe care a creat-o diavolul a murit, răspunse acesta zâmbind. Eul dumneavoastră

spiritual, cel adevărat, este acum aici, cu mine. Nu a murit niciodată.

— I-am văzut pe mulţi suferind şi pierind din pricina greşelilor mele; această amintire mă sfâşie.

— A fi conştient de răul pe care îl pricinuim celorlalţi face parte din evoluţia noastră. Vocea lui Dubois suna blând şi îi producea lui Jaime o senzaţie de pace. Nu puteţi schimba trecutul, Jaime, trebuie să învăţaţi, pur şi simplu, să fiţi mai bun în viitor.

— Aveam o îndoială cumplită dacă drumul pe care pornisem era sau nu contrar voinţei Domnului. Luptând în linia întâi în bătălie, m-am supus, într-un fel, judecăţii lui Dumnezeu, iar El a pedepsit greşeala mea, condamnându-mă.

— Bineînţeles că aţi greşit. Dar aţi greşit supunându-vă la o asemenea judecată. Cum aţi putut crede că un Dumnezeu bun ar accepta ca dumneavoastră să vă căutaţi moartea împreună cu alţii, ca El să vă judece? Armele, războaiele, bătăliile şi morţile violente sunt lucrări ale unui spirit pervers pe care îl puteţi numi diavol şi care provine de la Dumnezeul cel rău. Sau, dacă vă e mai uşor, numiţi-l Natură, cu marea sa forţă creatoare şi marea sa putere de distrugere, de cruzime. Pedro al II-lea nu s-a supus niciodată judecăţii Dumnezeului celui bun. Aşadar, El nu v-a condamnat niciodată.

— Peter, dumneavoastră spuneţi că armele şi bătăliile sunt lucrarea diavolului. Acum mă văd în situaţia de a mă confrunta cu alţi oameni. Şi dacă voi învinge, le voi pricinui un rău şi poate că vreunul va muri, dar, dacă voi pierde, ei îmi vor lua viaţa. Şi totul din pricina războiului pe care dumneavoastră l-aţi iniţiat împotriva Păzitorilor Templului. Nu reprezintă o mare contradicţie în credinţa dumneavoastră?

— Păzitorii folosesc violenţa fizică şi asasinatul în numele Dumnezeului lor. Ei greşesc. Omul s-a născut dintr-un animal primitiv şi crud

pe care l-a creat diavolul, Dumnezeul cel rău, Natura, dar înlăuntrul său are un suflet pur, creat de Dumnezeul cel bun. Şi evoluează în mod inevitabil, viaţă după viaţă, spre bunătate, pierzându-şi pe lungul său drum cruzimea de animal. Nu există decât un singur Dumnezeu, şi acela este Dumnezeul cel bun, care la capătul vremilor va recâştiga sufletul oamenilor pentru împărăţia sa. Gesturile lui Dubois erau blânde, iar ochii îşi pierduseră duritatea, ameninţarea hipnotică pe care Jaime o văzuse întotdeauna în ei. Acum se simţea bine cu bărbatul acela cu barbă albă. Dar fiecare individ îşi inventează propria viziune asupra lui Dumnezeu după stadiul lui de evoluţie. Iar Dumnezeul dumneavoastră vă seamănă din punct de vedere psihologic. În Antichitate, zeii cereau sacrificii omeneşti. Sacrificii de animale. Dar nu era Dumnezeul cel bun acela care le cerea, ci Natura brutală şi crudă a acelor oameni, Dumnezeul cel rău. Dumnezeul cel bun nu a cerut niciodată asasinatul, furtul, răzbunarea, înşelătoria, nici violul, chiar dacă există oameni şi religii care le justifică în numele său. Dar şi credinţele evoluează şi se adaptează la nevoile unui om mai aproape de Dumnezeul cel bun. Citiţi Vechiul Testament. Ceea ce practica Biserica Catolică în urmă cu opt secole, azi i-ar îngrozi pe credincioşii ei; a evoluat spre forme mai milostive, mai pure. Şi noi, catarii, ne-am schimbat, pentru că religia noastră, deşi îl caută pe Dumnezeul cel bun, nu s-a născut nici ea perfectă. În secolul al XIII-lea, credeam că Domnul ne cere să ne lăsăm prigoniţi, jupuiţi de vii, arşi; ne înşelam. Pentru credincioşii noştri este legitim să se opună celor care vor să instaureze intoleranţa şi credinţele retrograde proprii Dumnezeului celui rău. Doar că trebuie să evităm, atât cât e cu putinţă, violenţa împotriva celorlalţi.

— Ce îmi spuneţi despre seducţie şi despre sex? Jaime ştia că Dubois va ghici motivul

întrebării. Sunt arme licite în luptă?

— Eu am făcut legământ de castitate. Dar simplii credincioşi nu îl fac. Sexul este bun pentru că permite naşterea corpurilor fizice şi încarnarea sufletelor. Este, de asemenea, un vehicul pentru iubire, care este cea mai mare virtute a fiinţei omeneşti. Cu toate acestea, trebuie folosit cu grijă, nu pentru că ar fi un păcat, ci pentru că poate face pe cineva să sufere. Dacă nu face rău celorlalţi sau ţie însuţi, sexul este ca oricare alt lucru din lumea noastră: rod al Naturii. Sau al diavolului, cum ar fi spus cei din vechime. Nu ar trebui să fie folosit ca armă, dar nici nu trebuie să fie folosită vreo altfel de armă.

86

Când Jaime intră în salon, Karen şi Kevin erau în picioare, cu hârtii în mână şi într-o discuţie înflăcărată, în vreme ce Tim îi asculta stând pe un scaun. Pe masă erau numeroase documente puse teanc şi un laptop în funcţiune. Vrafuri de dosare zăceau pe jos.

Jaime nu se mai întâlnise cu Kevin de la incidentul din noaptea de miercuri petrecut în acelaşi salon şi pe canapeaua aceea. Văzându-l cu Karen, simţi un ghimpe în stomac şi mii de patimi se reaprinseră înlăuntrul său. Îl ura pe individul acela şi, într-un act reflex, strânse pumnii şi fălcile. Probabil că era diavolul său interior. Sau Natura, cum ar spune Dubois. Orice ar fi fost, era acolo din nou şi îl făcea să-l urască de moarte pe acel individ. Făcu un efort să se stăpânească şi salută grupul.

— Bună ziua.

— Bună ziua, repetară Karen şi Tim.

Kevin rămase privindu-l sfidător, cu buzele strânse, fără să răspundă la salut; probabil că şi pe el îl chinuia propriul său demon.

Ochii lui Karen se luminară când îl văzu, îi adresă un zâmbet fermecător şi, lăsând conversaţia, puse hârtiile pe masă şi veni în întâmpinarea lui. Îl sărută pe buze şi, luându-l de mână, Jaime simţi o mare uşurare, observând cum i se relaxau muşchii. Karen era cu el. Kevin era în pierdere.

— Cum ţi-a fost? întrebă ea.

— Mi-am încheiat ciclul.

— Ai vorbit cu Dubois?

— Da.

— Să facem nişte sandviciuri şi să ieşim în grădină. Trebuie să-mi povesteşti tot.

Fără să-i salute pe ceilalţi, Karen îl trase pe Jaime spre bucătărie.

*

Era o frumoasă după-amiază însorită. Au călcat pe pajiştea înconjurată de arbuşti şi de azalee. Şi-au lăsat gustările şi băuturile pe o masă de grădină în apropierea piscinei şi Karen l-a condus în foişor, de unde se vedea valea San Francisco şi munţii. În ciuda pâclei uşoare din vale, priveliştea era magnifică.

— Povesteşte-mi, îi ceru ea aşezându-se la masă.

El îi explică cele trăite în urmă cu câteva minute, terminându-şi relatarea cu propria sa moarte şi amărăciunea de a-şi fi văzut oamenii murind din vina lui.

— Acum pot cunoaşte istoria oficială? întrebă el la sfârşitul relatării.

— Da, dar adevărata istorie este cea pe care tu o cunoşti deja. Versiunile celor care au câştigat nu trebuie să te intereseze.

— Chiar şi aşa, am multe întrebări despre cele întâmplate.

— Ceea ce scrie în cărţi se aseamănă mult cu relatările tale, dar Dubois îţi va putea răspunde mai bine. Tocmai a ieşit în grădină.

Karen îl chemă pe bătrân, care veni la masă.

— Dumneavoastră aţi retrăit bătălia de la Muret aproape exact cum o povesteşte istoria. Dubois era în continuare zâmbitor. Este uluitoare exactitatea amintirilor dumneavoastră.

— Miguel a murit cu mine, dar ce i s-a întâmplat prietenului meu Hug?

— Hug, urmând poruncile regelui, a părăsit câmpul de luptă. Scutierul şi oamenii lui au reuşit să-l pună la adăpost, l-au dus la Toulouse, dar era foarte grav rănit şi a murit după două zile.

În afara unui mic regret, Jaime nu simţise nicio altă emoţie; Ricardo era în viaţă şi plesnind de sănătate. Retrăind bătălia, a resimţit emoţiile cu o intensitate cumplită, dar acum totul i se părea o lecţie de istorie din vremuri străvechi.

— Ce s-a întâmplat cu restul cavalerilor mei?

— Au murit practic cu toţii. Înconjuraţi de duşmani, s-au lăsat ucişi unul după altul făcând cerc ca să apere trupul regelui lor. Apoi, cruciaţii au dezbrăcat cadavrele ca să rămână cu giuvaierele, cu veşmintele şi cu armele. Când a ajuns Simon de Montfort ca să-l vadă pe rege, acesta zăcea gol, cu mai multe răni, dar una, între coaste, era cu siguranţă mortală. L-au putut recunoaşte după statura înaltă. Se spune că şeful cruciaţilor a plâns când l-a văzut în asemenea stare. Murind Pedro, restul oştirii s-a risipit şi a fugit părăsindu-i pe cavalerii din ceata regală care apărau cadavrul seniorului lor. Contele de Toulouse, Raimond al Vl-lea, adică eu (îmi pare rău), n-a ajuns nici măcar să iasă la luptă cu cavalerii lui. Fiul său, Raimond al VII-lea, care a fost prezent de la distanţă, îşi amintea: „Vuietul era ca acela al unei păduri doborâte cu lovituri de secure”. Contele de Toulouse s-a retras cu fiul său în oraşul lor, de unde a fugit în exil cu puţin timp înainte de înaintarea cruciaţilor. A pierdut şi a câştigat de mai multe ori comitatul, dovedind că era un maestru al intrigilor şi al politicii, dar nu un mare războinic. Până la urmă, mulţi ani mai târziu,

fiul său Raimond al VII-lea a redobândit definitiv oraşul Toulouse, dar ca vasal al regelui Franţei.

— Ce s-a întâmplat cu fiul regelui Pedro? A continuat războiul dus de tatăl său?

— Nu. Jaime I avea cinci ani când a murit Pedro. Cu câteva luni înainte, murind Marie de Montpellier la Roma, rămăsese orfan şi de mamă şi a fost pus sub tutela maestrului templier al Aragonului. Cu un regat plin de datorii, minor şi recunoscător papei că l-a eliberat de Simon de Montfort, Jaime a renunţat la drepturile lui asupra Occitaniei, lăsând mână liberă Coroanei franceze, aşa cum dorea pontiful. Jaime I a spus despre Pedro al II-lea, tatăl său: „Dacă şi-a pierdut viaţa la Muret, a fost din pricina propriei sale nebunii. Cu toate acestea, a fost credincios neamului său biruind sau murind în luptă". Deşi a renunţat la Occitania, noul rege al Aragonului s-a distins ca militar cucerind de la mauri regatele Valenciei şi Mallorcăi şi punând bazele unui imperiu mediteraneean care ulterior, prin succesorii săi, s-a consolidat în Sardinia, Sicilia şi Napoli, ajungând să aibă domenii chiar şi în Grecia.

— Şi ce s-a întâmplat cu şeful cruciaţilor?

— Simon de Montfort a murit într-una din încercările lui de a captura oraşul Toulouse când nişte fete tuluzane, apărându-se cu o catapultă mică, i-au zdrobit capul cu o piatră. Fiul său Amauric n-a ştiut să consolideze ceea ce obţinuse tatăl său şi până la urmă a trebuit să se retragă în Franţa.

— Şi Corba? Ce s-a întâmplat cu Corba?

— La întrebarea asta, răspund eu, spuse Karen. Corba s-a refugiat la Toulouse, unde îşi avea familia care, păstrând legăturile cu contele, l-a urmat pe acesta în surghiun. Erau de credinţă catară. Doamnei Corba nu i-au lipsit pretendenţii; nu numai că era apreciată pentru fizicul şi inteligenţa ei, ci şi pentru faptul că fusese stăpâna inimii regelui Pedro, ceea ce o plasa deasupra

celorlalte doamne. După câţiva ani, s-a măritat cu un nobil, Raimond Perelha, şi au avut mai mulţi copii. Raimond era seniorul domeniului Montségur şi recunoştea suzeranitatea Esclaramondei de Foix, sora contelui de Foix care a participat în bătălia de la Muret. Esclaramonda era o Femeie Bună şi a poruncit ca Montségur să fie fortificat pentru a-i proteja pe catarii care fugeau de Inchiziţie. Raimond Perelha i-a purtat de grijă Corbei până la moartea ei, survenită la începutul anului 1244, la căderea cetăţii Montségur. Istoria oficială spune că, nevrând să renunţe la credinţa ei, Inchiziţia a ars-o pe rug împreună cu încă două sute paisprezece credincioase. Dar nu este adevărat; amintirile mele diferă. Corba s-a aruncat din înaltul zidurilor într-un rug, ca să moară liberă.

— Ştiu asta, spuse Jaime. Este ceea ce mi-ai povestit.

— Da. Dar încă nu ştii tot.

Tonul folosit de Karen îl alarmă.

— Mai e şi altceva?

Jaime se simţea acum neliniştit.

— Da. L-am putut recunoaşte pe soţul meu din acea vreme. Karen făcu o pauză. Şi el m-a recunoscut pe mine. Tu ştii cine este.

De parcă ar fi fost vorba de un fulger, o certitudine fatală lumină mintea lui Jaime.

— Kevin!

— Da.

*

După revelaţia despre Kevin, să lucreze restul zilei de sâmbătă la Montségur a devenit o tortură pentru Jaime. Era insuportabil să vadă chipul şi gesturile de bărbat iubit de femei ale rivalului său. Să-l vadă permanent pe acel bărbat frumos, cunoscând acum rolul acestuia în povestea din trecut, îl făcea să se îndoiască şi mai mult de şansele lui de a o reţine pe Karen; în consecinţă, iubirea lui pentru ea căpăta o intensitate disperată

pe care o poate produce doar sentimentul anticipat de pierdere.

Spre consolarea sa, observă că nici Kevin nu oferea o înfăţişare mai fericită decât a lui; lucra liniştit, era taciturn şi părea să suporte mai prost decât el convieţuirea forţată din salonul cel mare de la Montségur.

Karen se arătă discretă în prezenţa celorlalţi, dar singuri în bucătărie sau în grădină, îi confirma lui Jaime că dragostea ei era doar pentru el, pentru nimeni altcineva. Jaime simţea atunci o plăcere nesfârşită, care dura exact până când îi revedea chipul lui Kevin.

DUMINICA

87

Au hotărât să destindă puţin tensiunea, care creştea pe măsură ce se apropia ziua de luni. Atunci, totul va fi gata şi Jaime va trebui să găsească maniera de a avea acces la Davis fără să atragă atenţia nimănui din sectă. Nu era uşor, dar era sigur că va reuşi.

De dimineaţă au luat-o pe Jenny, fiica lui Jaime, şi au fost toţi trei să navigheze, pentru ca apoi să ia masa într-unul din restaurantele marinăreşti din Newport.

Karen şi Jenny s-au împăcat bine; dimineaţa a fost minunată. După-amiază, după ce au lăsat-o pe fetiţă la mama ei, s-au îndreptat spre Montségur, unde pe Jaime îl aştepta o surpriză.

— Bună ziua, Berenguer, mă bucur să vă văd.

Acolo era Andrew Andersen, preşedintele Departamentului Juridic al corporaţiei.

Odată depăşită uimirea iniţială, Jaime îl salută, gândindu-se iute: Bineînţeles! Una din piesele care lipseau din puzzle. Andersen era credincios catar şi poate cel mai mare responsabil şi creierul urzelii care îi va face să cadă pe Păzitori, lăsând cale liberă catarilor. Jaime intuise existenţa unui catar cu multă putere în firmă; de asta a fost concediat Douglas, în ciuda sprijinului altor înalţi conducători din secta acestuia. Cineva, probabil Andersen care era pe poziţia potrivită, l-a influenţat pe Davis, ca să contracareze presiunea politică a Păzitorilor. Tot el trebuie să fi fost cel care a avertizat-o pe Karen despre asasinarea Lindei, dat fiind că, în calitatea lui de şef juridic al companiei, ar fi fost primul pe care poliţia l-ar fi anunţat.

Jaime observă curios aspectul spilcuit de sportiv nautic al lui Andersen. Aşadar, ăsta e marele şef catar sub acoperire. Cel care, ascuns, trăgea sforile. Surprinzător.

— Avem întâlnire cu Davis mâine la nouă; i-am promis bătrânului informaţii foarte importante, anunţă Andersen pe un ton hotărât. Dispunem de câteva ore ca să repetăm prezentarea.

— Foarte bine, să repetăm, spuse Jaime.

Se simţea încurajat; preşedintele Departamentului Juridic era un aliat formidabil, iar accesul la Davis era deja rezolvat.

— Sunteţi în continuare hotărât să mergeţi înainte? întrebă Andersen privindu-l cu suspiciune. Îndrăzniţi?

— Fără doar şi poate, răspunse Jaime cu o linişte aparentă, dar atrase atenţia că orele înainte de începutul bătăliei finale erau numărate.

În noaptea aceea, îşi va veghea din nou armele înaintea judecăţii lui Dumnezeu.

LUNI

88

Secretara nu ajunsese încă şi Jaime intră în birou fără să bată la uşă. Andersen era în picioare, privind de la fereastră ceaţa de afară.

— Pregătit? întrebă fără alte preambuluri văzându-l pe Jaime.

Părea că se grăbeşte.

— Da.

— Atunci, să o pornim şi baftă!

Au aşteptat la lifturi un timp interminabil, observaţi de paznicul de securitate. White obişnuia să ajungă devreme dimineaţa şi avea biroul foarte aproape; ar fi foarte neplăcut să se întâlnească cu el. Jaime nu avea de gând să-i dea nicio explicaţie, iar şeful său ar intra în alertă.

Ascensorul veni gol, Andersen îşi lipi cardul de senzor şi, când apăru semnalul verde, apăsă butonul pentru etajul treizeci şi doi.

Au ajuns în câteva secunde şi Jaime a ştiut că nu mai putea face cale întoarsă. Nu i-a păsat. Nu avea nicio intenţie să dea înapoi, zarurile fuseseră aruncate.

*

Gutierres, într-un costum impecabil şi cu o expresie gravă, îi aştepta în zona de primire.

— Bună dimineaţa, domnule Andersen. Îl salută, dându-i mâna. Bună dimineaţa, domnule Berenguer, îi spuse lui Jaime, repetând gestul. Îmi permiteţi să văd servieta, vă rog?

Doar atunci şi-a dat seama Jaime de forţa cu care ţinuse tot timpul strânsă acea mapă. Acolo erau informaţiile în stare pură, dovezile pentru care Linda plătise cu viaţa şi pentru care fusese ucis credinciosul catar. Fără îndoială, Păzitorii ar fi

dispuşi să comită şi mai multe crime, numai ca servieta aceea să nu ajungă la destinaţie.

— Poftiţi, vă rog, spuse Gutierres arătându-le printr-un gest direcţia uşii, e un detector de metale ca la aeroport.

Odată îndeplinite formalităţile de securitate, Gutierres îi conduse în sala de conferinţe situată în aripa nordică a edificiului. O masă luxoasă de lemn de acaju şi scaunele asortate erau singurele mobile din încăpere, care ar fi părut austeră dacă nu ar fi fost tablourile care împodobeau pereţii: Picasso, Matisse, Van Gogh, Miro, Gauguin şi încă unul pe care nu l-a putut identifica.

Lui Jaime îi era greu să-şi stăpânească nerăbdarea şi, după câteva minute de aşteptare în tăcere, hotărî să se ridice ca să privească pe fereastră. Dar în ziua aceea ploioasă şi întunecată de luni, chiar şi de pe domeniile lui Davis lumea părea mică şi cenuşie.

*

— Bună dimineaţa, domnilor, spuse Davis cu o voce hotărâtă şi, fără să dea mâna cu vizitatorii săi, se aşeză în faţa lor.

Toţi au salutat politicos. Gutierres s-a instalat alături de el, deschizând o agendă. Davis nu avea nicio hârtie.

— Andrew, ar fi mai bine să merite deranjul. Ştii că nu-mi place să pierd timpul.

Ochii bătrânului se vedeau stinşi, fără strălucire; avea o înfăţişare obosită.

— Ştii că îţi respect timpul, dar această problemă reclamă atenţia ta personală. Îl cunoşti pe domnul Berenguer?

— Da; e subalternul lui White, adevărat?

— Aşa este.

— Andrew, asta nu-mi place. Dacă o să vorbim despre Departamentul de Audit, White trebuie să fie aici ca să audă, să-şi spună versiunea şi, dacă e nevoie, să se apere. Nu vreau intrigi, şi nici jocuri politice. O ştii prea bine. Gus, anunţă-l

pe White! Acum bătrânul vorbea energic şi cu autoritate.

Jaime uită repede statura pipernicită a bărbatului şi aspectul lui de bătrân. Era Davis, legenda; omul de fier care conducea cel mai puternic conglomerat de firme de comunicare din lume.

— Aşteaptă un moment, David, îl opri Andersen calm. Ascultă mai întâi despre ce e vorba. Dacă am cerut o întrevedere urgentă este pentru că problema e vitală şi trebuie să o auzi fără White. Acum, ascultă. Apoi îi vei putea confrunta pe Berenguer şi pe White ca să-ţi lămurească ceea ce nu vei înţelege.

— De acord, spuse Davis după o pauză în care părea să fi cântărit spusele lui Andersen. Daţi-i drumul, Berenguer.

— Domnule Davis. Jaime începu să vorbească cu o voce liniştită, dar fermă. Există un grup foarte puternic care lucrează în secret ca să controleze această corporaţie.

— Sper să aveţi mai multe noutăţi, Berenguer, i-o reteză Davis, schiţând un zâmbet sarcastic. Cunosc mai multe grupuri puternice care încearcă de multă vreme să ne controleze. Iar jocul meu favorit este să-i împiedic să reuşească.

— Acest grup este foarte bine plasat în corporaţie şi unii dintre afiliaţi ocupă posturi de mare responsabilitate în această afacere.

— Nici asta nu e o noutate. Davis continua să fie tăios. Îmi veţi povesti ceva ce nu ştiu?

— Este vorba de o sectă religioasă. Jaime simţea presiunea lui Davis, dar era pregătit să nu lase să se vadă. Au de gând să se folosească de corporaţie ca să-şi extindă doctrina fundamentalistă şi intolerantă. Făcu o nouă pauză, constatând că Davis şi Gutierres ascultau acum cu atenţie. Asasinarea domnului Kurth şi persoana pe care o veţi desemna ca succesor al acestuia la studiourile Eagle sunt cheia strategiei lor, iar

candidatul sectei cred că are cele mai multe şanse de a ocupa postul. Dacă aceşti oameni ar reuşi să controleze preşedinţiile-cheie, nu vor avea decât să scape de dumneavoastră ca să controleze corporaţia.

— Vreţi să spuneţi că Cochrane, vicepreşedintele studiourilor Eagle, face parte din această sectă?

Acum, lui Davis îi străluceau ochii şi orice urmă de oboseală îi dispăruse de pe faţă.

Jaime şovăi să răspundă la întrebarea care implica o acuzaţie directă. Îl privi pe Andersen şi acesta nu spuse nimic, dar făcu un gest afirmativ din cap.

— Credem că există această posibilitate.

— Credeţi, spuneţi? Davis ridică glasul. Veniţi să-mi spuneţi că bănuiţi implicarea unuia dintre funcţionarii de cel mai înalt rang din această corporaţie în asasinarea lui Steve Kurth, şi că doar credeţi? Veţi fi având dovezi, sper.

— Nu acuz pe nimeni; încă. Cel puţin, nu de asasinat. Permiteţi-mi să vă expun ceea ce ştiu, vom vedea apoi ce pot dovedi.

Bătrânul nu răspunse, dar îl privea cu ochii lui negri scoţând sclipiri de oţel. Jaime se simţea de parcă ar fi depăşit un prim obstacol. Lângă el, Gutierres îl privea inexpresiv; nu făcea nimic ca să-l intimideze, doar înfăţişarea lui o amintea pe cea a unui războinic primitiv care aşteaptă cel mai mic gest al şefului său ca să sară peste masă, să-i smulgă inima prăzii sale şi să i-o ofere acestuia, ca unui zeu.

Constatând tăcerea, Jaime continuă.

— Obiectivul sectei, cum am spus, este controlul corporaţiei şi…

— La ce sectă vă referiţi? La catari? vru să ştie bătrânul.

Jaime simţi întrebarea lovindu-l ca o palmă peste faţă. Ce ştia Davis despre catari?

— Nu. Vorbesc despre Păzitorii Templului. Sunt o ramură fundamentalistă a unei religii bine cunoscute şi stabilite în această ţară. Timp de ani de zile au sustras mari sume de bani din corporaţie, încărcând costurile de producţie ale unui mare număr de filme şi de seriale de televiziune. Fonduri pe care apoi le investesc în cumpărarea de acţiuni ale societăţii.

— Ne-au furat? Acum, expresia lui Davis era de o neîncredere scandalizată. Cum au putut scăpa de sistemele noastre de control?

— Printr-un acord prealabil între cadrele de conducere din Departamentul de Audit şi cadrele de conducere responsabile de contractarea achiziţiilor. Secta şi afiliaţii ei posedă o întreagă reţea de companii diverse care furnizează materiale şi servicii pentru producţia de filme.

Şi Jaime a expus amănuntele.

*

— Problema este gravă, iar dumneavoastră sunteţi auditor, afirmă Davis cu duritate la capătul explicaţiei. Ştiţi că trebuie să dovediţi cele spuse. Vreau acum dovezile!

Jaime aşeză calm servieta pe masă şi, savurând momentul, începu să întindă dosare.

— Aceasta este lista filmelor şi telefilmelor la care am detectat fraude, spuse el înmânându-i lui Davis documentul peste masă. Aşteptă câteva clipe ca bătrânul, cu o faţă inexpresivă, să parcurgă lista. Fără să spună o vorbă, Davis îi trecu documentul lui Gutierres. Aceasta este lista companiilor care, după cum am constatat, participă la contracte frauduloase. Sunt peste cincizeci, dar proprietarii lor, indicaţi alături de numele companiei, sunt mereu aceiaşi. Cincisprezece indivizi, interpuşi ai sectei.

Şi continuă astfel descriind funcţionarea complotului. La urmă, lăsând hârtiile pe masă, Davis rămase privindu-l pe Jaime; ochii aceia de

bătrân obosit de la începutul întrevederii scoteau acum flăcări.

— Aveţi vreo bănuială sau vreun indiciu că preşedintele Departamentului Financiar ar fi implicat în acest complot? întrebă el.

— Nu; nu am.

— Bine. Atunci, el se va ocupa să verifice aceste date, care, într-adevăr, sugerează existenţa unei mari fraude. Problema este foarte gravă, iar dumneavoastră insinuaţi că asasinarea lui Kurth face parte din acest complot şi implică înalte cadre de conducere. Vreau să cunosc care este teoria dumneavoastră. Vreau să ştiu cum aţi obţinut atât informaţiile, cât şi documentele care nu ţin de aria dumneavoastră de responsabilitate.

— Vă amintiţi probabil de Linda Americo.

— Da, mi-o amintesc. E tânăra care a fost asasinată la Miami de o bandă de sadici.

— Erau mult mai mult decât o bandă de sadici. Linda a fost amanta lui Daniel Douglas, fostul meu coleg responsabil cu Auditul Producţiei. Era, de asemenea, subalterna lui. El a introdus-o în secta Păzitorilor.

Jaime a explicat amănunţit, dar fără a pomeni numele lui Karen, cum obţinea Linda informaţiile şi cum i le transmitea prietenei sale.

*

— Care e interesul dumneavoastră în toată povestea, Berenguer? întrebă Davis la sfârşitul relatării. În cazul că ar exista, secta ar putea lua măsuri de represalii împotriva dumneavoastră şi a prietenei dumneavoastră. De ce riscaţi? Care e câştigul dumneavoastră? Sunteţi un justiţiar singuratic care are pretenţia să o răzbune pe Linda? Sau vreţi să scăpaţi de White şi să rămâneţi cu postul lui de preşedinte?

Jaime detectă maliţiozitate în ultima întrebare a bătrânului.

— Domnule Davis, sunt auditor şi am descoperit o fraudă împotriva firmei pentru care

am muncit timp de mulţi ani. Obligaţia mea este să o anchetez şi să o denunţ. Ce e ciudat în asta?

— Da, fireşte. Fireşte. Este obligaţia dumneavoastră, răspunse Davis cu o strâmbătură care dorea să fie începutul unui zâmbet. Dar nu este munca dumneavoastră obişnuită şi vă asumaţi nişte riscuri personale.

— Bine. Admit că aş fi încântat dacă s-ar face dreptate cu asasinii Lindei. Făcu o pauză şi vorbi rar. Şi că n-aş refuza o avansare.

— Nu vă grăbiţi prea tare! i-o reteză Davis cu un zâmbet mai reuşit decât cel anterior. Era evident că i-a plăcut răspunsul; era limbajul pe care-l înţelegea bătrânul şi cu care era obişnuit. Acum, gata cu problema asta. Vreau să vă văd la trei după-amiază. Şi pe tine, Andrew.

Davis se ridică şi, urmat de Gutierres, ieşi din încăpere, fără să salute.

89

— Ce mai faci, străinule? îl ironiză Laura când îl văzu. Am crezut că te-a sechestrat vreo englezoaică.

— Sunt bine, şi tu? răspunse Jaime intrând în biroul lui.

Laura îl urmă înăuntru.

— Ai o listă lungă cu telefoane la care să răspunzi şi nu ţi-ai citit mesajele din poşta electronică.

— Da. Ştiu. Am fost foarte ocupat.

— Ei bine, şeful tău nu încetează să întrebe de tine. Vrea să-l suni imediat.

— I-am spus deja că o rudă a avut un accident. Jaime nu se mai ascundea, arătându-şi dispreţul pe care îl simţea faţă de White. Nu-i ajunge?

— După cum se vede, nu. A telefonat de nenumărate ori întrebând unde eşti. Mai bine îl

suni.

— Nu-ţi face griji, Laura. O să-l văd foarte curând.

Jaime era sigur că Davis îi va confrunta în reuniunea de după-amiază.

Laura citi lista cu apelurile primite în timpul absenţei sale, rezumă corespondenţa ce aştepta răspuns şi alte chestiuni mai puţin urgente. Dar pentru Jaime nimic nu era mai urgent sau mai important decât ceea ce se va întâmpla după-amiază.

— Te văd absent, şefu'. Eşti sigur că totul merge bine? Te pot ajuta cu ceva?

— Nu, îţi mulţumesc, Laura. Pentru moment, totul este bine.

— N-o fi într-adevăr o problemă amoroasă? Englezoaica?

Laura îl privea ştrengăreşte, ridicându-şi buza de sus.

— Mă rog. Poate că e ceva în genul ăsta şi alte lucruri. Dar nu mă întreba acum. O să-ţi povestesc. Trebuie să plec.

— Să pleci, Jaime? White o să fie furios dacă află că ai plecat fără să vorbeşti cu el.

— Atunci, nu-i spune că am venit.

— Şi dacă mă întreabă? Doar nu vrei să mint!

— Ba da, minte-l. Pe curând!

*

Jaime ieşi imediat din clădire; conduse maşina până la Ricardo's ca să mănânce o pizza împărţită cu Karen şi Ricardo şi să le povestească cele întâmplate. Apoi, se întoarse direct în sala de conferinţe unde fusese de dimineaţă şi trebui să suporte o jumătate de oră de întârziere, o aşteptare interminabilă, înainte să înceapă reuniunea.

90

— Mostra de informaţii pe care am verificat-o este corectă. Davis vorbea serios, calm. Este un caz foarte grav de fraudă. Dumneavoastră aţi spus că e mult mai mult. Că e vorba de un complot orchestrat de o sectă şi că asasinii lui Steven şi ai Lindei fac parte din urzeala în care sunt implicate cadre de conducere de rang înalt din corporaţie. Reafirmaţi cele spuse?

— Da, dar nu am dovezi directe împotriva acelor cadre de conducere în ceea ce priveşte asasinatele.

— Cu toate acestea, ne veţi da toate numele, nu-i aşa? interveni Gutierres.

— Nu. Nu voi da numele celor despre care nu am dovezi demne de încredere; nu vreau acţiuni în justiţie pentru calomnii.

— Ce aveţi de spus despre şeful dumneavoastră, Charles White? continuă Gutierres.

— Implicarea lui în fraudă este evidentă, iar dovezile sunt pe masă.

— Bine. Să nu mai pierdem timpul. Să intre White, spuse Davis. Gutierres ieşi şi intră după puţin timp cu White, căruia îi făcu semn să se aşeze la unul din capetele mesei.

White, palid, îi privea tăcut pe cei prezenţi cu ochii lui albaştri spălăciţi, inexpresivi pe fondul întunecat al cearcănelor, şi care acum păreau morţi, opaci. Când îl văzu pe Jaime, nu spuse nimic.

— Charles, începu Davis, Berenguer a prezentat nişte documente care dovedesc o fraudă la studiourile Eagle prin care mi-au fost furate milioane de dolari. Daniel Douglas, directorul tău de audit, pe care l-am concediat pentru hărţuire sexuală, este implicat, iar Linda Americo, fata care l-a denunţat, a fost asasinată la Miami când strângea dovezile. Totul indică implicarea ta în furt, fie în mod direct, fie acoperindu-l. Vreau să aud versiunea ta.

— În viaţa mea nu am participat la vreo fraudă, răspunse White, aparent liniştit. Vor să te inducă în eroare. Linda, ca şi Berenguer, aparţinea unei secte a catarilor. Alţi angajaţi, cum sunt Karen Jansen şi şeful ei, aici prezent, Andersen, sunt şi ei catari. Vor să preia controlul asupra acestei companii. Vor să mă înfunde cu calomnii şi vor ca Berenguer să fie avansat, pentru ca astfel să câştige un control şi mai mare asupra corporaţiei. Omul ăsta, îl indică pe Jaime cu degetul arătător, a dispărut zile întregi, presupun ca să pregătească acest fals. Dacă aici e o victimă a unui complot, aceea sunt eu. Întreabă-l pe Berenguer şi să nege, dacă îndrăzneşte, că aparţine sectei catarilor.

— Este o apărare absurdă, afirmă Jaime, simţind că acum toate privirile se întorceau spre el. Neregulile s-au întâmplat în producţie, unde eu n-am nici responsabilitate, nici acces. Dacă eu aş fi participat la complot, acesta ar afecta compartimentul de distribuţie.

— Erai în cârdăşie cu Linda, răspunse iute White, ridicând glasul. Ea avea acces la producţie şi te avea drept maestru. Voi aţi organizat frauda şi acum mă acuzaţi pe mine, ăsta e complotul. Răspunde! Era Linda catară? Tu eşti? Răspunde: da sau nu?!

— Ce prostie! răspunse Jaime, reuşind să-şi păstreze calmul în ciuda atacului. Linda a fost asasinată pentru că investiga frauda, iar dovezile pe care le-a obţinut sunt concludente: te implică pe tine şi pe cei din secta ta a Păzitorilor Templului. Nu fi ridicol apărându-te cu atâta înverşunare. Am încheiat discuţia.

— Nu vrea să răspundă, spuse White privindu-l pe Davis. Aparţine unei secte care caută să controleze corporaţia, apoi îl privi pe Jaime. Răspunde odată! Spune, dacă îndrăzneşti, că nu faci parte din secta succesoare a acelor catari care au fost arşi ca eretici în Evul Mediu. Recunoaşte-o!

— Nu ne aflăm în Europa Evului Mediu, ci în Statele Unite ale Americii şi în secolul al XXI-lea. N-am de ce să răspund la această întrebare şi nu o voi face.

— Înţelegi, David? Are multe de ascuns. Şi întorcându-se spre Jaime, adăugă: Ai pregătit totul în zilele astea când n-ai venit la birou, e adevărat?

Jaime îi aruncă o privire lui Davis, care observa confruntarea cu ochi scăpărători. Nu se aştepta nici la un contraatac atât de energic, nici la aplombul arătat de White, dar când se pregătea să-i răspundă, Davis i-o reteză cu o voce puternică:

— Ajunge cu porcăria asta, Charles. Ai ajuns târziu; Andersen mi-a povestit tot, iar Berenguer a adus dovezile: tu şi ai tăi sunteţi vinovaţi de furt, de tăinuire şi cu siguranţă de asasinat. Nu mă interesează religia celor care lucrează cu mine; catari, evrei, budişti sau catolici, atât timp cât nu se asociază ca să comită delicte, au dreptul să se adune între ei când doresc.

Jaime îl privi uşurat pe Andersen; se temuse că se va fofila, lăsându-l pe el singur să dea socoteală şi să-şi asume riscurile şi consecinţele. Acum înţelegea că, după şedinţa de dimineaţă, acesta vorbise între patru ochi cu Davis, povestindu-i îndeajuns despre catari ca să prevină genul de atac pe care White îl încerca în disperare de cauză.

— Dar David… bâigui White, simţind că toate privirile, care acum convergeau spre el, deveniseră ostile.

— Dar nimic, ticălos afurisit, îl întrerupse Davis, care aştepta ca White să deschidă gura ca să i-o reteze, cu gestul sadic al felinei care se joacă cu prada sa lipsită de apărare, aşteptând următoarea mişcare ca să-i tragă următoarea labă. M-ai trădat, pui de căţea. M-ai furat. Şi l-aţi ucis pe cel mai bun prieten al meu.

Davis rămase tăcut.

— Te-au înşelat. Ochii lui White erau holbaţi. Vor să mă înfunde. Trebuie să-mi dai şansa să mă apăr…

— Să te aperi! strigă Davis. Iată aici dovezile! Apără-te, dacă poţi!

Şi azvârli pe masă dosarele, numind cazurile cele mai importante de fraudă şi companiile implicate.

— Dacă a fost vreo fraudă, eu n-am de-a face cu ea.

Bărbatul vorbea deja fără convingere.

— Este imposibil ca toate astea să se fi întâmplat fără ca tu să o fi ştiut. Complet imposibil! Acum, bătrânul îşi coborî glasul până la o şoaptă. Tu mă iei drept prost, iar eu privesc către un mort. Îţi adulmec deja mirosul de cadavru.

Jaime putu să vadă cum şeful său, fără să se poată stăpâni, arunca o privire temătoare, ca de la victimă la călău, spre Gutierres, care îl privea cu o faţă impasibilă.

— Te rog, David. Greşeşti.

Cu ochii umezi, tremurând, White îşi pierduse dintr-odată siguranţa, părea cuprins de panică, pe punctul de a se prăbuşi. Privirea lui, în jos, nu-i rezista lui Davis şi se pierdea într-un punct al mesei.

Jaime, care îl văzuse întotdeauna rece şi sigur pe sine, era descumpănit, surprins. Auzise poveşti despre cât de dur putea fi Davis, dar nu avusese niciodată ocazia să fie de faţă: bătrânul îşi arăta dinţii şi ochii îi străluceau cu o veselie sinistră. Deodată, lui Jaime i se păru un monstru ameninţător de demult, ieşit dintr-un trecut cu opt secole în urmă.

— Nu greşesc, nemernicule, nu greşesc. Dar voi fi generos: îţi propun o înţelegere ca să-ţi salvezi pielea.

White îşi ridică ochii spălăciţi şi îl privi pe Davis plin de speranţă.

— Dacă îmi povesteşti toate amănuntele conspiraţiei şi îmi dai numele angajaţilor mei necredincioşi, indicând nivelul lor de responsabilitate, vei merge la închisoare, dar măcar îţi vei salva pielea.

— Nu pot, spuse White, cu o voce slabă, după câteva clipe.

Jaime ştia că nu va putea să denunţe secta. Davis nu ierta, dar nici Păzitorii.

— Ba da, poţi. Instinctul de negociator al lui Davis ieşea la suprafaţă. Dacă informaţia este corectă şi de calitate, poate îţi fac rost de un bilet de voiaj în străinătate; vei scăpa de poliţie şi de propriii tăi prieteni.

White nu răspunse. Capul îi era aplecat şi făcea uşoare mişcări de negaţie.

— Bine. Ai douăzeci şi patru de ore să te gândeşti, îi spuse bătrânul după un timp. Vreau să te văd aici mâine la patru şi jumătate. Du-te acasă şi nu ieşi de acolo până nu venim după tine. Lasă cheile, cardurile şi codurile. Nu trece pe la biroul tău, nici să nu iei maşina companiei. În mod evident, eşti concediat. Gus. Gutierres se ridică. Du-l afară şi doi dintre oamenii tăi să-l conducă acasă. Davis i se adresă din nou lui White, care se ridica în picioare. Te vreau mâine aici cu toate informaţiile. Acum, piei din ochii mei.

— David, îi spuse Andersen după ce ieşiră, cred că cel mai prudent ar fi să-l predai acum la poliţie. Am evita complicaţiile.

— Da, dar n-am avea niciodată lista tuturor celor implicaţi în povestea asta. Vreau să ştiu cine sunt. Nu, Andrew; o vom face cum spun eu.

— Riscăm să fugă, să inventeze ceva nou, să ia legătura cu oamenii lui, interveni Jaime, căruia nu-i făcea nicio plăcere să ştie că White umbla liber pe aproape.

— Nu vă faceţi griji, Berenguer. Davis zâmbi, arătându-şi ameninţător dinţii. Nu va putea scăpa. Nu va îndrăzni nici măcar să iasă din casă.

— Bine, răspunse Jaime imaginându-şi ce ar putea implica acest fapt.

— Acum să vorbim de dumneavoastră! continuă Davis. Am aici fişa ultimei evaluări pe care v-a făcut-o White. Este într-adevăr bună. Am hotărât ca dumneavoastră să-i ocupaţi imediat postul. Pentru moment, nu va fi niciun anunţ oficial şi prioritatea dumneavoastră va fi să obţineţi toate informaţiile cu putinţă despre complot. Puneţi-vă pe treabă chiar acum. Cooper şi cei de la Finanţe vă vor ajuta cu tot ce aţi avea nevoie. Dumneavoastră şi Andersen vă veţi coordona cu inspectorul Ramsey; povestiţi-i ceea ce ştiţi că l-ar putea ajuta în anchetarea asasinării lui Steve. Sunt sigur că Beck, agentul special al FBI, va veni să vă vadă de îndată ce va afla toată povestea. Trataţi-l politicos, dar nu-i daţi multe amănunte. Washingtonul află imediat tot ce ştie acesta şi nu vreau ca Washingtonul să aibă prea multe informaţii.

Davis se ridică, îndreptându-se spre uşă, fără să aştepte răspunsul lui Jaime la numirea sa.

Jaime se gândi iute. Acel final era mult mai bun decât îşi putuse el imagina. Bătălia fusese câştigată! Simţi gustul dulce al victoriei. Dar îl năpădeau nenumărate gânduri.

— Domnule Davis.

— Poftim?

Davis era deja în uşă şi se întoarse.

— Vreau să o păstrez pe secretara mea.

Davis îl privi de parcă ar fi spus o mare prostie.

— Berenguer, în noua dumneavoastră poziţie trebuie să învăţaţi să nu mă deranjaţi cu amănunte prosteşti. Discutaţi acest lucru cu Andrew Andersen.

Şi ieşi. Jaime rămase privind spatele lui Davis, în vreme ce Andersen şi Cooper îi întindeau mâna, felicitându-l. Bătrân, împuţinat la trup şi ţinându-se cu disperare de putere, ca un

heroinoman de drog, se gândi el. Deodată, ceva îi deveni evident.

— Dar eu te cunosc, şopti printre dinţi. De foarte, foarte multă vreme.

91

— Super! Am câştigat! Bucuria lui Ricardo se transmitea perfect de-a lungul liniei telefonice şi Jaime se gândi că de secole îi datorează o victorie. În noaptea asta, o să sărbătorim în stil mare; o să-i cer lui Karen să invite câţiva din catarii ăia fluşturatici la o petrecere.

— De acord, Ricardo, dar nu până târziu. Nu vreau să încep noua mea slujbă cu stângul.

— Felicitări, don Jaime. Vocea lui Karen suna călduros şi în spaniolă. Te iubesc.

— Şi eu pe tine. Foarte mult, răspunse Jaime, uimit, în engleză. Nu ştiam că vorbeşti spaniola. Unde ai învăţat-o?

— Cu Ricardo, aşteptând să suni.

— Îţi mulţumesc pentru atenţie, dar nu te încrede în Ricardo ca maestru. Dacă vrei să cunoşti limba mea maternă, mai bine te învăţ eu personal.

Karen râse.

*

— Glumeşti! exclamă Laura.

— Nu. Tocmai s-a întâmplat acum câteva minute, acolo, sus în Olimpul unde locuieşte Davis.

— Ce ticălos, White ăla! Biata Linda!

— Pentru moment, păstrează secretul ca pe o confidenţă făcută unei secretare. OK? Nu avem încă dovezi care să-l pună în legătură pe White cu asasinatul.

— Dar măcar pot să povestesc despre avansarea ta?

— Despre mine, da, deşi nu e încă oficial. Şi despre tine, de asemenea. Vii cu mine.

— Cu adevărat?

— Absolut. Tu şi cu mine suntem o echipă.

— Nemaipomenit, şefu'! Îţi mulţumesc pentru promovare! strigă Laura, luându-l de gât şi dându-i câte un sărut pe fiecare obraz. Al treilea, luându-l prin surprindere pe Jaime, a fost unul lung, pe buze. Apoi se depărtă de el privindu-l cu un zâmbet ştrengăresc. Bine, acum să vorbim despre lucruri serioase. Mai multă responsabilitate, mai mulţi bani. Cu cât îmi măreşti salariul?

— Te pomeneşti că oi fi vreo materialistă! îi reproşă Jaime încruntându-şi sprâncenele, zâmbitor. O să ai noroc dacă n-o să te denunţ pentru hărţuire sexuală.

— Ce mai puritan! Laura, cu mâinile în şold, îl privi sfidătoare. Dacă nu ţi-a plăcut sărutul, mi-l dai înapoi şi ne-am împăcat.

Glumeau des amândoi, dar el nu percepuse niciodată acea provocare; exista o atracţie între ei. Simţi un fior observând, deodată, feminitatea ei manifestându-se în felul acela.

Dar acum el o iubea la nebunie pe Karen şi reacţia secretarei lui îl intimida. Ce s-ar fi întâmplat dacă ea s-ar fi exprimat astfel înainte ca el să o cunoască pe Karen? Alungă acest gând, nu era momentul să facă poeme de ficţiune. Hotărî să dezactiveze tensiunea într-un mod elegant.

— A fost un sărut minunat. Îl păstrez pentru totdeauna. Apoi schimbă tonul. În seara asta, logodnica mea şi cu mine sărbătorim avansarea mea, cu nişte prieteni. Mi-ar face plăcere să vii.

— Îţi mulţumesc. Nu ştiu dacă o să pot, am o întâlnire, răspunse Laura după o lungă pauză, ezitând, surprinsă de dezvăluirea „logodnicei". Momentul magic se risipise. Îţi confirm mai târziu dacă vin, adăugă ea cu o privire tristă.

92

Ricardo comandase *ceviche*[75], floricele, grisine, turte de porumb, salată de aguacate[76] cu chips de porumb, nişte enorme salate multicolore şi ardei verde în sos.

— Cea mai bună tortilla[77] din California! declară el mândru, în vreme ce organiza în spatele barului distribuirea sticlelor de bere şi a cocktailurilor margarita.

*

— Kevin vă felicită, îl anunţă Dubois pe Jaime. A spus că veţi înţelege că nu vine, că vă veţi bucura mai mult de petrecere fără el.

— Înţeleg perfect, Dubois; transmiteţi-i mulţumiri când îl vedeţi. Sper să găsească o fată care să-l facă fericit. „Şi să fie înainte de şase luni", se gândi el.

— Kevin predă de ani de zile la UCLA, arată bine şi e charismatic. Nu duce lipsă de femei, vă asigur. Dar se pare că preferinţele lui au mers spre Karen.

— Atunci, a avut ghinion! se lamentă Jaime.

— Nu vă plângeţi. El a văzut-o primul. Dar, vedeţi, cel care decide este destinul. Şi acum câştigaţi dumneavoastră.

— Frumoasă consolare! Eu am nevoie de Karen pentru totdeauna.

— „Totdeauna" este o perioadă foarte lungă. Bătrânul îl cerceta cu una din privirile lui adânci. Viitorul nu există decât în mintea dumneavoastră şi este posibil ca viitorul pe care îl imaginaţi să fie fals. Singurul lucru real este azi. Bucuraţi-vă de el.

Jaime îi aruncă o privire fioroasă; pustnicul începea să-l enerveze. Hotărî să schimbe vorba.

— Azi am simţit ceva ciudat la David Davis.

— Ce aţi simţit?

— Că l-am cunoscut în viaţa mea din secolul al XIII-lea.

— Cine era?

— Cineva, tot foarte puternic.

— Încerc să-mi amintesc imaginea şi mişcările lui din fotografii şi filme documentare. Dubois închise ochii şi, după un timp, începu să vorbească, fără să-i deschidă. Nu o fi cumva… Ar fi ridicol, dar el trebuie să fie…

— Cine, Dubois? Spuneţi-mi!

— Simon de Monfort. Şeful cruciaţilor.

— El să fie? Atunci, am dreptate!

— Uimitor. Dar are sens; continuă să aibă ambiţii de putere.

— Cum poate fi el? Davis este evreu.

— Şi ce are a face? Sufletul caută în noile vieţi căile care să-l ajute să se perfecţioneze. Să fii evreu şi tolerant cu ceilalţi e la fel de bine ca să fii musulman, catolic sau catar tolerant.

Jaime acceptă răspunsul lui Dubois fără să-l discute, nu atât din pricina coerenţei acestuia, cât mai ales pentru că avea o altă întrebare mai arzătoare.

— Recunosc în viaţa mea actuală toate personajele din cea anterioară. De ce?

— Pentru că acum deschideţi ochii şi vedeţi ceea ce înainte aveaţi în faţă, dar nu vedeaţi; ciclul se închide.

— Ce se întâmplă dacă nu găsesc una dintre persoanele pe care o apreciam cel mai mult pe vremea aceea?

— Nimic. Poate că celălalt nu are nevoie de reîncarnare. Sau dezvoltarea spirituală îl poartă pe alte căi. Niciodată nu-i veţi întâlni pe toţi.

— Mi-ar plăcea să-l recunosc pe Miguel de Luisián, stegarul regelui.

— Cu adevărat? Acel zâmbet dulce ilumina din nou chipul lui Dubois. Este ca şi cum ne-am întâlni cu vechi prieteni din copilărie pe care nu i-am mai văzut. E minunat. Dar nu e vorba de o listă cu meniuri de la restaurant; nu se întâmplă doar pentru că ceri. Trăiţi-vă viaţa în continuare şi

păstraţi-vă deschisă sensibilitatea. Poate că într-o zi îl veţi întâlni.

*

Între timp, sărbătorirea se extindea în tot localul. Ricardo declară că o petrecere de cinci persoane, din care majoritatea erau bărbaţi, e un eşec. Şi cum era de aşteptat, îi invită pe toţi clienţii localului să mănânce şi să ciocnească un pahar în sănătatea prietenului său, care azi fusese numit preşedinte.

— Dacă inviţi o fată pe care n-o cunoşti şi e însoţită, n-ai încotro şi îl inviţi şi pe tip, îi spuse lui Jaime confidenţial, făcându-i cu ochiul.

Aşa că toată lumea îl felicita. Ei, cu o strângere de mână şi o bătaie prietenească pe umăr, iar ele, cu un sărut. Era muzică şi mulţi dansau. Tim o scoase la dans pe Karen, iar Jaime fu uimit văzând că ea dansa atât de bine. Se mişca în ritm, cu senzualitate.

O dorea; o iubea. Nu ştia ce venea pe primul loc în acest amestec de sentimente, dacă era diavolul şi trupul, sau Dumnezeu şi sufletul. Aşa e pe lumea asta, îşi spuse el, între cer şi infern.

Iar Jaime, în momentul acela, între un trecut mort şi un viitor încă inexistent, era fericit, cum nu se poate mai fericit.

*

Cam pe la ora zece seara văzu apărând în uşă o figură singuratică. Era Laura care, venind fără însoţitor, confirma ceea ce Jaime bănuise; nu avea un partener şi era acum la fel de singură cum fusese şi el cu puţină vreme în urmă. Laura era o fată nemaipomenită, cu o mare personalitate, şi atrăgătoare. Uneori, oamenii se intersectează în momente nepotrivite, se gândi el. Merse să-i ureze bun-venit; şi-au dat câte un sărut. Pe obraz.

— Îţi mulţumesc că ai venit, spuse Jaime.

— Trebuia să sărbătoresc cu tine avansarea. Şi adăugă zâmbind: în plus, după atâţia ani, trebuie

să profit când în sfârşit te hotărăşti să mă inviţi undeva.

— Răutăcioaso! o mustră el, zâmbind. Tu eşti mereu la fel.

Karen se apropie să o salute, se cunoşteau de când vorbiseră de vreo două ori, şi o luă sub protecţia ei, începând să o prezinte celor pe care îi cunoştea. Când îi veni rândul lui Ricardo, acesta rămase privind-o afectuos pe Laura în ochi şi cu un gest teatral îi sărută mâna.

— Unde ai fost, draga mea? Te-am aşteptat toată noaptea. Şi luând-o delicat de cot, o sechestră sub motiv că o invită să bea ceva.

Karen, uimită de răpire, îi spuse amuzată lui Jaime:

— Ricardo e un curtezan de modă veche.

— Da, dar să aibă grijă.

— De ce?

— Cred că Laura e o inimă solitară în căutare de iubire.

— Atunci, mă tem că Ricardo are intenţia să profite de asta.

— Fireşte. Cum face cu toate femeile. Dar Ricardo este corect. Dă şi ceva în schimb.

— Nu. Nu, dacă ceea ce caută ele este dragoste cu adevărat.

— Mă rog. Calea spre o dragoste adevărată nu trebuie să fie plictisitoare.

— Nu vrei să înţelegi ce spun.

— Ba te înţeleg, dar ce spun eu e că Ricardo ar putea avea o surpriză; Laura e periculoasă.

Noaptea şi petrecerea au continuat şi, la un moment dat, muzica a amuţit şi luminile de pe mica scenă s-au aprins. Apăru Ricardo cu două chitare, anunţând:

— Cer insistent ca pe această prestigioasă scenă să vină cel mai bun preşedinte din lume. Jaime Berenguer!

Sala răsună de aplauze şi Jaime fu împins pe scenă. Când urcă, Ricardo spuse:

— Şi unul dintre cei mai proşti cântăreţi.

Râseră cu toţii.

— Pramatie! îl insultă Jaime în şoaptă.

Au cântat vechiul repertoriu. De la Simon şi Garfunkel: *Cecilia. You are breaking my heart…* până la *Femeia care mă va iubi trebuie să mă iubească cu adevărat… Ay, inimioară…!*

*

Pentru Jaime, revenea trecutul strălucit şi romantic. Se simţea ca atunci. Nu; mai bine, mult mai bine. Dar ceea ce dorea acum cu adevărat era să o ţină pe Karen în braţe.

Când au terminat de cântat şi aplauzele au încetat, răsună o muzică romantică. Ricardo, renunţând la obiceiul pe care îl avea la el în local, o invită pe Laura la dans. Se priveau amândoi în ochi cu duioşie, zâmbind.

— Afurisitul de Ricardo o să se culce cu secretara mea ca să-mi sărbătorească avansarea, şopti Jaime la urechea lui Karen.

Aceasta izbucni într-un râs cristalin.

— Nu fi invidios şi invită-mă la dans.

Au dansat şi Jaime simţea că o doreşte cu tot trupul. Şi că sufletul voia de asemenea să i se unească cu al ei. Asta se mai întâmplase şi înainte. Şi se va mai întâmpla şi după aceea.

Se priviră în ochi şi lăsară să izbucnească toată pasiunea şi dragostea din lume. Şi o forţă irezistibilă îi făcu să-şi unească buzele.

Jaime observă că în jurul lor planeta se învârtea, în vreme ce o vâltoare lăuntrică amesteca trecutul cu viitorul. Şi ce era mai bun din infern le-a unit trupurile. Iar ce era mai bun în ceruri le-a unit sufletele.

În singurul spaţiu care exista. Cel pe care îl ocupau ei acum.

Şi în singurul moment care exista. Chiar în acest moment. Prezentul lor.

93

Pe ecranul laptopului, mesajele curgeau iute, pâlpâind în ritmul impus de mâinile îndemânatice.

Accesară „mesaj nou” ca apoi să introducă o listă cu zece adrese. Se auzeau tastele când scria textul:

„Către toţi fraţii Păzitori ai Templului, cod A, sudul statului California:

Sachiel, unul dintre bastioanele-cheie pentru asaltul Ierihonului, a fost neutralizat printr-o mişcare-surpriză. Duşmanii noştri catari s-au aliat cu Davis; căderea Ierihonului şi cruciada sunt în pericol, ca şi unii dintre fraţii noştri. Activăm planul de asalt de urgenţă.

Toţi fraţii de cod A trebuie să ia legătura imediat cu liderii lor şi să îi avertizeze pe fraţii de cod B pe care îi au în subordine. A sosit momentul.

Mâine vor răsuna trâmbiţele celor aleşi. Ultimul zid va cădea şi vom executa judecata lui Dumnezeu printre necredincioşi”.

Degetele ciocăneau în cutia computerului în vreme ce revedea textul. Făcu două mici schimbări şi semnă: „Arhanghelul”. Apăsă *enter* şi trimise mesajul, ştergând orice urmă din aparat. Îşi împreună apoi mâinile, într-o atitudine de rugăciune, mâinile sale perfecte, în care distona, ciudat, cicatricea de pe unghia arătătorului.

O rugăciune în şoaptă rupse liniştea nopţii.

MARŢI

94

— Bună dimineaţa, Laura, salută Jaime, jovial, la sosirea în birou.

— Bună dimineaţa, răspunse ea, continuând să-şi îndeplinească sarcina de a pune în ordine corespondenţa; părea că se trezise cu noaptea în cap. Nici măcar nu zâmbi.

— Cum a fost azi-noapte? Te-ai distrat bine?

— Da. Mulţumesc, spuse ea pe un ton tăios, fără să-şi întrerupă activitatea.

Jaime a fost uimit de lipsa ei de entuziasm. Probabil că era oboseala sau poate vreo problemă cu Ricardo, îşi spuse el.

— Vreun telefon?

— Doar de la un anume John Beck, de la FBI.

— Ah! Da. Bătrânul a spus ieri că trebuie să-l primesc.

— A cerut o întrevedere pentru azi la patru şi jumătate.

— De acord.

Jaime intră în noul său birou şi începu să deschidă sertare şi dulapuri.

Trebuia să facă curăţenie printre hârtii, dar mai înainte ar trebui să identifice care ar putea fi valoroase pentru misiunea lui. Găsi o agendă a lui White; va face fotocopii înainte de a i-o restitui.

La sfârşitul dimineţii sună Ricardo.

— Salut, Jaime! Nu mi-ai spus niciodată că ai aşa o splendoare de secretară. Ce puşlama! Aşa te porţi cu prietenii?

— Ce onoare, Ricardo! Tu nu suni niciodată la birou. Vrei să ştii cum mă simt, ori poate că te interesează sănătatea altei persoane?

— Nu face pe şmecherul cu mine, Jaime. Tu ştii de ce te sun.

— Să fie oare pentru Laura? Ia te uită, de obicei chestia asta nu funcţionează aşa; îndeobşte, ele te sună pe tine. Ce s-a întâmplat?

— Frăţioare, e o fată nemaipomenită şi foarte specială; am petrecut foarte bine azi-noapte. Şi azi-dimineaţă, m-am trezit gândindu-mă la ea. Vreau s-o văd cât mai curând.

— Păi, nu cred că Laura se gândeşte azi la tine. O fi dormit câteva ore şi pare prost dispusă. Ai făcut sau ai spus ceva care a supărat-o?

— Mă rog, nimic din ceea ce ar trebui s-o supere. Am invitat-o să-şi petreacă noaptea cu mine. Dar ăsta e un lucru măgulitor şi lor le place de obicei.

— Aha! Crezi că i-a plăcut? Eşti foarte încrezut! spuse Jaime râzând şi simţindu-se satisfăcut de faptul că Laura rezistase la farmecele legendare ale lui Ricardo. Şi ea probabil că a acceptat entuziasmată, nu-i aşa?

— Păi, a zis că nu. În plus, nu m-a lăsat s-o sărut. Se pare chiar că a deranjat-o. Crezi că s-o fi simţit jignită?

— Nu ştiu, Ricardo. Eu o cunosc doar profesional şi nu ştiu cum reacţionează când e invitată la pat. Asta e problema ta.

— Bine. Îţi mulţumesc pentru ajutor. Părea ironic, dar binedispus. Măcar, fă ceva pentru mine. Dă-mi-o la telefon.

— Îţi urez să ai noroc. Jaime apăsă butonul de transfer al convorbirii şi formă numărul Laurei.

— Da. Spune-mi.

Laura lăsase telefonul să sune de mai multe ori înainte de a răspunde.

— Îl am pe Ricardo pe fir. Spune că i-a făcut mare plăcere să te cunoască ieri şi că vrea să vorbească cu tine.

Laura rămase tăcută câteva secunde; părea că se gândeşte, în cele din urmă, pe un ton tăios:

— Spune-i că am mult de lucru şi că acum nu pot vorbi cu el.

Jaime reveni pe fir cu Ricardo.

— Zice că are mult de lucru şi că nu poate vorbi cu tine.

— Fir-ar să fie! exclamă Ricardo. Tu crezi că o fi supărată?

— S-ar putea. Sau nu îi placi.

— Eşti un nesuferit de prieten! Ai putea să mă ajuţi, în loc să mă sâcâi. Întreab-o ce-i cu ea!

— Ar fi mai bine să suni mâine. Laura nu pare să fie binedispusă azi. Mâine o să văd ce pot face pentru tine. OK?

— Bine; dar dacă afli ceva azi, sună-mă. De acord?

— De acord, Ricardo. Pe curând.

Jaime zâmbi; nu se putea împiedica. Se părea că Ricardo îşi lua azi porţia din propriul său medicament. Şi o merita cu vârf şi îndesat. Nu-i era deloc milă de el.

95

— Domnul Beck, anunţă Laura la telefon.

Privindu-şi ceasul, Jaime văzu că era deja ora patru şi jumătate după-amiaza; agentul FBI era punctual.

— Mulţumesc, Laura; spune-i să poftească.

Beck intră după câteva clipe lăsând lângă uşă un sac mare de sport. Îi întinse mâna lui Jaime şi îl salută zâmbindu-i:

— Bună, Berenguer, ce mai faceţi?

— Bine, mulţumesc, Beck. Îşi strânseră mâinile. Luaţi loc, vă rog, îl invită, arătându-i o mică masă de conferinţe situată în capătul biroului. Vă ascult.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit atât de repede. Tonul lui Beck devenise oficial şi, scoţând un carneţel şi un creion, se pregăti să ia notiţe.

Situaţia s-a schimbat mult de ultima dată când ne-am văzut. Acum, Ramsey este la Davis, la etajul de sus, interogându-l pe White, şi am căzut de acord că, între timp, eu să avansez în discuţia cu dumneavoastră. Pentru început, îmi puteţi explica de unde aţi obţinut informaţia despre frauda orchestrată de către White?

Un tip incisiv, rapid, se gândi Jaime înainte de a răspunde:

— Nu spun că White este creierul fraudei, ci că făcea parte din ea. Există un extins grup organizat în spatele acestei afaceri a asasinării lui Kurth.

— Interesant. Spuneţi-mi, despre ce grup este vorba?

— Este o sectă radicală denumită Păzitorii Templului, care are de gând să controleze Corporaţia Davis; frauda şi asasinatul sunt simplii paşi spre un asemenea control.

— Bine, dar nu mi-aţi răspuns la întrebare. Zâmbetul de pe chipul agentului atenua presiunea. De unde aţi obţinut informaţia?

— O prietenă de a mea a strâns-o şi mi-a pasat-o înainte de a muri.

— Vă referiţi la Linda Americo?

— Da. De unde ştiţi?

— Ştiu multe despre acest caz, Berenguer, îl studiez de ceva vreme. Şi mai ştiu şi că dumneavoastră, Linda şi încă alţii aparţineţi de o altă sectă şi că vă autodenumiţi Bunii creştini, dar din punct de vedere istoric şi popular sunteţi cunoscuţi drept catari. E clar că la întrevederea noastră anterioară nu ne-aţi spus tot adevărul. Acum, înfăţişarea lui era serioasă şi îl privea scrutându-l cu ochii săi albaştri.

— Nu este o sectă, protestă Jaime. Este doar o mişcare filosofică şi religioasă.

— Ah, da? Lui Beck îi străluceau ochii. Atunci, cum se face că v-aţi luat sarcina de a dovedi că există o fraudă în corporaţie şi că există

o sectă implicată în această poveste? Se pare că mişcarea dumneavoastră filosofică nu se mulţumeşte doar cu treburile spirituale, ci se amestecă şi în intrigile din această lume.

— Ce e rău în faptul de a denunţa un delict?

— Denunţarea delictelor nu este misiunea unui grup doar religios. Specialitatea mea în FBI este urmărirea activităţilor sectelor. Cum vă puteţi imagina, este o muncă foarte confidenţială; atâta vreme cât nu se comit delicte, Constituţia noastră nu numai că protejează orice grup de ţicniţi, dar şi identitatea celor care fac parte din el. Beck, sprijinit de spătarul scaunului, îl observa pe Jaime şi zâmbea cu superioritate. Dumneavoastră nu vă daţi seama, dar aţi fost atras de o sectă care vă foloseşte şi ale cărei ţeluri nu sunt doar spirituale; urmăresc şi puterea pământească.

Jaime începu să fie neliniştit. Omul acela îi reînvia cele mai rele temeri.

— Dumneavoastră aţi spus că, dacă nu se comit delicte, orice credinţă religioasă este protejată de Constituţia noastră. Catarii nu au săvârşit niciun delict.

— Dar vă utilizează pe dumneavoastră. Cum v-au atras? V-a sedus vreo femeie frumoasă? Ce părere aveţi despre acea Karen Jansen? Colegului dumneavoastră Daniel Douglas i s-a întâmplat acelaşi lucru cu Linda Americo. Vă amintiţi?

Jaime îşi simţi gura uscată şi un ghimpe în stomac. Aceste îndoieli le mai avusese înainte, reuşind să le potolească, dar acum, că omul ăsta îi deschidea din nou rana, afurisita de durere îi revenea.

— Ori poate că şi-au folosit sistemul de hipnoză ca să vă facă să credeţi că aţi fost un catar din vremuri străvechi? continuă Beck după o pauză în care studiase reacţiile lui Jaime. Nu este uimitor cum reuşesc să vă facă să credeţi că v-aţi reîncarnat? Au un sistem sofisticat de implantare a unor trăiri inventate. Ce drăguţă maşinărie de

control asupra celorlalţi! Şi au folosit-o cu dumneavoastră, nu-i aşa, Berenguer?

Jaime nu răspunse, simţea că i se urcă sângele la cap. Să fi fost oare înşelat în toate, aşa cum sugera omul ăsta?

După câteva momente de tăcere, văzând că Jaime nu vorbeşte, Beck continuă:

— Sunteţi folosit pentru scopurile lor şi apoi vor încerca să-i înşele pe mulţi alţii. Dar justiţia îi va împiedica. Noi îi vom împiedica. Am nevoie de colaborarea dumneavoastră.

— Ce vreţi de la mine?

— Vreau să-mi daţi cheile, codurile secrete şi amplasamentul intrării ascunse de la locul pe care îl numiţi Montségur. FBI are nevoie de ajutorul dumneavoastră ca să găsească dovezi care să demonstreze că secta catarilor este periculoasă, că acţionează ilegal şi că v-au înşelat pe dumneavoastră şi pe mulţi alţii.

— Să vă dau codurile secrete? Jaime era uimit de cât de mult ştia despre catari. Cine v-a spus că eu aş cunoaşte un asemenea loc? Şi dacă există, de ce nu-i cereţi unui judecător un mandat de percheziţie?

— Ştim că aţi fost acolo. Şi dumneavoastră ştiţi că aţi fost folosit de catari ca să-i ajutaţi să-şi atingă scopurile. Tonul bărbatului era prietenos. Ajutaţi-ne. Este vorba de o operaţiune sub acoperire; încă nu ne putem adresa unui judecător. Avem nevoie de dovezi şi le vom obţine la Montségur. Dumneavoastră nu le datoraţi acelor oameni niciun fel de fidelitate. V-au înşelat. Acea Karen este amanta unui anume Kevin Kepler; pe dumneavoastră v-a sedus ca să vă folosească şi apoi vă va părăsi. Ajutaţi-ne să dovedim că utilizează metode ilegale şi îi vom trimite la închisoare.

Jaime simţi că triumful lui din ziua anterioară se risipea brusc; Beck, până la urmă, nimerise drept la ţintă şi îl rănea în cele mai adânci îndoieli

ale sale. Simţea o profundă şi insuportabilă suferinţă. Karen se folosea oare de el?

O ură plină de ranchiună faţă de acel individ care îi distrugea iluziile crescu în el. Nu era cu putinţă; el nu va renunţa atât de uşor la fericire. Încercă să se gândească. Încă nu se potrivea totul în această poveste.

— De unde ştiţi asta, Beck? De unde aţi aflat această informaţie?

— N-are importanţă acum. La FBI, avem multe surse. V-am mai spus că sunt specialist în studiul sectelor şi că sunt pe urmele catarilor de ceva vreme. Este foarte posibil ca ei să fi fost cei cu bomba împotriva lui Kurth. Daţi-mi ce vă cer, Jaime. Karen se culcă cu Kevin în spatele dumneavoastră. Vă va face bine să ştiţi tot adevărul şi să vedeţi că aceia care şi-au bătut joc de dumneavoastră, folosindu-vă ca pe o marionetă, vor căpăta ce merită.

— Nu ştiu despre ce îmi vorbiţi, Beck. Jaime simţea că ghimpele din stomac se transformă în durere. Mergeţi la judecător şi să vă dea un mandat de percheziţie. Ceea ce propuneţi dumneavoastră este ilegal.

— Nu este ilegal dacă ne însoţiţi. Ajutaţi-mă şi vă veţi bucura să o faceţi.

— V-am spus că nu ştiu despre ce îmi vorbiţi.

— Minţiţi, Berenguer, sunteţi un prost care se lasă păcălit. Beck vorbea acum pe un ton autoritar. Îşi consultă apoi ceasul de la mână. Uitaţi ce e, n-am timp de pierdut. Daţi-mi cheile şi codurile. Dacă nu, veţi fi acuzat împreună cu ceilalţi.

— Să vă ia dracu'! izbucni Jaime, care simţea că durerea se transformă în mânie faţă de acel bărbat. Şi ieşiţi afară imediat. N-am de ce să înghit porcăria asta.

— Îmi faceţi greutăţi, Berenguer. Beck zâmbea. Dacă nu mă credeţi, vă voi oferi o dovadă definitivă.

— Ce dovadă?

— Chemaţi-o pe secretara dumneavoastră, să vină un moment.

— Laura? Pentru ce motiv ar trebui să o chem? Pentru ce motiv ar trebui să vă iau în seamă?

— Vă temeţi de adevăr? Preferaţi să trăiţi în minciună? Vă rog, chemaţi-o.

Beck îi vorbea acum cu blândeţe şi îşi accentuă zâmbetul.

Jaime hotărî să accepte provocarea şi, ridicându-se de la masa de conferinţe, apăsă butonul telefonului ca să o cheme pe secretară. Laura apăru în uşă aproape imediat.

— A sosit domnişoara Jansen? o întrebă Beck pe Laura.

— Aşteaptă afară.

— Karen? Jaime era uimit. Ce face Karen aici?

— Mi-am luat libertatea de a o chema în numele dumneavoastră, spuse Beck. Eram sigur că doriţi să ştiţi adevărul. Apoi, Beck i se adresă Laurei. Te rog, spune-i domnişoarei Jansen să poftească.

96

Gutierres îl observa pe White cu atenţie. Era ceva care nu îi plăcea, ceva mergea prost; categoric prost. White ajunsese punctual la întâlnirea de la patru şi jumătate. Ba bine că nu! Trei pretorieni l-au luat de acasă ca să-l conducă la corporaţie. De fapt, stabiliseră schimburi de pază, şi zi, şi noapte, ca să-l împiedice pe White să fugă. Trei oameni supraveghind toate ieşirile posibile. Au avut câteva probleme la început cu serviciul privat de supraveghere a luxosului cartier rezidenţial unde White îşi avea casa. Nimic pe care să nu-l poată rezolva numele lui Davis, puţină intimidare şi un bacşiş gras.

Pretorianul se bucura că White s-a supus ordinelor lui Davis, rămânând la domiciliu, deşi, în caz contrar, oamenii lui l-ar fi împiedicat, ceea ce era ilegal, şi, deşi Gutierres nu purta un respect excesiv pentru lege, ştia că trebuie să fie prudent, ca să evite necazurile.

Dar îngrijorarea lui nu provenea de la micile ilegalităţi. White se schimbase, nu era cel de ieri. Când vorbea, matahala îşi mişca mâinile mari cu gesturi ample. Ochii lui spălăciţi nu-şi mai fereau privirea ca în ziua anterioară. Şi se arăta sigur pe el.

— Insist că toate documentele pe care le-a adus Berenguer ieri sunt false, spunea el. Dacă cineva a furat corporaţia, aceia au fost catarii.

— Cum poţi să spui aşa ceva? replică Davis, mânios. Dovezile sunt irefutabile, documentaţia este autentică.

— Trebuie să fie o greşeală.

— Bob. Davis i se adresa preşedintelui Departamentului Financiar. Tu ai verificat documentele. Ce spui?

— Nu încape nici cea mai mică îndoială. Documentaţia este de mâna întâi.

— Insist că n-am nimic de-a face cu toate astea şi că sunt defăimat.

— Ajunge, Charles! interveni Andersen. Vorbeşte odată, mărturiseşte toată urzeala. David îţi va permite să ieşi din asta fără acuzaţii. Este o ofertă generoasă. În caz contrar, inspectorul Ramsey aşteaptă în sala de alături să te aresteze. Pe urmă, o să te facem praf în tribunale şi nu te va salva nimeni de la o lungă şedere la puşcărie.

— Catar împuţit, răspunse White cu dispreţ şi privi în altă parte.

Ceva nu funcţiona, se gândi din nou Gutierres. Aroganţa asta; White era prea sigur pe el. Repeta întruna că e nevinovat, că Păzitorii nu există, şi nu reuşeau să scoată nimic de la el. Frica din ziua anterioară se risipise. De ce?

97

— Mulţumesc, Mike, te poţi retrage, îi spuse Beck gărzii de corp care o însoţea pe Karen. Te rog, Laura, rămâi cu noi. Domnişoară Jansen, numele meu este John Beck şi sunt de la FBI. Aş dori să participaţi la conversaţia noastră. Domnişoarelor, Jaime, doriţi să luaţi loc, vă rog?

— Jaime, ce se întâmplă? întrebă Karen, aşezându-se. M-a chemat un paznic, spunându-mi că ai urgent nevoie de mine. E totul în regulă?

— Nu sunt sigur; nu eu te-am chemat. Jaime i se adresă mânios lui Beck. Cum îndrăzniţi să o chemaţi pe domnişoara Jansen uzând de numele şi fără consimţământul meu? Cum îndrăzniţi să o tutuiţi pe secretara mea şi să-i daţi ordine? Cine vă credeţi?

— Liniştiţi-vă, Berenguer. Nu doreaţi să aflaţi adevărul? Ei bine, sunteţi pe punctul de a-l afla. Pentru început, aflaţi că Laura, secretara dumneavoastră, face şi ea parte din secta catară. Beck făcu o pauză ca să studieze expresia lui Jaime. O surpriză, nu-i aşa? Catarii v-au spionat mult timp, încă dinainte de a o cunoaşte pe domnişoara Jansen; v-au spionat prin secretara dumneavoastră. În felul acesta, ştiau totul referitor la cariera dumneavoastră profesională, la datele dumneavoastră personale, la punctele dumneavoastră slabe şi cum puteau să vă atragă pentru secta lor. Şi aceasta a fost misiunea domnişoarei Jansen, nu e adevărat, Karen?

— Jaime, individul ăsta este un Păzitor al Templului, spuse Karen, alarmată. Sunt sigură.

Jaime se simţea descumpănit; Laura, secretara lui, îl spiona pentru catari. Îi căută privirea, dar ea îşi ţinea ochii aţintiţi asupra lui Beck şi privirile lor nu se încrucişară. Aşadar, era adevărat.

Nici Karen nu nega că l-a atras pentru catari şi, la rândul ei, îl acuza pe agentul FBI că este unul dintre Păzitori.

Prea multe informaţii, prea multe surprize în acelaşi timp şi prea multe întrebări de pus.

— Karen, de ce nu mi-ai spus că Laura e de-ai voştri?

— Ştii doar că ne protejăm ascunzând identitatea credincioşilor noştri; nici ea n-a ştiut până ieri că eşti cu noi.

— Şi aşa ne-au împiedicat să cunoaştem rolul pe care dumneavoastră, Berenguer, îl jucaţi în această intrigă, interveni Beck. Secretomania catară este într-adevăr incomodă.

— Şi cum aţi aflat că Laura este catară? îl întrebă Jaime pe Beck, care îl privea zâmbind.

— Nu există decât un singur fel prin care Beck a putut afla că Laura este credincioasă catară; însăşi Laura i-a spus-o, întrerupse Karen. Numai Dubois, Kevin şi cu mine o ştiam. Şi nu există decât un singur motiv pentru care Laura şi-ar fi dezvăluit apartenenţa: şi ea este dintre Păzitorii Templului. Este o agentă dublă!

— Dumneavoastră sunteţi foarte isteaţă, Karen. Mai isteaţă decât Berenguer. Nu mă mir că l-aţi putut folosi după bunul dumneavoastră plac.

— Gata cu porcăria asta! spuse Jaime, sărind deodată în picioare. Beck! Ieşiţi imediat din biroul meu!

— Adevărul doare uneori; nu-i aşa, Berenguer? Dumneavoastră voiaţi să ştiţi. Aici am ultima dovadă şi sunt sigur că vă va interesa să o vedeţi. Beck se aplecă peste sacul sport deschizând încet fermoarul şi scoase un pistol având montat un amortizor. Zâmbea şi ţintea spre Jaime. Este ultima dovadă. Acum aşază-te, prostule! Laura, ia celălalt pistol.

Jaime îi dădu ascultare, iar Laura scoase o armă din geantă, tot cu amortizorul montat, şi se aşeză lângă Beck.

— Laura e cu noi dintotdeauna. Tatăl ei a fost un bun Păzitor al Templului. Ea s-a infiltrat la catari urmându-ne instrucţiunile şi a fost atuul nostru secret în acest joc. Poziţia ei în Departamentul de Audit era foarte utilă; ne permitea să apreciem din afară cum funcţiona sistemul organizat de către White şi Douglas. Informaţiile ei, fie că erau despre catari, fie că se refereau la ceea ce se întâmpla în corporaţie, au fost esenţiale. Mulţumesc, Laura! Ea îi zâmbi. Ah! Şi dacă eu nu sunt atent, nicio problemă. În dosarul Laurei, pe care l-am citit azi, se spune că e o trăgătoare clasa întâi. Nu-i aşa?

— Am învăţat de la tata, informă ea, zâmbind din nou.

— Eşti complet nebun, Beck. Ce-ai de gând să faci? Să ne ucizi? Nu vei obţine nimic. Toată lumea ştie deja de secta dumitale şi au dovezile fraudei; acum, probabil că White mărturiseşte şi îi dă lui Davis toate numele. Sunteţi pierduţi. Cum ai putut fi atât de prost să intri aici cu aceste arme? Pe unde crezi că vei ieşi? Lasă-ţi jucăriile pe masă, nu face prostii.

— Eşti un naiv jalnic, Berenguer. Ştiu deja că, ucigându-vă doar pe dumneata şi pe domnişoara Jansen, nu ne vom salva din necazul în care ne-aţi vârât. Trebuie să recunosc că ne-aţi luat prin surprindere. Dar vă închipuiţi că vă vom permite să ne distrugeţi? Aşa, niciuna, nici două? Ne-aţi obligat să lucrăm în grabă şi a trebuit să repetăm, chiar în dimineaţa de azi, planul nostru de urgenţă. Dar acum este totul gata şi o să vă povestesc ce se va întâmpla: hărţuiţi de ancheta inspectorului Ramsey, azi după-amiază, componenţii sectei catarilor, într-o acţiune disperată, vor ataca etajele treizeci şi unu şi treizeci şi doi ale clădirii centrale a lui Davis Corporation.

— Ce tot spui, Beck? Eşti nebun! exclamă Jaime.

— Mă rog, vă povestesc versiunea care va deveni oficială, şi nu mă mai întrerupe; n-am timp pentru amănunte. Avem suficientă forţă politică încât să fiu numit anchetatorul oficial al faptelor. În consecinţă, versiunea oficială care se va publica şi a mea vor coincide sută la sută. Apropo, în acest moment, eu nu sunt aici, dar voi, da, şi vă pregătiţi de atac. Peste câteva minute veţi face să sune alarma clădirii şi se va răspândi zvonul unei ameninţări cu bombă. Gărzile de securitate le vor spune angajaţilor să-şi ia maşinile, să plece acasă, şi dată fiind ora, să nu se mai întoarcă până mâine. Când Davis va ieşi din reduta lui, voi, catarii, îl veţi asasina pe el, împreună cu Ramsey, cu toţi pretorienii şi cu ceilalţi care cunosc istoria pe care ai povestit-o ieri. Cum bătrânul a păstrat afacerea strict confidenţial, toţi cei care ştiu ceva pe această temă se află acum la aceste două etaje.

— Nu-l vei înşela pe Davis, nu va ieşi fără să se asigure că alarma nu e un şiretlic. E prea deştept.

— E o posibilitate; supărătoare, dar o posibilitate. Nu e nicio problemă. Dacă se întâmplă asta, îi vom face să iasă.

— Cum? Aceea este o fortăreaţă.

— Cu gaze lacrimogene. Totul este plănuit până la ultimul amănunt. Beck scoase din sac două veste antiglonţ şi două măşti de gaze. Laura, puneţi vesta, îi spuse fetei, pentru ca apoi să i se adreseze lui Jaime. După cum poţi constata, catarii au venit foarte bine pregătiţi. Vor provoca prin explozii mai multe găuri în tavan şi prin ele vor lansa bombe cu gaze lacrimogene la etajul superior. Cei de sus vor trebui să iasă. Dacă încearcă prin acoperişul clădirii, două elicoptere se vor ocupa de ei. În orice caz, gazele lacrimogene ne vor permite să urcăm pe scara de evacuare, să facem să explodeze porţile de siguranţă şi să luăm cu asalt etajul. Bine, se presupune că toate astea sunt opera voastră, a catarilor, fireşte. Şi ce

nenorocire! Noi, anchetatorii, vom găsi doar cadavre la acest etaj şi la cel de sus. Apoi, voi vă veţi retrage la Montségur, unde, dintr-un motiv necunoscut, ceilalţi supravieţuitori catari se vor sinucide. Se ştie deja. O sectă de ţicniţi. Acolo nu se va găsi niciun document despre povestea pe care ai spus-o ieri şi, dacă apare ceva, mă voi ocupa de aceasta în timpul anchetei.

În acel moment se auzi o ciocănitură în uşă şi un bărbat blond, de vreo douăzeci şi cinci de ani, apăru în prag. Purta o vestă antiglonţ şi o mască antigaze îi atârna de gât, iar în mână avea o puşcă cu ghinturi.

— E gata totul, Joe, îi spuse lui Beck cu un pronunţat accent newyorkez. Peste două minute vom face să sune alarmele şi vom bloca ascensoarele.

— Aţi luat poziţie pe scara de evacuare?

— Da. Îi vom aştepta să coboare. Nu vor putea scăpa.

— Cine rămâne pe etajul ăsta?

— Două secretare în aripa sudică. Se află sub control şi gărzile de securitate le vor evacua când va începe să sune alarma.

— Foarte bine, Paul. Nu mă aşteptaţi, începeţi conform planului stabilit. Eu mai am încă de lucru aici.

— Dacă vrei, te ajut, şefule; ştii că mă pricep să obţin informaţii. Şi îmi plac fetele la nebunie. Zâmbind, bărbatul îi aruncă lui Karen o privire plină de apropouri.

— Nu, mulţumesc. Azi nu. Mă descurc şi singur.

Făcând un gest decepţionat, închise uşa după el.

— Cum aţi reuşit să introduceţi tot acest arsenal prin sistemul de securitate? Gărzile sunt din secta dumneavoastră, nu-i aşa? întrebă Karen.

— Într-adevăr, avem mulţi prieteni printre gărzile de securitate ale edificiului. Aceiaşi care,

atunci când va începe să sune alarma, vor deconecta telefonia internă. Nimeni nu va putea suna. Nimeni nu va putea comunica aici, înăuntru.

— Nu vă va servi la nimic. Davis şi oamenii lui vor folosi telefoanele mobile, afirmă Jaime.

Beck îl privi ca pe un elev retardat.

— Fireşte că s-a prevăzut totul! Suntem profesionişti, Berenguer; am adus un echipament care produce interferenţe în comunicaţiile telefonice fără fir, fie ele analogice sau digitale. Niciun cuvânt, niciun vaiet nu va ieşi din clădire.

Privirile lui Jaime şi ale lui Karen se încrucişară. Totul era pierdut. Beck şi Laura, aşezaţi în faţa lor, îşi ţineau pistoalele pe masă, dar bine strânse în mâini. Jaime observă că degetul arătător de la mâna dreaptă a lui Beck, ţinut pe trăgaci, avea o ciudată cicatrice care, despicând unghia în două, amintea de copita unui animal.

— Laura. Jaime o privi în ochi. Cum poţi să-mi faci aşa ceva, după atâţia ani în care am lucrat împreună?

— Şi tu ai lucrat mulţi ani cu White şi nu-ţi faci griji pentru ceea ce i-ai făcut.

— Dar el fura. Fir-ar să fie, Laura! Şi ai venit azi-noapte să sărbătoreşti cu noi! Ieri erai cea mai bună prietenă a noastră şi azi ne ameninţi cu arma!

— Eu n-am vrut să vin; asta nu-mi face plăcere. Dar superiorii mei au spus că trebuie să o fac şi iată-mă aici.

În acel moment începu să sune alarma cu un vaiet neliniştitor.

98

Gutierres simţea că nu e ceva în regulă. White se arăta arogant; azi nu părea omul care s-ar teme că ar merge la puşcărie sau că ar primi un glonţ pe la spate în poarta casei sale. Totuşi, ieri îi era frică. Ce s-a întâmplat în timpul nopţii? A vorbit cu ai

lui. Ce i-au spus ca să-l liniştească? Nimic juridic. Pe White nu îl salvau de închisoare, la ora asta, nici cel mai bun avocat, nici cea mai mare cauţiune. David putea face asta şi încă şi mai mult.

În mod instinctiv, începu să-şi numere efectivele. Cei şase oameni care făcuseră de gardă noaptea şi cei de mâine de acasă de la White se odihneau. Alţi opt aveau zi liberă, iar treizeci răspundeau de supravegherea ranch-ului. Crezuse că era totul sub control şi avea în clădire doar opt oameni. În plus, gărzile de securitate. Poate încă treizeci.

Nu-i intra în cap faptul că prietenii lui White ar încerca vreo acţiune în clădirea corporaţiei. Şi de ce nu? Dacă Berenguer avea dreptate, unul dintre ei i-a ajutat probabil pe cei care au pus bomba. Întrebarea era cât de loiale erau celelalte gărzi. Încăpăţânatul de Davis a vrut întotdeauna să aibă două corpuri de securitate independente şi nu l-a ascultat când i-a propus de atâtea ori să le unifice sub comanda sa. Gărzile şi-au arătat des rivalitatea faţă de pretorieni. Dar, acum, cât se putea avea încredere în ei?

Deodată, Gutierres simţi cum i se ridică părul de pe ceafă când îi trecuse prin minte o bănuială, un presentiment negru. Ridicându-se de pe scaun, ieşi grăbit din încăpere spre surpriza celor care încercau să-l facă pe White să mărturisească.

Luă telefonul şi îl sună pe pretorianul care păzea limuzina în garaj.

— Rob, e totul bine?

— Plictisitor de bine.

— Ai văzut pe cineva în ultima jumătate de oră?

— Mă rog, da, de fapt… Convorbirea se întrerupse.

Gutierres sună de mai multe ori fără să poată face legătura. Ranch-ul! Îi va aduce pe toţi cei disponibili!

Încercă de mai multe ori să vorbească cu ranch-ul la telefonul fix. Apoi la mobil. Nu avea ton. Era izolat! Atunci a început să sune alarma clădirii.

— Pe toţi dracii! spuse el, aruncând telefonul pe jos. Cum am putut fi atât de prost! E o cursă!

99

Auzind urletul alarmei, Jaime simţi că e începutul sfârşitului. Mâna lui o căuta pe a lui Karen, strângând-o cu putere. Ce mai conta acum că l-a folosit? Jaime ştia că între „cadavrele" pe care le-a menţionat Beck vor apărea şi ale lor. Nu-i păstra pică lui Karen pentru că l-a vârât în această aventură; dimpotrivă, acum o iubea şi mai mult, ştiind că totul se va încheia peste câteva clipe. A meritat osteneala, chiar cu un final trist; de la o existenţă monotonă, Karen l-a făcut să iubească, să sufere şi să se bucure de viaţă cu o intensitate niciodată resimţită până atunci. Opt secole în două săptămâni.

— Nu mai avem timp şi vreau informaţia pe care ţi-am cerut-o, Berenguer, insistă Beck. Dă-mi codurile de acces la Montségur.

— Ai nevoie să intri de o manieră nonviolentă la Montségur ca să pui în scenă actul vostru final de sinucidere a sectei, iar Laura nu cunoaşte codurile, adevărat? Beck înclină puţin din cap în semn afirmativ. Şi apoi, ce? Nu ne poţi lăsa în viaţă; ne vei asasina. Ce câştig dându-ţi codurile? N-ai cu ce să negociezi.

Beck aşteptă câteva clipe înainte de a răspunde şi o făcu încet, apăsând pe cuvinte:

— Ba da. Şi se numeşte durere. O să cer să vină Paul ca să se distreze puţin cu domnişoara Jansen. În faţa dumitale. Ori ea, ori dumneata îmi veţi da ce doresc. În scurt timp, te asigur. Daţi-mi-le acum şi veţi fi scutiţi în felul ăsta de suferinţă.

— Nu e timp pentru ca sălbaticul ăla de Paul să-i facă lui Karen ce i-a făcut Lindei Americo la Miami. Amenințarea nu servește la nimic.

În momentul acela, auziră de afară mai multe explozii. Au continuat un minut, apoi s-a făcut liniște.

100

Gutierres le dădu instrucțiuni oamenilor săi ca nimeni să nu părăsească etajul treizeci și doi și, după ce constată că ascensoarele erau blocate, se îndreptă repede spre sala de conferințe. În ciuda alarmei, nimeni nu se mișcase, iar zadarnicul interogatoriu al lui White continua. Fără să rostească un cuvânt, Gutierres îl apucă pe White de reverele hainei. White era corpolent, dar și Gutierres era la fel sau și mai corpolent, și, dintr-o smucitură, îl făcu să se ridice în picioare.

— Ce se întâmplă? repetă el.

— Nu știu. Cum să știu dacă mă aflu aici? White vorbea acum enervat și acoperindu-și obrazul cu mâna. Știu doar că sună alarma.

— Ce se întâmplă? Ce pun la cale prietenii tăi? Fălcile strânse erau singurul semn de tensiune de pe chipul lui Gutierres. Spune-mi tot ce știi; și cum scoți o minciună, îți tai boașele. Vorbește!

— Nu știu nimic. Îți jur.

În momentul acela, sună telefonul din sala de ședințe. Gutierres îl privi cu uimire, în vreme ce pretorianul care nota minuta reuniunii ridica receptorul.

— Este pentru dumneavoastră, spuse el, oferindu-i-l lui Gutierres.

— Gutierres.

Acesta recunoscu vocea lui Moore, șeful securității clădirii.

— Avem un incendiu provocat de o mică explozie la etajul șaisprezece în aripa sudică. N-a

putut fi încă ţinut sub control. Trebuie să evacuăm imediat clădirea prin scara de incendiu din nord. Urmând normele de securitate, ascensorul a fost blocat. Există ameninţări cu mai multe bombe; ieşiţi de acolo cât mai curând posibil.

— De ce nu funcţionează celelalte telefoane?

— Nu ştiu. Poate că incendiul a afectat unele linii. Ieşiţi acum!

— De acord. Mulţumesc.

Gutierres închise telefonul, ca să-l deschidă din nou şi să încerce să sune în exterior. Nu-i veni tonul. Încercă să-l sune chiar pe Moore. Nici acum nu avu ton. Liniile interioare încetaseră să funcţioneze.

— Nimeni să nu se mişte din sală! porunci el ieşind pe uşă.

Afară stabili poziţiile de pază pentru oamenii săi şi alese doi dintre ei ca să inspecteze ieşirea dinspre nord.

— Fiţi extrem de prudenţi, le spuse el; e posibil să ne aştepte.

101

— Laura, du-te să vezi ce se întâmplă, spuse Beck, auzind bubuiturile. Laura făcu gestul de a se ridica, dar înainte de a ieşi, se deschise uşa şi apăru un alt bărbat echipat asemănător celui dinainte. Era Daniel Douglas, fostul coleg al lui Jaime!

— A început deja distracţia, Daniel? întrebă Beck.

— Două gărzi de corp au ieşit pe scara de incendiu din nord. Îi aşteptam, am încercat să luăm cu asalt etajul douăzeci şi doi, dar erau pregătiţi şi ne-au primit cu focuri de armă. L-am vânat pe unul, individul a căzut mort pe scară, dar cei de sus ne-au respins, închizându-se bine pe dinăuntru. Mergem să plasăm încărcăturile explozive pe acoperiş. Apoi îi aruncă o privire triumfătoare lui

Jaime şi îi spuse: Te credeai foarte inteligent, Berenguer. Ai reuşit chiar să-l faci pe bătrân să te avanseze ca preşedinte, adevărat? Credeai că ne-ai doborât pe mine şi pe Păzitori. Ce tâmpit!

Jaime era surprins, ştia că Douglas era una dintre principalele persoane implicate în fraudă, dar nu şi l-a imaginat astfel, cu arma în mână în asaltul asupra edificiului corporaţiei. Îi susţinu privirea, dar nu răspunse. La tăcerea lui, Douglas îi spuse lui Beck:

— Termină repede cu ei.

— De acord. Dar tu, vezi-ţi de treabă; nu trebuie să amesteci în asta sentimentele tale personale. Continuaţi fără mine, conform planului; încă mai am treburi de rezolvat aici.

— De acord, Arhanghelule. Şi aruncându-le lui Karen şi lui Jaime un zâmbet satisfăcut, Douglas ieşi trântind uşa.

— Bine, pentru o dată ai dreptate, Berenguer. N-am timp să-l chem pe Paul ca s-o facă să vorbească pe prietena dumitale, dar o să-ţi povestesc programul. Primul glonţ va fi în stomacul fetei; al doilea, în intestine. Produc o moarte foarte lentă şi dureroasă. Ea va implora să moară şi o să fac în aşa fel încât să vezi tot; dumneata vei păţi şi mai rău decât ea. Beck îndreptă arma spre stomacul lui Karen. Laura, stai cu ochii pe Berenguer; să nu facă vreo prostie. Jaime, e ultima dumitale şansă să vorbeşti.

— Nu spune nimic. Karen vorbea calm. Oricum vom muri, iar durerea nu va dura veşnic. Prefer să sufăr fizic, decât să le dau satisfacţia unei victorii.

— Catara vrea să fie martiră, nu-i aşa? Bine, Berenguer. Ultima dumitale şansă; număr până la trei, şi trag. Unu. Beck se ridică de pe scaun, ţintind spre pântecele lui Karen.

Jaime văzu în expresia rece şi hotărâtă a bărbatului că acesta e un asasin şi că se delectează cu asta. O privi apoi pe Laura, care, tot în picioare,

palidă, dar hotărâtă, avea pistolul îndreptat spre el. Vedea sinistrul orificiu al ţevii ţintind spre stomac. Nu-i venea să creadă că asta este Laura pe care o cunoştea el; părea un coşmar şi se simţi cuprins de o sudoare rece.

Evaluă posibilităţile de a sări într-o parte ca să încerce să-i deruteze. Erau nule; l-ar ciurui imediat. Era imposibil să fugă din încăpere şi, chiar dacă ar fi reuşit, l-ar vâna pe culoar ca pe un iepure. Nu-i va face această plăcere lui Beck. Strânse mâna lui Karen şi ea îi răspunse în acelaşi fel.

— Doi. Beck rosti numărul ceva mai tare.

Jaime observa cum gândurile şi imaginile îi năpădeau mintea. Fir-ar să fie! De ce trebuie să se termine aşa? Încă o dată, nu! Amintirea morţii sale în bătălia de la Muret îi apărea limpede. Măcar atunci ştia unde greşise. Ce nu făcuse bine acum? Pierdea din nou! Cu iuţeala unui vârtej îi veniră în minte scene din copilăria lui, naşterea fiicei sale, Jenny, prima lui întâlnire cu Karen; şi intensitatea cu care a iubit-o şi cu care o iubeşte.

— Te iubesc, Karen, spuse el liniştit.

— Te iubesc, Jaime, răspunse ea.

— Şi trei.

Zgomotul surd al împuşcăturii prin amortizor se amestecă cu sunetul indecent de oase şi carne explodată. Într-un loc din birou, glonţul ricoşă după ce îşi îndeplinise menirea nefastă.

102

Cel de al doilea pretorian fusese nevoit să-şi abandoneze tovarăşul pe scară şi reuşi cu greu să se refugieze de împuşcături în spatele uşii blindate.

— A fost o cursă! exclamă Gutierres.

Îi ceru unuia dintre oamenii săi să-l supravegheze pe inspectorul Ramsey, care părăsise săliţa în care aştepta când auzise focurile de armă,

ca să nu intre în sala de şedinţe, şi se îndreptă cu paşi mari într-acolo.

Lovitura de pumn i-a spart buzele lui White, care se prăbuşi la pământ; Gutierres străbătuse distanţa de la uşă până la el atât de repede, încât matahala nu a avut timp să se ridice în picioare. Ceilalţi se ridicară de pe scaun ca să vadă cu un amestec de oroare şi ură cum îl călca Gutierres în picioare. Nimeni nu spuse nimic. Sinistra alarmă amortiza sunetul loviturilor şi vaietele lui White. Gutierres se simţi satisfăcut, trăgându-l de părul cărunt, îl făcu să se aşeze pe jos, pentru ca imediat să-i pună pistolul între buzele însângerate. Îi lovi gura până când White o deschise şi îi vârî ţeava armei până în fundul gâtului.

— Pentru ultima dată, ce se întâmplă? Şi lăsă câteva clipe să treacă, aţintindu-şi privirea în ochii holbaţi ai bărbatului. Apoi îndepărtă pistolul.

— Vor să-i ucidă pe toţi. Cuvintele ieşeau cu dificultate din buzele umflate. Vor ataca acest etaj.

— Câţi sunt?

— Poate vreo douăzeci şi cinci sau treizeci.

— Cum putem ieşi de aici?

— Nu puteţi. A fost luată în considerare orice posibilitate.

— Trebuie să luăm cu orice preţ legătura cu exteriorul. Gutierres se adresa pentru prima dată celor prezenţi. Păzitorii ne-au asediat şi au blocat telefoanele. În lipsa unui plan de acţiune ca să scăpăm, trebuie să ne străduim să cerem ajutor, încercaţi întruna să comunicaţi atât de pe telefoanele mobile, cât şi de pe cele fixe.

103

S-a întâmplat cu mare iuţeală; Beck nu terminase de pronunţat „trei” că Laura, mai rapidă, i-a pus pistolul la tâmplă, trăgând imediat.

Jaime văzu cum o masă de rămăşiţe însângerate ieşea prin partea dreaptă a capului. Pentru câteva secunde, Beck a rămas în picioare, încă având zâmbetul pe chip şi o expresie de surpriză. Braţul ţinând pistolul a căzut, în vreme ce trupul se prăbuşea lovind masa, înainte de a se nărui la picioarele scaunului. A rămas acolo, într-o poziţie ciudată, în genunchi pe jos, capul sprijinit de scaun şi o privire goală pierdută în tavan.

— Vorbim acum de majorarea salariului meu? Laura, cu mâinile în şolduri, ţinând încă pistolul, zâmbea arătându-şi dinţii cu o expresie de felină pe care Jaime nu-şi amintea să o fi văzut la ea, dar care îi era familiară. O privi cu uimire simţind o nesfârşită uşurare. Acum percepea mirosul prafului de puşcă. Situaţia era absurdă. Bine, ce se întâmplă cu majorarea mea? insistă Laura.

Jaime avu nevoie de timp ca să reacţioneze.

— Aprobată! exclamă în cele din urmă, admirându-i ciudatul simţ al umorului. Dar, mai întâi, ai multe de povestit.

— Nu e timp acum, interveni Karen, cu telefonul în mână. Beck avea dreptate. Toate liniile sunt întrerupte.

— Trebuie să-i ajutăm pe cei de sus, spuse Laura. Jaime, tu ai experienţă cu armele. Nu-i aşa?

— Oarecum.

— Şi tu, Karen?

— Nu.

— Atunci, Jaime, ia pistolul lui Beck, pune-ţi vesta lui şi atârnă-ţi de gât masca antigaze. Ştii cum funcţionează?

Jaime manevră masca, dând apoi din cap în semn afirmativ.

— Acum, cât timp se distrează cu explozibilii putem curăţa scara de incendiu de la nord pentru ca Davis şi oamenii lui să poată fugi.

— Un moment, Laura, o opri Jaime. De unde vor şti că noi suntem cei buni? Pretorienii vor trage în primul pe care-l vor vedea.

— Trebuie să riscăm, răspunse Laura. Dacă biruie asaltul, tot vom muri, chiar şi dacă am reuşi să fugim din clădire. Îi cunosc. Ne vor urmări toată viaţa, până ne vor termina.

— Există o alternativă, atrase atenţia Karen.

— Care?

— Cablajul interior al computerelor din clădire este independent de liniile telefonice, adevărat?

— Da.

— Să vedem dacă funcţionează poşta electronică internă.

— Mă îndoiesc că în această situaţie Davis ar pierde timpul citindu-şi mesajele, spuse Laura.

— Poate că o va face, afirmă Jaime. Cei de sus probabil că încearcă să comunice cu exteriorul oricum ar fi cu putinţă.

Înaintă cu paşi mari până la masa lui de scris şi tastând pe computer, intră fără multe probleme pe poşta internă a corporaţiei.

Scrise un mesaj adresat lui Davis cu copie pentru Gus Gutierres. Purta indicaţia URGENT şi avea drept titlu „Viaţă sau moarte".

„Aici e Jaime Berenguer. Ei sunt pe punctul de a sparge planşeul etajului dumneavoastră şi de a lansa gaze lacrimogene ca să vă facă să ieşiţi. Protejaţi-vă. Nu ieşiţi pe terasă, vă aşteaptă elicoptere. Avem două arme. Putem curăţa scara de la nord ca să coborâţi şi să luaţi poziţie aici." Jaime trimise mesajul rugându-se ca ei să-l primească. Laura şi Karen, în spatele lui, îşi ţineau răsuflarea, privind cu îngrijorare ecranul computerului, în vreme ce Jaime repeta trimiterile. Încercă de încă două ori, fără rezultat; timpul era în defavoarea lor. Se hotărâră să mai încerce pentru ultima dată înainte de a ieşi pe culoar.

104

Asediaţii de la etajul treizeci şi doi se străduiau cu disperare să comunice cu exteriorul. Gutierres se blestema pe sine însuşi că nu prevăzuse toată această poveste. Dar cine s-ar fi gândit? Nu şi-ar fi imaginat niciodată că ar putea cineva organiza un asalt în toată regula în clădirea corporaţiei. Ar fi trebuit să-l fi suspectat pe Moore, şeful securităţii, dar, chiar şi aşa, cum se putea întâmpla aşa ceva? Păzitorii trebuie că erau bine pregătiţi, foarte siguri de victorie, ca să îndrăznească atât de mult.

Depăna pe rând posibilele alternative de scăpare. Nimeni nu va percepe de afară sunetul împuşcăturilor, izolarea fonică internă va face ca zgomotul de abia să se audă în exterior. Ascensoarele erau blocate şi erau aşteptaţi pe scări. Puteau să iasă pe acoperişul edificiului şi să încerce să coboare în micile cabine pe care le utilizau muncitorii spălători de geamuri. Cu siguranţă că duşmanul luase deja în considerare această alternativă şi acum îi aştepta. Va folosi această cale când va epuiza toate posibilităţile de scăpare. Între timp, cel mai bine era să reziste acolo şi să încerce să ia legătura. Poşta electronică internă o fi şi ea întreruptă odată cu liniile telefonice. Va încerca dacă există ieşire spre exterior. În cel mai rău caz, dacă funcţionau cablurile, măcar ar putea lăsa în sistem un mesaj de acuzare, un testament. Poate că atacatorii nu-l vor putea şterge. Intră în poştă şi citi cu surpriză un mesaj la intrări: „Viaţă sau moarte”.

105

În sfârşit, o notă de la Gutierres! Pretorianul, disperat, o fi încercat să trimită mesaje de ajutor în exterior când l-a primit pe al său.

Pe Jaime îl surprindea faptul că Păzitorii omiseseră acest lucru. Poate că n-au reuşit să

deconecteze cablajul la ultimele două etaje sau poate că plănuiau să şteargă mesajele în centrala de poştă electronică internă, odată ce ne-ar fi ucis pe toţi, se gândea el.

„Aici e Gutierres. De unde să ştiu că sunteţi dumneavoastră şi că nu e o cursă?”

— Fir-ar să fie, acum ticălosul ăsta n-are încredere! exclamă Jaime, forţându-se să se gândească. Ce-i putea spune lui Gutierres pentru ca acesta să ştie că într-adevăr el este? Scrise răspunsul. În spaniolă. Ştia că Gutierres înţelege. „Ieri i-am cerut lui Davis că vreau să-mi păstrez secretara. Mi-a spus să nu-l deranjez cu prostii şi să vorbesc cu Andersen. Dumneavoastră nu eraţi acolo, şi nici White; verificaţi cu Davis şi cu Andersen. Şi va trebui să aveţi încredere sau să vă consideraţi un om mort. Ne veţi recunoaşte pentru că purtăm un şerveţel roşu peste vesta antiglonţ. Peste un minut vom curăţa scara.”

Atunci, o explozie răsună pe culoar. După un minut, încă una mai departe. Din nou, una aproape; făceau să explodeze porţiuni din tavan ca să lanseze gazele.

Jaime trimise mesajul şi, scoţând dintr-un sertar nişte şerveţele roşii de hârtie, îi dădu două Laurei.

— Pune-ţi un şerveţel când vor coborî cei de sus. Acum mergem afară; cu masca pusă, Păzitorii nu ne vor recunoaşte.

— Gutierres spune că e de acord! strigă Karen, care manevra acum computerul.

— Îmi pare rău, Karen, spuse Laura, luând iniţiativa. Trebuie să ieşim, dar nu sunt decât două seturi de veste, măşti şi arme. Nu poţi veni cu noi. E prea periculos, la fel şi dacă rămâi aici. Vor veni să vadă ce a păţit Beck.

— Va trebui să te ascunzi într-un loc ca să nu te vadă, interveni Jaime. Ştiu unde! Am golit dulapurile de lucrurile lui White. Dacă scoatem

rafturile de la cel din spatele mesei, o să încapi înăuntru.

Fără alte comentarii, Jaime se duse la dulap, îl deschise, scoase poliţele şi le puse în alt dulap, şi acesta în curs de golire. Karen intră şi constatară că încape, dar în poziţie aplecată pe jumătate.

— Într-o zi o să mă răzbun pentru această ofensă, Jaime, încercă ea să glumească. Te rog, nu închide cu cheia! O să ţin uşa pe dinăuntru. Baftă! Te iubesc. Să ne ajute Dumnezeul cel bun!

Sărutându-i buzele, Jaime retrăi zbuciumul lui Pedro la despărţirea de Corba. Apoi închise uşa cu grijă, şoptind un „Doamne, ajută”.

— Să mergem acolo! îi spuse Laurei punându-şi masca de gaze.

*

Când au ieşit pe culoar, au găsit deschisă uşa de la scara de evacuare, situată la câţiva metri în dreapta lor. Mai în fund, într-o zonă dintre birouri, văzură moloz pe jos şi o spărtură în tavan, sub care erau cinci oameni cu veste antiglonţ şi măştile deja puse. Unul se pregătea să lanseze, spre etajul de sus, prin gaura din tavan, o grenadă cu gaze, iar ceilalţi îl acopereau.

Daniel Douglas şi un alt bărbat, încă fără mască şi înarmaţi cu puşti, plasaţi între uşă şi grupul celorlalţi, priveau operaţiunea. În spatele lor, pe culoar, aproape în faţa ascensoarelor, putură vedea mai mulţi atacatori sub o altă spărtură în tavan.

Jaime simţea cum îi curge adrenalina prin sânge şi îi zvâcneau tâmplele. Nu simţea frică, ci doar nelinişte pentru Karen şi o intensă agitaţie; o urmă cu paşi iuţi pe Laura, care intra pe scara de incendiu. Unii Păzitori îi priviră fără să reacţioneze; masca şi vesta erau o deghizare excelentă.

Pe un palier al scării, înainte de a ajunge la etajul superior, puseseră o masă în chip de baricadă şi doi bărbaţi se ascundeau în spatele ei

cu armele îndreptate în sus, aşteptând să iasă grupul lui Davis. Cu costumul lui elegant mototolit, unul dintre pretorieni era întins pe porţiunea scării care continua în jos. Avea ochii deschişi şi cămaşa albă pătată de sânge. Jaime îl recunoscu pe cel care scria actele la şedinţa din ziua anterioară. Un al treilea bărbat cu vestă antiglonţ şi puşcă cu ghinturi le ieşi în întâmpinare.

— Aţi lansat deja gazele? întrebă cel cu accent newyorkez, văzându-i cu masca pusă.

Era individul acela tânăr cu aspect de sadic, numit Paul. Drept singur răspuns, Laura îi puse pistolul cu amortizor pe faţă şi trase. Tipul căzu spre spate, în vreme ce ea se lansa pe scări în sus, urmată de Jaime. Cei doi bărbaţi din spatele mesei observară că se întâmplă ceva şi unul întoarse capul. Laura, la doi metri, îl nimeri dintr-un foc. Celălalt încercă să se răsucească, iar Jaime trase cu pistolul. Glonţul se lovi de masă. Când bărbatul îl ţinea în bătaia ţevii, Laura îi plasă un glonţ exact în mijlocul frunţii. Jaime era impresionat; Laura era o trăgătoare de elită şi îşi păstra un admirabil sânge rece.

Ridicându-şi masca, Jaime îi atrase atenţia:

— Ai grijă, acum vor ieşi pe uşă!

Laura luă o puşcă cu ţeava scurtă şi muniţiile din buzunarele mortului, apoi coborâră spre uşă. În prag, apărură cei doi bărbaţi de pe culoar. Laura trase cu siguranţă în primul, iar detonaţia produse un zgomot asurzitor; cel de al doilea era Daniel şi trase cu puşca lui, dar primul glonţ se pierdu în tavan. Cele două gloanţe pe care i le trimise Jaime nimeriră în vesta antiglonţ şi într-un picior. Tipul, în cădere, trase din nou, dar nu nimeri nici el. Laura şi Jaime răspunseră în acelaşi timp şi faţa lui Daniel se umplu de sânge. Jaime nu simţi milă, doar uşurare.

— Ia acum puşca. Este o Remington 870, excelentă de la distanţă mijlocie. Şi să nu uiţi

cartuşele! îi spuse Laura, scoţându-şi masca şi lăsând-o să-i atârne de gât. Trebuie să acoperim intrarea.

— Şerveţelul! îi atrase atenţia Jaime, auzind zgomot de sus. Amândoi îl atârnară de spatele vestei.

106

— Răsturnaţi mesele şi protejaţi-vă în spatele lor! strigă Gutierres. Vor arunca în aer planşeul!

Dar el continua să tasteze pe computer, impasibil la explozii. Din fericire, covoarele amortizau bucăţile de tencuială şi nimeni nu fusese rănit. Aveau puţin timp la dispoziţie.

Gutierres dădu ordin să se grupeze lângă uşa scării de incendiu de la nord şi îi spuse lui Bob, pretorianul mai corpolent, să-l ajute pe White, care aproape că nu putea merge. Ca să prevină o altă încercare de asalt, au aşezat mai multe mese ca o baricadă în faţa uşii. Erau doar două măşti de gaze în caz de incendiu şi şeful pretorienilor le-a rezervat pentru Davis şi pentru el însuşi. Ceilalţi trebuiau să facă rost de prosoape udate la toaletă.

Aşteptară aşa câteva minute. Se auziră focuri de armă pe scară şi, la sfârşit, Gutierres spuse:

— Să ieşim. Mike şi Richy, voi, primii. Eu vă urmez şi, apoi, dacă totul este bine, ceilalţi. La urmă, Charly şi Dan, protejându-l pe domnul Davis.

107

Laura şi Jaime putură auzi o nouă explozie în altă parte a clădirii; Păzitorii or fi aruncând în aer poarta sud a scării de incendiu şi or fi atacând etajul superior.

Jaime observă că Gutierres şi unul din oamenii lui coborau, mişcând masa ca să le facă loc celorlalţi; alt pretorian, Mike, punându-şi vesta unuia mort, luă o puşcă şi se aşeză lângă Jaime.

Între timp, Gutierres dădea instrucţiuni pe scară:

— Inspectore Ramsey, luaţi o puşcă şi plasaţi-vă în spatele fetei.

Ramsey îi dădu ascultare, aşezându-se lângă Laura, astfel că aşa avea câte doi apărători de fiecare parte. În vremea asta, sus, îl îmbrăcau pe Davis cu vesta unui cadavru. Fumul îi afecta deja şi începeau să tuşească.

— Dan, aşază-l pe White în faţa uşii; să ne acopere trecerea.

Matahala vru să opună rezistenţă, dar Dan îl lovi de două ori cu patul revolverului. Până la urmă, începu să se clatine în faţa uşii, cu pretorianul supraveghindu-l cu pistolul scos din teacă. White părea pe punctul de a se prăbuşi şi nu mai opuse rezistenţă. Jaime aproape că nu putea recunoaşte faţa umflată şi însângerată a fostului său şef şi se surprinse pe sine însuşi fiindu-i milă de el. Gărzile de corp îl făcură pe Davis să treacă aproape pe sus, prin faţa uşii periculoase, prin spatele lui White, cu Gutierres care-l acoperea cu propriul său trup. Bătrânul părea mai mărunţel decât oricând.

— Am o datorie faţă de dumneavoastră, Berenguer, îi spuse lui Jaime când trecu pe lângă el.

În spatele lui Davis coborau Cooper şi Andersen. Îi urma Ruth, administratoarea etajului, cu doi pretorieni încheind alaiul, urmăriţi de fumul care năpădise deja etajul superior. Reuşiseră să închidă uşa de sus exact când Păzitorii încercau un nou atac de la etajul inferior cu un foc încrucişat.

Împuşcături, înjurături şi vaiete se amestecară cu urletul sinistru al alarmei clădirii, şi când de pe scară se răspundea focului, se porni un intens

schimb de împuşcături. Mai mulţi atacatori căzură în faţa uşii, iar ceilalţi se retraseră fără să înceteze să tragă. Vaietele continuau înăuntrul şi în afara scării. Jaime o privi pe Laura; nu era rănită şi ea îi făcu semnul de „totul merge bine” cu degetul mare în sus. Continua să aibă aceeaşi stranie impresie despre ea.

Inspectorul Ramsey, fără vestă antiglonţ, se protejase în spatele Laurei şi era bine, dar Mike, pretorianul, era prăbuşit la pământ. Avea o rană la piciorul stâng care sângera din abundenţă. Dar nu el era cel care se plângea. Schimbul de focuri îl nimerise din plin pe White, care se prăbuşise, şi pe Cooper, care a avut ghinionul să treacă în acel moment. Cooper, rănit în pântece, se tăvălea urlând de durere, iar Ruth ţipa îngrozită văzând răniţii. Cu pieptul plin de sânge şi căzut pe o parte, lui White îi curgea sânge pe gură; era pe moarte. Jaime se gândi că moartea lui fusese o execuţie; privirea lui Gutierres îi dădu certitudinea. Nu vorbise şi nici nu o va mai face.

— Coborâţi masa! strigă Gutierres celor doi pretorieni de sus.

Ramsey îi împinse pe Ruth şi pe Andersen, făcându-i să treacă peste trupurile ce zăceau pe jos şi trimiţându-i pe scări în jos, departe de primejdie.

Cei doi pretorieni aşezară măsuţa astfel încât să-i apere de împuşcăturile trase de la uşă şi de sus, de pe scări; Laura luă puştile morţilor şi li le aruncă. Unul dintre cei căzuţi pe prag mişcă un braţ, încercând să se ridice cu un vaiet slab, dar din spatele mesei un pretorian îi zbură capul cu un foc de armă.

— Au intrat deja sus, îi spuse Jaime lui Gutierres. Vor descoperi în curând că am fugit pe aici şi vom fi între două focuri. Trebuie să coborâţi.

— Pericolul este la ieşirea în hol şi în stradă, comentă Gutierres, căzut pe gânduri. Dacă Moore, şeful securităţii edificiului, este duşman,

majoritatea gărzilor de securitate sunt şi ei. Întreruperea comunicaţiilor trebuie că îi afectează şi pe ei; trebuie să profităm şi să coborâm înainte de a-şi da seama. Vom încerca să fugim în limuzina blindată.

— Această scară de incendiu se termină în hol, iar porţile de coborâre la garaj sunt întotdeauna închise, îi atrase atenţia Jaime.

— Noi ştim cum să le deschidem, răspunse Gutierres. Să plecăm de aici înainte de a fi atacaţi şi de sus!

— Un moment, Gutierres! Jaime îl opri. Avem doi răniţi şi nu-i putem lăsa aici ca să fie asasinaţi.

— Misiunea mea este să-l protejez pe Davis; îmi pare rău, dar n-o să-i risc securitatea pentru răniţi. Să mergem!

— Nu; eu nu merg, îl anunţă Jaime. Şi Karen este aici. No las.

— N-o să ne certăm. Rămâneţi dacă doriţi! Vă mulţumesc dacă ne acoperiţi spatele. Ceilalţi, jos! spuse el aproape şoptind ca să nu fie auzit de duşman. Bob şi Charly, deschideţi calea; în spate, inspectorul Ramsey, apoi Richy cu Davis şi ceilalţi în urma lor.

Grupul începu să coboare scările.

— Eu rămân cu Jaime, afirmă Laura.

— Şi eu rămân, spuse Ramsey.

— Dumneavoastră nu puteţi, obiectă şeful gărzilor de corp. Avem nevoie de dumneavoastră jos ca să coordonaţi cu poliţia de îndată ce vom putea ieşi; trebuie să ne însoţiţi.

— Nu-i voi lăsa pe aceştia doi să-i apere singuri pe răniţi, insistă Ramsey. Dumneavoastră veţi şti să vă descurcaţi bine cu poliţia.

— Nu. Fără dumneavoastră, poliţia va întârzia în coordonarea atacului şi indivizii ăia vor putea fugi. Locul dumneavoastră este afară. Nu e nevoie să vă dovediţi aici curajul; e tot atâta pericol jos, cât şi sus.

— Îmi pare rău, nu-i abandonez.

— Nu putem pierde timpul certându-ne; vă propun un schimb, negocie Gutierres. Îl las aici pe unul din oamenii mei, iar dumneavoastră ne însoţiţi. Un om pentru un altul. Ce ziceţi?

— De acord, acceptă Ramsey.

— Dan, tu rămâi. Baftă, băieţi!

Şi Gutierres îl urmă pe Ramsey pe scări în jos.

108

Coborâră scările în viteză, dar fără să alerge. Bob şi Charly, în fruntea marşului, purtau puştile şi vestele antiglonţ de la cadavre; îi urma Ramsey.

— După Davis, dumneavoastră sunteţi persoana cea mai importantă pentru succesul operaţiunii, insistă Gutierres când Ramsey refuză să îmbrace vesta. Fără dumneavoastră coordonând poliţia, indivizii ăia vor fugi.

Ramsey îşi puse vesta în silă şi trase o înjurătură când se pătă cu sângele fostului proprietar.

Personalul evacuase clădirea pe scările de incendiu, aşa că găsiră întredeschise uşile de acces la etaje pe măsură ce coborau. Bob şi Charly făceau cu schimbul. Primul închidea uşa şi îşi lipea trupul de ea ca să împiedice să poată fi deschisă din nou şi să fie surprinşi când ar fi trecut Davis. În acelaşi timp, Charly făcea aceeaşi operaţie cu următoarea uşă. De îndată ce Davis trecea şi uşa rămânea sub controlul lui Gutierres, Bob o lua la fugă înaintea alaiului şi bloca următoarea uşă liberă. Andersen îl preceda pe Davis şi imediat lângă acesta se mişca Richy, cel de al treilea pretorian, încercând tot timpul să-l acopere pe bătrân cu trupul său, în cazul unui posibil atac. Ruth şi Gutierres închideau alaiul.

Ajunseră aşa până la primul etaj, unde Gutierres trecu în frunte ca să organizeze următorul pas. La parter erau două uşi, una spre holul de la intrarea principală, iar cealaltă dădea în exterior, în grădina ce înconjura clădirea; între cele două, era un palier larg, apoi scara continua până la parcările subterane.

Gutierres îl trimise pe Richy să închidă uşa spre hol, care era întredeschisă, în vreme ce Bob şi Charly alergau să cerceteze poarta exterioară spre grădină, pe care nu o puteau vedea de pe poziţia lor pe scară. Temerile lui Gutierres se confirmară când îl văzu pe Nick Moore cu patru gărzi înarmate cu puşti supraveghind zona exterioară. Din fericire, nu se aşteptau ca grupul să apară pe acolo şi doar doi dintre ei aveau posibilitatea de a vedea uşa.

— Porniţi! şopti Charly, iar Gutierres se lansă în fugă pe scări în jos, purtându-l efectiv pe sus pe Davis; ceilalţi îi urmară, în vreme ce Bob încerca din răsputeri să închidă uşa spre grădină, care se blocase într-un fel oarecare. Gărzile dădură semnalul de alarmă colegilor lor, care făcură gestul de a-şi îndrepta armele spre ei.

— Nu mişcaţi sau tragem! strigă Charly.

Pentru câteva clipe păru că gărzile ezită, dar, când Moore se răsuci cu pistolul în mână, Charly şi Bob începură să tragă. Ramsey şi Andersen trecuseră deja când s-au auzit împuşcăturile, iar Ruth se dădu înapoi, sus pe scară. Richy, care păzea uşa spre hol, nu purta vestă antiglonţ şi fu lovit în plin. Moore, rănit la un picior, căzu cu două dintre gărzi, iar ceilalţi se aruncară la pământ, trăgând pe deasupra trupurilor tovarăşilor lor. Charly şi Bob reuşiră să se retragă din dreptul uşii fără să fie răniţi şi rămaseră să asigure ariergarda grupului.

Între timp, Gutierres reuşise să deschidă poarta de acces către primul nivel al parcării. Îi lăsă să treacă pe cei cinci supravieţuitori şi închise

poarta, întrebându-se neliniştit dacă vor putea ajunge la limuzină.

109

Grupul de sus îşi organiză apărarea. White părea mort şi l-au lăsat pe palier lângă celelalte cadavre ale atacatorilor. Jaime şi Dan l-au mutat pe Bob Cooper, în ciuda rănii sale urâte din pântece, pe palierul de la etajul inferior al scării; sângera din abundenţă şi urla de durere. Nu a încetat să geamă nicio clipă.

Laura îl ajută pe Mike, pretorianul rănit, tot până pe palier; îi făcuseră un garou şi el suporta durerea cu stoicism, ţinând revolverul strâns cu putere în mâna dreaptă. Chiar pierzându-şi poziţia avantajoasă faţă de etajul treizeci şi unu, hotărâră să instaleze măsuţa distrusă care le servea de baricadă cu o treaptă mai jos de palier; golul scării era foarte îngust şi noua poziţie le permitea o bună apărare dacă atacul venea atât de la etajul superior, cât şi de la uşa care era în continuare deschisă, în spatele parapetului creat de măsuţă, umăr lângă umăr, şi cu Laura la mijloc, erau pregătiţi să aştepte atacul.

— Şi eu mi-am retrăit viaţa din secolul al XIII-lea, o auzi Jaime spunând în şoaptă.

— Poftim?

— Am fost o credincioasă fidelă Păzitorilor, cum a fost şi tatăl meu. Laura vorbea cu delicateţe, aproape confesându-se. White te-a influenţat ca să mă iei ca secretară şi m-au convins să mă infiltrez printre catari. Am fost la centrul lor de reuniuni din Whilshire Boulevard, am spus că auzisem vorbindu-se despre ei şi că doream să-i cunosc mai bine. Încetul cu încetul, i-am câştigat încrederea lui Kepler; îl interesau informaţiile pe care i le ofeream despre Corporaţie, inclusiv despre Jaime Berenguer. La rândul lor, Păzitorii erau şi ei

încântaţi de ceea ce le povesteam atât despre catari, cât şi despre corporaţie.

— Coincide cu ceea ce a spus Beck.

— În parte. Pentru că, în ciuda refuzului meu iniţial, predicile lui Dubois m-au pus pe gânduri. Într-o bună zi, m-au condus cu ochii legaţi la Montségur, am fost în peşteră în faţa tapiseriei cu potcoavă şi m-am pomenit trăind în secolul al XIII-lea. Am resimţit o impresie teribilă. Asta n-am povestit-o Păzitorilor şi nici celelalte experienţe pe care le-am trăit. Când mi-am încheiat ciclul, şi după o perioadă de introspecţie, m-am hotărât să cred în adevărul învăţăturilor catarilor. I-am mărturisit lui Dubois despre lucrătura sectei Păzitorilor şi, de atunci, am început să-l informez pe Kevin despre ei.

— Aşadar, Karen ştia că tu eşti de-ai noştri şi că agentul FBI este inamicul.

— Da. Ştia de mine, dar nu despre Beck. Totul a decurs foarte repede; de abia azi-noapte, după petrecere, Păzitorii mi-au atras atenţia că astăzi avea să se întâmple ceva şi că trebuia să-i dau ascultare întru totul lui Beck. Până în momentul acela nu ştiam că omul ăla face parte din sectă.

— Ai fi putut să mă anunţi.

— Despre ce? Nu ştiam că vor îndrăzni atât de mult. În plus, graţie faptului că aţi acţionat cu naturaleţe, sunteţi astăzi în viaţă.

— E adevărat. Jaime medita la cele auzite rămânând cu privirea aţintită pe palier, de unde aştepta un nou atac. Deodată, amintindu-şi primele cuvinte enigmatice ale Laurei, vru să ştie mai mult. Dar, spune-mi, m-ai recunoscut în secolul al XIII-lea?

— Da.

— Şi eu te-am cunoscut pe tine?

— Da.

Deodată, uşa de la etajul superior începu să scârţâie. Dan îi dădu un cot Laurei.

— Încetaţi să mai şuşotiţi şi fiţi atenţi.

110

Gutierres constată că, în pofida normelor de evacuare în caz de bombă sau de incendiu, li se permise angajaţilor să-şi scoată maşinile. Grupul traversă fără incidente parcarea pustie şi, scoţând un mănunchi de chei, şeful pretorienilor reuşi să deschidă poarta metalică de acces la zona rezervată pentru automobilele preşedinţilor, unde erau câteva de capacitate cilindrică mare.

Le luară prin surprindere pe cele două gărzi care păzeau limuzina şi care, văzându-se ameninţaţi cu arma, se mărginiră să ridice mâinile. Acolo, pe pardoseală, cu faţa în jos, văzură trupul pretorianului care păzea garajul. Mort.

Ramsey le puse cătuşe gărzilor, în vreme ce pretorianul deschidea portiera limuzinei. Davis şi Andersen se instalară pe bancheta din spate, iar Gutierres, căutând ceva ciudat, se uită sub maşină, verifică broaştele, motorul, portbagajul şi exteriorul. Simţindu-se sigur, se instală la volan, iar Ramsey se aşeză lângă el. Apoi, folosind telecomanda, vru să deschidă poarta garajului: fără succes; poarta nu răspundea la comenzi. Le dădu instrucţiuni lui Charly şi lui Bob să se grăbească să acţioneze mecanismul manual de deschidere.

Când poarta se deschisese pe jumătate, constatară că la capătul rampei două maşini aşezate de-a curmezişul blocau ieşirea. Gutierres dădu înapoi până când aproape că atinse peretele garajului. Aşteptă ca poarta să fie deschisă complet şi spuse:

— Legaţi-vă centurile şi ţineţi-vă bine, ieşirea va fi violentă.

Acceleră şi, în spaţiul de numai vreo cincizeci de metri şi în ciuda înclinării rampei, reuşi să bage în viteza a treia. Impunătoarea masă a limuzinei

blindate lovi cu toată puterea cele două maşini lipite una de cealaltă şi, în urma impactului, acestea se deplasară vreo doi metri. Deşi grav avariate, încă blocau ieşirea. Limuzina îşi pierdu bara de protecţie, dar caroseria părea să nu fi fost afectată.

Gutierres lăsă maşina să o ia înapoi pe rampă până ajunse la peretele din fund. Afară se auzeau împuşcături; Bob şi Charly le-or fi ţinând piept gărzilor; acceleră din nou, izbind încă o dată cu o forţă năprasnică cele două maşini. Acestea fură aruncate câţiva metri mai încolo, lăsând trecerea liberă, dar motorul se gripă. Acum gloanţele ricoşau de geamuri şi se loveau de partea de jos a maşinii ţintind pneurile.

Când Gutierres porni maşina, o lansă cu cea mai mare viteză spre bulevardul mărginit de palmieri. Claxona întruna şi, trecând pe roşu de primul semafor, îi spuse lui Ramsey:

— Inspectore, vreţi să verificaţi dacă mobilul dumneavoastră funcţionează bine aici?

Ramsey făcu uşor legătura telefonică şi începu să dea instrucţiuni.

*

Gutierres îl observa îngrijorat pe şeful său prin retrovizor; acesta nu rostise niciun cuvânt de foarte mult timp. Nici măcar nu răspundea la trăncăneala agitată a lui Andersen; avea privirea rătăcită, de parcă ar fi fost deprimat. Să fi suferit un şoc? Ca pe oricare fiinţă omenească, vârsta îl afecta şi aceea nu era o aventură potrivită pentru cei aproape optzeci de ani ai săi. Bătrânul era cufundat în propriile lui gânduri. Concentrat.

— Gus, spuse el după o vreme.

— Da, domnule Davis.

— Vreau să-l găseşti pe cel mai bun scenarist al nostru. Pe Sheeham sau pe Weiss. Mai bine pe Sheeham. Vreau să-l văd mâine negreşit.

— Da, domnule, răspunse Gutierres uimit.

— Aici e material pentru un bun film de acţiune, iar decorurile vor costa puţin.

Gutierres zâmbi văzând prin retrovizor strălucirea din ochii lui Davis. Bătrânul continua să fie în formă.

111

— Nu trageţi până nu-i vedeţi la faţă, spuse Laura cu o voce liniştită. Dan, tu tragi la picioare, Jaime şi cu mine, la cap. Când cad, trebuie să ne asigurăm că sunt morţi.

Tăcură cu toţii. Alarma continua să sune şi de jos se auzeau vaietele lui Cooper.

Cei de sus se mişcau cu grijă. Un bărbat cobora precaut, răsucindu-se în cotul scării; era înarmat şi avea pusă masca de gaze. Îl urma un altul. Cei de jos traseră un foc de armă şi tipul căzu de-a berbeleacul pe trepte până la palierul scării, în faţa mesei. Celălalt o luă la fugă.

— Nu l-am nimerit pe al doilea, spuse Jaime.

— Au căzut cel puţin zece din oamenii lor, comentă Laura. Socotindu-i pe cei veniţi din afară şi gărzile de securitate a edificiului, n-or fi mai mult de treizeci şi cinci, iar Beck e mort. Ar trebui să-şi dea seama că au eşuat.

— Or mai fi având încă speranţa să pună mâna pe Davis, comentă Dan.

În momentul acela, auziră mai multe împuşcături, chiar în spatele lor. Primii aveau pistoale, dar îi urmară doi cu puşti.

— Dan, Jaime, jos! strigă Laura.

Când ajunseră, văzură că uşa de la etajul inferior era întredeschisă. Mike, care zăcea pe palier, se ridică pe jumătate şi, cu pistolul în mână, le spuse cu o voce slabă:

— Au încercat să atace de la etajul treizeci, dar i-am respins. Sunt sigur că pe unul l-am nimerit.

— Avem noroc că nu pot să comunice şi să lanseze atacuri coordonate, spuse Jaime. Dan, rămâi cu Mike. Eu mă întorc la Laura.

Tocmai când Jaime se întorcea cu spatele ca să urce, se încerca un nou atac dinspre etajul treizeci şi unu. Laura trăgea şi ea, iar Jaime simţi o lovitură puternică în umărul drept şi căzu spre spate, dar, din fericire, dădu cu spinarea de perete; vesta îi salvase viaţa. Laura, bine ascunsă în spatele măsuţei, continua să tragă cu îndemânare, iar ceilalţi se retraseră. Jaime, înfrângându-şi durerea, reuşi să ajungă în spatele mesei.

— Sunt nişte fanatici încăpăţânaţi, se plânse Laura, îngrijorată. Dacă mai continuă aşa, până la urmă tot îşi vor atinge scopul de a ne lichida, sper doar să nu încerce cu explozibili.

— A trecut deja destul timp pentru ca Davis şi oamenii lui să fi scăpat. În continuare, Jaime începu să ţipe: Hei! Sunteţi pierduţi, dobitocilor! Davis a plecat! Poliţia e pe drum încoace! Aveţi puţin timp ca să vă salvaţi cururile!

Nu primi alt răspuns decât pe cel al alarmei şi vaietele răniţilor.

— Tu crezi că o să funcţioneze? întrebă Laura.

— E singurul lucru pe care-l putem face. Şi începu să strige din nou: Ieşiţi fuga acum, cât mai puteţi! Davis a scăpat din clădire! Sunteţi pierduţi!

Ceva căzu rostogolindu-se pe trepte. Jaime se ascunse instinctiv în spatele mesei:

— Măştile! strigă Laura, care nu se mişcase. O grenadă lacrimogenă!

Jaime îşi puse masca şi îi făcu un semn Laurei să îl acopere. Apoi, cu patul puştii, împinse cu grijă grenada fumegândă, făcând-o să cadă pe golul scării. Când se întoarse lângă Laura, umerii lor se atinseră şi rămaseră aşa într-o tăcere silită. Gândurile lui Jaime reveniră la iubita lui. Karen! Dumnezeule! Numai de-ar fi bine Karen! Ea cunoştea rolul Laurei, iar pe el îl folosise, cum a

spus Beck, dar nu mai avea importanţă; de l-ar iubi măcar un strop din cât o iubea el pe ea, şi ar ierta-o.

Laura. Lucrau împreună de ani de zile. Monotonie, plictiseală şi, deodată, asta. Cine este ea cu adevărat?

Trecură vreo zece minute de aşteptare încordată şi nu se întâmplă nimic. Blestemata de alarmă continua să răsune neliniştitor şi vaietele lui Cooper nu se mai auzeau; Jaime nu mai putea suporta. Atinse umărul colegei sale şi îi făcu un semn, indicându-i că el merge la etajul treizeci şi unu, ea clătină din cap şi îi făcu un gest să mai aştepte. Jaime rămase pe loc. Fumul nu mai era aşa dens. Cinci. Încă şase minute. Nu mai suporta neliniştea pentru Karen, nu mai suporta blestemata de mască pe faţă. În cele din urmă, se ridică în picioare. Laura îi făcu semn că merge şi ea. Trecură peste masă, cu pistoalele îndreptate spre palierul de la etajul treizeci şi unu. Nu era nimeni în faţa uşii. Laura cercetă scara spre etajul de sus, dar şi acolo era pustiu. Jaime simţea că inima îi sare din piept. Numai de-ar fi bine Karen! Săriră peste grămada de cadavre şi intrară pe culoar. Nimeni. Aparent, Păzitorii fugiseră în mare grabă din zonă, părăsind cadavrele. Jaime o porni spre noul lui birou, urcând câte trei trepte deodată.

*

Uşa era închisă şi, când intrară, văzură că gazele nu ajunseseră până acolo. Cadavrul lui Beck era întins pe jos, cineva fusese acolo şi îl mişcase din loc. Jaime îşi scoase masca şi ciocăni cu degetele în dulapul în care era refugiată Karen. Nu primi răspuns.

— Karen, primejdia a trecut. Eşti bine?

O chemă din nou şi uşa se deschise puţin, apoi mai mult. Karen era acolo, cu o expresie îndurerată, şi adusă de spate.

— Nu.

— Ce ai păţit? întrebă Jaime alarmat.

Ieşind, Karen îi dedică un zâmbet cu gura până la urechi.

— Mi-am rupt două unghii ţinând închisă pe dinăuntru uşa afurisitului ăstuia de dulap, spuse ea înainte de a-l îmbrăţişa.

VINERI

112

— De ce ar trebui să presupun că voi, catarii, sunteţi mai buni decât Păzitorii? îl întrebă Davis. Jaime îl privi şi furculiţa se opri la mijlocul drumului spre gură.

„Va fi o masă prietenească”, îl anunţase Gutierres atunci când l-a invitat. Şi acum se afla faţă în faţă cu bătrânul, în luxosul său salon-sufragerie care se întindea fără întrerupere pe o enormă suprafaţă înconjurată de pereţi din sticlă, ocupând bună parte din aripa de sud a etajului treizeci şi doi din clădirea corporaţiei. Acolo, stricăciunile de pe urma încercării de atac fuseseră neînsemnate şi au fost reparate primele.

Un decor îngrijit împărţea spaţiul, cu o minimă prezenţă a pereţilor, în mai multe ambienturi permiţând concentrarea în birou, relaxarea în sufragerie şi petreceri cu sute de invitaţi într-o amplă cameră de zi. Antichităţi, opere de artă modernă şi un mobilier eclectic se combinau cu gust şi cu stil.

Ferestrele mari ofereau o privelişte într-un unghi de peste o sută optzeci de grade, în care oceanul strălucea pe fundal, dincolo de Santa Monica şi chiar peste Palos Verdes, la sud. Azi era o zi senină şi strălucitoare, iar Ruth coborâse câteva perdele ca să atenueze intensa lumină a soarelui.

— Graţie catarilor aţi descoperit o fraudă în valoare de milioane, viaţa v-a fost salvată şi s-a evitat ca o sectă fundamentalistă să controleze corporaţia. Vi se pare puţin? răspunse Jaime.

— E adevărat, dar catarii au obţinut o putere mai mare. Cum să ştiu că nu vor încerca acelaşi

lucru ca şi Păzitorii?

— Eu sunt singurul care am câştigat putere şi a fost pentru că dumneavoastră mi-aţi dat-o. Şi aţi făcut-o pentru că sunteţi bine informat; catarii nu sunt o sectă, ştiţi asta; nu urmăresc puterea materială, ca alţii, vor doar dezvoltarea spirituală a omenirii. Nu luptăm ca să controlăm corporaţia, ci să-i împiedicăm pe cei cu o ideologie ultraconservatoare şi fundamentalistă să pună mâna pe putere. Credem că mesajele pe care corporaţia le lansează lumii sunt fie neutre, fie adecvate pentru dezvoltarea unui individ mai bun şi dorim ca aşa să fie şi în continuare.

— Aşadar, catarii aprobă linia mea editorială? Davis zâmbea amuzat.

— Da, luaţi-ne aşa cum suntem şi vom fi nişte aliaţi buni. Toată lumea are nevoie de prieteni; chiar şi dumneavoastră.

— Am fost informat că sunteţi un catar de dată recentă.

— E adevărat.

— Ştiţi, aveţi un mare viitor. Zâmbetul lui Davis devenise ironic. Şi dacă tot aveţi de gând să vă schimbaţi religiile, aş putea să vă recomand alta care v-ar conveni mai mult din punct de vedere profesional.

Jaime îl privi cu atenţie. Figura lui de bătrân sfinx zbârcit îşi păstra zâmbetul acela greu de interpretat; nu putea crede ce îi spunea bătrânul. Îl punea oare la încercare? Îi sonda reacţia? Sau poate că îl tatona în mod serios.

— Acest gen de conversaţie este anticonstituţional, domnule Davis.

— Nu. Câtuşi de puţin. Am un martor care va jura că nu am vorbit despre aşa ceva, spuse el arătând spre Gutierres, care îi acompania la masă.

— Dumneavoastră vorbiţi de îmbrăţişarea unei credinţe ca despre înscrierea într-un club. „Deveniţi membru al clubului meu. Veţi avea avantaje sociale şi poate profesionale.”

— De ce vă miraţi? Oamenii se schimbă. Îşi schimbă slujba, religia, amanţii. Dumneavoastră aţi divorţat acum câţiva ani şi în urmă cu câteva săptămâni v-aţi schimbat religia. De ce să nu o schimbaţi din nou?

— În viaţă, e imprudent să refuzi alternativele, răspunse Jaime cu tact, dar nu există un câştig profesional care să-mi compenseze pierderea afectivă pe care aş suferi-o printr-o schimbare.

— Aha! Davis îşi lărgi zâmbetul, aruncându-i o privire complice lui Gutierres, care îşi păstra expresia impasibilă. Blonda aceea; e adevărat?

Fără să răspundă, Jaime se concentră asupra mâncării.

După o pauză, tonul lui Davis se schimbă, în vreme ce zâmbetul se estompa.

— Ceea ce s-a întâmplat acum o săptămână este foarte grav. Mă refer la Păzitori. Ne-au murit câţiva oameni şi mulţi dintr-ai lor, dar nu cei cu adevărat mai importanţi. Nu pot aştepta ca dumneavoastră să adunaţi dovezi ca să-i aduc în faţa justiţiei. Despre unii, nu vom dovedi niciodată nimic; eram încredinţat că White va vorbi, dar n-a făcut-o. Ştiu că voi, catarii, aţi avut agenţi dubli infiltraţi şi vreau să-mi daţi lista căpeteniilor supreme şi gradul lor de responsabilitate. Moartea lui Kurth rămâne în continuare nepedepsită, iar eu cunosc o altă formă de justiţie mai rapidă şi mai sigură.

— Catarii nu o vor accepta niciodată. Principiul „ochi pentru ochi” este împotriva credinţei lor; este specific Dumnezeului cel rău, Dumnezeul urii. Cel din Vechiul Testament. Numele pe care vi le voi da vor fi doar ale celor despre care avem dovezi ca să-i aducem în faţa tribunalelor.

— Ba eu cred în principiul „ochi pentru ochi”. Şi nu le cer nimic catarilor. Vă cer dumneavoastră. Oamenii ăia sunt încă periculoşi şi

trebuie să tai capul şarpelui înainte de a muşca din nou.

— Ceea ce insinuaţi este ilegal. Dacă eu vă dau numele, ştiind ce intenţii aveţi, devin complicele dumneavoastră şi pot merge la închisoare pentru asta. Nici nu mă gândesc să o fac.

— Fir-ar să fie, Jaime! Davis lovi în masă. Nu fi prost! Dumneata şi logodnica dumitale riscaţi tot atât, sau mai mult decât mine. Păzitorii cred în Vechiul Testament şi în răzbunare, iar voi le datoraţi mai mulţi „ochi". M-am informat despre vechii catari; un anume Brice Largaud a scris: „În istorie, Biserica catară a fost aceea care a avut timp doar să ierte şi să dispară". Ce aveţi de gând? Să-i iertaţi şi să dispăreţi din nou, în vreme ce ei îşi refac forţele şi se pot răzbuna? Bineînţeles, catarii nu sunt o sectă! Sunt o şleahtă de tâmpiţi!

Jaime ridică din umeri.

— Catarii nu vă vor ajuta niciodată să vă faceţi dumneavoastră singur dreptate. Niciodată! Este împotriva principiilor fundamentale ale crezului lor. Iar eu sunt de partea lor.

— Nu fi prostănac! Vrei să te sinucizi? Uită de oamenii aceia. Îţi pui în joc propria viaţă. Şi, poate, şi pe a mea. Şi asta nu o să ţi-o îngădui. Bătrânul făcu o pauză şi continuă apoi cu toată energia. Şi nu ţi-o mai cer, îţi poruncesc! Vreau numele acelora!

Davis vorbea cu forţa sa de intimidare care-l făcuse legendar la Hollywood. Dar Jaime nu se simţi înspăimântat, dimpotrivă, simţea indignarea crescându-i înlăuntru şi se trezi urându-l pe acel bătrân zbârcit şi mărunt de statură. Îl ura mult mai dinainte.

— Ce aveţi de gând să faceţi, Davis? Să creaţi din nou Inchiziţia? Vă place să trimiteţi oameni pe rug, nu-i aşa? Vă place să simţiţi miros de carne arsă şi să vedeţi suferinţa celorlalţi. Jaime se ridică în picioare. Simţea izbucnindu-i dinlăuntru un

vechi şi adânc resentiment faţă de bătrân. După opt secole, vreţi să repetaţi istoria, doar că având alte victime. Vreţi să exterminaţi din nou, nu-i aşa? Să nu contaţi pe mine!

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Davis îl privea surprins.

— Ei bine, eu ştiu. Jaime aruncă mânios şervetul pe masă. Vă mulţumesc pentru dejun, spuse el înainte de a întoarce spatele şi a se îndrepta spre ascensoare. Dar invitaţia a avut un preţ prea mare, adăugă cu jumătate de glas fără să se mai întoarcă cu faţa.

Privirile întrebătoare ale lui Davis şi Gutierres se întâlniră.

SÂMBĂTĂ

113

— Cum crezi că le merge? întrebă Karen.

— Cu dificultăţi, dar sunt fascinaţi unul de celălalt, răspunse Jaime. Nu l-am mai văzut niciodată pe Ricardo atât de îndrăgostit, se ţine după Laura de parcă ar fi un adolescent.

Jaime şi Karen se odihneau în leagănul din grădina bine îngrijită a familiei Berenguer, din Laguna Beach. Bougainvillea, trandafiri şi colibri. Beau bere Coroniţa şi masa era deja pusă în grădină. Joan Berenguer terminase de gătit o *paella*, pe care o puse mândru pe o măsuţă laterală. Bătrânul rămase în picioare lângă opera sa de artă şi anunţă în spaniolă:

— *Paella* este gata şi trebuie să începem s-o mâncăm peste cinci minute!

— Termin acum, don Joan, şi ne aşezăm la masă. Promit, cinci minute, informă Ricardo, care pregătea hamburgeri, ajutat de Laura.

— Ce au spus? întrebă Karen.

— Că trebuie să ne aşezăm la masă în cinci minute.

— Când ţi-ai dat seama de Laura?

— Când eram baricadaţi pe scară, mi-a explicat că ne-am cunoscut pe vremea catarilor. Suntem în viaţă graţie măiestriei de ţintaş şi sângelui ei rece. S-a comportat în schimbul de focuri de parcă ar fi avut obişnuinţa a mii de bătălii. Deja înainte observasem la ea ceva ciudat şi în acelaşi timp familiar; la început, am alungat gândul, dar până la sfârşitul ciocnirii, eram sigur: ea este Miguel de Luisián!

Stegarul regelui şi, alături de Hug de Mataplana, cel mai bun prieten al meu de atunci.

— Ţi-am mai spus că, după învăţăturile catare, sufletele create de Dumnezeul cel bun nu au sex. Karen zâmbea amuzată. Sexul şi trupurile sunt născocirea Dumnezeului cel rău şi a demonului său ispititor.

— Păi, ce festă ne-ar fi tras demonul dacă tu şi cu mine am fi avut parte de acelaşi sex, bâigui Jaime în glumă, pe un ton alarmat. Ce am fi făcut?

— Nu ştiu ce ai fi făcut tu; dar ştii că eu măcar am o alternativă. Karen începu să râdă văzând expresia de pe chipul lui Jaime. E o glumă, prostule!

Dar pe Jaime nu-l amuză comentariul şi rămase tăcut. Amintirea lui Kevin plutea acum între ei şi teama de a o pierde pe Karen peste câteva luni reveni ca un fulger. Dumnezeule! Să fie oare adevărat că se foloseşte de el? Vru să alunge afurisitul de gând; prezentul este cel care contează şi în acest moment ea este a lui.

Karen se amuza, dar văzând norii de furtună din ochii lui Jaime, încercă să-l domolească:

— Eşti norocos: iubita ta de atunci este iubita ta de azi.

— Nevasta mea, i-o reteză Jaime.

— De acord, nevasta, acceptă ea, sărutându-l pe obraz. Şi nu numai că i-ai găsit pe cei mai buni doi prieteni ai tăi, dar poate că vor sfârşi prin a se căsători.

— Tu crezi? Ai vorbit cu ea? Jaime îşi recăpătă interesul şi plăcerea pentru conversaţie. Ce ţi-a spus despre Ricardo?

— Că e foarte atrăgător şi că-l place mult, dar intuiesc că are o anumită problemă în ceea ce priveşte sexualitatea. Cred că ea e de părere că Ricardo e prea licenţios; un depravat sexual sau cam aşa ceva.

— Asta o credeam şi eu cu opt secole în urmă. Jaime râdea. Adevărul e că Ricardo a fost foarte afemeiat, dar cred că adevărata problemă este că Laura ştie prea multe. Ea îşi aminteşte de

acea viaţă anterioară, iar Ricardo, nu. Şi fireşte, să te culci cu un vechi prieten probabil că nu e atât de uşor, ştii tu, aduce a ţicneală.

— Nu e vorba despre asta. Şi Karen râse. Eu cred că dificultatea provine de la tradiţia puritană a familiei ei. Aminteşte-ţi că Laura a fost o Păzitoare a Templului absolut convinsă. Şi când îl întâlneşte pe Ricardo, acesta îi face tot felul de drăgălăşenii, o invită la dans, îi spune cât e de frumoasă şi îi propune să se culce cu el. Din dezinvoltura lui Ricardo, Laura înţelege că ăsta e stilul lui obişnuit şi ajunge la concluzia că prietenul tău e un depravat.

— Ceea ce dovedeşte că am o secretară foarte isteaţă. Dar lucrurile vor merge bine. Ricardo e nebun după ea şi dispus să se cuminţească. Aseară au ieşit împreună. Şi Ricardo mi-a povestit, foarte fericit, că ea s-a lăsat sărutată pe gură. Să vezi tu că ăştia doi se căsătoresc.

— Da, dar va fi o relaţie dificilă.

— Tot ce are valoare costă, filosofă el pe un ton sentenţios, gândindu-se la propriul său caz.

— Vine acum salata! Toată lumea la masă! strigă Jenny, fiica lui Jaime, aducând un castron mare cu salată şi fiind urmată de bunica ei, Carmen.

Începură cu toţii să mănânce cu poftă, iar invitatele lăudară cu căldură *paella* lui Joan.

— Mulţumesc, răspundea el fericit şi mândru.

— Omul lui Dumnezeu! îl dojeni Carmen. Vorbeşte-le în engleză, că ele nu te înţeleg!

— Ba înţeleg când le spun mulţumesc, se apără Joan. Şi de asta le vorbesc în spaniolă, ca să o înveţe. Să ştie ceva spaniolă le poate fi de mult folos în viitor.

Ricardo şi Jaime schimbară o privire zâmbitoare, ştiind că se apropia una din acele certuri drăgăstoase în care soţii Berenguer se prindeau când aveau de faţă un public de prieteni.

— Dom'le! Fii atent, Jaime! Carmen gesticula. Toată viaţa lui, tatăl tău m-a certat şi m-a bătut la cap cu limba catalană. Şi acum, nepoatei lui şi americancelor vrea să le vorbească în spaniolă. Tu mă înţelegi? Ce pedeapsă pe capul meu să suport un bătrân cârcotaş! Apoi Carmen i se adresă din nou lui Joan: Ia vezi să nu le sperii pe fete şi ăştia doi să rămână flăcăi tomnatici!

— Babă cicălitoare, îi reproşă Joan cu tandreţe. Ce ţi se întâmplă ţie e că eşti invidioasă că nu-ţi reuşeşte atât de bine orezul cubanez ca mie, *paella.*

— Dar, tată! Jaime hotărî să pună paie pe foc. Ia, spune, întotdeauna ne-ai obligat să vorbim cu tine în catalană. De ce te lupţi pentru ca mai întâi Jenny şi acum Karen şi Laura să vorbească în spaniolă? Ori ţi-ai schimbat principiile la bătrâneţe?

— Vai, fiule! răspunse Joan zâmbind şi prefăcându-se resemnat. Mi-e teamă că, pentru ele, eu vin cu o generaţie prea târziu. Nici măcar n-au idee de locul unde m-am născut!

— Măi să fie! Jaime continua să-l preseze. Aşadar, la bătrâneţe ai renunţat la idealurile tale!

— Nu, Jaume, răspunse el tăios. Doar că le-am adaptat climatului.

Jaime rămase privindu-l dus pe gânduri, încercând să ghicească ce vrea să spună cu asta şi o privi apoi pe Karen, care urmărea cu atenţie conversaţia, fără să înţeleagă nimic, dar intuind conţinutul.

De la celălalt capăt al mesei, Ricardo îi spuse lui Carmen o glumă în engleză şi acesta îi răspunse cu un râs molipsitor la care se alăturară şi ceilalţi.

Conversaţia, acum în engleză, merse spre alte subiecte.

*

Masa se terminase, la fel şi desertul. Carmen era cu Jenny; îi dăduse pe toţi afară din bucătăria „ei" şi nu accepta decât ajutorul nepoatei sale.

Ricardo pretindea să-i arate Laurei florile cele mai ascunse din grădină, aşteptând poate ca recompensă un alt sărut.

Iar la masă, Joan Berenguer îşi savura cea de a doua cafea, paharul de brandy spaniolesc şi ţigara de foi cubaneză de contrabandă. De cealaltă parte a mesei, Jaime şi Karen îi ţineau companie pufăind şi ei câte o havană, în vreme ce soarele de iarnă scălda masa din grădină şi o adiere blândă mişca frunzele copacilor. Nimeni nu vorbea, iar senzaţia de pace era absolută. Jaime se gândi că acela era unul din momentele de care trebuie să te agăţi, să-i păstrezi amintirea. Era fericit. Dar întrebările reveneau ca să-i tulbure clipa. Cât timp avea să dureze povestea lui cu Karen? Nu avea răspuns, dar dorea să fie pentru totdeauna. Cât era real şi câtă manipulare? Ce doreau de fapt catarii? Cine era şeful ocult? Îi venea greu să creadă că ar fi Andersen. Marinarul elegant o fi el un mare avocat, dar după ce l-a văzut acţionând în ultimele zile, era sigur că nu el este liderul. Cine să fie?

Ce importanţă are? îşi spuse el; în această viaţă, nu ai niciodată toate răspunsurile; trebuie să ştii să o trăieşti şi să te bucuri de ea cu toate incertitudinile ei. Iar el voia să trăiască acele clipe la maximum. O privi pe Karen. Cât de mult o iubea! Ea îl privi pe el şi îi aruncă un zâmbet fermecător. Apoi îi făcu un gest de complicitate, arătând spre Joan. Jaime înţelese.

— Joan, îi spuse în engleză, Karen are o întrebare pentru tine.

— Spune-mi, frumoaso. Zâmbea sub mustaţa lui albă.

— Te rog, Jaime! protestă ea. Dacă este ceea ce cred, e ceva prea intim ca să îl întreb eu. Tu eşti fiul lui şi ţie îţi revine rolul de a formula acest gen de întrebări.

— Bine, de acord, acceptă el şi făcu o pauză înainte de a întreba. Tată, ai plecat din ţara ta în căutarea libertăţii, ai traversat Mediterana şi apoi

Atlanticul ca să mergi pe urmele ei până în Cuba. Apoi, ne-ai adus la New York şi în sfârşit în California, continuând în strădania ta. Ai găsit-o până la urmă? Eşti un om liber?

Joan ascultase, afirmând din cap pe măsură ce vorbea fiul lui, dar când acesta a terminat, rămase nemişcat şi dus pe gânduri. Scoase două rotocoale de fum. Apoi privi spre copacii mai îndepărtaţi din grădină şi privirea lui se pierdu în orizonturile interioare.

— Uite ce e, Jaume. Joan făcu o lungă pauză. Tatăl meu a murit pentru această doamnă numită libertate şi eu mi-am petrecut viaţa în căutarea ei. Dar, undeva, pe lungul meu drum, am simţit oboseala, m-am aşezat şi am hotărât să fac o învoială între idealurile mele şi limitele mele.

Tinerii se priviră uimiţi, în vreme ce Joan se uita la ei ţinând havana aproape de gură.

— Vrei să spui că ai renunţat la căutare?

— Eu am spus doar că am făcut o învoială.

— Dar învoiala înseamnă să cedezi, să nu obţii ceea ce îţi doreşti, interveni Karen. Nu este o renunţare?

— Da şi nu.

Rămaseră tăcuţi, privindu-l în aşteptarea unei lămuriri. Joan sorbi încet din brandy, bău puţin din espresso, trase cu nesaţ din ţigara de foi şi le zâmbi.

— Cu mulţi ani în urmă, un prieten al meu mi-a spus că învăţase să facă o învoială între visurile lui şi limitele lui. Omul colindase lumea urmărindu-şi visurile. Iar visurile lui alergau întotdeauna mai repede decât el. Atunci, eu m-am scandalizat, poate tot atât de mult ca şi voi cu o clipă în urmă. Dar viaţa m-a învăţat că, pentru a câştiga, trebuie de multe ori să negociezi. De când prietenul meu a căzut la învoială cu sine însuşi, a reuşit să viseze la lucrurile uşor de atins şi, în felul acesta, şi-a realizat până la urmă visurile. Joan făcu o pauză repetând ceremonia cu brandy-ul,

ţigara de foi şi cafeaua. Voi ştiţi, dragii mei Karen şi Jaume, ce este libertatea?

— Bine… Jaime începu un răspuns.

— O utopie, i-o reteză Joan. Libertatea este un concept, ceva care există doar în minte şi care este diferit pentru fiecare individ şi are o latură fizică şi o alta mentală. Odată ce latura fizică este satisfăcută la un nivel minim rezonabil, restul aparţine minţii. Libertatea este puterea cuiva de a face ceea ce doreşte. Eu am învăţat să ştiu să doresc. Eu fac ceea ce doresc. Sunt liber.

Rămaseră privindu-l căzuţi pe gânduri, în vreme ce Joan se întorcea la cafea, la ţigara de foi şi la brandy.

— *Granpa!* Jenny veni în fugă de la bucătărie urmată de Carmen, care aducea o nouă cafetieră aburindă. Fetiţa se aşeză lângă Joan şi, apucându-l de braţ în mod posesiv, îi ceru: Bunicule, povesteşte-ne ceva din Cuba sau din Spania.

— Da, iubito. Şi, zâmbindu-le adulţilor, le spuse: Dar să nu cădeţi la învoială înainte de şaizeci de ani.

— De ce nu înainte? întrebă Karen.

— Pentru că, dacă faceţi învoiala prea devreme, nu veţi mai avea ce să le povestiţi nepoţilor voştri.

LUNI

114

— Un mesaj ciudat în poşta electronică. Davis ridică ochii din contractele pe care le verifica şi îl privi pe Gutierres. Este adresat dumneavoastră cu copie pentru mine.

— Despre ce e vorba?

— Permiteţi-mi să vi-l pun pe ecran. Gutierres intră în e-mailul lui Davis folosind parola secretă a acestuia. Acesta este. Fiţi atent. Lista liderilor sectei. Lista cu numele angajaţilor şi gradul lor de implicare. Redus. Mediu. Înalt. Mult mai mult decât aţi cerut.

— Mă bucur. Ştiam eu că, în fond, Berenguer este de partea mea. E mai bine să-i scoţi ochiul duşmanului înainte de a ţi-l scoate el ţie. Davis făcu o pauză privind ecranul şi adăugă apoi cu voce joasă: White şi Douglas sunt morţi, iar pe Nick Moore îl aşteaptă judecata şi ani de închisoare. Vom mai vorbi când o să iasă. Arătă numele de pe ecran. Ştii ce ai de făcut. Începe cu Cochrane şi ăştia doi, ca lideri principali. Când o să termini, îi vom verifica pe următorii de pe listă.

— Da, domnule.

Gutierres notă numele în agendă şi Davis se întoarse la contracte, cu naturaleţe, ca şi cum, în loc de execuţii, ar fi comandat doar o cafea.

După câteva minute, Gutierres reîncepu conversaţia.

— Dar aici e o ciudăţenie. Accesul la e-mailul Lindei Americo nu s-a anulat când a fost asasinată; numele ei apare ca semnatară a mesajului şi au folosit computerul şi parola ei personală ca să-l transmită. Totul, ca şi cum ea l-ar trimite; dar,

bineînţeles, ştim că a murit. Glasul lui Gutierres suna ironic: Un mesaj de pe altă lume?

— Nu, Gus, răspunse Davis după ce se gândi. Morţii nu trimit mesaje. Aceasta e o modalitate sigură de a trimite informaţii fără să se lase urme. Foarte abil, în special dacă după aceea există morţi şi lucrurile se complică. În plus, ştii că domnişoara Americo era catară, iar catarii cred în reîncarnare. Să avem puţină credinţă, Gus. Linda Americo s-a reîncarnat şi ne cere să facem dreptate în privinţa asasinilor ei. Cu un zâmbet, adăugă: Da. Îmi place ideea. Mesajul provine de fapt de la Linda. Iar Berenguer este un bun catar care n-ar da niciodată o informaţie care să conducă pe cineva la pedeapsa cu moartea. Nu spun catarii că ei sunt Biserica iubirii?

Gutierres afirmă din cap.

— Ei bine, Berenguer este catar din pricina iubirii. A iubirii pentru o femeie. Davis privi, căzut pe gânduri, peste masa de nuc, dincolo de ferestre, spre un albastru Ocean Pacific şi adăugă: Este îndrăgostit, dar nu cred să iubească nici orbeşte, nici la nebunie. Nici nu pare să fie un tip care să-şi piardă capul pentru o iubire catară pură.

— Am impresia că nu Berenguer a trimis acest mesaj, îl întrerupse Gutierres.

— Bineînţeles că el l-a trimis. Cine, dacă nu el?

— Informaţia este prea completă; sunt nume de oameni de mică importanţă, este mult mai mult decât i-aţi cerut. A fost trimis de cineva care doreşte să eradicăm până la ultimul Păzitor. Cineva care urmăreşte să obţină puterea în interiorul corporaţiei. Ar putea fi adevăratul numărul unu catar, liderul ocult.

— Poate că ai dreptate şi catarii pun ceva mai mult la cale, dar mesajul l-a trimis Berenguer. Îmi place băiatul ăsta, cred că îmi este loial şi ne poate fi util în viitor; fără Păzitorii Templului care să păstreze echilibrul, poate că peste câţiva ani vom

avea prea mulţi catari fanatici în corporaţie. Şi atunci, va trebui să facem ceva în această privinţă.

Gutierres îl privi atent pe bătrân şi ştiu că se gândea pe termen foarte lung. Bineînţeles că Davis nu credea în reîncarnare! Era un efort inutil pentru el: nu credea că va muri!

Pretorianul se gândea în continuare că mesajul nu venea de la Berenguer. Ridică din umeri, nu din indiferenţă, ci pentru că durerea unei premoniţii îi muşca din nou şira spinării.

VINERI

115

Ecranul pâlpâi; nişte degete nervoase tastară parola: „Arhanghelul”. Mouse-ul merse la „mesaj nou”.

„Fraţilor, ieri, un altul dintre ai noştri a fost asasinat. Mulţi au căzut în bătălia de la Ierihon, dar masacrul continuă.

Davis îşi ia o crudă răzbunare, dacă vă cunoaşte identitatea, sunteţi în primejdie de moarte.

Trebuie să vă păziţi. Fugiţi cei care vă simţiţi ameninţaţi. Acum, trebuie să ne ascundem şi să facem penitenţă ca să fim demni în ochii lui Dumnezeu. Prin această înfrângere, El a vrut să ne înveţe umilinţa. Dar jur în faţa Domnului că trebuie să ne întoarcem şi că răzbunarea noastră va fi biblică.

Aşteptaţi mesajul meu; aşteptaţi cu credinţă apelul meu. Arhanghelul al II-lea.”

Mâinile se odihniră pe tastatură şi un hohot de plâns rupse liniştea nopţii când mesajul îşi luă zborul spre numeroasele sale destinaţii.

SÂMBĂTĂ

116

Câteva ore mai târziu, în zorii zilei de sâmbătă, un alt mesaj, foarte diferit, era lansat pe Internet:

„Fraţi / surori catari de gradul întâi,

Dumnezeul cel bun ne-a acordat victoria şi oamenii noştri controlează deja posturile-cheie din corporaţie.

Fiara a fost biruită şi duşmanii noştri continuă să cadă în mâinile lui Davis.

Acum, trebuie să ne consolidăm cu discreţie poziţiile. La momentul oportun, fiecare va primi instrucţiuni precise.

Corporaţia va fi amvonul pentru răspândirea credinţei noastre."

Nişte degete de femeie, cu două unghii de la mâna dreaptă tăiate scurt, tastară semnătura: „Linda Americo". Odată transmis mesajul, s-au grăbit să-l şteargă.

Femeia închise computerul şi, în linişte, ca să nu-l trezească pe partenerul ei, se întoarse în pat.

Observații

[←1]

Citatul este reprodus din biblie, Vechiul Testament, Cartea lui Iosua, versetele 6:20-21, în traducerea preoţilor profesori Vasile Radu şi Gala Galaction, Bucureşti, Fundaţia pentru Literatură şi Artă „REGELE CAROL II”, 1938, p.229 (n.tr.)

[←2]

Joseph McCarthy (1908-1957), om politic american, senator din partea Partidului Republican, a dus o susţinută campanie anticomunistă, denumită familiar „vânătoare de vrăjitoare”, care a afectat mulţi actori, regizori, producători din industria cinematografică de la Hollywood şi nu numai (n.tr.)

[←3]

În engleză, tânăr ambiţios şi cu succes profesional (n.tr.)

[←4]

În engleză, conducătorul galeriei (n.tr.)

[←5]

În engleză, amant de origine latino-americană (n.tr.)

[←6]

Bună tăticule ! Ce mai faci? (în engl., în orig.)

[←7]

Grozav, tăticule! O să ieşim azi cu barca? O să-i vedem pe bunici? (în engl., în orig.).

[←8]

De acord tăticule! (în engl., în orig.)

[←9]

Minunat, bunicule! Şi tu? (în engl., în orig.)

[←10]

Bunico (în engl., în orig).

[←11]

Ce mai faci, fiule? (în catalană, în orig.)

[←12]

Bun... O să avem... Îmi place! (în engl., în orig.)

[←13]

... povesteşte-mi despre... şi ce s-a întâmplat în vechea ta ţară. (în engl., în orig.)

[←14]

Partid (în catalană, în orig.)

[←15]

Noroc bun, tată (în catalană, în orig.)

[←16]

Acronim pentru University of California, Los Angeles (n.tr.)

[←17]

Pescăruşul Roşu (n.tr.)

[←18]

Partidul Iui Dumnezeu, organizaţie politico-militară libaneză, de orientare şiită, creată în 1982 în urma invadării sudului Libanului de către Israel, ca aripă disidentă fundamentalistă. Sprijinită de Iran şi Siria, e promotoare a jihadului - războiul sfânt - şi i se atribuie numeroase atentate teroriste, (n.tr.)

[←19]

Melci (în fr., în orig.)

[←20]

Ficat (în fr., în orig.)

[←21]

Comună situată în departamentul Ariège din sudul Franţei de azi, ultima fortificaţie a catarilor căzută în anul 1244 (n.tr.)

[←22]

Denumire a ansamblului de regiuni din jumătatea sudică a Franţei de azi, corespunzând ariei de răspândire a limbii occitane sau *oc,* dialect roman vorbit în Evul Mediu din care a luat naştere limba provensală şi în care se exprimau trubadurii. (n.tr.)

[←23]

Pe jumătate arşi (în engl., în orig.)

[←24]

Cunoscuţi şi ca albigenzi, după numele oraşului Albi din sudul Franţei de azi, adepţi ai unei mişcări religioase apărute în secolul al XII-lea. Împotriva lor, Biserica Catolică, la îndemnul papei Inocenţiu al III-lea, a declanşat o cruciadă în anul 1209, dar persecuţiile au durat până în 1244, când a căzut ultimul lor refugiu, castelul fortificat de la Montségur. Conducătorii lor spirituali erau numiţi „ Perfecţi “.

[←25]

Vrajă produsă de marile staruri asupra publicului spectator (în orig., în engl.).

[←26]

Fulgencio Batista (1901-1973), ofiţer şi om politic cubanez, preşedinte al republicii între 1940-1944 şi 1952-1959. A fost răsturnat de la putere de Fidel Castro (n.tr.)

[←27]

Grupuri criminale organizate (în engl., în orig.)

[←28]

Relaţie sexuală în afara căsătoriei (în engl., în orig.)

[←29]

Derivat de la *macho,* în spaniolă *mascul,* referitor la machism, cultul virilităţii şi al superiorităţii masculine (n.tr.)

[←30]

Adjectiv derivat din cuvântul spaniol *plata*, denumind stilul arhitectonic corespunzător primei perioade a Renaşterii spaniole (secolul al XVI-lea), caracterizat prin decoraţiuni foarte încărcate, imitând frunzele şi florile şi amintind de lucrările meşteşugarilor argintari (n.tr.)

[←31]

Achiziţionarea de către o singură persoană a acţiunilor unei companii (în engl. în orig.)

[←32]

Dinastie arabă care a domnit în nordul Africii şi în Andaluzia între 1147-1269. Au fost învinşi la Navas de Tolosa în 1212 de oştile reunite ale regelui Castiliei, Alfonso al VIII-lea, ale regelui de Aragon, Pedro al II-lea, şi ale regelui de Navarra, Sancho al VII-lea. Această mare victorie a oprit înaintarea islamului în Peninsula Iberică şi a dat semnalul pentru Reconquista (n.tr.)

[←33]

Pedro al II-lea Catolicul (1177-1213), rege al Aragonului şi al Cataloniei din 1196, fiul lui Alfonso al II-lea cel Cast şi tatăl lui Jaime I Cuceritorul. A luat parte la bătălia de la Navas de Tolosa şi a murit la Muret, luptând împotriva lui Simon de Montfort, conducătorul cruciadei contra catarilor sau albigenzilor (n.tr.)

[←34]

Poet catalan de limbă *oc* sau provensală (1172-1213), cavaler în serviciul regelui Pedro al II-lea al Aragonului. A participat împreună cu acesta la bătălia de la Muret, murind alături de seniorul său. După alte relatări, l-ar fi părăsit pe rege şi i s-a pierdut urma. (n.tr.)

[←35]

Amor galant: iubire spirituală pe care cavalerii şi doamnele din epocă o cultivau şi pe care o cântau trubadurii. Astfel, un cavaler îşi putea declara iubirea pentru o femeie căsătorită, sau fiind el însuşi însurat, iar aceasta acceptându-l drept cavalerul său, pentru că, în orice caz, iubirea nu era fizică (n.a.)

[←36]

Partea orientală a actualului departament din sudul Franţei, Pirineii Orientali, aparţinând Aragonului din anul 1172, anexată de Franţa între 1463-1494 şi alipită definitiv Coroanei franceze în anul 1659 (n.tr.)

[←37]

Oraş din actuala regiune Languedoc-Roussillon, veche posesiune a regelui Aragonului, apoi a regelui Mallorcăi, şi devenit francez în anul 1349 (n.tr.)

[←38]

Partea orientală a actualului departament din sudul Franţei, Pirineii Atlantici (n.tr.).

[←39]

Denumire dată de invadatorii arabi teritoriului cucerit în Peninsula Iberică începând cu anul 711, cu capitala la Cordoba din 717. în spaniolă, Andalucia (n.tr.)

[←40]

Alterare a denumirii arabe *amir al-mu 'minin*, însemnând „principe al credincioşilor”, adică titlul de calif. Este numele sub care sunt menţionaţi în cronicile creştine medievale califii almohazi care au dominat Peninsula Iberică între anii 1145-1223 (n.tr.)

[←41]

Oraş în regiunea Languedoc-Roussillon, devastat în anul 1209 de cruciaţii conduşi de Simon de Montfort (n.tr.)

[←42]

Reprezentantul diplomatic al papei (n.tr.)

[←43]

Pe numele său adevărat Giovanni Lotari di Segni (1160-1216), papă între anii 1198-1216, a iniţiat cea de a IV-a cruciadă (1202-1204) şi expediţia împotriva catarilor (1208-1244), încheiată prin căderea cetăţii Montségur, ultimul bastion al acestora (n.tr.)

[←44]

Ordin religios derivat din cel al benedictinilor, întemeiat în 1098 de Robert de Molesmes, abatele mănăstirii din Cîteaux (Cister, în spaniolă). Se caracterizează prin revenirea strictă la regulile Sfântului Benedict, printr-o mare austeritate şi practicarea de către călugări a îndeletnicirilor manuale. (n.tr.)

[←45]

Nobil francez (1150-1218), conduc1tor al cruciadei împotriva catarilor (n.tr.)

[←46]

Pictor anonim, autor al frescelor din biserica în stil romanic Sant Climent de Taüll datând din secolul al XII-lea, situată în Vall de Boi, Lleida, Catalonia, declarată patrimoniu mondial de către UNESCO în anul 2000 (n.tr.)

[←47]

Necazul vine ca un tren (în engl., în orig.)

[←48]

Frederic al II-lea (1194-1250), împărat al Sfântului Imperiu Romano-Germanic (1220-1250) din dinastia Hohenstaufen, duşman declarat al papalităţii (n.tr.)

[←49]

Jaime I Cuceritorul (1208-1276), fiul lui Pedro al II-lea (n.tr.)

[←50]

Raimond al VII-lea (1197-1249), fiul contelui Raimond al VI-lea de Toulouse (n.tr.)

[←51]

În latină, la catari, botezul spiritului, ritual de iniţiere şi purificare ce îi obliga pe credincioşii catari să ducă o viaţă castă şi austeră, făcându-i demni de titlul de Perfecţi. Credincioşii se supuneau acestui ritual înainte de a muri. Pentru a-şi elibera sufletul, mulţi recurgeau după aceea la sinucidere (n.tr.)

[←52]

Curent religios născut în Statele Unite în jurul anului 1970 şi care prezicea intrarea omenirii într-o nouă epocă, Epoca Vărsătorului. Scopul adepţilor este acela de a atinge o stare individuală bună prin terapii paralele, neconvenţionale, pe un fond mistic şi ezoteric, (n.tr.)

[←53]

Stil artistic lansat în 1925 la Expoziţia internaţională de arte decorative şi industriale moderne de la Paris, caracterizat prin gustul pentru linia dreaptă, culorile nete şi interpretarea geometrică a formelor din natură, (n.tr.)

[←54]

Fiica lui Guillaume al VIII-lea de Montpellier (1177-1202) şi a Eudoxiei de Constantinopol, căsătorită în anul 1204 cu Pedro al II-lea de Aragon (n.tr.)

[←55]

Alfonso al II-lea Cel Cast (1152-1196), rege al Aragonului între 1162-1196, a ocupat regiunea Roussillon şi în 1166 a moştenit Provensa. (n.tr.)

[←56]

Nume pe care îl dădeau creştinii, în Evul Mediu, musulmanilor din Europa şi din Africa (n.tr.)

[←57]

Sancho al VII-lea cel Puternic, rege al Navarrei între 1194-1234, s-a distins în mod strălucit în bătălia de la Navas de Tolosa din 1212. (n.tr.)

[←58]

Raimond al VI-lea, conte de Toulouse (1156-1222), însurat cu Leonor, sora lui Pedro al II-lea de Aragon (n.tr.)

[←59]

Richard I Inimă-de-Leu (1157-1199), rege al Angliei între 1189-1199, din dinastia Plantageneţilor. Participă la cea de a treia cruciadă în 1190, cucereşte de sub stăpânire musulmană Ciprul şi cetatea Saint-Jean-d'Acre, din nordul Palestinei, în 1191. (n.tr.)

[←60]

Tratat indian de artă a iubirii, scris în sanscrită în jurul anului 500 şi atribuit lui Vatsyayana. Face parte din literatura religioasă indiană. (n.tr.)

[←61]

Ansamblul dialectelor romane vorbite în jumătatea de nord a teritoriului actual al Franţei, prin opoziţie cu limba *oc,* vorbită în sud (n.tr.)

[←62]

Membrii unei secte întemeiate de Pierre de Valdo sau Valdes (1140-1217), un bogat negustor din Lyon care s-a convertit în 1176 la sărăcia absolută şi a creat un grup de adepţi numiţi Sărmanii lui Hristos. (n.tr.)

[←63]

Muzică populară specifică ranch-urilor din Mexic, Peru şi Venezuela (n.tr.)

[←64]

Muzică de dans, vioaie şi veselă, de origine caraibă cu influenţe din folclorul negrilor din zonă (n.tr.)

[←65]

În engleză, microbuze puse gratuity la dispoziţia pasagerilor (n.tr.)

[←66]

Arbuşti exotici din Arabia din a căror scoarţă se extrage tămâia (n.tr.)

[←67]

Jaime I Cuceritorul (1208-1276), rege al Aragonului şi al Cataloniei din anul 1213, a cucerit insulele Baleare şi regatele Valenciei şi Murciei (n.tr.)

[←68]

Localitate în departamentul Haute-Garronne din sudul Franţei de azi (n.tr.)

[←69]

Nuno Sancho, conte de Roussillon (n.tr.).

[←70]

Nobil catalan, prin căsătoria cu Marie de Beam devine viconte de Beam, vasal al Coroanei aragoneze. (n.tr.)

[←71]

În engleză, oboseală extremă provocată de un zbor îndelungat în avion, mai ales din pricina diferenţei de fus orar (n.tr)

[←72]

Bună dimineaţa, domnule... Apelul dumneavoastră de trezire. Să aveţi o zi bună.(în engl., în orig.)

[←73]

Raimond Roger, conte de Foix (1188-1223), susţinător al catarilor, a participat în bătălia de la Muret (1213), alături de Pedro al II-lea de Aragon şi Raimond al VI-lea, conte de Toulouse, (n.tr.)

[←74]

Abreviere de la texan-mexican, stil care combină muzica country din Texas cu ritmuri, melodii şi texte tipic mexicane, acompaniate, în general, la chitară şi acordeon, (n.tr.)

[←75]

Sau *cebiche,* fel de mâncare tipic peruană, preparată din peşte crud sau fructe de mare crude, în suc de lămâie, ceapă, usturoi şi sare (n.tr.)

[←76]

Altă denumire a fructului avocado (n.tr.)

[←77]

Fel de mâncare tipic spaniolă făcută din ouă bătute şi prăjite împreună cu alte alimente, de exemplu cartofi, ceapă, şuncă etc., răsturnată apoi ca o clătită şi prăjită şi pe cealaltă parte (n.tr.)

Table of Contents

LUNI 8
1 8
MIERCURI 9
2 9
3 11
4 14
5 16
6 21
7 24
8 33
JOI 38
9 38
VINERI 39
10 39
DUMINICĂ 46
11 46
LUNI 54
12 54
MIERCURI 58
13 58
VINERI 60
14 60
SÂMBĂTĂ 65
15 65
16 71
17 78
18 83
DUMINICĂ 88
19 88

20 88
21 95
22 100
23 106
MARŢI 114
24 114
MIERCURI 120
25 120
26 129
VINERI 137
27 137
28 138
SÂMBĂTĂ 143
29 143
30 149
31 158
32 162
33 167
34 171
35 177
36 180
37 184
DUMINICĂ 189
38 189
MARŢI 192
39 192
VINERI 196
40 196
41 198
SÂMBĂTĂ 207
42 207
43 209
44 217

45 222
46 226
47 233
48 233
49 239
LUNI 245
50 245
51 247
52 252
MARŢI 259
53 259
54 260
MIERCURI 266
55 266
56 269
57 274
JOI 277
58 277
VINERI 284
59 284
60 284
SÂMBĂTĂ 288
61 288
62 294
63 296
DUMINICA 301
64 301
LUNI 304
65 304
MARŢI 308
66 308
MIERCURI 310
67 310

68 315
69 324
70 325
71 328
72 331
73 333
74 336
75 338
76 342
JOI 346
77 346
78 349
79 351
80 355
VINERI 362
81 362
SÂMBĂTĂ 366
82 366
83 371
84 378
85 379
86 382
DUMINICA 388
87 388
LUNI 390
88 390
89 396
90 397
91 404
92 406
93 411
MARŢI 412
94 412

95 414
96 419
97 421
98 426
99 428
100 429
101 430
102 432
103 433
104 435
105 436
106 440
107 440
108 444
109 446
110 448
111 450
VINERI 454
112 454
SÂMBĂTĂ 459
113 459
LUNI 466
114 466
VINERI 469
115 469
SÂMBĂTĂ 470
116 470
Observații 471